Prof. ing. Tudor V. Cucu

Totul pentru țară, nimic pentru noi

Din mulțimile oarbe unu s-alege... gândul lui: rege... vorba lui: lege... vrerea-i: platoșe de neînfrânt... pasul lui: cutremur de pământ...

Prof. Ing. Tudor V. Cucu

Totul pentru țară, nimic pentru noi

Moto

Dacă Patriarhul ne este dușman; dacă Înaltul Prelat, nu mai ține cont de rangul și misiunea sa de șef spiritual și nu se sfiește să se coboare în mocirla politicianistă, nu-i greu de bănuit la ce ne putem aștepta din partea oamenilor politici în marea lor majoritate lipsiți de scrupule, de onoare, lași și slugarnici, față de cei ce dețin puterea.

E o lume în plină descompunere morală. O lume căreia îi prevăd un sfârșit tragic, precedat de o agonie lamentabilă. Nu poți minți la nesfârșit domnule profesor ! Nu poți face din crimă metodă de guvernare. Este o Justiție, atât omenească cât și divină, care te sancționează. Mai devreme sau mai târziu.

Mihail Eminescu, luceafărul Neamului Românesc a scris: „Istoria este desfășurarea cugetării lui Dumnezeu". Eminescu nu era teolog. Dar gândirea sa era mult mai aproape de învățătura creștină decât a Patriarhului, în postura de prim-ministru al unui guvern, care în numele unei false „rațiuni de stat", transformase un popor într-o turmă de necuvântătoare.

Dr. Corneliu Zelea Codreanu

Dr. Ion Banea, medic și avocat
desemnat de către Căpitanul, succesorul său, încă de când
trăia doctorul Ion I. Moța

Avem atâția morți, atâtea oseminte,
Că fruntea-i grea de amintirea lor.
Purtăm în piept solarele morminte
Și de lumină coastele ne dor;

Atâția morți, atâtea legăminte...
Cu smirna lor pe tâmple ne sfințim,
Și de la noi la gropile lor sfinte
Ne'ntinde luna aurit chilim

Atâția morți, atâtea dragi morminte...
Vezi, sufletul lor vine din grădini
Și ne sărută frunțile fierbinte,
Precum un vânt de seară printre crini.

Ne pâlpâie pe mâini și în cuvinte
Ca soarele ne arde pe obraz...
Atâția morți, atâtea oseminte
Se-aprind în somn: icoane de topaz.

Atâția morți, atâtea dragi morminte,
Ca o catapeteazmă cresc în noi.
Cu mucenicii noștri, înainte,
Prin gloanțe, prin furtună și prin ploi.

Atâția morți, ascut în noi oțele,
Se sparge Veacu'n țăndări mari de fier.
Cu jertfele de ne izbim de stele,
Cu rănile noi ne-am atins de cer.

Zidim Destin, parâng de ziduri sfinte,
Dar nu din var și piatră ctitorim,
Ci tencuim cu albe oseminte,
Din cărămida rănilor zidim.

Turnați în cremene și jurăminte,
Cu ochi de foc aprinși de-un sfânt mister,
Privim cum zilnic alte noi morminte
Se'naltă, pajuri albe, către cer.

Să pună Țării temelii de fier.

Avem atâția morți, atâtea oseminte...

Radu Gyr

Pentru eventualii mei cititori,

Scopul meu, născut dintr-un clocot de revoltă ce a năvălit în conștiința mea ca o furtună, răvășind totul de la locul lor în facultatea mea de gândire, trezind - sentimentul responsabilității morale, rolul istoric al octogenarului, am putea spune, față de competenți mei camarazi, mult mai competenți și destul de talentați, care au fost asasinați, înainte de toate, pentru a nu mai putea vorbi, de către cele trei dictaturi prin care am trecut și al căror obiectiv era dictat din afară: distrugerea României Mari.

În primul rând, răspunderea ce mi-o asum pentru memoria martirilor și eroilor legionari, camarazii mei, care s-au jertfit mergând cântând, uneori, pentru apărarea Țării și Neamului Românesc; și în al doilea rând pentru posteritate, pentru cei ce vin, care trebuie să fie informată cât mai corect posibil asupra idealului nostru legionar,

întâmpinat de către adversarii şi duşmanii noştri, de către vrăjmaşii potențiali ai Românismului, cu metodele lor de guvernare: arestări din rațiune de stat şi intimidări prin asasinate politice şi crime organizate, - materializate în orori, nemaiîntâlnite în analele criminalogiei mondiale, aruncând întreg poporul şi îndeosebi pe noi, lumea legionară: fiii cei mai autentici ai Neamului Românesc.

Crimele abominabile, crimele regale ale tiranului execrabil Carol comise cu mâna lui I.G. Duca, Armand Călinescu, Iamandy, Moruzov, Gavrilă Marinescu, Bengliu, Argeşeanu, Eugen Cristescu, consiliați și încurajați, animați de Iorga, de aparatul de stat al guvernelor țărăniste și liberale. Pășind din prigoană în prigoane - cu o pauză, de patru luni la sfârșitul deceniului XXX, declanșată în ziua de 6 septembrie 1940, Minunea Sfântului Arhanghel Mihail - care nu a fost de ajuns nici măcar ca să terminăm de înmormântat creştineşte pe cei circa 1.000 de martiri legionari omorâți de dictatura carlista și aruncați în gropi comune. Pășim din prigoane în prigoane întemnițați din „rațiune de stat" și intimidați prin asasinate politice, crime organizate, dezlănțuite de toate guvernele ce s-au perindat la cârma Țării - fără nici o excepție - timp de peste șapte decenii (...). Completându-se în criminalogia lor și activând, prin întrecere, pentru distrugerea lumii legionare, la ordinele din afară, la ordinele Ocultei și apoi ale Kremlinului asociat cu Oculta, deveniți mai mult decât culpabili...

Departe gândul de mine, și cu atât mai departe această pretenție, ca prin relatările, mărturiile expuse de mine, să încerc, să fac apoteoza Mișcării Legionare.

Și, apoi, Mișcarea Legionară nu are nevoie de o apoteozare, chiar dacă ar veni din partea celor mai talentați literați! Apoteoza Mișcării Legionare este făcută și se impune Res, non verba - faptă, nu vorbe, plăcut aranjate - pentru eternitate înscrisă cu litere de foc, prin miile de morminte, când numai într-o noapte (în noaptea de 21 - 22 septembrie 1939) în genocidul executat de tiranul execrabil Carol, aproape 700 - știuți și neștiuți - expuși public și arși de vii în crematoriu, dintre noi, am fost scoși din închisori, lagăre, spitale, de peste tot sculați din somn și împușcați, fără nici cea mai arbitrară judecată.

În unele închisori 100% toți - Râmnicu Sărat, în unele lagăre 50%, lagărul de concentrare Miercurea Ciuc și în altele până la 30%, lagărul de concentrare de la Vaslui și în restul țării între 3 și 5 legionari de fiecare județ;

- prin zeci de mii de morminte, asasinați în timpul dictaturii criminalului Antonescu, asasinați pe front, împușcați din față de inamic și din spate de jandarmii Câinelui roșu, organizați de Eugen Cristescu?! în țară și peste tot; Numai la Odesa (din milionul de legionari) câți au căzut ?

- numai în 1942 am fost trimiși în linia întâi cu ordin de a fi asasinați, „a nu ne mai întoarce" - 15.000 intelectuali, titrați universitari, 5.000 de elevi luați de pe băncile liceelor - Frățiile de Cruce - neinstruiți ca și noi - între care numărați-mă și pe mine (fiindcă a venit vorba de numărătoare) - puțini sunt aceia cărora Dumnezeu nu le-a primit jertfa, între care mă număr și pe mine;

- prin sutele de mii în dictura iudeo-ruso-comunistă, de aproape jumătate de veac de ocupație sovietică, de tancurile americane ale democrațiilor anglo-saxone: churchilliană și rosseveltiană !?

V-am înșirat mormintele miilor, zecilor de mii și sutelor de mii în ordinea cronologică a celor trei dictaturi, care ne-au asasinat, parcă prin întrecere, dacă privim statistic...

Da - dragii mei cititori, - zecile de mii de morminte au fost tributul cu care am plătit noi, lumea legionară, dreptul iubirii de Țară; cu zecile de mii de morminte am sfințit, am sanctificat pentru eternitate: Apoteoza Mișcării Legionare.

Avem atâția morți, atâtea oseminte,
Că fruntea-i grea de amintirea lor.
Purtăm în piept solarele morminte
Și de lumină coastele ne dor;

Atâția morți, atâtea dragi morminte,
Ca o catapeteazmă cresc în noi.
Cu mucenicii noștri, înainte,
Prin gloanțe, prin furtună și prin ploi.

Atâția morți ascut în noi oțele,
Se sparge Veacu-n țăndări mari de fier.
Cu jertfele de ne izbim de stele,
Cu rănile noi ne-am atins de cer.

Așadar Apoteoza Mișcării Legionare este înscrisă permanent, pentru eternitate, prin litere de foc, prin fapte nu prin vorbe - Acta, non verba .

În al doilea rând răspunderea ce mi-o asum, să contribui la restabilirea adevărului despre Mișcarea Legionară, multiplele fațete ale adevărului istoric. Când, deși Mișcarea Legionară devenise, din punct de vedere politic, problema numărul unu, în timpul celor trei dictaturi. O treabă grea desigur, să scoți - Legiunea - de sub oboroacele ascunse, legate în lanțuri sau încătușate în fiare unde fusese azvârlită de cele trei dictaturi și - s-o predai istoriei.

O treabă grea sau foarte grea, dar cu sorți de izbândă... Prin perseverență... cu voia lui Dumnezeu... Adevărul va ieși la suprafață: precum după întuneric vine lumină... După furtună vreme bună și senină... chiar de a fi să treacă veacul, după cum deja a trecut mai bine de jumătate de secol.

Legiunea este sortită eternității: precum toate generațiile harice are Românismului din toate timpurile de mai bine de două milenii.

Și apoi intereventia mea, va schimba total starea lucrurilor. Subsemnatul are un stil aparte, stilul omului de știință, neavând obișnuința retorică ce se impune în asemenea cazuri. Totuși îndrăznesc, fiindcă mi-am asumat această răspundere din obligație pentru cei ce au fost asasinați, pentru cei ce nu mai pot vorbi, rugându-vă să-mi acceptați - cel puțin pentru moment - limbajul violent ce se impune - sine qua non - în astfel de calamități descrise de relatările mele. Vă rog să-l suportați, dacă vreți să aflați mai curând, și să descoperiți adevărul, care fără „Audiatur et altera pars!" nu vă veți putea face o judecată dreaptă și fără părtinire. Mă consider un martor ocular - ceea ce de fapt sunt - în fața unei Înalte Instanțe, care sunteți Dvs. iubiți cititori... Noi lumea legionară de peste șase decenii am fost

ostracizați, calomniați, prigoniți, am fost partidul veșnicilor defăimări, nu am vorbit, nu am avut dreptul la aforismul juridic, ineluctabil - Audiatur et altera pars! - pentru stabilirea adevărului.

Iubiți cititori, știu din practica vieții mele de octogenar, cunosc și aforismul străbunilor noștrii - veritas odium parit - („Adevărul aduce ură"); îmi sună în urechi zicala care circula printre inteligenții mei consăteni de la Șipote: adevărul ustură ! sau alte ziceri cu caracter de a avertiza, pentru cei ce luptă pentru dreptate: Adevărul umblă cu capul spart...

Fiți liniștiți voi dușmanii potențiali ai Românismului de prin lojile iudeo-masonice și de peste tot, nu vă încărcați cu ură și mai mare împotriva noastră; voi calomniatorii, prigonitorii, voi veșnicii defaimatori pe care v-am înțeles, că era natural și firesc pentru voi dușmanii potențiali ai României Mari, să vă ridicați împotriva lumii legionare, care era scutul românismului integral; împotriva noastră care am stat în fruntea tuturor, apărându-ne dreptul de viață, de libertate și de demnitate: a românului. Nu cerem să ni se facă dreptate, de-ar fi să piară lumea - Fiat institutia, pereat mundus - deși după mine principiul de dreptate ar trebui să fie mai scump chiar decât lumea și pământul, plătit de tot felul de infractori și de criminali... Nici - per aspera ad astra, „pe căi aspre către stele", deși numai per aspera putem ajunge la izbândă: la lumină, ad astra. Deși ad augusta par augusta, orice succes nu se obține decât prin luptă.

Fiți liniștiți noi suntem iertători, am răbdat cât am putut...

Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, a hotărât după cele trei cazuri nefericite: Manciu, Duca și Stelescu de apărare legitimă, să nu mai răspundem la nici un fel de provocare și am intrat pe linia martirajului creștin, pe linia Legiunii, de unde am deviat, am fost scoși de dușmanii noștri prin provocări organizate de ei.

Și, cât a trăit Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, nu am răspuns la provocări... chiar atunci când am fost în legitimă apărare.

În concluzie, - dușmani potențiali ai românismului - nu cerem decât: Fiat lux - Să se facă lumină. Nu, în alt sens, pentru elucidarea adevărului deformat de mass-media vremii în opinia publică determinată de presa vândută și iudeizată, - adevărul despre lumea

legionară, despre fenomenul legionar, despre idealul legionar, denaturat de propaganda mai mult decât dușmănoasă a celor trei dictaturi, care erau subvenționate material și conduse spiritual de Ocultă, de iudeo-masonerie, de dușmanii din afară ce militau: pentru distrugerea României Mari.

Vrem: luptăm pentru restabilirea adevărului despre Mișcarea Legionară, luptăm pentru a informa cât mai exact posibil tânăra generație ce vine în România de azi și-n România viitoare asupra ororilor trăite de noi și astfel, ca acestea să nu se mai poată repeta.

Anul acesta se împlinește un deceniu de când sunt bombardat de tânăra generație, cu fel de fel de întrebări, dacă nu zilnic, cel puțin de două ori pe săptămână și nu de puține ori în grup - veniți pentru aflarea adevărului.

Ei sunt convinși, că dictaturile sub care s-au născut, sau au trăit le-a spus numai minciuni. Uneori, dacă nu chiar întotdeauna dictaturile au aceste pretenții, ridicând minciuna, când nu aveau argumente, - la Rațiuni de Stat, în care se vedea, cât colo falsitatea, lipsa de adevăr, atitudinea fățarnică: ipocrizia, fățărnicia, prefăcătoria...

Quausque tandem abutere, patientia nostra? (Până când, veți abuza de răbdarea noastră?) ca să-l parafrazăm pe Cicero. Tineretul a ajuns acum la sfârșitul ultimului deceniu, la părerea lui George Coșbuc din poezia „Filosofii și Plugarii", că în zadar - tandem usque...

În zadar răbdăm, avem nevoie de adevăr ca să aflăm „cât de adânc ne-au cufundat în noroiul istoriei", cele trei dictaturi fără nici o excepție, natural, fiindcă toate trei au avut același stăpân iudeo-ruso-francmasoneria.

Avem mare nevoie de adevăr, susține generația tineretului actual, ca să știm - cine ne-a omorât bunicii și pentru ce? Cine ne-a mutilat părinții și pentru ce? Cine ne-a ucis prietenii și pentru ce?

Avem nevoie de adevăr, că numai știind adevărul, vom putea ști ce trebuie să facem pentru a salva ce mai este de salvat? Mai ales când sfârșitul secolului al XX-lea găsește poporul român și îndeosebi Neamul Românesc, într-o stare de dezbinare nemaiîntâlnită, într-o

sărăcie materială nemaicunoscută şi, mai ales, într-o carenţă morală nemaiauzită, - în cursul istoriei noastre de două ori milenară! (...)

Şi singurul lucru înainte de toate, ce trebuie făcut ca să ieşim din situaţia precară în care ne aflăm - să aflăm adevărul, adevărul absolut, oricare ar fi el pentru a nu mai repeta acest nefericit impas, opera în mare parte a nefaştilor, nepricepuţilor noştri conducători încurajaţi, consiliaţi de nefastul Iorga. Avem nevoie de adevăr, afirmă tineretul, oricare ar fi el şi oricine ar fi vinovaţii. Avem nevoie de adevăr şi nu de linişte, cum pretind pescuitorii de totdeauna în apele tulburi. Noi lumea legionară am găsit întemeiate pretenţiile reclamate de tineret, de viitorul ţării - însetat de adevăr - ţâşnit din bezna în care a fost cufundat întreg poporul, îndeosebi neamul românesc de cele trei dictaturi, timp de şapte decenii. Mai ales fenomenul legionar iniţiat şi condus pas cu pas de Corneliu Zelea Codreanu, omul de natură harică - dăruit de Dumnezeu - care în scurtul răstimp de circa zece ani, în pofida declanşării a tuturor urgisirilor, împotriva doctrinei originale născută dintr-un clocot de revoltă, din suferinţele neamului obidit, lăsat pradă desnădejdii - doctrină întemeiat pe credinţă în Dumnezeu, pe dragoste creştină şi printr-o dăruire totală culminând în martiraj pentru ridicarea neamului românesc...

Prof. Ing. Tudor V. Cucu

„Din mulţimile oarbe unu s-alege...
gândul lui: rege...
vorba lui: lege...
vrerea-i: platoşe de neînfrânt...
pasul lui: cutremur de pământ...

veacul, sub trăsnete, în sbaterea grea,
îi zice cum vrea,
îl botează cum vrea...

la masa de lucru adună:
azurul văzduhului lângă furtună
și lângă-o inimă mai bună ca o pâine:
cruzimi de tigru, auzuri de câine...

noua lui limbă
fața țării o schimbă:
grâul crește din glia săracă,
fetele se fac mai frumoase, să-i placă,
flăcăii, pentru el,
se-mbracă-n mușchi mai tari ca de-oțel...

pentru o rază din privirea-i, ruptă,
oricine-i gata, pentru el, să cadă-n luptă...
bătrânii sătui de viață, ar vrea să mai trăiască
să stea drepți la vorba lui împărătească...

pușca, tunul, tancul, cu botul în tină
i se închină...
pacea-i mai pace, războiul - mai crunt...
pentru el sunt toate-așa cum sunt...
ochii lui cu mii de uitături de-odată
străfulgeră și scoală în picioare țara toată..."

Aron Cotruș

Evreii : generatorii curentului antisemit din România

Nicolae Iorga, după eșuarea răscoalei din 1907, al cărei autor moral a fost, acuzat de instigare de mulți, de foarte mulți contemporani - între cei mulți care au fost obligați să execute reprimarea fiind și mareșalul Alexandru Averescu, eroul de la Mărăști și Oituz de mai târziu și de Constantin Stere, cei mai categorici acuzatori. În anul 1910 întemeiază primul partid naționalist din România, Partidul Național Democrat, secundat de profesorul A.C.Cuza, patriarhul antisemitismului din România și profesorul Ion Zelea Codreanu, însărcinat cu organizarea și propaganda. Acești trei, Iorga, A.C. Cuza și Ion Zelea Codreanu au fost ctitorii primului partid naționalist din România.

Moneda care l-a lansat pe Iorga, monedă de care el - cu aroganță și îndeosebi cu lipsă de modestie și mai ales cu lipsă de măsură - a făcut mare caz. Moneda constă în faptul că și-a luat licența în istorie într-un singur an.

Pe vremea lui Iorga, se făceau doi ani la Istorie, la Litere în general. Pe vremea mea, la Litere, la Istorie, se făceau trei ani. De fapt, la toate facultățile universitare se făceau trei ani, cu excepția Facultății de Medicină și la Școala Politehnică. După mine, în 1932, la toate facultățile se făceau patru ani. La facultatea de Litere, cursurile se făceau prin rotație, toți anii la un loc, deodată. Pe vremea lui Iorga era același sistem. Așadar, lui Iorga, cu memoria lui „fenomenală" (anormală, zic eu), nu i-a venit greu ca la sfârșitul anului întâi să pună Consiliul Profesoral în situația de a-și fi dat toate examenele și să ceară să i se acorde susținerea licenței într-un singur an. Până la el, într-adevăr, nu s-a mai întâmplat.

Moneda a avut un curs imperturbabil. Mai ales, că la bază stătea caracteristica lui Iorga, lipsa de modestie care era ajutată îndeajuns, la nevoie și de violență. Și după el au mai fost cazuri, chiar în timpul meu, dar nu au avut succesul pe care l-a avut Iorga, mai ales handicapați de modestia lor.

Și totuși, cel mai tânăr profesor universitar din România a fost doctorul în drept A.C.Cuza, la vârsta de 23 de ani, profesor universitar. Informația ne este servită din „Memoriile" lui Petre Carp, ministrul Educației Naționale. La vremea aceea A.C.Cuza se prezintă pentru încredințarea unei catedre universitare. Petre Carp spune:

- Cuza, tu ești cel mai tânăr profesor universitar pe care l-a dat România: profesor universitar la vârsta de 23 de ani.

Îi strânge mâna și adaugă:

- Dacă ai ști, totuși, cât de mare rău fac ideile tale în străinătate ...

Se referea la ideile sale antisemite. De atunci, se punea în cercurile diplomației mondiale, în „cabala" iudaică problema unui stat evreu și se lua în considerare România, care convenea de minune iudaismului și se opina pentru un stat dualist evreo-român, așa că antisemitismul lui Cuza-Iorga nu a fost fără obiect.

După ce Iorga și-a luat licența cu „tam-tam", când se ivea - și se ivea, pe vremea aceea, destul de des - vreo bursă pentru un an sau doi în străinătate, Iorga concura.

Și cum în materie de istorie nu avea rival, reușea. Și în felul acesta și-a luat câteva doctorate. Dotat cu o ureche muzicală și cu memoria respectivă, devine în câțiva ani cunoscătorul câtorva limbi străine. Așa se explică că îl găsim târziu, față de profesorul A.C. Cuza, profesor universitar.

În preajma izbucnirii primului război mondial începe să se remarce și ca vorbitor, cu toată defecțiunea sa de vorbire pe care o avea (pronunța sunetul „r" grasciat, așa-numitul „hârrrâitul de r") - defecțiune care începuse să fie mai târziu, mult mai târziu, imitată, considerată de unii drept calitate. Totuși va fi recunoscut, în pofida ansamblului regulilor retorice, și ca „orator". Defecțiunea - pronunțarea nedeslușită - într-adevăr, a făcut epocă, dar nu și „oratoria à la

Iorga". Natural, că pamfletarii, în opoziție cu atribuirea acestei defecțiuni de vorbire drept calitate oratorică, o atribuiau bărbii mari, alții că are un umăr mai sus și altul mai jos, iar mulți, mult mai târziu, spuneau că „dacă Iorga ar vorbi din cărucior, ar fi și mai mare orator": „Homo novus" al lui Cicero în oratorie... După afirmațiile lui Nichifor Crainic, fusese luat de acesta drept model de oratorie. Natural, talentatul poet și marele orator și gazetar l-a depășit și apoi și-a abandonat public modelul. Iorga se pretindea și mare poet, de talia lui Nichifor Crainic și Octavian Goga, așijderea mare orator și gazetar.

Iorga, până la vârsta de circa 40 de ani nu trezește adversitate, antipatie. În schimb, aproape permanent, - o aversiune organică.

Recunoaște în Eminescu un geniu al neamului românesc, ba chiar exacerbat de naționalismul său, de ideile antisemite, îl continuă, încearcă să-l continue pe linia românească. Respectă personalitățile vremii din tinerețea sa, pe Titu Maiorescu, Mihai Eminescu, Ion Creangă, Iancu Luca Caragiale, Nicolae Filimon, făuritorii limbii române. Respectă politic pe conservatorii junimiști îndeosebi: Titu Maiorescu, Petre Carp și Theodor Rosetti. Devine unul dintre doctrinarii Semănătorismului.

Elogiază activitatea marelui Bogdan Petriceicu-Hașdeu (1838-1907), nemaigăsind termeni în vocabular pentru aprecierea, elogierea activității de naționalist, de luptător pentru Unirea Principatelor. Hașdeu a sprijinit ideea împroprietăririi țăranilor și a secularizării averilor mănăstirești, trecerea cu forme legale a averilor mănăstirești în proprietatea statului. Hașdeu a demascat regimul oligarhic, corupția clerului, venalitatea politicienilor burghezi și monarhia. Toate aceste elogii, susținute la maximum după așa-zisă „evoluare" a lui Iorga, le-a retractat cu termeni ireverențioși față de personalitatea marelui Hașdeu, și chiar a lui Eminescu.

Bogdan Petriceicu Hașdeu (1838-1907), a devenit un pisc al spiritismului românesc împreună cu cel mai mare pictor român, leatul său, Nicolae Grigorescu (1838-1907) și cu mai tânărul Constantin Istrate (1850-1918), chimist și medic român, președintele Academiei Române, profesorul și întemeietorul Școalei de Chimie Organică de la Universitatea din București, membru de onoare al mai multor societăți

științifice străine. Colaborator cu mai tânărul său coleg, profesor doctor G. G. Longinescu, (1869-1939), - profesor de chimie anorganică al Universității din București, care l-a avut ca asistent universitar pe doctorul în chimie Iordache Nicoară, comandant legionar, omorât în noaptea de 21 / 22 septembrie 1939 în genocidul ordonat de execrabilul tiran, Carol al II-lea. Profesorul doctor G. G. Longinescu a fost membru al mișcării legionare, braț la braț cu asistentul său, doctor Iordache Nicoară. Hașdeu, Grigorescu și Constantin Istrate au devenit piscurile spiritismului românesc după 1889, după scânteietoarea viață a Iuliei Hașdeu.

Totuși, Iorga, mai târziu, „evoluat", îl critică pe Hașdeu cu un vocabular irevențios pe vremea când scria „Eu nu sunt Eu". Iorga îl invidia pe Hașdeu, pozitiv: voia să ajungă ca el, un multilateral. Ba chiar, mai mult, și-l alesese ca model în viață. Ce s-a întâmplat cu „evoluția" lui Iorga, care la un moment dat, a declarat în gazeta sa „Neamul Românesc", la o interpelare a lui Nichifor Crainic „Eu nu sunt Eu !" ?

Iorga începuse să se pretindă și un mare poet, după poeziile pe care le scrisese, le publicase, de talia lui Octavian Goga, Nichifor Crainic, „academicieni în materie de poezie". Evident, încă odată, lipsa de măsură ce îl caracteriza: se considera un mare literat, un mare critic literar, un istoric al literaturii române. Se întreba public, contrariat :

- Ce caută Eugen Lovinescu (cu cele nouă volume de critică literară), la fel Perpessicius (cu cele douăsprezece volume), căci am scris eu Istoria Literaturii Române !? (în două volume, pe care le-am răsfoit și se spune că ar fi trei).

Cât privește George Călinescu, îl desconsidera total, cu disprețul cu care trata tineretul românesc: „un tânăr de joasă inteligență", ca pe viitorul savant profesorul doctor Mircea Eliade, care prin interpelarea pe care a avut-o, a ajuns la concluzia făcută publică, că „Iorga de mult nu mai citea nimic".

Iorga, de mult timp, după unii, își pierduse busola !

Iar cât privește în materie de istorie, de istorie a românilor, Academia Română constatând lipsa unei istorii a neamului românesc,

în prezența lui Iorga, (Iorga scrisese deja „Istoria Românilor") hotărăște că: Academia Română să scoată Istoria Românilor și-l delegă pe Giurăscu cu editarea ei. Iorga, simțindu-se afrontat, că s-a trecut peste el, și s-a apelat la Giurăscu, tace, se abține. Dar, la ieșire izbucnește, îl apostrofează pe acesta: „Giurăscule, să nu te apuci s-o scrii, căci am scris-o eu și nu o consultă nimeni !". Singur, Iorga a motivat alegerea de către Academia Română, trecându-se peste el: „Nu o citește nimeni !".

„Istoria Românilor" a fost scoasă, primele - pare-mi-se - două volume, căci a venit peste noi fiara iudeo-ruso-comunistă și l-a delegat pe Roller să ne scrie „Istoria Românilor"!?.

Încercăm să dezlegăm intempestiva evoluție... - enigma Iorga.

Îndată după 1910, are loc înființarea Partidului Național Democrat, sub președenția sa, secondat de profesorul A.C.Cuza și profesorul Ion Zelea Codreanu, și se apropie de acest partid, după cum era și normal, marele savant, naționalistul mărturisit, profesor doctor Nicolae Paulescu (1869-1931). Fiziolog român, profesor la Universitatea din București, descoperitorul insulinei, sau cel puțin unul din principalii precursori în descoperirea insulinei, profesorul doctor Nicolae Paulescu, în deceniul '20, se bucura de o mare reputație științifică mondială: virtualul descoperitor al insulinei, reputație de care la vremea aceea era departe de a se bucura Iorga.

Iorga începe să-și dea în petic, își dă arama pe față. Își dă pe față, fără voie, anumite cusururi. Este primul caz de răutate, de ura proverbială de mai târziu, a lui Iorga. Iorga nu acceptă să fie depășit și-l împroașcă cu ură, cu ura ce-l carcteriza, cu noroi, pe profesorul universitar doctor N. C. Paulescu, autentic mare savant.

Datorită acestei atitudini a lui Iorga, savantul profesor N. C. Paulescu era mai bine văzut în străinătate decât în propria lui țară. Cât timp Iorga a fost șeful partidului, - pare-mi-se că patru ani -, profesorul Paulescu, nesuferit de acesta, a rămas la periferia partidului, cu toată mărturisirea lui autentic naționalistă. Nu numai că nu a putut să treacă înaintea lui Iorga, ceea ce se dovedise firesc în anii aceia, dar nici nu i se permisese să se apropie. Și aceasta numai pentru succesul mondial pe care-l avea.

Și această manifestare răutăcioasă îmi aduce aminte de un episod din viața filosofului și omului politic de dreapta profesor universitar doctor Petrovici, de mai multe ori ministru. De aceea, vă rog, - o paranteză. Episodul îmi este povestit mie, chiar de profesorul Petrovici, pe când ne ascundeam în timpul ocupației fiarei iudeo-ruso-comuniste.

Profesorul doctor Petrovici are un mare succes la Paris. Pe atunci, Parisul era capitala culturală a Europei, după mine era capitala culturii mondiale. Încântat și foarte mulțumit de succesul obținut, lăudat de toți la întoarcere, i se propune de colegi să candideze ca decan al Facultății de Litere și Filosofie de la Iași. El acceptă. Este respins. Profesorul Petrovici spune:

- Am făcut o greșeală, o mare greșeală, ca psiholog. Când ai un succes și încă un mare succes, cum am obținut, trebuia să mă liniștesc, că lumea nu-ți admite două succese consecutive, și spune: „ îi ajunge unul ! ”.

Adevărul s-a arătat și în cazul savantului profesor universitar doctor Nicolae C. Paulescu. Închidem paranteza. Această paranteză am deschis-o, numai ca să scuzăm ura lui Iorga, deocamdată, dacă el ne va lăsa în pace.

Atitudinea exagerat de mândră și de disprețuitoare pe care o avea Iorga, care se credea mai presus de colaboratorii săi, ba chiar atribuindu-și drepturi care nu i se cuveneau, aroganța această morbidă, lipsa în totalitate de modestie ca și lipsa de măsură încep să se profileze în personalitatea sa, care continuă să se contureze public.

Cred, că aceste handicapuri: lipsa de modestie, aroganța impertinentă și lipsa de măsură îl vor face să ajungă unde a ajuns.

Evoluția lui Iorga începuse imediat după reprimarea răscoalei de la 1907. Iorga spune referitor la inconsecvența sa, la lipsa de consecvență în idei :

- Numai boul este consecvent cu sine însuși, omul evoluează !

Iorga, la izbucnirea răscoalei, s-a simțit obligat, după cum era normal, să ia apărarea țăranilor răsculați, ca îndată să-l găsim „evoluat”, demonstrând că „nu este bou”, nu este consecvent cu propriile idei, și trece de partea reprimatorilor, de partea guvernului libe-

ral, aflat în anturajul conservatorilor, în acel moment - mai mult decât tragic -, care întrebându-l în calitatea sa, ce și-o asumase, de „apostol al neamului" [1], contemporanii, în derâdere, îl numesc în continuare „apostol al neamului", ca unul care îi cunoștea mai bine pe țăranii ațâțați de ideile sale, - nobile fiind ele - ce metode să întrebuințeze ca să-i liniștească, Iorga le răspunde:

- Aceștia nu se liniștesc decât dacă se trage în ei !

Guvernul consemnează soluția dată de „apostolul neamului" în Jurnalul Consiliului de Miniștri și dă ordin să se tragă !

- Iată-l, tocmai el, care trebuia să-i apere - scoate în evidență la Iași prefectul județului Constantin Stere, care deși primise ordin să tragă, liniștește țăranii fără să tragă un foc ! Răscoala se aprinde și ia proporții pe la începutul iernii lui 1907, sub conservatori - guvernul Gheorghe Grigore Cantacuzino-„Nababul" .

„Nababul" - Gheorghe G. Cantacuzino, (considerat - pare-mi-se, sub beneficiu de inventar - al doilea mare latifundiar din România, după Teodor T. Balș), a fost prim-ministru conservator din ianuarie 1905 până la 25 martie 1907, când „Nababul" demisionează în consens cu liberalii. Vine guvernul liberal, prim-ministru Dimitrie A Sturza (25 martie 1907-9 ianuarie 1909), pentru a patra și ultima dată prim-ministru, de data aceasta, în asentimentul, în cârdășia (întovărășirea cu scopuri pe deplin condamnabile) cu cârdășia în totalitate a conservatorilor și cu complicitatea regretabilă de sfătuitor nefast al apostolul neamului - „conștient și culpabil", afirmă Constantin Stere, prefectul județului Iași.

Și, în continuare, Constantin Stere:

- Iorga, apostolul neamului, speriat de amenințările furioase ale proprietarilor și arendașilor, nu mai este consecvent cu discursul ținut odată cu izbucnirea răscoalei, stă baricadat în locuința lui, nu primește

[1] - „apostol al neamului" - apelativ, calificativ căpătat în timpul instigării țăranilor asupra drepturilor pe care le aveau, etalându-și propriile sale idei nobile, de fapt, vădit exacerbate, calificativ pe care și l-a însușit cu multă plăcere, mai mult ca orice atribut cu care era adulat: „apostol al neamului !!! " - paradox, ca mai târziu, mai în tot restul vieții sale să fie luat în derâdere: „ apostol al neamului ... ", apelativ detestat de el însuși mai târziu .

pe nimeni. Clamorile proprietarilor și arendașilor îndeamnă chiar guvernul să ordone o percheziție la casa apostolui neamului. Nu vrea să-și mai amintească când și-a luat în serios rolul de profet, declarând că prin glasul lui nu vorbește limba lui de lut, ci însuși Duhul Sfânt. Un raționalist și un spirit critic ar putea zâmbi, nu numai la pretențiile lui de îndrumător politic sau literar. Pe Constantin Stere îl irită vanitatea lui maladivă, ca și lipsa de orice consistență în idei și de orice coeziune în acțiunile lui politice.

Iorga aproape permanent lua atitudini de campion al intereselor țărănimii, bineînțeles cu o violentă aromă antisemită, și mai ales că Iorga, la fiecare pas scoate la iveală o desăvârșită ignoranță în problemele sociale și economice, ca și o lipsă de neînchipuit de compasiune, capacitatea de a pătrunde, de a înțelege ceva - În ce privește realitățile românești.

Confirmarea acestor afirmații le-a trăit tot leatul. Guvernul savantului istoric - pretins savant și în domeniul politic: 13 luni și 12 zile de suferință fizică și morală îndurate de întreg poporul. Pentru că aceste pretenții de om politic, să fie lichidate pentru totdeauna !?

Strâns cu ușa de liberali și conservatori, de guvern, - acuzat de proprietari și arendași de instigarea țăranilor, „apostolul neamului", Iorga, trece de partea reprimatorilor, afirmă Constantin Stere.

Întrebat de guvern, în cele din urmă, în calitate de apostol al neamului ce și-o asumase„„ce este de făcut pentru a liniști spiritele!?", Iorga găsește unica soluție pentru a fi liniștiți: „să se tragă în ei !". Guvernul Dimitrie Sturza consemnează în Jurnalul Consiliului de Miniștri și ordonă tragerea în răsculați.

Stere îl acuză în continuare de exploziunile publiciste și agitațiile politice ale savantului istoric, care era așteptat de țărani neclintiți pe poziție că „va veni apostolul cu barbă să-i scape ! " - afirmă Constantin Stere în opera sa „În preajma revoluției", volumul 8, „Uraganul". Apostolul n-a venit, dar au venit gloanțele apostolului și ... i-a liniștit: 11.000 de morți !

- O senilitate precoce sau o tară congenitală ? - se întreba Constantin Stere neștiind ce atitudine să ia. Are dreptul în aceste momente critice să respingă concursul eventual ce-i poate da un om cu o nedis-

cutabilă înrâurire asupra opiniei publice şi se hotărăşte împotriva soluției găsite de Iorga și liniștește țăranii fără să tragă nici un foc.

- *Acesta este omul reprezentativ al intelectualilor noștri ?!* Arivist și demagog... lipsit de orice convingere, cu tot exhibiționismul lui șovinist, lipsit de orice cinste intelectuală. Intelectual, dragă Doamne, nu este orice biped, înarmat cu diplome, care își roade fundul pantalonilor la o catedră sau într-o cancelarie. Intelectual este omul care s-a putut ridica până la concepția generală asupra lumii și a vieții, până la „weltanschaunung" - concepția despre lume -, și este gata să-și jertfească viața pentru idealul izvorât din această concepție. Nici nu poate vedea realitatea decât prin prisma idealului... Unde, frate, sunt acești intelectuali ? Bran Carote ?... (Constantin Stere: „Uraganul", volumul 8, „În preajma revoluției").

Iorga, în timpul cât s-a lăfăit în anturajul și sub prestigiul lui A.C.Cuza, a organizat, din umbră, un atentat împotriva adversarului său politic, Constantin Stere, ce nu-i suferea vanitatea lui Iorga și în general, lipsa lui de consecvență în idei. și nu i-a iertat niciodată și permanent l-a acuzat de instigarea țăranilor. Acuzându-l că prin promisiuni mincinoase, discursuri bombastice, caută să-și creeeze în rândul maselor țărănești o popularitate în scopuri personale. Pentru a-și etala ideile sale nobile, pentru susținerea drepturilor țăranilor. Îndemnându-i la răscoală. Și în momentul cel mai important, cel mai critic, îi părăsește, ba, mai mult chiar, îi trădează, trecând de partea reprimatorilor, consiliindu-i să tragă în ei, pentru a-i liniști. Demagogie deșănțată, care iese din limitele bunei-cuviințe! Pentru a-i închide gura adversarului său permanent, organizează din umbră un atentat nereușit la viața lui Constantin Stere. Unul din biografii lui Constantin Stere, sionist de origine, Z. Ornea, pentru a denatura antisemitismul lui A.C. Cuza, pune acest atentat nereușit a lui Iorga, în sarcina ciracilor lui A.C.Cuza, conform principiului masonic: „calomniați, calomniați, că până la urmă rămâne ceva !".

În acest sens, Iorga este acuzat mult mai grav de generalul Alexandru Averescu, unul din ctitorii României Mari, mareșalul de mai târziu - a nu se confunda cu „auto-mareșalul" Antonescu. Dar despre asta cu altă ocazie, mai târziu.

Identic ca în 1938-1939, același Iorga, același om, Nicolae Iorga, părintele nostru spiritual, s-a dezis de fii săi, ca și de țăranii de la 1907, ca oricare părinte degenerat. Mai mult decât atât, îi asmute pe călăi, cam în același fel ca în 1907, în ziarul său „Neamul Românesc", să-i ucidă progeniturile, să ne omoare ca pe fiarele sălbatice ! „Apostol al neamului" - se voia și a ajuns un paradox, un caz unic, înmulțind în istorie paradoxurile și actele lipsite de logică, Iorga, cel care avea pe conștiința sa, într-adevăr două generații ale neamului său, deși el își dezice originea ! O fi știind el naționalistul de ocazie, ceva mai mult decât noi, ce-i aribuim originea românească. Evoluând, o fi evoluat și originea.

După reprimarea răscoalei țărănești din 1907, după uciderea celor unsprezece mii de țărani - dacă or fi fost atâția, că informația provine din statisticile comuniste, și nu s-a văzut, nu s-a găsit statistică comunistă decât mincinoasă, scopul: exagerând în speranța că vor putea să ajungă să compare cei unsprezece mii de țărani omorâți de liberali și conservatori, cu peste milionul de țărani omorâți de fiara iudeo-comunistă în cei 45 de ani de robie ruso-iudeo-comunistă, fiindcă au refuzat să cedeze, să-și dea pământul strămoșesc.

Iorga, în 1910, se vrea și este promovat, se autoproclamă șef de partid politic, intitulat Partidul Național Democrat; se credea, el se credea - că rezultatul s-a văzut, destul de lamentabil - un „mare om politic"; agitând în continuare, problemele națională și antisemită, probleme care prindeau, căci erau vitale neamului românesc : erau poruncile vremii de atunci. Unii afirmă, că A.C.Cuza i-a insuflat confesiunea de credință antisemită, tot ce se poate, că a fost de prea scurtă durată... ca să fie o convingere personală... Mai curând un moment de parvenire.

Pe vremea aceea, spre insuccesul său politic, (încă din fașă era sortit insuccesului), ca în toate domeniile unde se amesteca Iorga, - și în ce domeniu nu s-a amestecat, din nefericire pentru Țară, plecând cu coada între picioare, repudiat de insucces, hulit de toți. Pe vremea aceea trăia Ionel I. C. Brătianu (1864-1927), geniu politic al României, unul din principalii ctitori ai României Mari, care monopolizase, poate pe drept cuvânt, titlul de mare om politic, titlu care nu putea

decât să-l umbrească pe marele nostru „orator" naționalist Iorga.

Magni nominis umbra ! „Umbra unui nume mare !"

Iorga începuse să nu mai fie în apele lui. Natural, Ionel I. C. Brătianu s-a întrebat „ce vrea acesta ?", contrariat de aroganța sa bolnăvicioasă, morbidă, lipsa de măsură, și tot marele Brătianu a găsit răspunsul: „Acesta vrea cu orice preț să parvină !" Mai târziu, Ionel Brătianu declară în cercurile lui intime: „Îi închei eu cariera lui politică !" și i-a încheiat-o. Ce bine ar fi fost și pentru el și pentru Țară să fi stat acolo unde-l fixase Brătianu. Îl invită în partidul său pentru un portofoliu ministerial. Iorga se prinde, primește ! Se prinde poate și din cauză că în partidul său, al cărui președinte era, se vede depășit. Aroganța lui Iorga nu poate accepta această realitate ! Și, era depășit mai întâi de profesorul A.C. Cuza, care era un naționalist convins, un antisemit cu adevărat, cum s-a dovedit în mod peremptoriu.

Cuza nu era un arivist, un demagog, un intelectual fără nici o convingere, un om politic care merge cum bate vântul, pe când Iorga specula, în vederea parvenirii, sentimentele de naționalist și de antisemit - imperativele vremii, iar în lupta politică, lupta cu condeiul, în ziaristică, în lupta de propagandă politică, cu tot talentul lui de vorbitor era depășit de talentul oratoric, de pamfletar de mare clasă cu care s-a remarcat A.C.Cuza, temut de toți potrivnicii.

Toți oratorii politici - și de aceștia nu ducea lipsă epoca respectivă - adversarii politici îl ocoleau pe Cuza! Toți marii gazetari ai vremii îl evitau pe profesorul A.C. Cuza. Îl respectau. Pe când, pe Iorga începuse să-l asedieze toți cupletiștii, toți pamfletarii, toți epigramiștii și îi minimalizau talentul său de vorbitor și îndeosebi de gazetar. Găsiseră teren vulnerabil, potrivit activității lor.

Și, în al doilea rând, era complet depășit de profesorul Ion Zelea Codreanu, un mare orator, un neîntrecut orator în discursurile populare, pe înțelesul poporului, nivel la care Iorga nu se putea coborî și nu era înțeles, nu era auzit, nu era apreciat.

Ceea ce, însă, l-a afectat cel mai mult pe șeful Partidului Național Democrat, era la întrunirile politice ale partidului nu se auzeau ovații pentru persoana sa. Toate aclamațiile, aplauzele entuziaste se manifestau la adresa lui A.C.Cuza, și îndeosebi la adresa profesorului

Ion Zelea Codreanu, singurul despre care ştia lumea. Pe vremea aceea, propaganda politică nu se făcea, nu se difuza decât de la persoană la persoană, din om în om. Ziarele operau mai puţin în masa de ţărani analfabeţi. Ori, Iorga nefiind în mijlocul acestor întru-niri şi când vorbea, din cauza vocabularului său, şi cu defecţiunea pronunţării nedesluşite a cuvintelor, nu era auzit, nu era înţeles. Era un necunoscut, fapt care afecta aroganţa sa morbidă. Şi apoi nu se auzea îndeosebi decât scandarea:

Profesorul A.C.Cuza,
Să trăiască „la mulţi ani",
Să ne fie călăuză,
Să ne scape de jidani!

Dar ceea ce l-a afectat sufleteşte, ceea ce l-a determinat să acţioneze, era depăşirea progeniturilor ori-din-ce-parte veneau ele. Şi, din nefericire pentru el, veneau din toate părţile.

Profesorul A.C.Cuza avea doi fii, pe profesorul universitar de la Facultatea de Drept-Doctorat, Gheorge A.C.Cuza, cunoscut sub numele de Jorj Cuza, omorât la Aiud de fiara iudeo-ruso- comunistă şi pe procurorul Cuza, reuşiţi. Şi, foarte reuşită era colega noastră de la drept, Magda Cuza, bacalaureată cu „foarte bine" şi licenţiată „magna cum laude". Cea mai frumoasă studentă a timpurilor noastre, sau una din cele mai frumoase, căsătorită, mai târziu, cu un conte italian. Departe, foarte departe, de a fi comparaţi cu progeniturile nereuşite ale lui Iorga.

Ura înnăscută a lui Iorga, aroganţa sa, erau grav jig-nite. Cazul familiei profesor Ion Zelea Codreanu vorbeşte de la sine, prin figura sa şi figurile copiilor săi, apreciaţi cu brio, în unanimitate. Pentru ilustrarea cazului, înverşunata ură a lui Iorga datează de la despărţirea de prof. A.C.Cuza şi de prof. Ion Zelea Codreanu. Relaţiile sale cu Cuza, cu cuziştii, cu codrenii, opinie care se reflectă şi asupra legionarilor; cu teodorenii, Osvald Teodoreanu şi fiii săi, avocaţii şi scriitorii Alex. Osvald Teodoreanu, Păstorel Teodoreanu şi Ionel Teodoreanu; cu familia profesor dr. Leon, cu toţi ai căror copii depăşeau progeniturile nereuşite ale lui Iorga. Temperamentul lui Iorga, aroganţa bolnăvicoasă, lipsa de măsură au subordonat în mod vădit raţiunea

și au decis reacțiile, care nu la-au onorat, ba, dimpotrivă l-au descalificat.

Și acum, episodul promis pentru a ilustra pe deplin afirmațiile făcute asupra familiei profesorului Ion Zelea Codreanu.

După crima de la Tâncăbești, cele 14 crime regale, încadrate în rațiune de stat, din pădurea Tâncăbești, loc istoric de jaf și crime al tâlharilor și criminalilor de odinioară, unde criminalii vremurilor noastre au strangulat, au împușcat și i-au dizolvat în acid sulfuric pe Corneliu Zelea Codreanu cu încă 13 căpetenii legionare, care-și ispășeau diverse pedepse, asasinate săvârșite de guvernul patriarhului de pomină, Miron Cristea, care după afirmația academicianului profesor universitar doctor Nichifor Crainic, nu era nici Miron și nici Cristea, care știind de asasinarea lui Corneliu Zelea Codreanu și a celorlalte 13 căpetenii legionare, pentru care-și dăduse aprobarea - pleacă într-un voiaj de plăcere în Polonria, căutându-și un alibi. Iar, demonul dement Carol II pleacă într-un voiaj politic în occident în dublu scop, terminat cu vizita la Hitler, care-l autorizează pentru asasinarea lui Corneliu Zelea Codreanu; căutându-și un alibi, o acoperire, ca și Miron Cristea, primul ministru. Urmând ca după încuviințarea lui Hitler, la un semnal al său - provenit din voiaj - telegrama dată de la Praga, să se treacă la omorârea lui Cornelliu Zelea Codreanu.

Telegrama așteptată sosește însă asasinul moral Carol, adaugă și numele lui Iuliu Maniu, spre surprinderea anturajului său de criminali.

Telegrama este primită de chiorul, estropiatul Armand Călinescu, care în consfătuirea cu Iamandy, Gavrilă Marinescu și Moruzov hotărăște: Maniu nu - numai Coreneliu Zelea Codreanu !

Dar odioșii criminali Călinescu, Gavrilă Marinescu, Moruzov și Iamandy, mai șmecheri, mai prudenți totuși ca autorii morali Miron Cristea și demonul dement Carol II nu trec la executarea crimei, nu-și iau responsabilitatea crimei decât atunci când autorii morali, regele și patriarhul se întorc. De reținut: *pentru completarea adevărului care este ascuns de mai bine de jumătate de veac,* ascuns de dictatura carlistă, antonesciană și ruso-iudeo-comunistă.

Despre acest patriarh de pomină, Miron Cristea, președintele

guvernului asasin al dictaturii personale a tiranului execrabil, căruia cu ocazia arestării - în săptămâna patimilor - a lui Corneliu Zelea Codreanu, i-a prilejuit să-și amintească de Caiafa, autorul deicidului, care a avut loc acum aproape două mii de ani și a cărui sentință de condamnare la moarte se rezumă în câteva cuvinte: „Decât să piară un popor, mai bine să piară un om !". În mintea bolnavă, întunecată de ură și păcat a înaltului ierarh, înaltul blasfemator parafrazează această sentință și pentru Corneliu Zelea Codreanu, pentru omorârea căruia își dăduse aprobarea în calitatea sa de șef al guvernului asasin, al dictaturii carliste. Analogia dintre cazul lui Iisus și cazul lui Corneliu Zelea Codreanu constituie o blasfemie voită, conștientă și culpabilă. Apoi aleargă să-și caute un alibi, dar nu-l rabdă Dumnezeu multă vreme ! Dar să-i lăsăm în plata Domnului pe sacerdoți, spune filozoful creștin legionar Petre Țuțea, colegul meu de detenție de la Aiud.

După crima, - crimele - din pădurea Tâncăbești, Iuliu Maniu primește vizita bătrânei doamne Eliza Codreanu, mama Căpitanului, Corneliu Zelea Codreanu. Eliza, soția prof. Ion Zelea Codreanu era în doliu și avea lacămi în ochi. Îi spune lui Maniu pentru ce a venit și izbucnește într-un hohot de plâns. Îi cere o mână de ajutor. Voia să afle unde a fost înmormântat fiul său pentru a-i putea aprinde o lumânare la căpătâi. Mai bătuse și la alte uși. Dar toți au ridicat din umeri, neputincioși. Iuliu Maniu nu putea face nici el mai mult, - declară însă: „Doamnă, nu am avut copii, dacă aș fi avut, aș fi dorit să semene cu fiul dumneavoastră, Corneliu ! "

Deci, în mod categoric, înverşunata ură a lui Iorga împotriva Căpitanului, Corneliu Zelea Codreanu, împotriva legionarilor, are origine încă de la primele începuturi, de la despărțirea de profesorul A.C.Cuza și de profesorul Ion Zelea Codreanu, de tânărul Corneliu Zelea Codreanu, la al cărui botez a luat parte cot la cot, cu nașii săi, prof. Corneliu Șumuleanu și prof. A.C.Cuza, cot la cot cu prof. Ion Zelea Codreanu în casa profesorului A.C.Cuza, la Iași.

Toate aceste imixtiuni tulburătoare, în permanență, l-au obosit pe Iorga, atât pe el, cât și pe subalternii săi, toate cancanurile, intrigile și geloziile sale l-au determinat să dea curs invitației marelui Ionel I. C. Brătianu, visând să parvină să-și realizeze ambițiile sale.

Iorga, datorită tonului său apodictic, care nu permite posibilitatea unei opoziții, aroganța sa trezește peste tot adversitate, antipatie, și când nu - aversiune organică. Handicapuri care l-au subminat mai târziu și a ajuns unde a ajuns: obiectivul cupletiștilor, a epigramiștilor, a pamfletarilor și până la urmă și a caricaturiștilor. Aceasta, din cauza ținutei sale neglijente - o barbă mare, o pălărie și mai mare, neagră cu boruri mari, umbla permanent cu umbrelă, uneori deschisă în plin soare, parcă ar fi vrut să spună „uitată" și o geantă plină de manuscrise care îi deforma ținuta: un umăr mai sus și unul mult mai jos, parcă să se remarce cu orice preț, ceea ce-l determinase pe Constantin Stere să-i spună „cocoșatul". Un excentric ... în rău !

Câteva exemple mai ilustrative, câte unul din fiecare compartiment, căci altfel ar trebui să scrim o carte, din cele mai ilustrative caracteristice urii proverbiale à la Iorga; invidei morbide, răutății, hotarnică cu criminalitatea, aroganței vecine cu impertinența; un ton apodictic care nu permite posibilitatea unei opoziții, în general neconciliabil.

Vine de unde vine, de la un liceu din provincie - la Liceul Național din Iași, în clasa a VI -a, - liceul era cu 8 clase pe atunci. Căci pe vremea mea Iorga a transformat liceul cu 7 clase, natural, o greșeală care s-a îndreptat foarte curând, nu a durat. Înalt, cum era, stătea în fundul clase. Citea tot timpul. Atitudine exagerat de mândră și disprețuitoare, desconsidera pe toți - spune Osvald Teodoreanu, premiantul clasei. Unul, de mai târziu din cei patru mari maeștri - avocați ai Iașului - Osvald Teodoreanu, Petre Pogonat, Rang și Nelu Ionescu, care au umbrit nu de puține ori pe maeștrii Bucureștiului. Osvald Teodoreanu, tatăl scriitorilor și avocaților Păstorel și Ionel Teodoreanu. Din cauză că nu l-a putut întrece pe premiantul Osvald Teodoreanu, ca elev, îl ura mai cu seamă că Osvald Teodoreanu avea niște copii nu reușiți, foarte reușiți, care au făcut cinste, ca și tatăl lor, Neamului Românesc. Observată de Teodoreni, atitudinii vindicative a lui Iorga, plină de ură, fără obiect, în cele din urmă îi răspunde Păstorel, Alexandru Osvald Teodoreanu, cel mai mare cupletist din literatura română, pamfletar de renume - pe care poate numai profesorul A.C.Cuza l-ar putea egala în contemporaneitate - prin pamfletul:

Strofe cu pelin de mai-contra Iorga Neculai. Pamfletul care a stârnit o mare zarvă, mai ales, că era adresat lui Iorga, nesimpatizat de lume, pamfletul ironizează, înfierează atitudini, concepții negative din viața lui Iorga, transcrie cu vervă impresii asupra concepției negative, fapte, activități literare îndeosebi, o desconsiderare din toate punctele de vedere pentru Iorga. Natural, i-a fost imposibil, nu i-a putut răspunde și nici nu a îndrăznit să încerce, dar îl reclamă la rege. Strofe cu pelin de mai-contra Iorga Neculai apare în 1931; la Casa Regală se instalase demonul dement, Carol al II-lea, prin uzurparea tronului fiului său. Regele intervine, ca de obicei, când e vorba de reclamațiile la adresa sfetnicului său principal, natural prin mijloace de persuasiune, încă nu promovase tiranul execrabil crima organizată și asasinatul politic ca metode de guvernare - aplanează conflictul. Pamfletul Strofe cu pelin de mai-contra Iorga Neculai a fost cumpărat de Revista Fundațiilor Regale în totalitate. Conflictul a fost complet aplanat de generalul adjunct Condeescu, președintele Societății Scriitorilor Români, pare-mi-se și directorul Fundațiilor Regale. Azi, pare-mi-se, nici la Academia Română nu se mai găsește nici un exemplar, cel mult prin bibliotecile particulare.

Epigramiștii dau buzna peste el... Teren prielnic, favorabil, excitând aroganța fără măsură a lui Iorga. Și, apoi, perspectiva unei posibilități de a fi reclamat la rege, posibilități de notorietate pentru unii, mai ales, timp prielnic: domnia dementului monarh.

Iorga devine tabu ! Persoană considerată mai presus de orice discuție, a cărei criticare devenise interzisă. Așadar, în mentalitatea vremii care s-a menținut în întregul deceniu al sângerosului monarh, Iorga devenise persoana de care nimeni nu se putea atinge, care nu poate fi criticată, indiferent de domeniu, atacată, comentate faptele sale. Tocmai de aceasta, toți dau buzna peste el, care devenise „ persoana grata" la Palat. În pofida hotărârii înțelepte luate de I.I.C. Brătianu pentru apărarea Țării.

Iorga dă explicații: Proștii ş-au coalizat împotriva mea ! Impertinentă afirmație, care excită masele, le revoltă și tăbărăsc înverșunate - teren favorabil în general epigramiștilor și năvălesc cu dârzenie sporită, cu sutele de epigrame. Dar să ne oprim la una, care-mi pare mai

reprezentativă, (autorul este cunoscut îndeosebi de contemporani) :

Înalt ca un proțap,
Cu barbă, dar nu-i țap.
A scris sub patru regi,
Şi are toți copiii blegi.

Caustică, foarte caustică, pe linia progeniturilor, pe de-a dreptul ireverențioasă pentru aroganța sa vecină cu obrăznicia. Şi, apoi pentru persoane grata de la Palat !

Acum, ca să încheiem acest capitol comic şi de efect al caricaturiştilor, cupletiştilor, pamfletarilor şi epigramiştilor - tragic-comic - hotarnic cu ridicolul, fapt care a determinat pe unii, pe drept, să-i încadreze activitatea, care a oscilat între ridicol și crimă.

Un episod politic din viața „marelui savant". Un episod politic, de data aceasta, căci Iorga, înainte de altele, chiar înainte de activitatea sa de istoric se considera și „un mare om politic" şi chiar „un geniu politic". Ridicol, dar adevărat. Căutând să confunde, cu memoria, atât el cât și contemporanii săi, îndeosebi adulatorii, confuzie, care dăinuie - se menține și azi: amestecând activitatea politică cu cea de savant. Încurcă borcanele: când face politică îi place să fie considerat „marele istoric", iar când face istorie, la catedră, să fie considerat „un om politic". Un fel de netam-nesam, nici una, nici alta, voit, conștient și culpabil cum afirmă Stere. Mai exact: Iorga se vroia în orice împrejurare să fie tratat „marele savant în istorie". Ori, între omul politic, autorul moral, care are pe conștiința sa două generații, *generația de țărani din 1907 și generația de intelectuali din 1938-1939*. Este o diferență ca de la cer la pământ.

Iată de ce unii în fața acestui talmeș-balmeş din care nu se mai înțelege nimic, talmeș-balmeş voit şi de Iorga şi o mare parte din cei care-l apreciau, dar în mod culpabili, au obligat pe cei obiectivi să-i califice activitatea - și cea de savant incontestabil, ca şi cea poliitică de autor moral al atâtor crime, tot de necontestat - activitate care a oscilat între extreme: *„de la ridicol la crimă"*. Puteți califica aproape o mie de crime numai într-o noapte, aprobate şi sugerate tiranului execrabil, care a spus că, *nu sunt mulțumit numai cu câteva zeci de execuții* „drept represalii". *El vrea întreaga Legiune*, că aşa *doreşte*

Duduia! Calificați altfel ?

Revenim, în sfârșit, la episodul anunțat.

Era după ce Iorga își dăduse demisia, sau mai exact plecase din propriul său partid Național-Democrat. Admite să fie cooptat în rândurile miniștrilor liberali ai lui Ionel I. C. Brătianu. După care, guvernul liberal face o remaniere și Iorga rămâne pe dinafară, fără portofoliu. Iorga, cu firea sa vindicativă așteaptă momentul răzbunării și i se pare că a venit. Iorga într-o ședință parlamentară sub guvernul lui Ion I.C.Brătianu, în prezența acestuia, foarte afectat, corectându-și un manuscris în timpul dezbaterilor, ca de obicei - când Iorga nu avea un manuscris de corectat în timpul dezbaterilor parlamentare ?- După cum afirmă însuși Pamfil Șeicaru, ziaristul de tristă memorie, cel cu șantajul și etajul; sau mai exact, când Iorga nu se afișa într-o *poziție ireverențioasă față de colaboratori* ? - Este făcut atent pentru *poziția sa de afront față de parlamentari.* Iorga răspunde:

- Eu de aici nu am nimic de învățat, de la un guvern prezidat de un inginer ! Ce pot învăța eu de la un inginer ?

Ionel I. C. Brătianu răspunde:

- Măsura, domnule profesor !

Brătianu este aplaudat de întreg plenul camerei...

Iorga îndrăznește să riposteze... a fost înăbușit de vociferări, invective, în tropot de picioare și zgomot de pupitre... se liniștește decepționat.

Profesorul A.C.Cuza, obosit la maxim de cancanurile, intrigile și geloziile lui Iorga, bucuros că a plecat din partid, îl apropie pe savantul prof. Dr. Nicolae Paulescu, virtualul descoperitor al insulinei și împreună cu el creează Uniunea Național-Creștină în ziua de 24 ianuarie 1922, ziua Unirii. La 1 aprilie 1922 apare revista bilunară Apărarea Națională sub conducerea profesorilor A.C.Cuza și N. C. Paulescu, având-ul ca administrator pe Fănică Anastasescu, simpatizant permanent al naționaliștilor, mai târziu, simpatizant al legionarilor. *Revista avea un caracter doctrinar:*

„Spiritul divin al adevărului va apăra în veci omenirea" - articol scris de prof. dr. Nicolae C. Paulescu, în care spune „Or, adevărul este trăsătura distinctivă a Creștinismului. Christos a zis:

«Eu sunt adevărul» și de aceea doctrina lui este în execrație înaintea lui Israel. Minciuna din contra, caracterizează ceeace se numește - spiritul răului sau Diavolul. Astfel Iisus adresându-se evreilor le zice: « Voi din tatăl vostru, Diavolul sunteți și poftele tatălui vostru voiți să le faceți ». Acela ucigător de oameni a fost dintru început și întru adevăr n-a stătut, căci nu este adevăr întru dânsul. Când grăiește minciuna, dintre ale sale grăiește, căci minciuna este și tatăl ei.

Înaintea acestui Spirit al Adevărului, mă închin, strigând din adâncul sufletului: Cred în Duhul Sfânt !"

(Prof. dr. N.C.Paulescu - Din Fiziologia Filozofică, Talmudul, Cahalul, Franco-masoneria. vol II București, 1913, pag.300-301)

La 22 mai 1922 Corneliu Zelea Codreanu desființează Centrul Studențesc din Iași și înființează Asociația Studenților Creștini sub președenția lui Ilie Gârneață.

Corneliu Zelea Codreanu dimpreună cu un grup de 45 studenți la 27 mai 1922 semnează la Iași Angajamentul de Onoare de a lupta împotriva cotropirii evreiești și pentru înstăpânirea românismului. Printre semnatari erau prinții Grigore Ghica și Constantin Ghica, fiii prințesei Constanța Ghica, Ilie Gârneață, Ion Blănaru, A. Ibrăileanu, Grigore Mihuț și Vladimir Frimu.

Apogeul este atins în 10 decembrie 1922, proclamată Ziua studențimii române. Centrele și societățile studențești București, Iași, Cluj și Cernăuți se întrunesc în congres în marele amfiteatru al Facultății de Medicină din București. Se hotărăște și *se dă semnalul de luptă al mișcărilor studențești.*

Și acum, se impune o scurtă destindere jinduită de capitolul cupletelor, pamfletelor, epigramelor și a caricaturilor, peste care, din lipsă de spațiu, am trecut, atât de sumar, doar câte un singur exemplu din fiecare. Destul de succint, dar nu știu dacă a fost și destul de cuprinzător. Acest capitol atât de caracteristic neamului nostru și frecventat atât de asiduu în toate timpurile, dar niciodată atât de intens ca pe vremea savantului și așa-zisului om politic de tristă memorie - *13 luni și 18 zile de suferință fizică și morală îndurată de întreg poporul* (18 aprilie 1931 - 6 iunie 1932) și aceasta, în mare, a fost provocată de aroganța și lipsa de măsură, desconsiderarea anturajului și îndeo-

sebi a colaboratorilor săi, creind câmp liber zeflemelei. Haz de necaz! Faptul zilei se ivește: „Iorga, persoana grata la Palat" - eveniment care a creeat teren favorabil autorilor. .

Să revenim însă la obiect: îmi aduc aminte de o caricatură reușită, savurată cu nesaț, cu multă plăcere de public, apărută în gazete.

Era în timpul Dictaturii personale a tiranului execrabil. În noaptea Învierii, la ieșirea de la Înviere, Iuliu Maniu și dr. Alex. Vaida Voievod, cu lumânările aprinse se întâlnesc venind din sensuri opuse. Iuliu Maniu, preocupat îndeosebi, să nu i se stingă lumânarea aprinsă, cu ambele mâini caută să protejeze flacăra.

Vaida Voievod:

- Servus, frate Iuliu ! De ce te necăjești atât ? De ce nu mergi ca mine ? Uite, lumânarea mea nu are nevoie de nici o protecție !

Iuliu Maniu mergea în contra vântului, Alexandru Vaida Voievod mergea după vânt.

- De ce mergi în contra vântului și nu mergi după vânt, cum merge *„singura figură europeană și umanitară din România"*, cum se pretinde savantul cu memoria anormală, istoricul de renume, consilierul politic al Majestății Sale !

Iuliu Maniu:

- Frate Alexandru, tu sigur nu l-ai auzit ce spune despre marele tău *intelectual european și umanitar,* Constantin Stere: „un arivist și demagog, intelectual fără nici o convingere, cu tot exhibiționismul lui șovinist, *lipsit de orice cinste intelectuală,* un om politic care merge cum bate vântul" și apoi, el însuși,Iorga recunoaște *„Eu nu sunt Eu !"* După unul ca acesta vă luați, care nu *de puține ori nici el însuși nu știe pe ce lume se află !?*

Studențimea română întocmește o moțiune prin care se cerea „numerus clausus" pentru evrei în universitate și condamnă cu toată severitatea acțiunea politică a democrației francmasonice. Manifestația ține până noaptea târziu, jandarmii trag focuri de armă, cad răniți, se fac numeroase arestări printre studenți. În anii următori, până în anul genocidului executat împotriva legionarilor, *genocid ordonat de demonul dement, execrabilul tiran* și executat de guvernul Argeșanu alcătuit din țărăniști și liberali, garnitura a II-a - foștii subsecretari de

stat: Andrei, Ralea, Gafencu, Ghelmegeanu, Jinga, Baran, Iamandy, Gavrilă Marinescu, Tătărăscu, secundați de șeful serviciului secret Moruzov și directorul Siguranței Statului, Niki Ștefănescu, *principalii membri ai camarilei.*

Grigore Gafencu, trădător în continuare al intereselor românești, demn elev al lui Titulescu, spion rus, spion sovietic expulzat de către Wiston Churchill (1874-1965) din Anglia, descoperit *ca spion sovietic, subvenționat de către Uniunea Sovietică* prin Ambasada română din Berna, cu ocazia ocupării ambasadei române din Berna de către români - *legionarii din exil.* Soția lui Grigore Gafencu, o evreică după anumite surse, mai mare ca el cu 10 ani, foarte bogată, l-a finanțat în ziaristică și în toate, *spioană a Uniunii Sovietice în consiliul de patronaj al doamnei Maria Antonescu.* Aceasta, în perioadă de tristă memorie semna Maria, ca o regină, fostă patroană unui varieteu din Paris, unde a cunoscut-o ofițerul Antonescu, consilier militar pe vremea aceea, fapt care a dat naștere *procesului de bigamie* intentat de armată generalului Antonescu.

Dar în consiliul de patronaj mai făcea parte și Venturia Goga, spioană pentru „Intelligence Service", o farsoare, permanent la masă cu Antonescu, criminalul Antonescu și înainte de a gusta din mâncare îl oprea: „Ionel, să gust eu întâi ca să nu te poată otrăvi legionarii ! ". Zilnic cretinul era bombardat cu aceste cuvinte și el se supunea încântat, *paranoicul, de credincioasa lui comeseană.* Era bine păzit „câinele roșu", și de englezi și de ruși; un neisprăvit în fruntea statului român, un neisprăvit politic și încă cu puteri depline ! Cumplite timpuri pentru Neamul Românesc ! Grea pătimire !

Sub nasul lui, fără să-și dea seama, se întâlneau *toate serviciile secrete principale ale vremii* - NKVD-ul, Intelligence Service, Gestapo-ul. Toate erau prezente, toți erau prezenți: *rușii, englezii și nemții* și în completare și serviciul secret român condus de Eugen Cristescu, *care avea misiunea să-l păzească de armata română.* Așa de bine îl păzea, încât armata l-a predat regelui Mihai. „Câinele roșu" era *ținut la putere de armata germană,* care avea nevoie de el, recte de armata română. Și regele Mihai îl predă ca pe un simplu trădător rușilor, comuniștilor...

Mult prea mult, dar în principiu nu sunt de acord cu acei istorici *cu acei oameni politici, care mint prin omisiune.* Decât o omisiune, mai bine să adoptăm legea micului amănunt, singura care spune adevărul, brutalul adevăr. Neam fără noroc, vorba noastră de consolare, de la Aiud.

Dar să revenim la cursul evenimentelor, cum s-au împletit manifestările naționaliste în jurul cărora a gravitat întreaga politică românească d*eterminată de personalitatea harică a Căpitanului,* Corneliu Zelea Codreanu. Și nu când erau 200.000 de legionari înscriși ca în 1933 și nici, când erau un milion în 1937 - *cel mai puternic partid din România, „Totul pentru țară",* expresia politică a Gărzii de Fier, - ci, chiar, de la primele începuturi ale Legiunii Arhanghelului Mihail de când erau doar cinci. Acesta e adevărul, după cum evenimentele îl confirmă.

La 10 decembrie 1922 este fixată ziua studențimii și este sărbătorită în fiecare an ca *ziua studențimii române* de întreaga lume studențească, *17 ani consecutiv*, semn de maturizare a gândirii și a activității politice ale românismului.

La 4 martie 1923, Corneliu Zelea Codreanu împreună cu 42 de grupuri organizate de el, cu 42 de steaguri semnează actul de înființare al Ligii Apărării Naționale Creștine, prin transformarea Uniunii Naționale Creștine creată de profesorii universitari A..C. Cuza și N.C. Paulescu, virtualul descoperitor al insulinei. Sub președenția lui A.C. Cuza, cu organizarea și propaganda rămâne tot cel de la începutul partidelor naționaliste, profesorul Ion Zelea Codreanu. Șeful tineretului este desemnat de către A.C. Cuza, Corneliu Zelea Codreanu.

În 28 martie 1923, guvernul prezidat de Ionel I.C. Brătianu (19 ianuarie 1922-30 martie 1926) semnează actul de trădare al noii *Constituții, renunță la articolul 7* din precedenta Constituție din 1866, care dă drepturi politice evreilor, fapt la care *s-a opus și a reușit* delegația românească formată din Ionel I.C. Brătianu și Alexandru Vaida Voievod în *1918 la Versailles*. Și acum, *Constituția de la 28 martie 1923 dă drepturi ovreilor.* Virtualul susținători al evreilor a fost antecesorul lui Iamandy - Mârzescu. Spre rușinea noastră, ambii

au fost de la Iași. Filosemitul Mârzescu, printr-un statut care dă drepturi politice evreilor, alogenilor, veniți din altă parte, de altă origine. La 28 martie 1923, Corneliu Zelea Codreanu convoacă o adunare la Universitatea din Iași pe care autoritățile o interzic. Și totuși adunarea se ține în *14 puncte ale orașului.* Paralel, A.C.Cuza cere garantarea *drepturilor de întâietate ale nației românești,* ca nația dominantă în stat. Este învinuit de a fi inspiratorul principal al mișcărilor studențești. A *doua zi, la 29 martie 1923, Corneliu Zelea Codreanu este arestat și ținut în penitenciarul din Păcurari* o săptămână. „Primele mele zile de închisoare" va spune Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, în „Pentru legionari" pagina 131.

Între 22 și 25 august 1923 se întrunește la Iași Congresul conducătorilor și delegațiilor mișcărilor studențești. Autoritățile interzic Congresul și totuși adunarea se ține la mânăstirea Cetățuia sub președenția lui Ionel I. Moța, care era în acel timp președintele „Centrului Petru Maior" din Cluj. Se formează un comitet de acțiune alcătuit din Corneliu Zelea Codreanu, Ion I. Moța, Tudose Popescu și Ilie Gârneață, *care hotărăsc lupta împotriva partidelor politice.*

La 22 august 1923, conducătorii mișcărilor studențești veniți la Iași, în frunte cu Corneliu Zelea Codreanu, s-au închinat în stradă, porțile Mitropoliei din Iași fiind închise *generației care pentru prima dată în istoria românismului vine și se mărturisește creștină.* Iată atitudinea bisericii care totuși nu se va opri aici - își va continua mai departe *adversitatea diabolică.*

În octombrie 1923, la Iași în casa Butnaru, Corneliu Zelea Codreanu, Ion Moța, Ilie Gârneață, Radu Mironovici, Corneliu Georgescu, Tudose Popescu și alții au pus la cale un complot pentru pedepsirea miniștrilor care au dat drepturi politice evreilor alcătuind o nouă Constituție - *Constituția din martie 1923.*

La 8 octombrie 1923, complotul din Dealul Spirei, din casele lui Nicolae Dragoș este descoperit. Sunt arestați și depuși la închisoarea Văcărești: Corneliu Zelea Codreanu, Ion Moța, Ilie Gârneață, Tudose Popescu, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici, Leonida Bandac, Vernicescu, Traian Breazu, Nicolae Dragoș, dr. C. Dănulescu și profesorul Ion Zelea Codreanu din primele începuturi pe linie națio-

nalistă și nici acum nu se dezminte.

La 8 noiembrie, Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril 1923, în închisoarea Văcărești, *prin hotărârea lui Corneliu Zelea Codreanu ia ființă Frăția de Cruce.*

Este un corp de elită al tinerimii având drept scop, ca scop suprem de a crea buni ostași României de mâine, ceea ce afirmă apodictic secolul nostru.

La Iași, în casele prințesei Constanța Ghica la 6 mai 1924, Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu hotărăște ridicarea Căminului Cultural Creștin Râpa Galbenă - în prezența a peste 60 de tineri studenți și elevi membri ai frăției de cruce, ca peste două zile, la *8 mai 1924 Corneliu Zelea Codreanu* să întemeieze la Ungheni *prima tabără de muncă din România* și din Europa, începând lucrul cu 26 de studenți și elevi care lucrează cu plăcere la confecționarea cărămizilor. Piatra fundamentală a Căminului de la Râpa Galbenă se pune la 13 septembrie 1925, de ziua Căpitanului: Sfântul Corneliu Sutașul.

La acest cămin proiectat în patru etaje, construit numai în trei nivele, au lucrat în general studenții. *Când vin a doua oară pe lume, după 17 ani de penitență,* eliberat în toamna anului 1964 de la Aiud - lichidarea adversarului ideologic, după expresia comuniștilor - vizitez Iașul, Iașul studențimii și studenției mele, Iașul școlarității mele. *Căminul de la Râpa Galbenă nu mai era.* Era un loc viran, demolat de fiara comunistă. Vizitând Grădina Botanică, dincolo de Grădina Copou, am găsit alei pavate cu cărămizi cu zvastica pe ele. Am vizitat cărămizile noastre, care au rezistat unele din ele, după cum am rezistat și noi legionarii, *puțini dintre noi, holocaustului ideo-ruso-comunist,* după ce trecusem și prin *genocidul executat de liberali și țărăniști, ordonat de demonul dement și prin masacrul de pe frontul so-vietic, împușcați din față și din spate.* Te gândești cum totuși a fost posibil să scap. Dar câți au scăpat? Din milionul de legionari, câte cărămizi au scăpat din milioanele de cărămizi? De *mare calitate s-au dovedit legionarii, dar nici cărămizile nu s-au lăsat mai prejos.*

În 1924 ministrul filosemit, fiu al Iașului, Gheorghe Gh. Mârzescu trimite la Iași prefect de poliție pe Manciu, cu program special:

să lichideze manifestațiile studențești. La 31 mai 1924 Corneliu Zelea Codreanu împreună cu 50 de tineri, pe când lucrau la o tabără de muncă studențească la grădina de zarzavat de la prințesa Constanța Ghica, la Iași, sunt arestați de poliție și schingiuiți de polițaiul Manciu personal, de prefectul de poliție numit de guvern prin ministrul de resort, ministrul de interne Mârzescu cu scopul bine stabilit: *reprimarea mișcărilor studențești, anihilarea lui Corneliu Zelea Codreanu și a văcăreștenilor.* Iașul trăia sub teroarea prefectului de poliție Manciu. Noi elevii am simțit pe spinarea noastră, între care se numără și subsemnatul. Eram elev la Liceul Internat din Iași, mergeam cu echipa de oină pe trimestrul al III-lea pentru antrenament în vederea campionatului interșcolar de oină. Antrenamentul îl făceam la parcul sportiv de la Copou unde veneau toate școlile secundare din Iași și nu erau puține la număr, circa vreo 10, care veneau cu un efectiv de cel puțin 20 de elevi - circa 200 de elevi se deplasau în special dimineața spre Copou, *pentru antrenament.* Aceasta se întâmpla în lunile aprilie și mai. În iunie erau campionatele. Mergeam în direcția Copou, în direcția parcului sportiv, în direcția grădinii de zarzavat de la prințesa Ghica. 200 de elevi întreceau cu mult numărul de elevi și studenți, aproximativ 50, care mergeau în aceeași direcție. Noi mergeam cu regularitate aproape zilnic sau la două zile și când nu mergeam noi, mergeau alte școli, dar totuși zilnic mergeau spre Copou circa 200 de elevi. Noi treceam zilnic spre Copou, spre grădina de zarzavat pe când cei care lucrau, lucrau într-un ritm de trei zile pe săptămână. Poliția în frunte cu polițaiul Manciu *stătea permanent la pândă* și cei care de obicei cădeau în cursă eram noi, căci ceilalți se păzeau și se strecurau. Noi prinși - eu nu am căzut niciodată, că nu eram de prins, eram un campion la fugă, așa cum se cerea la oină - dar colegii mei de oină și în special de la celelalte școli erau prinși, bătuți, schingiuiți. Unul, Manoliu a și murit din cauza bătăilor, mulți erau chiar internați câteva zile în spital. Liceele știau, școlile superioare cunoșteau, dar nu puteau să facă nimic. Așadar, cazul Manciu a fost o tristă realitate pentru tineretul ieșean contemporan vremurilor acelora. Mai mult decât samavolnicia acestor barbari, Iașul trăia sub teroarea prefectului de poliție Manciu. Încercările elevilor și a studenților schingiuiți de a

căpăta o satisfacție legală erau respinse *cu un cinism care ducea la disperare.* Când cei lezați intentau procese, aceștia riscau să fie bătuți din nou la poliție chiar în *pretoriul justiției și chiar în fața judecătorilor,* iar la urmă reclamanții ieșeau și condamnați. Manciu, cu poliția sa, credea, că mergem la grădina de zarzavat. Ei nu erau la curent, departe de a fi la curent cu programa analitică a școlilor secundare.

„Erau niște bătăuși de meserie, însă faptul petrecut la 31 mai, nu a rămas fără ecou" - spune Corneliu Zelea Codreanu.

Universul din 9 iunie 1924 continuă sub titlul „Studenții de la Iași au fost bătuți". Ei au fost provocați de poliție și schingiuiți fără nici o vină. *Un prefect de poliție bătăuș Manciu trebuie destituit.* Am spus într-un număr precedent asupra banditismelor săvârșite de Manciu, prefectul Poliției din Iași împotriva studenților. Studențimea creștină de la Universitatea din Iași a luat hotărârea încă de acum o lună, *la 6 mai 1924* să clădească prin muncă proprie un cămin cultural: *Căminul Cultural Creștin de la Râpa Galbenă.*"

În ziua de 31 mai 1924, Corneliu Zelea Codreanu și 50 de tineri, pe când lucrau în grădina de zarzavat pusă la dispoziția studenților de prințesa Constanța Ghica sunt arestați și schingiuiți de polițaiul Manciu. Provocarea prefectului de poliție Manciu -studenții abia adunați se văd deodată înconjurați de o companie de jandarmi și întreg aparatul polițienesc în frunte cu prefectul Manciu, înjurându-i și lovindu-i în modul cel mai barbar posibil. *Crezând că vor găsi arme la studenți, fac o percheziție brutală,* fără însă a găsi ceva la vreunul. În timpul percheziției încearcă să-i introducă lui Corneliu Zelea Codreanu un pistol și niște hârtii.

Corneliu Zelea Codreanu protestează. Pentru aceasta *a fost bătut de către polițaiul Manciu, inspectorul Clos și comisarul Vasiliu Voinea,* care pentru calitatea lui de bătăuș va candida la deputăție, mai târziu, pe listele liberale, duciste, pe listele lui Victor Iamandy. Aceștia, împreună cu toți ceilalți, agenți și jandarmi, l-au legat, ca pe cel din urmă borfaș pe Corneliu Zelea Codreanu. Trei pistoale ale polițiștilor atingeau capul lui Corneliu Zelea Codreanu după cum li s-a întâmplat la o bună parte din arestați. Au fost împrejmuiți de cor-

doane de armată și duși la prefectura de poliție.

Și acum, câteva cuvinte spuse de Corneliu Zelea Codreanu și despre noi, elevii care mergeam în acel sezon pe trimestrul al III-lea, la antrenament în vederea campionatului interșcolar de oină:

„Copiii de pe drum au fost bătuți - afirmă Corneliu Zelea Codreanu - pe drum și traseul era destul de lung de la grădina de zarzavat la Prefectura de Poliție, au fost întâlniți mai mulți elevi de la diferite licee din localitate. Era dimineața, tocmai timpul când plecau la antrenament la parcul sportiv pentru a exercita jocurile de oină, convocați fiind de domnii directori ai liceelor respective. Toți aceștia culeși de pe lungul traseu - și nu erau puțini la număr - au fost arestați și duși împreună cu studenții găsiți la grădina de zarzavat, la poliție după ce bineînțeles au fost bătuți în văzul tuturor de însuși polițaiul Manciu și ceilalți polițiști. La poliție au fost ținuți toată ziua. Pe o parte *i-au bătut până la leșin și apoi i-au eliberat.* O parte au dat și declarații scoase prin amenințare, iar altă parte au fost eliberați fără să li se mai ia vreo declarație." *„Universul" adaugă:* „Faptele nu pot rămâne nepedepsite. *Prefectul de poliție Manciu, dovedit agent provocator și vinovat de torturarea studenților și a elevilor de liceu din Iași, trebuie să primească pedeapsa fărădelegilor sale."*

„Universul" din 10 iunie 1924 publică sub titlul *„Iașii sub teroarea prefectului de poliție"*: „Transportați în beciurile poliției acești studenți au fost supuși la cele mai groaznice chinuri. Unii din ei au fost spânzurați cu capul în jos, loviți peste tălpile picioarelor cu vâna de bou de însuși prefectul Manciu. *Doctorantul student, avocatul și sublocotenentul în rezervă Corneliu Zelea Codreanu a fost legat,* apoi pălmuit și torturat de însuși Manciu. Sănătatea lui e zdruncinată. *Ceilalți studenți arestați prezintă grave leziuni corporale.* Trei sute de studenți au reclamat faptele de mai sus procurorului general, cerând medicului legist să examineze starea colegilor torturați."

În ziarul *„Unirea" din 1 iunie 1924 profesorul universitar A.C. Cuza,* decanul Facultății de drept, publică un judicios articol și întreabă: *„ce vrea guvernul, care susține un asemenea polițai în fruntea unui oraș ca Iașul? Ce vrea polițaiul el însuși?"*

Protestând cu toată indignarea contra acestei acțiuni de provo-

care continuă, cere ca autoritățile superioare să intervină, ca să pună capăt unei situații nedemne și primejdioase pe care Iașul și studențimea creștină nu o poate tolera.

Întrunirile de protestatare contra lui Manciu din 3 și 5 iunie 1924, s-au expediat telegrame maiestății sale regelui, plângeri semnate de *1200 de semnatari.* O altă telegramă ministerului de interne: „Copii noștri luați de pe stradă și sălbatic maltratați de prefectul de poliție Manciu. Cerem anchetă imediat urmată de sancțiuni severe." Semnează: maior I. Dumitriu, maior Ambrozie, D. Butnaru, Elena Olănescu, căpitan Oarză, Gheorghiu etc., etc.

„Acțiunea românească" sub semnătura cunoscutului publicist dr. Ion Istrate scrie:

„În ziua de 8 iunie 1924 s-a ținut în sala Bejan o grandioasă manifestație publică de protestare sub președenția de onoare a domnului general Tarnovschi. *Au înfierat procedeele barbare ale lui Manciu,* profesorul universitar A.C. Cuza, studentul Grigorescu, meseriașul Artur Rus, metalurgistul C. Pancu, profesorul universitar Corneliu Șumuleanu de la Facultatea de medicină care a făcut un *tablou impresionant despre cele ce a văzut la poliție:* timpane sparte, urechi umflate, ochi însângerați, mâini rupte și picioare vinete de loviturile rângilor și sălbăticiilor lui Manciu. Declară, că dacă ar fi avut un copil, care să fi fost schingiuit de barbarul din capul poliției « n-aș fi ezitat o clipă să-i zbor creierii canaliei ». Mai vorbește maiorul Dumitriu, avocatul Bacaloglu, avocatul Nelu Ionescu, profesorul Ion Zelea Codreanu și la urmă s-a votat o moțiune de protestare prin care *se cere justiției, satisfacție și guvernului destituirea lui Manciu."*

În „Țara noastră" din 15 iunie 1924 cunoscutul scriitor Păstorel Teodoreanu, *Alexandru Osvald Teodoreanu,* care protestează împotriva barbariilor săvârșite de Manciu și *întreabă guvernul dacă socotește util să lase sancțiunea inevitabilă în sarcina celor lezați și dacă nu găsește oportun să o previe.*

Se ordonă o anchetă administrativă executată de inspectorul administrativ Văraru. Rezultatele anchetei sunt următoarele:

1. Prefectul Manciu a fost decorat cu Steaua României în grad de comandor.

2. Toți comisarii care au schingiuit au fost avansați.

3. Încurajați de aceste măsuri au dezlănțuit o *nouă prigoană împotriva studențimii, de astă dată, mai violentă și extinsă în întreaga Moldovă.*

Orice comisar pentru a-și face o sursă de venituri de la jidani - *Manciu a primit o mașină* - sau pentru o avansare, pune mâna în pieptul unui student, îl bate până la sânge în stradă sau la poliție, fără a fi obligat să răspundă pentru faptele sale.

La toate schingiuirile din ziua de 31 mai 1924, afirmă maiorul Ambrozie, tatăl lui Cezar Ambrozie, elev în clasa a VIII-a la seminarul pedagogic, *care a fost schingiuit de Manciu, spărgându-i timpanul, au fost de față doi ofițeri de jandarmi, căpitanul Velciu și locotenentul Tomida.*

După spusele studenților și ale elevilor în timpul când polițaiul Manciu se îndeletnicea cu asemenea operații au trecut pe acolo și *procurorii Culianu și Buzea,* ba mai mult, unii afirmau că polițaiul Manciu l-ar fi apostrofat pe procurorul Culianu, că studentul Culianu l-a lovit cu pietre în cap într-un conflict între poliție și studenți și că îl va intenta în judecată, fapt ne-dovedit, dar pentru a-l *intimida pe procurorul Culianu...*

Toate bătăile și schingiuirile nu au încetat decât mai târziu, când primul procuror Cațichi a venit la poliție, fiind cerut de o comisie compusă din domnii: profesor A.C. Cuza, profesor universitar Șumuleanu, avocat Bacaloglu, colonel Nădejde și medicul legist Bogdan.

Studenta Silvia Teodorescu, lovită de către Manciu, în plină stradă, cu piciorul în spate, în strada Carol, în ziua de 11 decembrie 1923, fapt afirmat și depus prin prestare de jurământ de numeroși martori, nu numai că nu reușește să-l condamne pe Manciu în fața judecătoriei de Ocol 1 urban, *dar reclamanta rămâne condamnată pentru ultraj,* că ar fi afirmat în timpul loviturilor primite cuvintele: *„Aceasta este o sălbăticie, aceasta este o barbarie!"*

Se pot aduce multe cazuri, foarte multe, în care reclamanții pentru barbariile și sălbăticiile executate de Manciu împotriva lor sunt condamnați.

Și acum, ca să nu fie „testis unus, testis nullus", un al doilea caz:

La 14 decembrie 1923 studentul în drept Simion Lefter Galați, în momentul când intra la hotelul Bejan unde locuia, fără nici un motiv a fost înconjurat de o bandă de polițiști și jandarmi, care din ordinul lui Manciu și împreună cu el, l-au lovit cu tesace[1], bastoane, paturi de armă, picioare și pumni *până ce a căzut jos în nesimțire* în fața mai multor martori. *Manciu a fost achitat și Lefter condamnat.*

Profesorul A.C. Cuza cere autorităților superioare să intervină, să pună capăt nelegiuirilor lui Manciu, avertizându-le, că atât Iașul cât și studențimea creștină nu poate tolera astfel de barbarii. Alexandru Osvald Teodoreanu în ziarul „Țara Noastră" protestează împotriva barbariilor săvârșite de Manciu și întreabă guvernul: *„Socoate util, să lase sancțiunea inevitabilă în sarcina celor lezați? Nu găsește oportun să o prevină?* Pare-mi-se că guvernul, după atitudinea ministrului de interne Gh. Gh. Mârzescu care-l decorează, după ancheta săvârșită de autorități, *pe călău, cu Steaua României în grad de comandor,* lăsând cu știință sancționarea inevitabilă în sarcina celor lezați. Nu vi se pare, că *ministrul se plasează pe poziția de autor moral ?*

Se profilează la orizont, după cum era de așteptat, *ziua fatală: 25 octombrie 1924.* Probabil zi așteptată și de guvern. Corneliu Zelea Codreanu relatează în „Pentru legionari":

„M-am prezentat la judecătoria de Ocol 2 Iași, sâmbătă dimineață, ca avocat alături de colegul Dumbravă în procesul studentului Comârzan *schingiuit de Manciu.* Prefectul s-a prezentat cu întreaga poliție și în *plină ședință în fața avocaților și a judecătorului Spiridonescu care prezida,* s-a năpustit asupra noastră. În această împrejurare, cu riscul de a mă pierde, strivit de cei 20 de polițiști înarmați cu pistoalele în mână, am scos revolverul și am tras. Am țintit în cine se apropie de mine. *Primul a căzut Manciu,* al doilea *inspectorul Clos,* avansat recent de ministerul de interne pentru atitudinea sa sălbatică, *de la gradul de comisar la cel de inspector,* al treilea,

[1] - tesace(tesac) - sabie lungă și lată, purtată în trecut de infanteriști și sergenții de stradă

un om cu mult mai puțin vinovat, *comisarul Hușanu.* Ceilalți au dispărut. Am tras trei cartușe. Mai aveam cinci cartușe. Peste câteva minute în fața judecătoriei se găseau câteva mii de jidani, care cu mâinile ridicate în sus și cu degetele crispate de ură, așteptau să ies pentru a mă sfâșia. Eu am luat în mâna dreaptă pistolul în care mai aveam cinci cartușe și cu stânga am apucat de braț pe *domnul Victor Climescu, avocat din Iași, rugându-l să mă însoțească până la tribunal.* Am ieșit și astfel am străbătut printre jidănimea care urla, dar care a avut totuși bunul simț, ca în fața revolverului să-mi facă loc. Pe drum m-au prins jandarmii, sau mai exact, m-au ajuns jandarmii, m-au despărțit de domnul Clinescu și m-au introdus în curtea prefecturii de poliție."

Ne mai povestește mai departe Corneliu Zelea Codreanu în „Pentru legionari" pagina 185, cum la 10 decembrie, studentele care mergeau spre Mitropolie au fost *întâmpinate de polițiști îmbătați, lovite cu cauciucurile, apucate de păr, în văzul profesorilor universitari târâte prin noroiul străzii, cum rând pe rând studenții au fost bătuți; cum la 10 decembrie 1923 studentul Gheorghe Manoliu, conducătorul corului,* a fost lovit cu bețele peste fluierele picioarelor și apoi arestat, cum acesta, ținut la poliție într-o stare de mare mizerie s-a îmbolnăvit de gălbenare, de icter, și *a murit în spital.*

Alt caz, relatează tot Corneliu Zelea Codreanu: „Rând pe rând m-am întâlnit cu toată lumea, și cu studenții, bucurându-ne că ne vedem. Dar bucuria noastră nu a durat mult, căci plimbându-mă pe strada Lăpușneanu cu cele două surori ale mele și cu vreo 10 studenți, a sărit poliția fără nici un motiv asupra noastră și au început să ne bată cu cauciucurile în cap și cu paturile de armă."

Alt caz: „Terminasem de săpat grădina. Venisem de la Ungheni să punem roșii. În dimineața de 31 mai la orele 5 eram în front gata să începem lucrul 50 de studenți. Făcusem apelul. Nu terminasem bine, când observ *câțiva soldați în dosul grădinii,* apoi un număr de peste 20 năvălesc în curte încărcându-și armele. Ne înconjoară. Eu spun băieților: «Toată lumea stă pe loc și nu face nimic». În același minut văd dinspre poartă ca *un nor negru vreo 40 de persoane* venind *în pas alergător cu revolverele în mână,* scoțând strigăte și înjurături. Era prefectul Manciu cu poliția. În scurt timp au fost lângă noi. *Doi*

comisari și directorul poliției îmi pun trei revolvere în frunte. Se uită la mine cu ochii injectați și mă înjură. Manciu strigă: «Legați-l cu mâinile la spate!» Mă lovește. Alți doi se reped la mine, îmi scoate brâul cu forța, mă leagă cu mâinile la spate cât de strâns pot, apoi simt o lovitură trasă pe la spate cu pumnul în maxilarul drept. Un altul, Vasiliu Voinea, (acesta, cu faima lui de bătăuș ajunge mare „om politic", pe vremea lui Iamandy, candidând pe lista deputaților liberali duciști lângă Iamandy, deputat liberal în Parlamentul țării, lăsându-și și o barbă ca Iorga) se apropie și-mi *șoptește la ureche: «Până diseară te omorâm!»* Mă înjură și îmi trage un picior. Au urmat mai multe *lovituri peste față după care unii m-au scuipat în obraz.* După aceasta pe mine m-au pus la 10 metri înainte, încadrat de opt jandarmi cu baionetele la armă. Pe ceilalți i-au încadrat la fel între 200 de jandarmi și ne-au pornit. Eu mergeam înainte, *legat cu mâinile la spate și scuipat pe obraz,* iar ceilalți în urma mea. Am fost purtați așa pe toată strada Carol, prin fața Universității, pe strada Lăpușneanu, Piața Unirii și Cuza Vodă până la Prefectura de poliție."

Cei interogați erau descălțați de ghete și legați cu lanțuri la picioare. Li se introducea printre picioare o armă și apoi erau ridicați cu tălpile în sus, arma fiind ținută pe umeri de doi soldați. *Manciu dezbrăcat de haină, la cămașă,* începe să bată la tălpi cu o rancă de bou. Sărmanii copii, strânși de pe lungul traseu, culeși din drumul lor spre parcul sportiv, spânzurați cu capul în jos și loviți peste tălpile picioarelor, *ne-mai-putând suporta durerile începeau să răcnească.* Atunci *comisarul Vasiliu Voinea*, viitorul deputat liberal, ca și viitorul său prieten deputatul Iamandy, tansfugul de la cuziști, care a introdus bătaia, *echipele de bătăuși în propaganda electorală în România, îi bagă cu capul într-o căldare cu apă - Vasiliu Voinea -* pentru a nu se auzi strigătele de durere și disperare. („Pentru legionari", paginile 192 până la 197)

Corneliu Zelea Codreanu în 27 mai 1922 - sfârșitul studiilor universitare - lundu-și licența în drept, împreună cu un grup de 45 de studenți semnează la Iași „Angajamentul de onoare". Văzând situația grea în care se găsește poporul român amenințat în existența sa de către un neam străin, „care ne-a acaparat moșia și tinde să pună mâna

pe conducerea țării, pentru ca urmașii noștri să nu pribegească prin țări străine, alungați de sărăcia și mizeria din țara lor - *cum se întâmplă azi (1990-1996)* - încă o profeție a Căpitanului, Corneliu Zelea Codreanu, care se îndeplinește sub ochii noștri. *Încă o clarviziune a celui mai mare om politic din secolul nostru.*

Mai departe spune Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu: „Și pentru ca neamul nostru să nu sângereze sub tirania unui neam străin, - cum am sângerat jumătate de veac, - ne ridicăm hotărâți împrejurul unui nou și sfânt ideal, acela de apărare a patriei noastre contra *cotropirii jidănești.* În jurul acestui ideal am format Asociația Studenților Români Creștini de la Universitatea din Iași. Cu acest ideal plecăm în suflet, cei ce părăsim azi băncile școlii, băncile universității" spune mai departe Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, „Individul în cadrul și în slujba neamului său, neamul în cadrul și în slujba lui Dumnezeu și a legilor dumnezeirii. Cine va înțelege aceste lucruri, va învinge, chiar de va fi singur. Cine nu va înțelege, va cădea învins. Sub imperiul acestor gânduri îmi termin cel de-al treilea an universitar."

Corneliu Zelea Codreanu își ia licența în drept devenind avocat în Baroul de Iași și rămâne mai departe în cadrul Universității din Iași la Facultatea de Drept, înscriindu-se la doctorat - *doctorand în drept.* În cei trei ani, o singură dată a fost ales președintele „Societății Studenților în Drept". „Tot restul timpului nu m-au ales pe mine șef, luptătorii, ci eu mi i-am ales", spune Corneliu Zelea Codreanu .

Nici vara anului 1922 n-a trecut în liniște. Pe scena teatrelor naționale românești din orașele moldovene încep să se joace, *în idiș, piese jidovești.* Expropriați în comerț, expropriați în industrie, expropriați în bogățiile solului și subsolului românesc, expropriați în presă, ne vom vedea într-o bună zi expropriați și de pe scenele teatrelor naționale. Teatrul, alături de școală și de biserică poate înălța o națiune decăzută la conștiința drepturilor și misiunii ei istorice.

Au venit studenții și elevii și i-au gonit pe artiștii satanei cu tot ce le-a căzut în mână, de pe scena românească. Desigur, nu era datoria lor, era de datoria altora, a guvernului, a oricărei autorități, a profesorilor, să ia atitudine în fața acestui nou atac antiromânesc. Absență totală, totuși rezolvată de studenți. Problema se va mai pune

și mai târziu, dacă nu chiar permanent. Se va pune la Iași, în vremea mea, cu „Bursa neagră" și „Azaias" care cu toată dorința simpaticului și mult apreciatului director Ionel Teodoreanu, studențimea nu a acceptat. Bineînțeles, recurgând la forță. Rezistența a fost condusă de *doctorul Ion Banea,* doctor în drept și medicină și a reușit să facă să fie retrase de pe repertoriul stagiunii respective ale Teatrului Național din Iași piesele „Azaias" și „Bursa neagră", piese evreiești.

În toamna anului 1922, Corneliu Zelea Codreanu se întoarce la Iași, de acasă, de la Huși. Împărtășind camarazilor săi un vechi gând de a se duce în Germania, la Berlin pentru a-și continua studiile de economie politică. Din cele ce studiase în cadrul licenței, Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, constatase că economia politică precizează, *că evreii au trăit în toate timpurile*, chiar în Palestina, ca *popor suprapus celorlalte națiuni, exploatând munca lor,* fără ca ei să fie direct producători. Știința antisemitismului zice, că orice nație are dreptul să-și apere munca și producția de exploatarea evreilor, care nu pot fi tolerați, a trăi ca paraziți, compromițând existența conl-ocuitorilor, mai mult, existența popoarelor. Însăși filozofia constată că *concepția iudaismului despre viață este un anacronism, contra progresului uman.* Știința antisemitismului impune ca o datorie către civilizație că această monstruozitate culturală să fie înlăturată prin concursul unit al tuturor națiunilor. Știința antisemitismului își fundamentează concluziile ei, care duc obligatoriu la această soluție: eliminarea evreilor din mijlocul celorlalte popoare, punând capăt existențelor nefirești, parazitare, datorită unei concepții anacronice, contrară civilizației și liniștii tuturor națiunilor, pe care ele nu o mai pot tolera, nu o mai pot suporta.

Paralel, va încerca să realizeze, cât de puțin, *de a răspândi ideile sale peste hotare și în același timp voia să-și însușească complet limba germană, să devină o limbă curentă pentru el, ca și limba franceză.* „La noi în familie numai tata știe nemțește, mama nu știe limba germană. Tata era foarte ocupat în învățământ. Se ocupa și de noi, dar șapte copii era greu să ne facă să vorbim curent nemțește. Noi ne dădeam seama bine" spune Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu.

Din studiile pe care le făcusem rezultă că problema evreiască

are un caracter internațional, și că reacția nu poate fi decât tot pe plan internațional, că o *rezolvare totală a acestei probleme* nu se poate obține decât printr-o acțiune a tuturor neamurilor creștine trezite la conștiința primejdiei jidovești.

Într-adevăr, Iorga, înaintea lui Corneliu Zelea Codreanu a văzut pericolul iudaismului. *Corneliu Codreanu nu a fost decât un discipol al lui Iorga.* Iorga și-a axat linia sa politică pe linie naționalistă, antisemită, pe linia ca toți cetățenii români să aibă drepturi egale, *drepturi egale în special pentru țărani.* Activitatea sa, desfășurarea ideilor sale nobile și le-a etalat în revista „Sămănătorul", instigând lumea țărănească, instigație care a culminat cu Răscoala din 1907. La început, Iorga a încercat să fie consecvent cu ideile sale nobile și a încercat să fie de partea răsculaților, de partea țăranilor, dar foarte repede îl *găsim „evoluat" și trece de partea reprimatorilor*, care l-au consultat în calitatea pe care și-o însușise de „apostol al neamului", Iorga dă soluția totală: reprimarea, soluție consemnată în Jurnalul Consiliului de miniștri, de a trage în răsculați, ceea ce guvernul ordonă.

În 1910, când Iorga își înființează partidul său politic, Partidul Naționalist Democrat, primul partid naționalist din România, abandonează linia socială, abandonează ideile sale nobile: drepturi egale pentru toți cetățenii români, și pentru țărani ca și pentru boieri și își axează partidul numai pe *ideea națională și pe ideea antisemită,* constatând că sunt idei vitale, poruncile vremii de atunci. Iorga, savantul Iorga, alarmat de pericolul iudaic trece la studiu și iată *constatările profesorului Nicolae Iorga cu privire la numărul jidanilor* și la data așezării lor la noi. Iorga în *„Istoria evreilor în țările noastre"*, comunicat făcut la Academia Română în ședința de la 13 septembrie 1913, expunând această chestiune printre altele precizează:

„La Neamț, câțiva evrei se așează, unul lângă altul, pe pământul mânăstirii între 1764-1766 (pagina 19). La Botoșani un act dom-nesc, ca acela din 1757, nici nu pomenește pe evrei între ceilalți locuitori ai orașului (pagina 17). Câte un evreu apare la Suceava cu o rândă, crâșmă, pe locul Mitropoliei și alții ca mici negustori, la Ocna, la Hârlău, la Siret, la Galați, la Bârlad. La Bârlad era vremea când despre bârlădeni, *bârlădenii creștini, se putea scrie că se îndeletni-*

cesc cu negoțul mai mult decât cu orice altă muncă (pagina 10). Apoi la Roman unde în 1741 nu se știa decât de moldoveni. La Târgu-Frumos în 1755 se pomenesc două cârciume și o rândă jidovească (rândă - crâșmă rurală luată în arendă de la proprietarul moșiei) ce sunt acolo în târg" (pagina 17 și 18). *Azi, în anii '20, aceste centre sunt asediate de evrei în majoritate, iar comerțul aproape în totalitate le aparține, iar în politica mondială, în sferele cabalei se opinează pentru un stat evreo-român.* În Bucovina, în jurul anexării de la 1775, în aceste teritorii ale Cernăuțiului și ale Câmpulungului la care se adaugă părțile din ale Hotinului și Sucevei, în toate aceste ținuturi nu erau decât 206 familii jidovești, înaintea stăpânirii împărătești. La 1775, ajunseseră a fi prin scurgerea din Galiția 780 - 800 familii care se îndeletnicesc, rândul întâi, cu crâșmăritul cu vin, holercă, rachiu și bere, spune guvernatorul general Enzenberg, neamul cel mai de-a dreptul stricat dedat trândăviei, se hrănește fără a fi prea mult supărat din sudoarea creștinilor muncitori.

„Vedem pe divanul acestei țări, Moldova, spune Iorga mai departe în studiul său, apoi pe domnul, mai ales pe *Constantin Moruzi* apărându-se cu disperare *împotriva lor, împotriva evreilor, împotriva corupțiilor,* cum *i se oferise lui Enzenberg de cahalurile înscris 5.000 galbeni pe an,* pentru a tolera vechea stare de lucruri și se încearcă și coruperea domnului, *dar acesta respinge banii, mai bine decât să expună țara la pieire totală* (pagina 20). Și mai târziu pe la 1840-48 iată ce constată profesorul Iorga: „Cu zecile se numără aceste așezări de exploatare și de depravație, crâșmă lângă crâșmă, cu sticle de rachiu de cartofi și alte otrăvuri, în tot cuprinsul Moldovei, *istovind o rasă pentru hrănirea viciilor civilizate ale clasei dominante"* (pagina 34). Și scrie mai departe profesorul Iorga: „Totuși intervențiile străine, hrănite de elementele evreiești din țară, nu se opriră. În 1878, ele puseră condiții, recunoașterea independenței câștigate cu jertfa de sânge a țării și îngrămădirea umilinței asupra României independente care nu se putea sinucide dând politicește jumătate din ea în puterea averilor moldovene. *Și precum Mihail Kogălniceanu apărase satele de alcoolul și camăta evreiască,* domnul Maiorescu apără demnitatea României de *insultă prin mită din partea străinilor, prin voința*

străinilor" (pagina 39).

Astăzi în anii '20 - '30 aceste centre sunt asediate de evrei aproape în majoritate, iar comerțul aproape în totalitate. Iată cum a evoluat invazia evreilor în România după o mare, recunoscută și necontestată autoritate științifică. *Așadar, antisemitismul lui Cuza și Iorga nu au fost fără obiect.* Iorga -Cuza și în special Iorga, și după cum s-a dovedit, Cuza nu era un om violent, nu era o fire autoritară, nici arogantă. Iorga, șeful partidului, la început a opinat pentru *manifestațiile antisemite, care se materializau în spargerea geamurilor la prăvăliile evreiești,* iar în presă a adoptat lozinca „Jos jidanii", soluții care au durat în tot timpul lui Iorga, poate au durat chiar și după plecarea lui Iorga. *După ruptura ireparabilă a lui Iorga,* evreii se învățaseră, începuseră să fabrice parodii eminesciene: „Și dacă ramuri bat în jam și fluieră șărjănții să știi că dija vin ștudenții"-(Și dacă ramuri bat în geam și se cutremur plopii,/ E că în minte să te am și încet să te apropii).

Mai departe jidanii își vedeau de treburile lor, aproape nestingheriți. Iorga, după un timp oarecare, văzând că soluția lui nu operează, nu este eficientă, nici în manifestațiile studențești scandând „jos jidanii", nici în spargerea geamurilor de la prăvăliile evreiești, abandonează această metodă neeficientă și recomandă studenților: „Nu spargeți geamurile la prăvăliile evreiești, *faceți ce fac ei, faceți comerț în locul lor: comerț românesc în locul comerțului evreiesc*". Și asta *i-o spune în special lui Corneliu Zelea Codreanu, căpetenia studențimii pe întreaga țară,* conducătorul virtual al studenților creștini din România. *Iorga nu o pune în aplicare pe vremea lui*, căci era greu, foarte greu, nu era ușor de aplicat, dar ca metodă, ca teorie *era foarte operantă și eficace, în același timp.* Cu vremea toate articolele politice ale lui Mihai Eminescu, actualizate și publicate de Iorga, poeziile lui Eminescu, *„De la Nistru pân' la Tisa tot românu' plânsu-mi-sa"* și alte articole ale lui Iorga, *totul cade în desuetudine*, în special pentru Iorga. *Iorga „evoluează"* (că „numai boul este consecvent cu el însuși, consecvent cu ideile sale"). Dar adversarii lui Iorga, adversarii de stânga, *dau o altă explicație evoluției ideilor sale. Iorga devine un exponent ideologic al cercurilor burgheze, moșierești,*

legate de capitalul iudeo-anglo-francez, ale căror interese intraseră în conflict cu cele ale Germaniei hitleriste și ale cercurilor pro hitleriste *din rândul claselor exploatatoare din România,* ale regelui jefuitor de țară și ale camarilei regale. Iorga era acum sfetnicul intim al domnitorului, al de-mentului monarh - consilier regal, *„om sărac, familie grea" (om sărac, cu vilă la mare și la munte, cu Universitate la Vălenii de Munte ?).*

Mai târziu, Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, luptător intransigent pe linia românismului, găsește posibilitatea, nefiind *împiedicat nici de transfugul Iorga nici de profesorul A.C.Cuza,* trece la punerea în aplicare *a ideii lui Iorga. „Faceți ce fac ei, faceți comerț în locul lor".* Înființează comerțul legionar. Când comerțul legionar era în plin progres, se lovește de Iorga, care cere regelui dement și camarilei sale *desființarea comerțului legionar,* motivând în fața regelui și camarilei sale, *că de aici au bani legionarii pentru propaganda lor.* Iorga este făcut atent, că comerțul legionar este ideea sa. Dar Iorga acum era „evoluat", nu mai era Iorga care propunea comerț românesc în locul comerțului evreiesc: *„faceți ce fac ei !". Iorga acum era consilier regal, cot la cot cu Magda Wolf alias „Elena Lupescu",* metresa regelui dement, exponenta cabalei iudaice.

În această situație absurdă, logica simplă mă obligă, să mă întreb: *Cât dau astăzi cahalele conducătorilor României.* Răspunsul îl capăt tot de la Căpitanul nostru Corneliu Zelea Codreanu: *Nu-i greu de bănuit la ce ne putem aștepta din partea oamenilor politici, în marea lor majoritate lipsiți de scrupule, de onoare, lași și slugarnici față de cei ce dețin puterea. E o lume în plină descompunere morală, o lume căreia îi prevăd un sfârșit tragic, precedat de o agonie lamentabilă. Nu poți minți la nesfârșit, domnule profesor. Nu poți face din crimă metodă de guvernare. Există o justiție atât omenească cât și divină care te sancționează mai devreme, sau mai târziu.*

În timpul luptelor studențești trece din gură în gură formula numerus clausus, dar nu ca formulă salvatoare, *căci masele nu dau formule, ci indică primejdia.* Numerus clausus pentru evreii din universități însemnează, că *marea primejdie jidănească stă în număr,* pe care nu-l mai putem suporta *nici în școli, nici în comerț, nici în industrie,*

nici în profesii libere, și dacă nu luăm măsuri, *murim ca neam.*

Vasile Conta (1845-1882), filozof român, profesor universitar de drept civil la Iași spune: *„Dacă nu vom lupta în contra elementului jidovesc, vom pieri ca națiune".*

Numărul evreilor din România nu se cunoaște exact, nu se cunoștea în 1925, pentru că statisticile încercate au fost făcute cu cea mai mare lipsă de interes de către politicienii români, pentru a-și ascunde opera de trădare națională și pentru că *jidanii de pretutindeni fug de adevărul statisticii.* Un adevăr spune: *jidanul trăiește din minciună și moare în contact cu adevărul.* De altfel, de multă vreme, directorul statisticii statului din ministerul de finanțe era Leon Colescu-Coler.

Ajuns la Berlin, m-am înscris la universitate. În ziua înscrierii m-am îmbrăcat în costum național spune Corneliu Zelea Codreanu. M-am prezentat la acea frumoasă solemnitate, când rectorul, după un străvechi obicei, strânge mâna fiecărui nou înscris. Pe sălile universității am fost obiectul curiozității generale, din cauza costumului meu românesc, bucovinean. *„Ăsta-i portul"*, vorba lui Nicolae Strugaru, colegul meu din timpul studenției.

„Obiectul curiozității generale", cum putea fi altfel cu înfățișarea sa harică, decât un bărbat frumos, înalt, drept, construit armonios, cu părul ondulat, care cădea de cele mai multe ori pe frunte. Avea ochii verzi, pătrunzători, din care radiau raze puternice și strălucitoare de noblețe sufletească. Figura lui spunea: *mai bine să cazi pe drumul onoarei decât să învingi printr-o mișelie.* Avea un magnetism, din orbita căruia nu te puteai elibera. De mergea pe jos, lumea se lua după dânsul. Un Făt Frumos cu adevărat. Șopteau între ei - uneori nici nu se cunoșteau -: *„Acesta-i Corneliu Codreanu".* Natural, supranaturalul se oglindea în întreaga lui ființă -om și împărat. Flăcările mistice din ochii lui verzi dădeau legionarilor și nu numai legionarilor, tuturor care-l priveau, arme sufletești nebănuite, care se înălțau până la devotament și sacrificiu.

La 4 martie 1923, în Aula Universității din Iași s-a iscălit actul de înființare a „Ligii Apărării Naționale Creștine". În sala Bejan se ține o întrunire sub președenția generalului Ion Tarnovschi. Cu mare

însuflețire, profesorul A.C.Cuza a fost proclamat președinte al Ligii Apărării Naționale Creștine. La urmă, profesorul A.C.Cuza, drept încheiere, însărcinează organizarea L.A.N.C.-ului pe întreaga țară, sub directa sa conducere pe tânărul avocat Corneliu Zelea Codreanu. Mici organizații antisemite cu caracter politic și economic au mai fost și înainte de 1900 și după. Dar cea mai serioasă organizație antisemită a fost Partidul Naționalist Democrat înființat la 23 aprilie 1910 sub conducerea profesorilor Iorga și A.C.Cuza. Printre fruntași se numărau profesorul universitar Corneliu Șumuleanu, profesorul Ion Zelea Codreanu, Buțureanu la Dorohoi, Tone la Galați, C. N. Ifrim, mai târziu Ștefan Petrovici, președintele studenților, mort eroic pe front, Coroi, etc.

În anul 1914 se află în fruntea mișcării care cerea intrarea românilor în război pentru cucerirea și dezrobirea Ardealului, iar în 1916 a fost pe linia întâi a frontului, făcându-și datoria în chip strălucit. *Chiar din primele zile a luat parte voluntar și Corneliu Zelea Codreanu.* Profesorul Ion Zelea Codreanu, în timpul războiului (1916 -1918) a fost decorat cu ordinul Mihai Viteazul. Imediat după război, Partidul Naționalist Democrat, la ultimile alegeri, ducea la București un număr de *34 de deputați naționaliști.* Această biruință cade ca un trăznet peste capul românilor. *Forțele iudeo-masonice reușesc să despartă pe cei doi șefi ai partidului, A.C.Cuza și Iorga.* Iorga nu combate tratatul care ne impunea clauza minorităților și se declară pentru iscălirea lui. *Iorga evoluat nu mai este antisemit*, se înțelege, spune Corneliu Zelea Codreanu. *Ruptura s-a făcut ireparabilă.* Și amărâtul acesta de neam și-a frânt din nou în inimi nădejdile de mai bine, nădejdile de mântuire. Banii, banii, banii, banul-ochiul dracului, cum spun inteligenții noștri țărani de la Șipote.

În 1923, pe timpul mișcării studențești, în acest timp, studentul Ion Moța, fiul preotului Ion Moța, condamnat la moarte de maghiari ca și Alexandru Vaida Voievod, ca și preotul Lucaci, poetul George Coșbuc, și cântărețul Ardealului, marele poet al pătimirii noastre, urmașul lui Coșbuc la Academia Română, Octavian Goga, pentru lupta lor naționalistă împotriva robiei maghiare. În 1923, în timpul mișcărilor studențești, studentul Ion Moța, viitorul erou și martir de la

Majadahonda, traduce din limba franceză Protocoalele, care sunt comentate de profesorul Cătuneanu, avocatul Emil Vasiliu-Cluj, și publicate în volum. Tot în acea vreme Emil Vasiliu-Cluj își publică lucrarea sa Situația demografică a României în care arată cu date statistice starea îngrozitoare a orașelor românești.

După înființarea Ligii Apărării Naționale Creștine, activitatea lui Corneliu Zelea Codreanu va merge pe două linii: pe acea a mișcării studențești, care rămâne o unitate aparte, organizarea ei pe centre, cu obiective imediate, probleme și luptele proprii în care era angajat de trei luni, *în calitate de student doctorand la drept,* și linia a doua, pe aceea de la Liga Apărării Naționale Creștine în care a fost onorat cu funcția de organizator sub conducerea profesorului A.C.Cuza.

Ziua fatală, 25 octombrie 1924, cum o numește Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, s-a consumat în Judecătoria Ocolului 2 Iași, sâmbătă dimineața, ca avocat, alături de colegul Dumbravă, în procesul studentului Comârzan *schingiuit de Manciu.* Într-adevăr zi fatală: nu se putea înlătura inevitabilul, cum dealtfel avertizase zadarnic în Țara noastră din 15 iunie 1922 și cunoscutul scriitor Alexandru Osvald Teodoreanu, întrebând guvernul, dacă socoate util să lase sancționarea inevitabilă în sarcina celor lezați și dacă nu găsește oportun să o previe. Așișderea profesorul A.C.Cuza, în ediția specială a ziarului Unirea din 1 iunie 1924, pune două întrebări hotărâtoare guvernului: Ce vrea guvernul care susține un asemenea polițai în fruntea unui oraș ca Iașul? Ce vrea polițaiul el însuși? În încheiere, profesorul A.C.Cuza avertizează guvernul să pună capăt unei situații nedemne și primejdioase pe care Iașul și studențimea creștină nu o mai poate tolera. Răspunsul ministrului de resort Gh.Gh. Mârzescu (a nu se confunda cu G. Mârzescu) filosemit, în urma anchetei ordonate și executate, Manciu este decorat de ministrul de resort cu Coroana României. Iată deci, guvernul prin ministrul său filosemitul Gh. Gh. Mârzescu, *devine autorul moral al acestor sălbăticii nemaiîntâlnite.*

În continuare, Corneliu Zelea Codreanu: Prefectul s-a prezentat la *proces cu întreaga poliție și în plină ședință, în fața avocaților și a judecătorului Spiridonescu care prezida,* s-a năpustit asupra noastră. În aceste împrejurări, cu riscul de a mă pierde, stivit de cei 20 de

polițiști înarmați, am scos revolverul și am tras. *Am țintit în cine se apropia de mine.* Primul a căzut Manciu, al doilea a căzut inspectorul Clos, avansat recent odată cu decorarea lui Manciu cu Coroana României, de la gradul de comisar la cel de inspector, al treilea, un om cu mult mai puțin vinovat, comisarul Hușanu. *Ceilalți au dispărut.* Peste câteva minute, în fața judecătoriei, căci eram în Târgu Cucului, cartier aproape în totalitate ocupat de evrei, se găseau câteva mii de jidani, care cu mâinile ridicate în sus și cu degetele crispate de ură, așteptau să ies pentru a mă sfâșia. Eu am luat în mâna dreaptă pistolul în care mai aveam cinci cartușe (trei le consumasem) și cu stânga am apucat de braț pe domnul Victor Climescu, avocat din Iași, rugându-l să mă însoțească până la tribunal. Am ieșit și astfel am străbătut prin jidovimea care urla, dar care a avut totuși bunul simț - *frica specifică a evreului* - ca în fața revolverului să-mi facă loc. Pe drum m-au prins jandarmii, sau mai exact m-au ajuns jandarmii, m-au despărțit de domnul Clinescu și m-au introdus în curtea prefecturii de poliție. Vestea tragică a răzbunării s-a răspândit fulgerător. Studențimea a coborât în Piața Unirii și au manifestat și în cele din urmă s-a îndreptat spre prefectura de poliție. Armata, care între timp sosise, i-a oprit cu mare greutate. Între timp am fost chemat sus, în fața judecătorului de instrucție Ieșeanu, care m-a interogat sumar după care mi-a lansat mandat de arestare.

Manifestația studențească a durat până noaptea târziu. Corneliu Zelea Codreanu a fost urcat în dubă și dus la Galata, sus pe deal, deasupra Iașului, în jurul mânăstirii zidită de Petre Șchiopul, domnul Moldovei, *scos din mijlocul manifestațiilor studențești.*

A doua zi, studentul Miluță Popovici, prieten cu Jan Bordeianu și cu Corneliu Zelea Codreanu, era arestat și îi comunică prin alfabetul Morse, cum că toți văcăreștenii (Moța, Gârneață, Tudose Popescu, Radu Mironovici) afară de Corneliu Georgescu ce nu a fost de găsit, au fost arestați. Tot prin studentul Miluță Popovici află că a fost adus și tatăl său, profesorul Ion Zelea Codreanu. *Numele lui Ion Bordeianu-Jenică și Miluță Popovici* le veți găsi citate nu numai în Pentru Legionari, ci chiar în însemnările Căpitanului Corneliu Zelea Codreanu de la *Jilava din 1938.*

Din cauză, că manifestațiile studențești se țineau lanț și întreaga opinie publică era alături de Corneliu Zelea Codreanu, guvernul, care *intenționa să dea un exemplu de pedeapsă lui Corneliu Zelea Codreanu, o pedeapsă exemplară,* pentru cel ce se așeza cu revolverul în mână în fața zbirului ce vine să-i calce în picioare demnitatea, să-i jignească onoarea și să-i sfâșie în numele principiului autorității de stat, carnea de pe el.

Al doilea factor care *cerea condamnarea exemplară era puterea jidovească din țară,* care va face tot posibilul să nu-i scape din mâini și un al treilea factor, care iarăși nu este de neglijat, puterea jidovească din străinătate, cu banii, cu împrumuturile, cu presiunile. *Guvernul, autorul moral,* dovedit prin decorarea lui Manciu se vede obligat, că ceea ce nu se poate la Iași, *se va putea în altă parte:* mută procesul la Focșani, din oficiu, în ianuarie 1925.

Focșanii era cea mai puternică citadelă liberală din țară. Din Focșani erau trei miniștri: generalul Văitoianu, N. N. Săveanu și Chirculescu. Era și singurul loc din țară unde mișcarea naționalistă nu prinsese deloc. Corneliu Zelea Codreanu a fost scos din Iași pe la bariera Păcurari și dus în gara Cucuteni pe linia Iași-Dorohoi. În același tren a reușit să se urce și o echipă de studenți. Și totuși cele două echipe de studenți îl așteptau în gara Cucuteni unde i-au făcut o caldă manifestație. Gara Cucuteni era pe linia Dorohoi-Iași. O minune la care nu se aștepta nici Corneliu Zelea Codreanu și nu se așteptau mai ales nici cei ce-l aduseseră la Focșani. A treia zi, întreaga populație, fără deosebire de partid politic, și cu toate încercările autorităților de a o face ostilă, trecuse spontan de partea lui Corneliu Zelea Codreanu.

Procesul se fixase pe ziua de 14 martie 1925. Procesul, care trebuia să se țină la Teatrul Național, din ordin se amână. După ce jurații fuseseră trași la sorți, Corneliu Zelea Codreanu a fost dus din nou la închisoare. *Amânarea nejustificată a procesului izbucnește într-o indignare generală, care se transformă într-o manifestație enormă de stradă.* Manifestația a ținut până noaptea târziu, fiind îndreptată împotriva jidanilor și a guvernului. Jidovimea, tactic, a exercitat o presiune slabă asupra autorităților. Corneliu Zelea Codreanu și-a petrecut sărbătoarea Paștilor singur, în celulă. Într-o noapte, pe la orele două, vin

autoritățile pe neașteptate și îl ridică, căci procesul se mutase prin intervenția guvernului la Turnu Severin, în celălalt capăt al țării.

Aici, la Turnul Severin, directorul și funcționarii m-au primit ca pe un oaspete ales și mi-au dat o cameră bună, care nu era ca până acum cu ciment pe jos, ci cu podea de scândură, spune Corneliu Zelea Codreanu.

A doua zi am fost dus la tribunal, unde președintele Varlam, un om de o mare bunătate - spune în continuare Corneliu Zelea Codreanu - s-a purtat foarte frumos cu mine; mai puțin frumos, procurorul Constantinescu, sever, dar în dosul acestei severități se vedea și ceva răutate. Dar s-a muiat de valul de opinie publică, de entuziasmul care se ridica de la copii și până la bătrânii orașului. Acum toți simțeau românește și *vedeau în lupta noastră o luptă sfântă pentru viitorul țării românești.* Oamenii din țara lui Iancu Jianu și a domnului Tudor, ale căror pistoale răsunară pentru neam și pentru demnitate, în contra umilirii seculare, au înțeles ușor ceea ce fusese la Iași. Procesul a fost fixat la 20 mai. *Președintele tribunalului a primit 19.300 de înscrieri* de apărare din întreaga țară. *Nouăspreze mii trei sute de înscrieri de apărare din întreaga țară !* Cu două zile înainte au început să sosească trenuri întregi cu studenții ieșeni. Au venit aici în număr de 300. De asemenea, în număr mare au venit și bucureștenii, clujenii și cernăuțenii. Printre sosiți era și o delegație a focșănenilor, în frunte cu fostul *prim-jurat de la 14 martie, Mihai Caraș*, care acum se înscrisese ca apărător în numele juraților focșăneni.

Dezbaterile procesului s-au deschis în sala Teatrului Național, președinte fiind consilierul Varlam. Pe banca acuzării, alături de Corneliu Zelea Codreanu era Moța, Tudose Popescu, Gârneață, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici. Pe banca apărării, profesorul universitar A.C.Cuza, profesor universitar Ion Găvănescul, Paul Iliescu, profesor universitar Corneliu Șumuleanu, Emil Vasiliu-Cluj, Nicușor Graur, întreg baroul de Turnu Severin în frunte cu Tache Policart. (Fiul său,coleg de detenție la Aiud, ca fruntaș liberal)

Au ieșit la sorți 14 jurați. Mi s-a luat interogatoriul; la fel și celorlalți cinci, aceștia spunând adevărul, că nu au fost amestecați în nici un fel în faptele care se judecă. Urmează apoi timp de vreo două

zile, audierea martorilor apărării, printre care bătrânul profesor doctor Ion Găvănescul de la Universitatea din Iași, el însuși bruscat de prefectul Manciu cu ocazia Congresului Profesorilor Universitari al cărui președinte era. Ofițerii, foștii comandanți și profesori ai mei de la Liceul Militar Mânăstirea Dealului și Școala Militară de Infanterie. Mai departe vin pe rând, copii schingiuiți și părinții lor, să refacă în fața judecătorilor aproape *plângând scenele de durere și umilire* la care au fost părtași. Partea civilă a fost reprezentată de Costa Foru, șeful unei loje masonice din capitală.

Apărătorii au vorbit în ordinea următoare: Paul Iliescu, Tache Policrat, Valer Roman, Valer Pop, Sandu Bacaloglu, Emil Vasiliu-Cluj, Cananău, Donca, Manea, Mitulescu, Virgil Neta, Neagu Negrelești, Henrieta Gavrilescu, profesor doctor Șumuleanu Corneliu, profesor doctor Ion Găvănescu și profesor doctor A.C.Cuza.

Urmează o serie de declarații scurte făcute de circa 20 de personalități din întreaga țară. Ultimul cuvânt l-a avut Corneliu Zelea Codreanu care a spus:

- Domnilor jurați, noi am luptat și tot ce am făcut, am făcut numai din credință și dragoste pentru țară. Ne luăm angajamentul de a lupta până la capăt. Acesta este ultimul meu cuvânt.

Era în după-amiaza zilei a șasea a procesului, 26 mai 1925. Toți șase așteptam sentința într-o cameră. Peste câteva minute auzim în sala cea mare tunete de aplauze-relatează Corneliu Zelea Codreanu-strigăte, urale, ușile s-au deschis și mulțimea ne-a luat ducându-ne în sala de ședințe. Lumea, când am apărut purtați pe umeri, s-a ridicat în picioare strigând și fluturând batistele. Președintele Varlam era cuprins și el de valul de entuziasm căruia nu i-a putut rezista. Jurații erau toți la locurile lor. În piept purtau toți câte o fundă tricoloră cu zvastica. Ni s-a citit verdictul de achitare, după care am fost luați pe sus și dus afară, unde se aflau peste 10.000 de oameni. Cu toții au format un cortegiu și ne-au dus pe brațe, pe străzi, în timp ce lumea de pe trotuare arunca flori. Am fost condus în balconul domnului Tilică Ioanid, de unde, în câteva cuvinte am mulțumit tuturor românilor din Turnu Severin pentru marea lor dragoste pe care ne-au arătat-o cu prilejul acestui proces.

În gară erau mii de oameni cu flori, care veniseră să ne petreacă și să ne împodobească vagonul. Trenul, trenul special nu era pentru Corneliu Zelea Codreanu, el era al celor peste 300 de ieșeni care veniseră la proces, la care se mai adăugaseră vagoanele focșănenilor, bârlădenilor și vasluienilor.

„Dacă mistica creștină, cu finalul ei extazul, este contactul omului cu Dumnezeu printr-un salt din natura umană în natura divină" spune profesorul doctor Nichifor Crainic, „mistica națională nu este altceva decât contactul omului sau al mulțimilor cu sufletul neamului, printr-un salt pe care acesta îl face, din lumea preocupărilor personale în lumea eternă a neamului, nu cu mintea, căci aceasta o face orice istoric, ci trăind cu sufletul lor" spune Corneliu Zelea Codreanu.

Când trenul împodbit cu drapele și verdeață a intrat în Craiova, peronul gării era plin de peste 10.000, (zece mii !), de oameni, care ne-au ridicat pe sus și ne-au dus în dosul gării unde cineva ne-a urat bun venit și biruință. A vorbit profesorul doctor A.C.Cuza și am vorbit și eu câteva cuvinte spune Corneliu Zelea Codreanu.

La București am sosit pe la orele 8 seara. Am fost luat în brațe de pe peron și scos în dosul gării. Acolo, pe întreg pătratul acela era o mare de capete, ce se prelungea pe Calea Griviței până dincolo de Școala Politehnică. Cred că erau peste 50.000 de oameni, cuprinși de un entuziasm căruia nu-i putea sta nimic în cale. A vorbit profesorul doctor A.C.Cuza, am vorbit și eu. Dealtfel în toată țara era un curent naționalist așa de puternic încât ar fi putut conduce Liga Apărării Naționale Creștine la Guvern, la guvernarea țării. Treceau nefolosite în acele zile cele mai mari momente tactice, politice, ale acestei mișcări, cu care ea nu se va mai întâlni niciodată. Profesorul A.C.Cuza nu a știut să valorifice un mare moment tactic cu care atât de rar se întâlnesc mișcările politice. (Corneliu Zelea Codreanu-„Pentru legionari").

În felul cum a fost primit trenul, care-l aducea pe cel ce l-a pedepsit pe sălbaticul prefect, în gara Craiova, București, în toate gările și îndeosebi în gările principale, la Piatra Olt, Slatina și Pitești: peste tot, o mare de capete.

La Focșani, ca și la Iași, *iată o faptă a lui Corneliu Zelea Co-*

dreanu pe care o trâmbițează negativ contemporaneitatea sa, de rea credință și posteritatea în necunoștință de cauză.

Cele trei cazuri atribuite legionarilor, cazul Manciu, Duca și Stelescu au fost calificate ostil de contemporaneitate ca negative, ca atentate politice și uneori, (de cele mai multe ori) de posteritate, în necunoștință de cauză, atribuite legionarilor - atribuite în înțelesul exact al cuvântului, ca venind de la legionari, dar care veneau de-a dreptul de la adversarii și dușmanii legionarilor. Și cazul Manciu ca și cazul Duca și Stelescu atribuite ca venind de la legionari, a pune pe seama cuiva, în socoteala cuiva, în adevăratul înțeles al cuvântului atribuite legionarilor, dar ele au venit din partea dușmanilor legionarilor, cei ce *aveau în metodele lor de luptă împotriva legionarilor abuzurile de tot felul* în numele principiului autorității de stat care *culmina cu crima organizată, cu crima ca metodă politică.* Numai așa se poate explica, numai așa se poate răspunde la întrebarea ridicată azi de posteritate: cum se poate ca o organizație ce promova violența și atentatul politic să ajungă cel mai puternic partid din țară, și asta în mai puțin de 10 ani? *Plecând de la 5 oameni și ajungând la un milion, să declanșeze o mișcare -Mișcarea Legionară* - la care s-a ajuns la un milion de partizani, ceea ce nu se întâmplă prea des în istorie; poate la un secol odată.

Ați luat cunoștință de cazul de la Iași, nu provocat de Corneliu Zelea Codreanu, provocat de adversarii lui, de Ministerul de Interne. Făcut atent Ministerul de Interne de fărădelegile lui Manciu, de către cele mai proeminente personalități ale Iașului, de părinții elevilor schingiuiți de către așa-zisul prefect al Iașului, de studențimea creștină a Iașului și în sfârșit ministerul ordonă o anchetă.

Rezultatul anchetei: decorarea lui Manciu. Prin acest act *Ministerul de Interne devine autorul moral.* Guvernul nu-l schimbă pe Manciu, ba dimpotrivă îl decorează. Lasă în mod vădit sancționarea inevitabilă în seama celor lezați. Așteaptă ziua fatală, momentul când cei schingiuiți vor reacționa, nu vor mai putea tolera, nu vor mai putea suporta călcarea în picioare a demnității și să le jignească onoarea și să le sfâșie în numele principiului autorității de stat, cum voia Ministerul de Interne - autorul moral - să le sfâșie carnea de pe ei.

Momentul fatal, așa de mult așteptat de Ministerul de Interne a sosit, ca apoi să plece *Ministerul de Interne din oraș în oraș pentru a-și cerși, pentru a găsi o condamnare a celui ce s-a opus, și încă una exemplară, obținând din partea neamului românesc nu o condamnare, ci o apoteoză pentru cel ce a pus piciorul în prag* - „Aceasta nu se mai poate"-, apoteoza, onoruri extraordinare, slăvite, glorificate pentru Corneliu Zelea Codreanu, de care nu s-a bucurat nici unul dintre contemporanii săi, dintre oamenii politici ai secolului. Pe întregul parcurs pe unde s-a plimbat procesul, plimbat de guvern pentru a cerși o condamnare *nu cum dorea în afonitatea sa politică, în eclipsarea inteligenței politice, guvernul,* - una cât de mică.

În București la trecerea trenului au ieșit peste 50.000 de oameni pentru a glorifica în apoteoza sa pe eroul, pe Corneliu Zelea Codreanu.

Cazul Duca și Stelescu, pedepsirea trădării, a glorificat Garda de Fier mărind adeziunile la Mișcarea Legionară de la numărul de 200.000 de înscriși cât avea când a fost desființată Garda de Fier, la 1.000.000. Iată deci, nu pentru că am promovat noi legionarii violența și crima, *ci pentru că am avut curajul să ne opunem atât violenței cât și crimei, ca metodă politică de guvernare.*

Și acum, când cunoaștem cum s-au terminat studiile juridice ale lui Corneliu Zelea Codreanu, *finalizate prin doctoratul în drept de la Grenoble,* și înainte de a cunoaște cum s-a rezolvat impasul politic din Liga Apărării Naționale Creștine (LANC) și care i-a fost contribuția, să ne întoarcem la începutul studiilor lui Corneliu Zelea Codreanu.

După întoarcerea de pe front, mai târziu, peste un an (1 septembrie 1917 până la 17 iulie 1918) a făcut Școala Militară de Infanterie de la Botoșani, obținând gradul de ofițer în rezervă. În toamnă și-a luat bacalaureatul. În continuare îl ascultăm pe Corneliu Zelea Codreanu vorbind despre Iașul nostru, Iașul școlarității mele, Iașul studenției mele de mai târziu, după un deceniu și mai bine, despre Universitatea Mihăileană, despre Universitatea Cuza Vodă, cea mai veche universitate din România - 1860, unde la Facultatea de Drept mi-am desăvârșit studiile mele juridice, la Facultatea de Științe mi-am luat licența în fizico-chimice și la Politehnica „Gheorghe Asachi" diploma

de inginer chimist. Să-l ascultăm pe Corneliu Zelea Codreanu:

În septembrie 1919, m-am înscris la Universitatea din Iași. Ca pregătire aveam bagajul de cunoștințe pe care mi-l dăduse liceul. Pe lângă literatura firească a clasicilor români citisem toate articolele din „Semănătorul" și „Neamul Românesc" al lui Nicolae Iorga și al lui A.C.Cuza. Tatăl meu le avea în niște lăzi, în podul casei. În ceasurile libere, mă urcam acolo și mă ocupam cu acest soi de literatură. Esența acestor articole cuprindea manifestarea într-o formă înaltă a celor trei idealuri de viață ale poporului român:

I. Unirea tuturor românilor;

II. Ridicarea țărănimii prin împroprietărire și drepturi politice;

III. Rezolvarea problemei jidănești.

Două maxime însoțeau manșeta tuturor publicațiilor naționaliste din acea vreme:

„România, românilor, numai a românilor și a tuturor românilor" - Nicolae Iorga. (O mică paranteză pentru posteritatea neinformată: Nicolae Iorga neevoluat încă, fără vilă la munte și la mare, fără Universitate la Vălenii de Munte).

„Naționalitatea este puterea creatoare a culturii umane. Cultura e puterea creatoare a naționalității" - A.C.Cuza.

Cu mare evlavie mă apropiam de Iașul pe care nu e român să nu-l iubească, să nu-l înțeleagă, sau măcar să nu dorească să-l vadă.

Eu, profesor inginer Tudor V. Cucu sunt printre primii care subscriu la această mare evlavie. Multe orașe din Moldova au câte o fărâmă de glorie. Nu putem pronunța numele: Hotin, Bârlad, Vaslui, Tighina, Cetatea Albă, Soroca, fără ca să ne simțim sufletul răscolit. Deasupra tuturor însă se ridică Suceava și Iașul. Suceava, cetatea lui Ștefan cel Mare, iar Iașul, orașul lui Cuza-Vodă, orașul Unirii de la 1859, care prin înființarea Universității devine orașul tinereții și a celor mai curate aspirații ale ei.

Și acum încă o paranteză, și să-mi fie permis ca fiu al Iașului asișderea lui Corneliu Zelea Codreanu, Universitatea Alexandru Ioan Cuza din Iași, prima universitate din România, (26 octombrie 1860), înființată de domnitorul Alexandru Ioan Cuza cu sprijinul primului ministru Mihail Kogălniceanu. La 26 octombrie 1860, inițial Univer-

sitatea din Iași a funcționat cu Facultatea de Științe, una de Drept, una de Litere și Filozofie și una de Teologie, desființată în anul 1864. Universitatea din București, universitate înființată tot de domnitorul Alexandru Ioan Cuza în 1864, cu sprijinul lui Dimitrie Bolintineanu, ministrul instrucțiunii publice în guvernul lui Mihai Kogălniceanu.

Și acum, fiindcă am făcut această digresiune, îmi iau permisiunea plăcută pentru mine, pedagogică pentru dumneavoastră să vă anunț, că am avut fericirea să vizitez aproape toate, dacă nu chiar toate sau în orice caz, *universitățile principale din Europa.* Să le luăm în ordinea vechimii. Cele mai vechi universități din Europa, și cred că nu greșesc, dacă aș spune din lume, *Universitatea din Paris, sau universitățile din Paris* - începutul secolului al XII-lea. Dar vine Italia, recte Bologna, *care pretinde că este cea mai veche universitate din lume (1158)* și eu înclin să le dau dreptate până la proba contrară. Dar să lăsăm acest litigiu pe seama istoricilor. Mai departe, Oxford - 1168; Cambridge -1209; Padova - 1222; Salamanca - 1243; Roma - 1303; Praga - 1348; Cracovia - 1364; Viena - 1365; Heildelberg - 1386; Köln -1388; Loven - Belgia (85.018 locuitori), universitate înființată în 1406; Upsala - Suedia (167.508) universitate înființată în 1477; Copenhaga - 1479; Vittenberg (Luter) 1502; Harvard -universitate privată, americană, fondată în 1632 - nu am vizitat-o, am menționat-o fiind prima care apare în ordinea vechimii în afara Europei; *Masachussetts inițiată din Cambridge de gen Harvard*; Lvov (790.000 de locuitori), universitate înființată in 1661; Moscova - 1755; Berlin - 1809; Iași - 1860; București -1864. Și nu am vizitat numai aceste universități puse în ordinea cronologică a apariției lor. Am vizitat *toate universitățile din principalele orașe din Europa,* ca și toate primăriile, teatrele și operele, unde erau, muzeele, bisericile, toate marile catedrale din Europa, piețele orașelor respective, parcurile și halele, castelele, marile hoteluri și restaurante, toate *plajele mărilor Europei,* insulele importante, porturile etc.,etc., și nu în excursii organizate, mai exact, foarte rar, în excursii organizate, îndeosebi în răsăritul Europei. *Excursii proprii, cu itinerar propriu, cu banii mei, pe cont propriu, nu pe seama statului.* Toate aceste locuri vizitate, toate aceste *itinerarii turistice sunt materializate în peste 60 de albume mari și numai cu ce*

am vizitat. Aceasta ca divertisment, care îmi face mare plăcere ca și atunci când îmi răsfoiesc albumele. Îmi închipui că le vizitez încă odată...

Să revenim din lunga digresiune: continuă Corneliu Zelea Codreanu.

În Iași au trăit Miron Costin, Bogdan Petriceicu Hașdeu, Mihail Eminescu, Ion Creangă, Vasile Alecsandri, Costache Negri, Iacob Negruzzi, Mihail Kogălniceanu, Simeon Bărnuțiu, Vasile Conta, Ion Găvănescul, A.C.Cuza, Corneliu Șumuleanu, Titu Maiorescu, Nicolae Iorga. Aici luminează ca un far la catedra de economie politică, marea personalitate a profesorului A.C.Cuza. Universitatea devine o școală a naționalismului. Iașul, orașul marilor avânturi românești, al înălțimilor, al idealurilor, al aspirațiilor noastre naționale; mare prin durerile de la 1917 când aici și-a găsit refugiul în ceasurile grele mult chinuitul suflet al regelui Ferdinand, *mare prin destinul de a fi în 1918 orașul Unirii tuturor românilor,* mare prin trecutul său și mare prin tragedia lui prezentă, căci orașul celor 40 de biserici moare uitat în fiecare zi sub *nemiloasa cotropire jidănească. Iașul, zidit pe șapte coline ca și Roma,* este și *rămâne cetatea eternă a românismului.* Câte amintiri glorioase; aici s-a auzit pentru prima dată, răsunând acele armonioase versuri ale lui Vasile Alecsandri:

„Hai să dăm mână cu mână,
Cei cu inima română.
Să-nvârtim hora frăției
Pe pământul României.

Iarba rea din holde piară
Piară dușmanul din țară
Și-ntre noi să nu mai fie
Decât flori și omenie."

Aici, ca nicăieri în altă parte, studentul simte plutind prin văzduh, pe deasupra Iașului tăcut, cu chemări de nepătruns și cu îndemnurile lor sfinte, duhurile marilor înaintași. Studentul ieșean, în liniștea nopții târzii, aude alergând înnebunit de durere, pe străzi întortocheate și străine ale Iașului, *sufletul marelui Mihail Eminescu,*

geniul tuturor românilor, care cântă ca o nălucă: „cine a-ndrăgit străinii / mânca-i-ar inima câinii, / mânca-i-ar casa pustia / și neamul nemernicia"

De acest oraș mă apropiam cu adâncă evlavie în toamna lui 1919 atras de marea lui aureolă, dar și mișcat pentru că *mă născusem aici cu 20 de ani în urmă,* și ca orice copil veneam emoționat să revăd și să sărut pământul natal. M-am înscris la Facultatea de drept. Universitatea ieșeană, întreruptă în timpul războiului s-a redeschis de un an. Studenții vechi, *președintele lor, Petrovici, murise ca un erou pe front.* Întorși acum de pe front, păstrau linia tradiției naționaliste ale vieții studențești dinainte de război. Studenții erau împărțiți în două tabere, una sub conducerea lui Nelu Ionescu, redusă ca număr, ba chiar era copleșită de cealaltă, de o masă imensă a studenților jidani veniți din Basarabia, toți agenți și propovăduitori ai comunismului.

Profesorii Universității, cu excepția unui grup restrâns în frunte cu *A.C.Cuza, Ion Găvănescul,* - fratele generalului Găvănescul, care l-a plimbat pe principele trădător, dezertor de pe front, Carol, dementul rege de mai târziu, care a fugit de pe front. L-a plimbat în jurul Pământului *ca să-l scoată din analfabetismul în care se afla,* ca să-l pregătească pentru tronul țării. Dar după cum s-a constatat mai târziu, în mod peremptoriu, nu a avut pe cine pregăti, fapt constatat de *marele om politic, Ionel I. C. Brătianu și de însuși tatăl său, regele Ferdinand,* expulzându-l de pe linia descendenților la tronul României. Spuneam - profesorii universitari erau adepții ideii de stânga, cu mici excepții, în frunte cu *A.C.Cuza, Ion Găvănescul și Corneliu Șumuleanu.* Erau adepții ideilor de stânga, ceilalți. Profesorul Paul Bujor rostea chiar în plin Senatul României: „Lumina vine de la răsărit" - adică de peste Nistru. Această atitudine a *profesorilor universitari, care considerau ca o barbarie orice idee și notă naționalistă* a avut ca efect dezorientarea totală a studenților.

Grupul Nelu Ionescu, în care se afla și Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, s-a risipit cu timpul, în urma unor alegeri din care au ieșit învinși. *Majoritatea o dețineau studenții și profesorii bolșevizați,* cei cu libertatea de conștiință și cu principiul tuturor libertăților,

scuipau în urma noastră, celor ce rămăsesem pe poziție românească, sau care eram încă pe poziție românească, când treceam pe stradă sau pe sălile facultățior. Deveniseră din ce mai agresivi. Se țineau întruniri cu mii de studenți în care se propaga bolșevismul. Atacau armata, justiția, biserica, coroana, strigau: „Jos regele! Jos armata !", purtând placarde pe care se putea citi: „Trăiască Revoluția Comunistă!, Trăiască Rusia Sovietică!".

O singură societate își mai păstra un caracter românesc, *„Avram Iancu", a bucovinenilor și a ardelenilor,* de sub conducerea studentului Vasile Iasinschi.

Universitatea, cu tradiție de naționalism, de la 1860, devenise un focar de anti-românism, dar nu numai la Universitate, ci peste tot, în întreg Iașul se pregătea revoluția bolșevică. În fiecare 3-4 zile, pe străzile Iașului, mari demonstrații comuniste de 10 până la 15 mii de *lucrători înflămânziți și manevrați de mâna criminală iudaică* de la Moscova. Parcurgeau străzile în cântecul Internaționalei, în strigăte de „Jos armata! Jos Regele! Trăiască revoluția comunistă! Trăiască Rusia Sovietică!" Cine să li se opună? Studențimea? Nu! Intelectualii? Nu! Poliția, Siguranța? Acestea când auzeau că se apropie coloanele, intrau în panică și dispăreau. Nici armata nu le putea sta în cale, căci nu era vorba de 1.000 de oameni, *ci de 15 mii, de 20 de mii, organizați și înflămânziți.*

„Într-o seară ploioasă din toamna lui 1919" - spune Corneliu Zelea Codreanu - în sala de mese a Școlii de Arte și Meserii Superioară - unde era pedagog - un prieten, îmi arată o notiță dintr-un ziar: „«Garda conștiinței naționale» ține ședință astă seară, joi ora 9, în strada Alecsandri nr.3". Am plecat imediat în goană cu o mare nerăbdare de a cunoaște și a mă înrola în rândurile acestei organizații, ale căror manifeste de luptă anticomuniste le citisem cu câteva luni înainte.

La adresa indicată, într-o cameră cu bănci de lemn de curând făcute, am găsit un singur om de vreo 40 de ani. Stătea la o masă, posomorât și aspru, așteptând să se adune lumea pentru consfătuire. Un cap mare, niște brațe puternice, pumni grei, statură mijlocie: era Constantin Pancu, președintele „Gărzii conștiinței naționale". M-am

prezentat spunându-i că sunt student și că doresc să fiu primit ca soldat în gardă. M-a primit. Am asistat la convorbire. Veniseră circa 20 de persoane, între care un student, avocatul Victor Climescu și un preot.

Din seara aceea, drumul lui Corneliu Zelea Codreanu se bifurcă: jumătate în lupta de la Universitate și jumătate cu Constantin Pancu, în rândurile muncitorilor.

Corneliu Zelea Codreanu s-a legat sufletește de acest om și am rămas cu el, sub conducerea lui, tot timpul până la desființarea organizației. Constantin Pancu de mai mulți ani era președintele Corporației Metalurgice, vorbitor de mâna întâi, la tribună în fața mulțimii impunea, un suflet și o conștiință clar românească. Își iubea țara, armata, Regele. Un bun creștin, o musculatură de luptător de circ și o adevărată forță herculeană. Ieșenii îl cunoșteau încă demult. Acțiunea lui a durat un an. S-a mărit în măsura primejdiei bolșevice și apoi s-a micșorat în măsura scăderii ei. La început, consfătuiri, apoi, întruniri care ajungeau până la 5-6 și chiar 10 mii de oameni. Aceasta era în perioada critică, săptămânal aveau loc în sala Principele Mircea și uneori chiar în Piața Unirii. Printre cei care luau cuvântul regulat era și Corneliu Zelea Codreanu. *Aici, spune Corneliu Zelea Codreanu, am învățat să vorbesc în fața mulțimii.*

Era în 10 sau 11 februarie 1920, pe la orele douăsprezece. Se zvonește în oraș că la Regie, unde erau circa 1.000 de lucrători, s-a declarat grevă, a fost arborat drapelul roșu, tablourile Regelui au fost date jos și sfărâmate în picioare, iar în locul lor, așezate fotografiile lui Karl Marx, Troțki și Iacovski de către turburenți. Se admite punctul de vedere al lui Corneliu Zelea Codreanu, ca toți cei prezenți să meargă și cu orice risc să dea steagul roșu jos.

La ora unu au pornit în frunte cu Pancu, cântând „Deșteaptă-te române" spre Regie. Ajunși la Regie au intrat în curtea fabricii. Pătrund în clădire. Corneliu Codreanu, cu steagul tricolor în mână, se urcă pe acoperiș, smulge steagul roșu *și înfige steagul tricolor și de acolo începe să vorbească.* Apare armata și ocupă fabrica. Corneliu Codreanu și Pancu, în fruntea manifestanților se retrag cântând, îndreptându-se spre sediu. În oraș, acțiunea lui Corneliu Zelea Co-

dreanu *se răspândește ca fulgerul.* Totuși, greva continuă. Armata nu poate decât să păzească steagul, nu poate pune fabrica în mișcare.

La inițiativa lui Corneliu Zelea Codreanu, în trei zile, 400 de lucrători noi sunt introduși în fabrică. Fabrica începe să funcționeze. Greva a eșuat. Victoria e mare. Cel dintâi pas către greva generală este respins. Planurile consorțiului iudeo-comunist încep să fie dejucate. Acțiunea aceasta a avut un răsunet puternic în rândurile românești, ridicându-le moralul. Nu trece poate nici o lună de zile de la înfrângerea suferită la Regie și *steagul roșu flutură din nou*, de data aceasta pe atelierele Nicolina.

Semnalul conducătorului din Iași al mișcării iudeo-comuniste, doctorul Ghelerter și aghiotantul său Gheler fixase data aici, în fiecare punct de rezistență. Aici erau peste 4000 de lucrători, aproape toți bolșevizați. De fapt cel mai puternic centru comunist îl formau atelierele CFR de la Nicolina. Greva este declarată. Miile de lucrători părăsesc atelierele. Autoritățile sunt neputiincioase.

„Garda Conștiinței Naționale" convoacă pentru a doua zi prin manifeste, pe toți românii la o întrunire în sala Principele Mircea. După discursurile de rigoare, cei adunați ies cu steagurile afară și pornesc spre Nicolina.

În Piața Unirii autoritățile îi opresc și îi sfătuiesc să nu meargă, deoarece sunt peste 5.000 de comuniști înarmați care-i așteaptă și vor fi mari vărsări de sânge.

La inițiativa lui Corneliu Zelea Codreanu, manifestanții se îndreaptă spre Piața Unirii, apoi din Piața Unirii spre gară. Aici arborează drapelele pe depou și pe clădirile gării, după care se urcă într-un tren care se afla pe peron și pornesc cu el spre Nicolina.

În gara Nicolina, cineva schimbă macazul și pătrund cu tren cu tot în atelierele Nicolina. Coborâm; în ateliere, nimeni. Pe una din clădiri fâlfâia steagul roșu. Corneliu Zelea Codreanu începe să se cațere pe niște trepte de fier prinse în perete, luând în gură un steag tricolor. Cu mare greutate, ajunge pe acoperiș. Se ridică deasupra și se târăște până în vârf, smulge steagul roșu și leagă steagul tricolor, în uralele, într-adevăr, de nedescris, care se prelungesc câteva minute. De acolo vorbește. Dincolo de ziduri, iudeo-comuniștii manifestează amenință-

tor. Înăuntru: urale, manifestări de bucurie; afară: huiduieli și înjurături.

Coboară încet până jos. Pancu dă ordin de plecare. La poartă însă, comuniștii masați, barează ieșirea și strigă: „Să vină Pancu și Codreanu !"

Trecem, spune Corneliu Zelea Codreanu, cu treizeci metri înaintea mulțimii și pornim spre poartă. La mijloc Pancu, la dreapta un meseriaș Mărgărint, la stânga Corneliu Zelea Codreanu; toți trei înaintăm cu mâinile în buzunare, pe revolvere. Înaintăm, fără să vorbim nimic. Cei din poartă ne privesc tăcuți și nemișcați. Iată-ne la câțiva pași. Mă așteptam la un țiuit de glonț pe la ureche. Pășim înainte drepți și hotărâți. Totuși, un moment sufletesc neobișnuit: suntem la doi pași. Comuniștii se dau într-o parte și alta, lăsându-ne loc liber pe o distanță de aproape zece metri, trecem într-o tăcere mormântală prin mijlocul lor. Nu ne uităm, nici la dreapta, nici la stânga. Nu se aude nimic, nici măcar răsuflarea omenească. Din urmă veneau ai noștri. Trec și ei, dar nu se mai păstrează tăcerea. Incep înjurături, amenințări de ambele părți, dar din fericire, nici o încăierare. Ne îndreptăm compact pe linia ferată, spre gara Iași. Pe deasupra atelierelor, bate vântul în pânza tricolorului biruitor. Pe stradă și în tot Iașul nu se vorbește decât de Garda Conștiinței Naționale. In acel moment am fost convins că bolșevismul va fi învins.

Nu mult după aceasta, a intervenit acțiunea întreprinsă de Guvernul generalului Averescu (19 martie 1920-17 decembrie 1921), care a tăiat orice perspectivă acestei mișcării comuniste.

Un alt episod din viața studențească a lui Corneliu Zelea Codreanu: deschiderea Universității din Iași, în toamna anului 1920. Pentru prima oară în istoria Universității, deschiderea cursurilor a fost hotărâtă de Senatul universitar fără serviciul religios. Profesorii Universității din Iași, cu o mică excepție, au primit cu satisfacție hotărârea păgână a Senatului. Studențimea comunistă jubila, jidanii triumfau, iar noi, spune Corneliu Zelea Codreanu, un număr cu opt studenți naționaliști care ne aflam la Iași am intervenit pe la profesorii universitari încercând să-i convingem să revină asupra măsurii luate. Intervențiile nu au dus la nici un rezultat, și atunci, în ajun, am hotărât

să ne opunem cu forța la deschiderea Universității. În ziua deschiderii, la șase dimineața, Corneliu Zelea Codreanu a plecat înainte la Universitate cu Vladimir Frimu, urmând ca ceilalți să vină după ei, puțin mai târziu. Am închis și baricadat ușa din dos a Universității, lăsându-l acolo pe Frimu. Corneliu Zelea Codreanu a făcut un afiș scris cu creionul roșu, pe care l-a lipit pe ușa cea mare, de la intrare. „Aduc la cunoștința domnilor studenți și domnilor profesori, că această Universitate nu se va deschide decât în urma slujbei religioase tradiționale". Restul camarazilor nu au venit decât târziu, prea târziu. Pe la ora opt au început să vină studenții. Corneliu Codreanu a rezistat singur la ușă până la ora nouă și jumătate, când în fața Universității se adunaseră peste trei sute de studenți. La un moment dat, apare profesorul Müller, de la matematici, cunoscut îndeosebi pentru convingerile sale de stânga. Incearcă să intre cu forța. Este oprit. Atunci cere studenților să intervină. Studenții, în frunte cu Marin, șeful comuniștilor, s-au repezit asupra lui Corneliu Codreanu, l-au ridicat pe sus, au deschis ușa Universității, l-au introdus în Sala Pașilor Pierduți, unde l-au purtat ca într-un vârtej, de la un capăt la celălalt al sălii, timp de aproape jumătate de oră, lovindu-l cu bastoanele și cu pumnii în cap. Pe vremea aceea era moda cu bastonul. In sfârșit, am fost lăsat - spune Corneliu Codreanu.

Pe când stăteam într-un colț și mă gândeam la reușita înfângerii mele, au sosit și cei șase. Biruința adversarilor n-a durat mult, pentru că, peste puțin timp, secretarul Universității a coborât de la Rectorat și a afișat următoarele: „Se aduce la cunoștința tuturor că Rectoratul a hotărât ca Universitatea să rămână închisă până miercuri, când se va deschide cu serviciu religios". Era un mare triumf, pe care l-am primit cu bucurie nespusă.

Miercuri dimineața, peste două zile, în sala arhiplină de lume din întreg orașul, s-a oficiat serviciul religios. Corneliu Zelea Codreanu a fost felicitat de toată asistența, a vorbit neîntrecut de frumos profesorul A.C. Cuza.

De atunci, mărturisește Corneliu Codreanu, mi s-a înrădăcinat credința, care nu mă va părăsi niciodată, *că cel care luptă, chiar singur, pentru Dumnezeu și neamul său nu va fi învins niciodată.* Ad-

versarilor le era teamă nu de noi, ci de hotărârea noastră. Lumea cealaltă, Iașul creștin și românesc ne încuraja și ne urmărea cu simpatie.

Anul universitar 1920-1921 a fost un șir neîntrerupt de lupte și ciocniri. Studenții luptători s-au organizat în jurul cercului studențesc „Ștefan Vodă", de sub președenția lui Corneliu Zelea Codreanu. În Universitate întrunirile erau imposibile. Nici o hotărâre nu se putea lua. Marea majoritate a studenților era formată din comuniști și simpatizanți de-ai lor. Dar nu puteau face un pas înainte, deoarece grupul nostru, care nu depășea un număr de patruzeci de studenți, era întotdeauna prezent. El ataca și nu mai permitea vânturarea ideilor și practicilor comuniste.

Un alt episod din viața studențească a lui Corneliu Zelea Codreanu: studenții comuniști purtau șepci rusești, nu pentru că nu aveau altceva, ci ostentativ, ca să afirme bolșevismul. Cu ocazia unei încăierări la Universitate, aceste șepci au fost luate și arse în Piața Unirii. Apoi, în fiecare zi, la Universitate, pe străzi, prin localuri, începea vânătoarea șepcilor. Toate șepcile confiscate erau arse, iar după o săptămână ele au dispărut complet și pentru totdeauna. După această victorie, a schimbării uniformei comuniștilor, grupul naționaliștilor de sub conducerea lui Corneliu Zelea Codreanu nu se oprește aici, trece mai departe.

Se ia la luptă cu presa iudeo-comunistă. Grupul lui Corneliu Zelea Codreanu nu are presă, ca să se lupte pe calea scrisului, dar în urma unor articole necuviincioase, ireverențioase la adresa Regelui, Armatei și Bisericii, grupul Corneliu Zelea Codreanu, grupul celor patruzeci de naționaliști, scos din răbdări, pătrunde în redacțiile și tipografiile ziarului Lumea și Opinia, conduse de jidanul Hefter, și sfarmă tiparnițele care împrăștiau otrava și insulta. Grupul, recte Corneliu Codreanu, provoacă dezordine, fără îndoială, dar acele dezordini vor opri marea dezordine, ireparabila dezordine pe care o pregătea în țară acești simbriași ai revoluției iudeo-ruso-comuniste: bolșevice.

Presa jidănească atacă. Corneliu Codreanu ripostează violent. Într-o zi, întâlnind pe stradă pe redactorii Opiniei, cu grupul său, în urma unui schimb de cuvinte, după ce le cere socoteală pentru ofen-

sele aduse, se produce o încăierare. Adversarii lui Corneliu Codreanu sunt bătuți bine. A doua zi, toate ziarele din Iași fac front contra lui Corneliu Codreanu: Opinia, Lumea, Mișcarea. Lucrurile nu se opresc aici. Imediat, intervine Senatul universitar, și se întrunește, și fără a-l audia pe Corneliu Codreanu îl elimină pentru totdeauna din Universitatea din Iași.

În sfârșit, Universitatea și Iașul vor scăpa de tulburătorul ordinei publice, care timp de doi ani a stricat pacea iudeo-comunistă, a împiedicat realizarea idealurilor iudeo-ruso-comuniste și s-a opus la toate încercările iudeo-comuniștilor de a dezlănțui revoluția pentru detronarea Regelui, arderea bisericilor, împușcarea ofițerilor și masacrarea a sute de mii de români, fapt care a fost întârziat un sfert de veac și mai bine, că până la urmă, totuși, s-a produs.

S-au realizat idealurile de atunci - iudeo-ruso-comuniste, expansiunea moscovită asupra noastră și asupra răsăritului Europei, cu aprobarea, cu ajutorul militar firesc - cum susținea și milita „marele român" Titulescu, cu concursul aliaților noștri firești, cum susținea burghezia românească, liberalii și țărăniștii, în miopia lor politică, dușmanii de moarte a lui Corneliu Zelea Codreanu. „Aliații noștri firești", franco-anglo-americanii, mai târziu, dacă nu imediat după terminarea celui de-al doilea Război Mondial, s-au înarmat jumătate de veac, drept consecință a ridicolei greșeli pe care au făcut-o de frica Rusiei, de frica U.R.S.S-ului.

Și asta numai pentru a fi *împotriva clarviziunilor harice ale tânărului student Corneliu Zelea Codreanu,* singurul clarvăzător, singurul care a avut dreptate, care prin calitățile sale harice, și-a dat seama de *imensul pericol pe care îl reprezintă iudeo-comunismul* și de aceea a luptat toată viața împotriva acestuia. Noi, românii, în majoritate, înrolați în partidul cel mai puternic, Totul pentru țară, expresia politică a Mișcării Legionare, am trăit această teamă, această cruntă realitate, prevăzută de clarviziunea harică a lui Corneliu Zelea Codreanu de atunci, din timpul studenției marelui clarvăzător, considerat de iudei și de lumea burgheză un tulburător al ordinei publice . Și am trăit pe deplin, aproape jumătate de veac de ocupație iudeo-ruso-comunistă, patruzeci și cinci de ani de ocupație a imperialismul mosco-

vit, îmbrăcat în haina comunismului consecința politicii nefaste a „marelui Titulescu", căruia urmașii comuniștilor sub conducerea cripto-comunistului Iliescu, drept recunoștință, în sfidarea suferinței atâtor generații de români - căci ei nu au suferit, ei au domnit - i-au ridicat statuie în Brașov. *O cruntă impertinență de care numai comuniștii ar fi putut să fie capabili* și nu s-au dezmințit !

Revenind la problema excluderii lui Corneliu Zelea Codreanu din viața universitară, totuși planurile pro-comuniste se sfarmă pentru că intervine un fapt într-adevăr unic în manifestările obișnuite ale vieții noastre universitare. Consiliul Facultății de Drept, sesizat de eliminarea hotărâtă de Senat, în frunte cu profesorul A.C.Cuza, decanul Facultății de Drept, cu profesorii Matei Cantacuzino și Dimitrie Alexandrescu, se opun acestei eliminări. Încercările Consiliului de a tempera furia Senatului universitar au dat greș. Senatul nu renunță la pedeapsa dată, la eliminare. Atunci, Facultatea de Drept își retrage reprezentantul din Senat, nu se supune hotărârii acestuia și se declară independentă. Facultatea îl anunță pe Corneliu Zelea Codreanu că poate să-și continue cursurile, deoarece Consiliul profesoral refuză să se supună deciziei Senatului universitar. Corneliu Zelea Codreanu rămâne astfel pe mai departe student al Universității din Iași.

În urma acestui fapt, timp de trei ani, Consiliul Facultății de Drept nu și-a mai trimis reprezentantul în Senat. Conflictul a durat ani de zile, chiar după plecarea lui Corneliu Zelea Codreanu din Universitate.

Mai târziu, când Corneliu Zelea Codreanu și-a luat licența, rectoratul a refuzat să-i elibereze diploma. Nu i s-a eliberat diploma nici până în ziua de astăzi. Pentru înscrierea în Barou și pentru continuarea studiilor în străinătate, atât la înscrierea la Universitatea din Berlin pentru doctorat, cât și pentru înscrierea la doctorat, la Universitatea din Grenoble, s-a servit numai de certificatul eliberat de Facultatea de Drept.

În toamna anului universitar 1921-1922, Corneliu Zelea Codreanu este ales președintele Societății Studenților în Drept. Senatul universitar n-a vrut să-l valideze, sub pretext că este eliminat din Universitate. Corneliu Zelea Codreanu s-a validat singur. Sedințele de

la Facultatea de Drept au durat timp de un an de zile. Ele atrăgeau studenții de la toate facultățile în număr din ce în ce mai mare, încât Centrul Studențesc își pierduse aproape ființa. Întreaga studențime gravita în jurul activității Societății Studenților în Drept. Amfiteatrul devenise neîncăpător pentru mulțimea de studenți care țineau să ia parte la aceste ședințe. În număr din ce în ce mai mare participau studenții basarabeni. O jumătate de an de activitate a adus un adevărat miracol: trei sferturi din studențimea basarabeană creștină se trezește și este chemată la o viață nouă, se luminează la față. În scurt timp, ei vor deveni cei mai vrednici prin credință și devotament membri ai acestei societăți. Curățenia sufletească și spiritul de jertfă era la baza mișcării care începuse a se înfiripa. „Cu cei cu care ne războiam până ieri, acum ne îmbrățișam".

Îndreptările și orientarea la aceste ședințe erau scrierile geniilor noastre naționale: Bogdan Petriceicu Hașdeu, Vasile Conta, Mihai Eminescu, Vasile Alecsandri, Mihai Kogălniceanu, Titu Maiorescu, Ion Creangă, etc., etc. Și mai cu seamă scrierile profesorului Paulescu, savant de renume mondial, scrierile și prelegerile profesorului A.C.Cuza, lecțiile de educație națională ale profesorului Găvănescul. Toate scrierile profesorului A.C.Cuza erau nu o dată citite, ci de două-trei, patru ori citite și studiate, în special cursurile sale de economie politică, ce tratau de la înființarea catedrei și în chip strălucit chestiunea evreiască, chemând pe români la înțelegerile cele mai grave a problemei prezenței lor, ne-au fost călăuzite în fiecare moment la sforțările pentru cunoașterea ei.

Cel mai mare noroc al nostru, și chiar al românilor, a fost profesorul A.C.Cuza, unul dintre cei mai străluciți cunoscători ai problemei evreiești din lume, căruia îi datorăm puterea noastră de a ne orienta față de toate manoperele evreiești. Cursurile profesorului A.C.Cuza, de o mare înălțime academică, erau urmărite de toți studenții cu o nemaiîntâlnită atenție. Amfiteatrul Facultății de Drept era totdeauna neîncăpător. Încă multă vreme de acum înainte, Universitatea ieșeană nu va mai avea un profesor ale cărui predici de naționalism să trezească un interes asemănător. (Corneliu Zelea Codreanu - Pentru legionari)

În continuare spune Corneliu Zelea Codreanu: „Mai aveam o

lună până la examenul de licență și nu mă puteam deprinde cu ideea că va trebui să plec, că noi, seria de la 1919, așa strâns închegată sufletește vom pleca și ne vom răspândi, fiecare cine știe în ce colț al țării. De aceea, după ce am aranjat succesiunea-în locul meu la Drept pe Sava Mărgineanu, iar la Asociația Studenților Creștini pe Ilie Gârneață-am făcut un jurământ cu cei douăzeci și șase de camarazi care suntem mai legați, în scop de a lupta pe oriunde vom fi, pentru crezul ce ne-a unit pe băncile Universității. Legământul acesta l-am iscălit cu toții, l-am pus într-o sticlă și l-am îngropat în pământ. După ce am trecut examenul de licență, am făcut un alt legământ, în cadrul unui alt grup, mai nou în luptă, în număr de patruzeci și șase, care și-a asumat un angajament de onoare."

După ce își susține doctoratul în economie politică la Grenoble, Corneliu Zelea Codreanu dă curs chemării survenite din mai multe părți, în special de la Ionel Moța, și sosește la București. Liga apărării naționale creștine se rupsese în două. Un dezastru. O parte sub conducerea profesorului A.C. Cuza, iar cealaltă parte, statutarii, sub conducerea profesorului Corneliu Șumuleanu. Corneliu Zelea Codreanu s-a dus la Parlament și s-a prezentat profesorului A.C. Cuza. Spre marea lui surprindere a găsit un singur om vesel în mijlocul dezastrului. Acesta era profesorul A.C. Cuza. Un dezastru bine calificat, din păcate, la viitoarele alegeri generale, Liga apărării naționale creștine, n-a mai obținut din cele zece mandate de deputați nici unul.

Iată convorbirea care a avut loc la Parlament, redată cu conștiinciozitate de Corneliu Zelea Codreanu:

- „Bine ai venit, Corneliu dragă, spuse profesorul A.C. Cuza, apropiindu-se de mine și întinzându-mi mâna. Ești un băiat bun. Să-ți vezi ca și până acum de treabă, și va fi bine.

- Domnule profesor, sunt amărât până în adâncul inimii mele de nenorocirea care s-a abătut asupra noastră.

- Dar nu s-a întâmplat nici o nenorocire. Liga este mai puternică decât oricând. Iată, m-am întors ieri de la Brăila, și acolo am trăit ceva extraordinar. Toată țara este cu noi.

După încă câteva vorbe, a plecat. Mă întrebam, năucit, dacă într-adevăr nu-și dădea seama de dezastrul care fierbea sub el sau

dacă îşi dădea seama, cum era cu putinţă să îi pară bine."

Corneliu Zelea Codreanu sosise din Franţa în mijlocul acestui dezastru, cu intenţia de a salva ceea ce se mai putea salva. A comunicat la Iaşi, şi în cea mai mare grabă, convoacă grupul văcărăştean, împreună cu o parte dintre conducătorii tineretului universitar din toate cele patru centre universiate, s-au întrunit. După discuţii îndelungate, după fel de fel de propuneri, Corneliu Zelea Codreanu constată că din tot tineretul nu a mai rămas în picioare în jurul propunerilor sale, decât vechiul grup de la Văcăreşti. Pe lângă acesta, doar un număr restrâns de tineri studenţi ieşeni, în număr de 10-12, printre care, dintre cei mai vechi, Ion Blănaru, Ion Sava, Ion Bordeianu, Victor Silaghi, iar dintre cei mai noi, un grup de ardeleni în frunte cu Ion Banea, Emil Eremeiu şi Mişu Crişan. In situaţia aceasta, Corneliu Zelea Codreanu se hotărăşte să nu adere la nici o tabără, dar nici să se resemneze, ci să înceapă organizarea tineretului pe răspundere proprie, după sufletul şi mintea sa. El dorea să continue lupta, nu să capituleze. In mijlocul acestei frământări, şi-a adus aminte de icoana care i-a ocrotit în închisoarea Văcăreşti şi s-a hotărât să strângă rândurile şi să continue lupta sub protecţia aceleiaşi sfinte icoane. In acest scop, a adus icoana de la Biserica Sfântul Spiridon, unde o lăsase cu trei ani în urmă, în căminul de la Râpa Galbenă, cămin construit la Iaşi de tinerii adunaţi în jurul lui Corneliu Zelea Codreanu.

Peste câteva zile, Corneliu Zelea Codreanu convoca la Iaşi, pentru *vineri, 24 iunie 1927, ziua de naştere a lui Ioan Botezătorul (Sânzienele),* ora zece seara, în camera sa de pe strada Florilor nr. 20, pe văcăreşteni şi pe cei câţiva tineri care rămăseseră legaţi de grupul naţionalist.

Puţin înainte de începerea întrunirii, Corneliu Zelea Codreanu însemnase într-o condică următorul ordin de zi, notat cu numărul unu: *„Astăzi, vineri, 24 iunie 1927, de Ziua Sfântului Ioan Botezătorul, orele zece seara, se înfiinţează Legiunea Arhanghelului Mihail sub conducerea mea.* Să vină în rândurile Legiunii cei ce cred nelimitat. Să rămână în afară cel ce are îndoieli. Fixez ca şef al gărzii de la icoană pe Radu Mironovici."

Această primă şedinţă a durat un minut, atât cât a durat lectura

pe care a făcut-o Corneliu Zelea Codreanu ordinului de mai sus. Apoi cei prezenți s-au retras, rămânând să decidă, dacă sunt destul de hotărâți și de tari sufletește pentru a păși într-o asemenea organizație, care nu avea nici un program, *singurul program fiind activitatea desfășurată până atunci de Corneliu Zelea Codreanu și de camarazii săi din închisoare.* Chiar și celor din grupul de la Văcărești li s-a lăsat timp de gândire și de cercetare a conștiinței, pentru a vedea dacă nu au vreo îndoială sau rezervă, deoarece pășind înăuntrul Legiunii, ei trebuiau să meargă toată viața lor înainte, fără nici o șovăire. „Starea sufletească de la care a pornit Legiunea, spune Corneliu Zelea Codreanu, a fost aceasta: nu ne păsa dacă vom birui, dacă vom cădea înfrânți, sau vom muri. Scopul nostru era altul: de a merge împreună uniți. Mergând împreună cu Dumnezeu și cu dreptatea neamului românesc, orice soartă ne-ar fi pândit, înfrângere sau moarte, ea nu putea fi decât binecuvântată, arătându-și roadele pentru neamul nostru."

„Sunt înfrângeri și morți care trezesc un neam la viață, după cum sunt biruințí dintre acelea care îl adorm", afirmase profesorul Nicolae Iorga, într-un moment în care nu putea fi caracterizat prin cuvintele „eu nu sunt eu".

„În aceeași noapte și în aceeași condică, mărturisește Corneliu Zelea Codreanu, am redactat o scrisoare către A.C. Cuza și una către profesorul Corneliu Șumuleanu.

A doua zi, la zece dimineața, ne-am adunat toți văcăreștenii și am plecat la profesorul A.C. Cuza acasă. După atâția ani de luptă și grele încercări mergeam acum să ne luăm rămas bun de la profesorul A.C. Cuza și să-i cerem să ne dezlege de jurămintele pe care le-am depus. Profesorul ne-a primit în aceeași cameră în care mă botezase pe mine cu douăzeci și opt de ani în urmă. Aici, profesorul stătea în picioare de o parte a biroului, iar noi de cealaltă parte. Eu i-am citit următoarea scrisoare: Domnule profesor, am venit acum pentru cea din urmă dată la dumneavoastră, ca să ne luăm rămas bun și să vă rugăm să ne dezlegați de jurămintele pe care le-am făcut, iar noi vom rămâne să luptăm singuri după cum ne va conduce inima și mintea noastră.

Profesorul A.C. Cuza ne-a vorbit apoi în felul următor: Dragii

mci, vă dezleg de jurămintele pe care le-ați făcut și vreau să vă dau câteva sfaturi, pentru ca rămânând de acum înainte singuri, nu cumva să faceți greșeli, pentru că mai ales în politică greșelile se plătesc scump. Iată, aveți în față greșelile pe care le-a făcut în politică Petre Carp și care i-au fost fatale.

Vă rog să primiți din partea mea numai urări de bine în viață.

După aceasta ne-a întins mâna fiecăruia, iar noi am plecat.

Așa hotărâsem să procedăm, considerând, că aceasta este calea de onoare pe care ne obligă să mergem numele nostru de luptători.

De acolo am mers la profesorul Șumuleanu, căruia i-am citit de asemenea o scrisoare cam în aceeași termeni, în care arătam că nu-l puteam nici pe el urma și că înțelegeam să ne croim propria noastră cale.

Acum eram singuri, ca într-un pustiu, și trebuia să ne croim prin propriile noastre puteri drum în viață. Ne-am strâns și mai mult în jurul icoanei, și cu cât greutățile vieții ne vor asalta și loviturile lumii vor curge mai grele peste noi, cu atât vom sta mai mult sub scutul Arhanghelului Mihail și la umbra sabiei sale. El nu era pentru noi o fotografie, ci o icoană. Îl simțeam viu, și de aceea făceam cu schimbul, zi și noapte la icoană, cu candela aprinsă.

Și acum despre aspectul material. Dumnezeu a vrut să arate că în lupta și biruința legionară, aspectul material nu a jucat nici un rol. Când ne-am adunat în camera de la cămin, noi cinci și încă vreo zece studenți din anul I și al II-lea, și când ne-am hotărât să scriem câteva scrisori, vestind hotărârea noastră domnului Cristache Solomon și altora, ne-am dat seama cât de săraci suntem, căci toți la un loc nu aveam suficienți bani pentru a expedia aceste scrisori. Până atunci mergeam la bătrâni și ceream bani, de acum înainte nu mai aveam de unde cere. Să constitui o organizație politică fără nici un ban era o greutate și o cutezanță, în acest secol în care banul este stăpân și în care nimeni nu întreprinde ceva fără a se întreba mai întâi câți bani are.

O altă caracteristică a începutului Legiunii, în afară de lipsa de bani, a fost lipsa de program. Noi nu am avut nici un program, și acest lucru va naște, desigur, un mare semn de întrebare. Explicația este că

în cadrul Legiunii nu ne-am legat împreună cei ce cugetăm la fel, ci cei ce simțim la fel. Nu ne-am unit cei ce avem același mod de a gândi, ci cei ce avem aceeași construcție sufletească. Dacă nu avem nici bani, nici programe, avem în schimb pe Dumnezeu în suflete și El ne insuflă puterea nebiruită a credinței.

Apariția noastră a fost salutată cu un uragan de ură și ironii. *Dacă până acum am văzut fiara din om, acum am putut vedea mișelul din om.* Toată inteligența, toată învățătura, toate talentele, toată educația nu îi servesc omului la nimic *dacă este mișel.* Învățați-i pe copiii voștri să nu se poarte mișelește nici cu prietenii, nici cu cei mai mari dușmani, căci nu vor învinge, ci vor fi mai mult decât învinși, vor fi striviți. Mișelia învinsului va fi înlocuită cu mișelia învingătorului. Întunericul mișeliei din lume nu poate fi alungat prin alt întuneric, ci numai prin lumină, acea lumină ce există în sufletul viteazului, care este plin de caracter și de onoare.

Totuși, acest uragan de ură și de mișelie a năvălit asupra noastră din prima zi. Atunci, ca la un liman dătător de nădejde, au venit la noi Cristache Solomon, omul acela de mare cuvânt și onoare, inginerul Clime, avocatul Mille Lefter, asistentul universitar Ion Bordeianu, Andrei Ionescu, Alexandru Bentoniuc, Dumitru Ifrim, Ion Butnaru, ierodiaconul Isihie Antohie, Ion Banea, Victor Silaghi, Emil Eremeiu, Costăchescu, Mișu Crișan, etc. Profesorul Ion Găvănescul a început să se intereseze de noi și de ceea ce facem, de asemenea generalul Macridescu.

Patru linii directoare marchează începuturile vieții legionare: *credința în Dumnezeu, încrederea în misiunea legionară, dragostea dintre noi, cântecul, privit ca un îndreptar.*

Am hotărât ca în fața atacurilor din afară să nu răspundem. Era greu pentru toți, ni se sfâșia ființa noatră morală. Era însă timpul eroismului, a cărui caracteristică esențială este răbdarea.

Obișnuita tragere de mânecă, pescuirea de membri nu pot face parte din arsenalul Legiunii. Cei care veneau în Legiune aveau două caracteristici de caracter importante, care se manifestau imediat: o *mare corectitudine sufletească și lipsă de interes personal.* La noi, în Legiune, nu se poate câștiga nimic, nici o perspectivă surâzătoare nu

se deschide. Membrii Legiunii nu au decât de dăruit: *suflet, avere, viață, capacitate de dragoste și încredere.* Chiar dacă se putea strecura printre noi vreun incorect sau interesat, acesta nu putea rămâne prea multă vreme în Legiune.

„Cuibul era primul început de viață legionară."

Iată ce spune în continuare Corneliu Zelea Codreanu în „Pentru legionari": când românii se întâlnesc cu un neam care nu-i atacă cu sabia, ci cu armele proprii rasei iudaice, cu care izbesc și paralizează, mai întâi, instinctul moral al neamurilor, împrăștiind în mod satanic toate bolile morale și distrugând astfel orice posibilitate de reacție.

De aceea, piatra unghiulară de la care pornește *Legiunea este omul, nu programul politic.* Reforma omului, nu reforma programelor politice. Legiunea Arhanghelului Mihail va fi prin urmare mai mult o școală și o oaste decât un partid politic. Poporul român, în aceste zile ale lui, nu are nevoie, de un mare om politic, așa cum greșit se crede, *ci de un mare educator și conducător*, care să biruiască puterile Răului și să zdrobească tagma celor răi. Pentru aceasta însă, el va trebui să *biruiască mai întâi răul care sălășluiește în el însuși și din ai lui.*

Din această școală legionară va trebui să iasă un om nou, un om cu calități de erou. Mișcarea legionară nu se întemeiază nici pe principiul autorității și nici pe principiul libertății. *Ea își are temeliile înfipte în principiul dragostei.* În el își au rădăcinile atât autoritatea, cât și libertatea. Dragostea e împăcarea între cele două principii, autoritate și libertate. Dragostea se află la mijloc, între ele și deasupra lor, cuprinzându-l pe amândouă în tot ce au mai bun și înlăturând conflictele dintre ele. Dragostea nu poate aduce nici tiranie, nici împilare, nici nedreptate, nici răzvrătire sângeroasă, nici războire socială. Ea nu poate însemna niciodată conflict. Tiranii și jidanii fac apel la sentimentul dragostei, altora, pentru ca la adăpostul acestora să poată urî și împila nestingheriți. Și mai departe, spune Corneliu Zelea Codreanu. Căpitanul în Pentru legionari, pagina 322 -323. Dragostea aplicată înseamnă pace în suflete, în societate și în lume. Dragostea este cheia păcii pe care Mântuitorul a aruncat-o tuturor neamurilor din lume. Până la sfârșit, ele se vor convinge, după ce vor rătăci, cerce-

tând și încercând totul, că în afară de dragostea pe care Dumnezeu a sădit-o în sufletele oamenilor, ca o sinteză a tuturor însușirilor omenești și trimițându-mi-o prin însuși Mântuitorul, Iisus Hristos, care a pus-o înaintea tuturor virtuților, nu există nimic care să ne poată da liniște și pace. Toate celelate își au rădăcina în dragoste, în credință, în muncă, în ordine, în disciplină. Ce minunat și înțelept vorbește Sfântul Apostol Pavel: „Chiar dacă aș vorbi în limbile omenești și îngerești și dragoste nu am, sunt o aramă sunătoare sau un chimval răsunător." (Chimvalul este un instrument muzical folosit în vechime, compus din două talere de aramă care se lovesc unul de altul, zăngănitor.)

„Și chiar dacă aș avea darul proorocirii și aș cunoaște toate tainele și toată știința, chiar dacă aș avea atâta credință încât să mut și munții din loc, *dacă dragoste nu am, nimic nu sunt.*"

Oare Iorga, Istrate Micescu s-au întâlnit vreodată cu aceste cuvinte ale Sfântului Apostol Pavel ? Și dacă s-au întâlnit, au reflectat asupra lor, și-au dat seama că nimic nu sunt ? Și chiar dacă nimic nu sunt, încă ar fi fost, ar fi bine pentru ei. Un „nimica", cum i-a calificat Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, *dar au fost mai rău !*

Și chiar de aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, dacă mi-aș da trupul să fie ars și dragoste nu am, nimic nu-mi folosește. Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate, dragostea nu pizmuiește, dragostea nu se laudă, nu se umflă prin mândrie, nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se mânie, nu gândește răul, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr. Acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul. Dragostea niciodată nu piere."

„Proorociile se vor sfârși, limbile vor înceta, cunoștiința va avea sfârșit." (Corinteni, pag. 1-13,1-8)

De aici pornește Mișcarea legionară. *Acolo unde nu este dragoste nu este viață legionară.* Dragostea nu desființează obligația de a fi disciplinat, după cum nu desființează obligația de a munci, sau pe aceea de a fi ordonat. Disciplina este îngrădirea noastră, fie pentru a ne conforma unor norme etice de viață, fie pentru a ne conforma voinței unui șef. Disciplina este garantarea biruinței și pentru că ea asigură

unitatea efortului. *Disciplina nu înjosește, pentru că ea te face biruitor.* Și dacă biruința nu se poate câștiga decât prin jertfa disciplinei, este cea mai mică dintre jertfele pe care un om poate să le facă pentru viitorul neamului său. *Nu există biruință fără unitate și nu există unitate, fără disciplină.* Și apoi a crea o mișcare înseamnă, în primul rând, a da naștere unei stări de spirit care nu-și are sediul în rațiune, ci în sufletul mulțimii. Aceasta constituie esențialul în Mișcarea Legionară.

Această stare de spirit nu a creat-o Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu. Ea s-a născut din întâlnirea aportului nostru de simțire cu a celorlalți români.

Revista „Pământul strămoșesc" a fost locul de întâlnire, de înfrățire a simțurilor și mai târziu a gândurilor noastre cu simțurile și cu gândurile acelor români care simțeau la fel ca noi și judecau la fel. Mișcarea Legionară neavând caracterul regimurilor dictatoriale ! Natural, de aceea se naște firesc întrebarea : ce este atunci? Este democrație ? Nu este nici democrație, pentru că șeful nu este ales de mulțime.) Democrația are la bază sistemul eligibilității. Aici nici un *șef nu este ales prin vot. Șeful este consimțit !*

În subsidiar, atunci ce este, dacă nu-i dictatură și nici democrație ?

Este o nouă formă de conducere a statelor, nemaiîntâlnită până acum, care are la bază acea stare de spirit, acea stare de înaltă conștiință națională, care mai devreme, sau mai târziu, se va întinde până la periferiile organismului național. Este o stare de lumină interioară. În aceste momente se reflectează în conștiință, creând o stare de unanimă iluminare.

Iluminare-religioasă care afirmă existența inspirațiilor directe de la divinitate, întâlnită numai în marile experiențe religioase.

Această stare pe drept s-ar putea numi o stare de ecumenicitate națională.

Iluminism-curent de gândire raționalist din ultimele două secole care preconizează înlăturarea nedreptăților sociale și perfecționarea morală prin răspândirea culturii, luminii, în popor-luminism.

Un popor, în întregimea lui, ajunge la conștiința de sine, la

conştiinţa rostului său şi a destinului său în lume. În acest caz, şeful nu mai este un stăpân, un dictator, care face ce vrea, care conduce după bunul plac, el este expresia acestei stări de spirit nevăzute. Simbol al acestei stări de conştiinţă, el nu mai face ce vrea, el face ce trebuie, şi este condus nu de interesele individuale, nici de cele colective, ci de interesele naţiunii eterne, la a căror conştiinţă au ajuns popoarele.

Şi acum, consider că este necesară o precizare, nu atât pentru noi, lumea legionară, cât mai ales pentru posteritate, pentru a cunoaşte adevărul, pentru a judeca evenimentele în cunoştinţă de cauză.

Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, după Congresul studenţesc de la Târgu Mureş, într-o convorbire avută cu comandantul legionar Gheorghe Furdui, doctor în teologie, preşedintele Uniunii Studenţilor Creştini din România, cel ce prezidase Congresul studenţesc de la Târgu Mureş, îi atrage atenţia că: *„Legiunea Arhanghelului Mihail este o şcoală în care intră un om oarecare şi iese un erou, dar Legiunea trebuie să fie şi expresia politică a ortodoxiei".* Natural, nu ortodoxia ca instituţie sau confesiune.

Legiunea trebuie să fie expresia politică a dreptmăritoarei credinţe ortodoxe, în care oamenii sunt una în Hristos, sfinţiţi prin acceptarea crucii, realizând sobornicitatea investită cu autoritate eclesiastică de toate Bisericile întemeiate prin hotărârile Sinoadelor ecumenice. În ortodoxie este valabil principiul: unul pentru toţi şi toţi pentru unul.

În continuare spune Corneliu Zelea Codreanu, Căpitanul, „până acum aţi dat dovadă de eroism, acum trebuie *să acceptaţi şi martirajul, ultima treaptă de trăire legionară, pe linia martirajului creştin.*"

Prin această hotărâre, Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu, *înalţă Mişcarea legionară de la eroism la jertfă totală,* prin acceptarea oricărei suferinţe fără nici o replică, fără nici o vărsare de sânge.

Este linia de sfinţenie creştină, care este adevărat, nu a existat de la început, după cum afirmă însuşi Ionel Moţa: „De la icoană şi altar am pornit, apoi am rătăcit o bucată de vreme, purtaţi de valurile omeneşti. *Am răspuns la provocările organizate de tiranul execrabil* Carol al II-lea şi camarila sa, de guvernele sale. *Au fost păcate săvâr-*

site la disperare, nenorociri, cum le numește Căpitanul, căci tineretul legionar a fost prins într-o horă a crimelor organizate, într-un dans al păcatului, *pentru a-și putea continua lupta.* Dar prin anticipare a desfășurării evenimentelor viitoare, tineretul legionar a ajuns la calea crucii spre biruință."

În timpul Căpitanului, Mișcarea Legionară a ajuns la această realitate deosebită, fiind pregătită pentru un apostolat creștin. Chiar dacă pentru scurt timp, ea s-a ridicat *la această treaptă a trăirii legionare, la martirajul creștin.* Dacă nu toți, aproape toți au reușit să ajungă la nivelul spiritual al Căpitanului, formând elita Mișcării Legionare.

După strangularea Căpitanului, după împușcarea sa, după dizolvarea în acid sulfuric de către Guvernul Patriarhului, unitatea Mișcării Legionare a avut de suferit. *Legiunea a început să coboare de pe linia ascendentă impusă de Căpitan, pe linia descendentă a dispariției Căpitanului.*

După înmormântarea la Casa Verde a eroilor și martirilor legionari, doctorii Ionel Moța și Vasile Marin, s-a înființat Corpul Moța-Marin, compus din 10.033 de legionari, gata de moarte în orice clipă, gata de moarte pe linia legiunii, *pe linia martirajului creștin,* sub comanda comandantului legionar prințul doctor Alexandru Cantacuzino. Declarațiile făcute de prințul Alexandru Cantacuzino după *evadarea sa din lagărul de la Miercurea Ciuc*, pe când se ascundea la Brașov declarații făcute în acest sens comandanților legionari profesorul Ion Bordeianu, ierodiaconului Isihie Antohie membru al Corpului Moța-Marin și subsemnatului care făcea un stadiu de probă ca inginer la I.A.R. (Industria Aeronautică Română) din Brașov; *ascultându-l pe Căpitan adică nerăspunzând la provocări vom învinge: „Liniște, liniște, liniște!", precum ordonă Căpitanul.*

„De-a lungul vremurilor au existat creștini care renunțând la viața lor au luat calea crucii, fiind numiți „nebunii pentru Hristos". Prin atitudinea avută în fața vieții și a morții, legionarii au fost o generație întreagă de „nebuni pentru neam și pentru Hristos". Voioși în fața morții, conform cântecelor legionare. Căci iubirea legionară înseamnă mai mult decât a iubi, înseamnă a fi pregătit de moarte.

Această bucurie a dăruirii în moarte sculptează în chip de dominatoare unicitate întreaga figură morală a generației noastre legionare. *Nu veți întâlni tineret mai liber ca acesta, care în sârguința misiunii sale nu poate fi încătușat nici de prosperitatea materială și nici de fericire."*

Aceste cuvinte au fost rostite de Prințul Alexandru Cantacuzino, fiind martor ocular la Brașov, înainte ca subsemnatul să fie internat în toamnă în lagărul de la Miercurea Ciuc.

Însuși clarvăzătorul doctor Ionel Moța ne dezvăluie calea cu previziune:

„De la icoană și altar am pornit. Apoi am rătăcit o bucată de vreme, purtați de valurile omenești și n-am ajuns la nici un mal, cu toate impulsurile noastre curate. Acum, cu sufletul greu, răzlețiți, sfârtecați, ne strângem la adăpost, la singura căldură și alinare, tărie și reconfortare a noastră aducătoare de puteri, la picioarele lui Iisus, în pragul orbitoarei străluciri a cerului, la icoană."

Doctorul Ionel Moța a rămas pentru totdeauna călăuza noastră și în viitor.

Numai de la icoană pornind putem continua calea deschisă de Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, pentru a dărui țării și în special tinerei generații *ceea ce așteaptă de la noi,* pentru a *cunoaște adevărul despre Legiunea Arhanghelului Mihail* și *pentru a primi de la noi spiritualitatea ei.* Astfel vom preda neștirbit urmașilor noștri *acest tezaur care reprezintă temelia României de mâine.*

Ca orice mișcare, pentru a nu rămâne în haos, Mișcarea Legionară trebuia turnată în forme de organizare. Întreg sistemul de organizare a Mișcării se *bazează pe ideea de cuib,* adică un grup variind între 3 și 13 oameni sub comanda unui șef. Cuibul ajuns la 13 trebuie să roiască. Se desface cel puțin în două, cel mult în patru și atunci cuibul respectiv devine o familie. În Mișcarea Legionară nu există propriu-zis membri, indivizi separați. Există numai cuiburi, iar individul este încadrat în cuib. În concluzie, organizația legionară nu *este formată dintr-un număr de membri, ci dintr-un număr de cuiburi.*

Aceasta, în principiu. Pentru a cunoaște lucrurile în detaliu poate fi consultată „Cărticica Șefului de cuib", întocmită de Căpitanul

Corneliu Zelea Codreanu, *o succintă dar cuprinzătoare lucrare asupra fenomenului legionar,* absolut necesară pentru cine vrea să se documenteze, cu atât mai mult pentru cine vrea să devină legionar.

Legământul primilor legionari.

Se apropie ziua de 8 noiembrie 1927 - Sfântul Arhanghel Mihail și Gavril, zi în care s-a depus primul legământ, expresie fidelă a caracterului Mișcării Legionare, a legăturii legionarilor cu pământul, cu cerul și cu morții, s-a adunat câte o cantitate mică de țărână din toate locurile glorioase, începând de acum 2.000 de ani ale pământului românesc. S-a amestecat și s-a umplut apoi cu ea niște mici pungulițe de piele și legate cu un șnur, pe care legionarii le vor primi cu ocazia legământului și le vor purta la piept.

Au depus legământul Corneliu Zelea Codreanu, Ion I Moța, Ilie Gârneață, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici, Hristache Solomon, care a prezidat această solemnitate, Gheorghe Clime, Mille Lefter, Ion Banea, Victor Silaghi, Nicolae Totu, Alexandru Ventonic, Dumitru Ifrim, Pantelimon Statache, Ghiță Antonescu, Emil Eremeiu, Ion Bordeianu, M.Ciobanu, Marius Pop, Mișu Crișan, Popa Butnaru, Budei, I. Tănăsache, Ștefan Buteci, Traian Cotigă și Mihai Stelescu, elev de liceu.

La 10 decembrie 1928, profesorul Ion Găvănescul, profesor universitar din 1880 și-a exprimat dorința: „Tare aș dori să am și eu un săcușor cu țărână !"

La 10 decembrie 1928, în mijlocul grupului de legionari, i-am predat - spune Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu - săcușorul cu țărână ca dar din partea noastră.

La 3-4 ianuarie 1929, s-a constituit Senatul Legiunii, un for compus din bătrâni de peste 50 de ani - intelectuali, țărani și muncitori, care au trăit o viață de mare corectitudine, au dat dovadă de credință în viitorul legionar și de înțelepciune. *Nu sunt aleși, sunt indicați de Șeful Legiunii și cooptați de Senat.* Este cea mai înaltă treaptă de onoare la care poate spera un legionar.

Primul Senat a fost format din Hristache Solomon, general doctor Macridescu, general Ion Tarnovshi, Spiru Peceli, colonelul Paul Cambureanu, Ion Butnaru și al șaptelea a fost peste câteva luni

ilustrul profesor universitar, Traian Brăileanu, acela care peste cinci ani, în revista sa, Însemnări sociologice, va explica în cea mai înaltă formă științifică, fenomenul legionar. *Șapte legionari desăvârșiți formează primul Senat al Legiunii.*

Corneliu Zelea Codreanu preocupat de soarta Moților

Moții trăiesc încă în munții din mijlocul Ardealului. Vechi ca și munții, ei își duc viața de-a -lungul secolelor având întreaga lor istorie străbătută de două fire de foc: *sărăcia* - sunt singurii Români și poate singurii oameni de pe pământ cari n-au cunoscut, în toată istoria lor, o zi de bine și de belșug - și *lupta pentru libertate.* Toată viața lor a fost o luptă pentru libertate. Ei ne-au dat pe Horia, Cloșca și Crișan și au susținut revoluția de la 1784; Moții ne-au dat pe Avram Iancu și au luptat la 1848 împotriva maghiarilor învingându-i. În munții lor, istoria cunoaște peste 40 răscoale contra stăpânirii unguresți; toate înecate până la sfârșit în sângele lor. Dar dârzenia nu le-a fost îndu-plecată niciodată.

În ultimul timp *glasul de tribun al lui Amos Frâncu* și acela al *Căpitanului Emil Șiancu - ei înșiși Moți* - răsună în pustiu ca un strigăt de alarmă.

Căpitanul Emil Șiancu, comandant legionar, membru în ultimul Stat major al Căpitanului, Corneliu Zelea Codreanu, omorât pe Drumul Reginei, Râșnov-Predeal, în genocidul din 1939 al tiranului execrabil, demonul dement Carol al II-lea, scos din spital, Spitalul Militar Brașov, împreună cu *avocatul Traian Cotigă, doctor inginer Eugen Ionică, economistul licențiat Pihu Grigore, o căpetenie a macedonenilor, Șușman Iuliu, funcționar, avocatul Herghelegiu Ion* și funcționarul *Proca Gheorghe* au fost executați de colonelul de jandarmi Brădescu și maiorul Păturescu. *Din nou șapte, cifra desăvârșirii,*

șapte legionari desăvârșiți.

Avocatul Ion Herghelegiu, comandant legionar, reușește să se desfacă din legătura comună a criminalilor Brădescu și Păturescu și prin intuneric se retrage în pădure, în pădurea din spatele lor. Când să se încarce cadavrele, asasinii constată că lipsește unul. Vreme de o zi fu căutat.

Seara, la radio se promite recompensă persoanei care îl predă poliției, viu sau mort. În cele din urmă, descoperit într-un copac, a fost împușcat și dus lângă ceilalți camarazi ai lui, în piața orașului, *unde au stat expuși două zile.*

Dar să revenim de la sfâșietoarea tragedie executată de democratul dement Carol, la tragedia moților. *Glasul de tribun al lui Amos Frâncu și acela al Căpitanului Emil Șiancu* răsunau în pustiu ca un strigăt de alarmă.

În munți sunt mine de aur. Rând, pe rând s-au îmbogățit și se îmbogățesc exploatorii, dar ei au rămas mereu fără haine și fără pâine:

„Munții noștri aur poartă,
Noi cerșim din poartă-n poartă."

Stânca sură e goală. Pe ea nu crește nimic. Nici grâu, nici porumb. *Singura avuție e aurul din mâna exploatatorilor și singura posibilitate de trai stă în lemnul din pădure.*

O mie de ani a ținut calvarul stăpânirii străine, a grofilor maghiari.

Și nu numai că au fost uitați, dar au fost lăsați pradă tuturor cămătarilor jidani care, în fugă după câștig, s-au infiltrat în munții lor, unde niciodată piciorul străinului n-a putut să-i calce, și *le-au luat singura lor posibilitate de viață.* Și-au ridicat ferăstraiele până în creștetul munților, doborându-le pădurea și lăsând numai stânca goală.

„O Iancule, de ce nu'nvii
Să-ți vezi tu munții tăi pustii !"

Îl cheamă în cântecul lor de jale pe Iancu, pe Avram Iancu, craiul lor, eroul neamului românesc, să-și vadă munții goi și „codrii rași" și cetele de „jidănași". Sub stăpânirea României Mari, în zilele mult așteptatei izbânzi a neamului.

În adevăr, ce tragedie înfiorătoare *să reziști o mie de ani, 10*

veacuri, contra tuturor împilărilor și să mori de foame și de mizerie în România Mare, pe care tu ai așteptat-o timp de un mileniu !

Cum a cunoscut Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, pe macedoneni, pe acești tineri aromâni, plecați din munții Pindului. Relatează Căpitanul în Pentru Legionari, pag. 385-389.

În seara zilei, în care afișasem manifestul Români, mă găseam la Centrul studențesc. Stăteam de vorbă cu câțiva studenți. Își face apariția și tânărul Beza. La un moment dat, își scoate insigna organizației „Vlad Țepeș" și o aruncă: - De astăzi înainte, nu mai am nimic cu „Vlad Țepeș", îmi dau demisia.

Pe mine, gestul nu m-a impresionat. Întâi, pentru că Liga „Vlad Țepeș" mi s-a părut ceva neserios și cu atât mai mult tineretul „Vlad Țepeș", despre a cărui existență m-am îndoit chiar din primul moment. O demisie din acest tineret mă lăsa complet rece.

După mai multe minute, tânărul intervine din nou în discuție, spunând că ar voi să devină legionar, dacă eu n-aș avea vreo obiecțiune. I-am dat un răspuns vag, care să ocolească un refuz. Dogma legionară îmi impune rezervă la orice nouă cerere de intrare în Legiune, și cu atât mai mult în cazul de față.

Cu câteva săptămâni înainte, îl mai văzusem pe Beza la un mic restaurant, unde mă întreba, dacă n-ar fi bine să-l împuște pe Stere. Nu l-am luat în serios nici atunci.

La plecare m-a invitat să dorm la el. Am refuzat. M-am culcat la mediciniști. A doua zi pe la 12, aud strigând pe vânzătorii de gazete: „Atentatul contra Ministrului Anghelescu". Cine? Beza. Cum? A tras câteva focuri fără să-și atingă victima decât superficial.

De ce ? Nu știam. Mă interesez. Aud: *conflict între Macedoneni și Anghelescu pe tema „Legii Dobrogei noi"*, prin care se calcă interesele Românilor din Dobrogea.

Pe Anghelescu nu l-am cunoscut niciodată, după cum nu-l cunosc și nu l-am văzut nici până în ziua de astăzi. Peste două zile sunt chemat la instrucție. În buzunarul lui Beza s-au găsit manifeste de ale „Gărzii de Fier".

Explic judecătorului de instrucție și dau o declarație. Nu am nici o cunoștință și nici o legătură. Nu cunosc nici măcar mobilul care

l-a îndemnat. Mi se dă drumul. Mă gândesc: cum poate cădea năpasta pe om. Dacă aș fi primit invitația lui Beza de a dormi la el ? Deveneam autorul moral. Orice argument expus de mine întru apărare ar fi fost de necrezut. Mai ales că faptul coincidea cu oprirea marșului în Basarabia.

A doua zi, spre marea mea surprindere, citesc în „Dimineața" cu titlul pe jumătate de pagină: Corneliu Codreanu înfierează fapta lui Beza. Rămân uluit. Mă duc la judecătorul de instrucție și-i spun:

- Domnule Judecător, sunt foarte mirat că a putut ieși, de aici, de la Dvs., dintr-o instrucție secretă, o informație inexactă. Eu nu am înfierat fapta lui Beza.Nu am eu chemarea de a înfiera fapta lui Beza !

- N-am dat nici o informație. Sunt invenții de ale presei.

Dar pot să fiu eu călcat în picioare de presa jidănească? Chiar dacă am cunoscut pe cineva numai câteva minute, chiar dacă nu am avut nici un fel de legătură cu el, nimeni nu mă poate forța ca să mă reped ca o canalie asupra lui, într-un asemenea caz și să-l înfierez. Nu vreau.

Poate s-o facă toată lumea, afară de mine, pentru că nici nu știu despre ce este vorba și pentru că trecutul meu, în care am fost pus în aceeași situație de a trage, mi-a luat dreptul de a înfiera pe alții. Voi face un nou avertisment.

În aceeași zi am tipărit un manifest pe care l-am împrăștiat în Capitală: *Al 2-lea avertisment*

„Deoarece presa a îndrăznit din nou să mistifice adevărul, susținând că eu aș fi «înfierat» gestul lui Beza, țin să dau următoarele lămuriri:

Dacă Dl. Ministru Anghelescu o fi având motive de a fi apărat, cred că tot atâtea motive are și tânărul Beza, atât în fața Justiției cât și în fața sufletului românesc.

Declar, că nu înțeleg să iau apărarea celui dintâi, înfierând pe cel de-al doilea, ci că voi apăra pe tânărul Beza și cauza lui cu toată căldura sufletului meu și cu toată puterea.

Iar voi, din Sărindar, înscrieți pe răbojul răfuielelor apropiate al doilea avertisment".

Corneliu Zelea-Codreanu

În urma acestor două avertisment raporturile mele cu Dl. Vaida s-au rupt. Dl. Vaida s-a supărat pe mine. Eu nu puteam însă proceda decât așa cum îmi dicta conștiința.

Chemat din nou la instrucție, am fost arestat. Iată-mă, așa dar, din nou în dubă spre Văcărești. În aceeași dubă mai erau *încă șapte tineri* - din nou cifra 7, numărul desăvârșirii - cu care fac cunoștință: Papanace, Caranica, Pihu, Mamali, Anton Ciumeti, Ficata și Ghețea. Făcuseră un manifest de solidarizare cu Beza. Am pășit din nou pe sub aceleași porți, ca și acum 7 ani în urmă, cu ceilalți 5 camarazi și printr-o înâmplare am fost dus în aceeași celulă în care stătusem atunci.

A doua zi, am intrat în biserică și am vizitat icoana Sfântului Arhanghel Mihail, de la care am pornit acum 7 ani - iarăși numărul desăvârșirii -, când eram copii.

Aici, în închisoare, am cunoscut bine pe acești tineri aromâni, plecați din munții Pindului. *Cultură aleascā, o înaltă sănătate morală, buni patrioți. Construcție de luptători și de viteji. Oameni de jertfă. Aici am cunoscut îndeaproape marea tragedie a Macedo-Românilor, această ramură românească,* ce de mii de ani, singură, izolată în munții ei, își apără, cu arma în mână, limba, naționalitatea și libertatea.

Atunci l-am cunoscut pe Sterie Ciumeti, pe care Dumnezeu l-a ales, pentru sufletul său bun și curat ca roua, să fie, prin tragica sa moarte și chinuire, cel mai mare martir al mișcării legionare, al României legionare. Acolo gândurile și inimile noastre s-au înfrățit pentru totdeauna.

Vom lupta împreună pentru neamul nostru întreg din Pind și până dincolo de Nistru numai o nație românească puternică și stăpână va putea rezolva toate problemele românești de pretudindeni. Atunci, acești Români, răsleți în lumea largă, vor fi aduși în țară.

Căci este nevoie de sângele lor al tuturor aici, unde Românimea se luptă cu moartea. Și e bine să se știe, că în această luptă, au putut exista guverne care au deschis porțile țării pentru miile de jidani și care în același timp, au interzis intrarea în țară a Românilor de peste hotare.

Corneliu Zelea Codreanu preocupat de soarta Maramureșenilor

Între timp, încep mari frământări în Maramureș, acolo jidovimea a cuprins satele, a pus stăpânire pe pământuri, pe munți, pe stânele din munți. Românii, ajunși în stare de sclavie se retrag tot mai mult din fața năvălirii iudaice și se strâng încet-încet, lăsând moșiile lor, moștenite din străbuni în mâinile „năvălitorilor". Nici un guvern nu se interesează de ei, nici o lege nu-i mai apără.

Pe la începutul lui iunie 1930, la poarta casei lui Corneliu Zelea Codreanu, de la Iași, se oprește o căruță cu doi cai. Din ea coboară doi preoți, un țăran și un tânăr. Se prezintă lui Corneliu Codreanu, recomandându-se: preot ortodox Ion Dumitrescu, preot unit Andrei Berinde și țăranul Nicoară.

Preotul ortodox Ion Dumitrescu Borșa, viitorul comandant legionar de mai târziu, unul dintre cei mai mari luptători legionari, care s-a dus să lupte în Spania, unde se trăgea cu mitraliera în obrazul Domnului nostru Iisus Hristos, de către fiara comunistă înarmată cu arme avioane românești de către Titulescu, supranumit „omul Genevei", președintele Ligii Națiunilor, înarmare - peste capul guvernului român, avioane fabricate în Franța pentru România, cedate guvernamentalilor din Spania la ordinele Ocultei, iudeo-masoneriei internaționale.

Preotul Dumitrescu Borșa a făcut parte din echipa de luptători formată din șapte comandanți legionari: doctor Ion Moța, doctor Vasile Marin, inginer Gheorghe Clime, prințul doctor Alexandru Cantacuzino, avocatul Nicolae Totu, economistul licențiat Bănică Dobre. Din nou cifra șapte, cifra desăvârșirii. Echipa a fost prezentată odată

cu o sabie de Toledo, o sabie istorică din familia Cantacuzinilor, de către generalul erou Gheorghe Cantacuzino Grănicerul, generalului erou Moscardo, apărătorul Alcazarului din Toledo. Din această echipă desăvârșită, dintre acești șapte bravi legionari, doi nu s-au mai întors-martirii, doctorii în drept Ionel Moța și Vasile Marin, eroii de la Majadahonda.

A vorbit preotul Dumitrescu Borșa, care era un orator de înaltă clasă:

„Venim cu căruța din Maramureș. De două săptămâni suntem pe drum. Suntem copleșiți de milă față de nenorociții de români din Maramureș. Am făcut memorii peste memorii. Nimic de la nimeni. Nimic de la Guvern, Parlament, Miștrii, Regență. De nicăieri nici un răspuns. Nu știm ce să mai facem. Am venit cu căruța până aici, la Iași, să rugăm studențimea română să nu ne lase. Vorbim în numele a mii de țărani din Maramureș, care au ajuns la disperare. Suntem preoții lor. Nu putem închide ochii la cele ce vedem. Ne moare neamul și ni se frânge inima de milă."

Acesta a fost cuvântul marelui erou și viteaz de mai târziu, preotul Dumitrescu Borșa.

Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, le răspunde:

„Prima și singura soluție pe care o văd este să-i organizăm și să încercăm să le ridicăm moralul. Ei să știe că nu duc lupta singuri."

Au plecat imediat pentru organizare Totu și Eremeiu, iar mai târziu au fost trimiși Savin și Dumitrescu Zăpadă. Mii de țărani din Borșa și din toate văile se înrolau în organizația Gărzii de Fier.

Jidanii au simțit primejdia unei renașteri românești și ne-au provocat, *dând foc satului Borșa* și aruncând vina asupra românilor. Amândoi preoții, părintele Dumitrescu Borșa și părintele Andrei Berinde au fost atacați de jidani, batjocoriți, loviți și apoi alungați la o depărtare de mai mulți kilometri. Au fost bătuți cu pietre și la urmă au fost arestați *ca agitatori și închiși în temnița din Sighetu Marmației.*

Au fost de asemenea arestați Savin și Dumitrescu Zăpadă, fostul meu coleg de la Liceul Internat din Iași și împreună cu ei câteva zeci de țărani fruntași. *Au fost închiși în arestul de la Câmpulung.*

„Adevărul" și „Dimineața" încep o adevărată canonadă deni-

[illegible]re, plină de minciuni și infamii la adresa preoților și a celorlalți arestați. *După aproape o lună și jumătate de închisoare în cazul Beza,* Corneliu Zelea Codreanu a fost eliberat. După patru achitări (Judecătorie, Tribunal, Curte de apel și Curte de casație), după fiecare achitare procurorul face apel. O cât de mică condamnare cereau jidanii de la „Adevărul" și „Dimineața". Corneliu Zelea Codreanu este reținut mai departe la Văcărești. Magistratura română a stat dreaptă și neînduplecată. Corneliu Zelea Codreanu a fost achitat de fiecare dată și a [illegible] acasă după o lună și jumătate de închisoare, fără nici o vină. Și totuși, speculând legislația, a fost posibilă această samavolnicie, ca și în trecut. Nimic nu s-a schimbat.

După aceasta, cu camioneta, împreună cu Nelu Ionescu, Ilie Gârneață, Ionel Moța și Ibrăileanu, Corneliu Zelea Codreanu a plecat la *Sighetu Marmației să se intereseze de soarta celor doi preoți* și a [illegible] cincizeci de țărani și țărănci cu copii în brațe închiși într-o mizerie înspăimântătoare. Iată care era soarta a doi preoți creștini, ridicați în apărarea Crucii., Bisericii și a neamului lor.

Au pledat în acest proces profesorul Cătuneanu, Ion Moța, un avocat din localitate și Corneliu Zelea Codreanu. După opt zile au fost achitați cu toții, căci toate acuzațiile împotriva lor erau numai minciuni.

Au pledat pentru cei douăzeci de acuzați jidani patru avocați.

Între timp, Alexandru Vaida Voevod, sub presiunea atacurilor [illegible], a fost scos de la Ministerul de Interne, și tot prin aceeași presiune, înlocuit cu Ion Mihalache, care prin manifestările din ultimul timp lăsa să se întrevadă, că nu va fi un părtinitor al naționaliștilor, cum era acuzat Alexandru Vaida Voievod. Mihalache dădea de înțeles că nu se va sfii să întrebuințeze față de legionari metode de mână forte, cu toată îmbrăcămintea lui în costum Național.

Momentul sosise. Tânărul Dumitrescu Zăpadă, elev în clasa a [illegible] la Liceul Internat din Iași, coleg de liceu cu subsemnatul, care era în clasa a V-a reală, frate de cruce, un băiat bun, bine făcut, înalt, voinic și frumos, *care fusese arestat la Sighetu Marmației*, Exasperat de minciunile, atacurile și injuriile presei evreiești conduse de ie-[illegible] Socor, fără să întrebe pe nimeni, fără să spună un cuvânt cuiva,

ia un revolver pe care-l găsise la întâmpare, pleacă la București, intră în cabinetul directorului Socor și trage un foc de revolver în acesta. Revolverul era însă stricat. La al doilea glonte s-a defectat.

Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, după un an de zile în care timp nu stătuse acasă nici măcar o lună, fiind în timpul Sărbătorilor de Crăciun, intenționa să facă Sărbătorile în familie. Aflându-se la Focșani, tocmai se pregătea să plece spre casă, când citește în ziare despre cele întâmplate la București cu Dumitrescu Zăpadă. Este chemat la Judecătorul de instrucție. Papadopol, care constată că nu are nici un amestec în cazul Dumitrescu Zăpadă și i se dă drumul.

Întors la Focșani, din ordinul Ministrului de Interne Mihalache , cel îmbrăcat în costum național și fără nici un motiv, Corneliu Zelea Codreanu este înconjurat de poliție în casa lui Cristache Solomon și timp de opt zile nu are voie să iasă afară. Ce se întâmplase ? Mihalache dizolvase Garda de Fier și Legiunea Arhanghelului Mihail, printr-un Jurnal al Consiliului de Miniștri.

De aici, de la Focșani, la 9 ianuarie 1931, Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu a fost dus de agenți la București. După un interogatoriu de douăsprezece ore a fost arestat și dus la Văcărești.

A doua zi au fost aduși legionarii din județele în care se activase mai mult: Mille Lefter de la Cahul, Ion Banea de la Iași, Stelescu de la Galați, Amos Francu din Turda, Nicolae Totu și Dănilă.

Trist este faptul, că doar pentru singurul motiv de a fi ridicat capul împotriva hidrei iudaice, o organizație românească se prăbușește sub loviturile unui român, ministru de interne, în aplauzele unanime ale evreimii din țară și din străinătate. A fost deci arestată iarăși *o echipă de legionari, în număr de șapte, cifra desăvârșirii.*

Nici un mijloc nu a fost cruțat pentru a ne distruge, nici o infamie, și nu eram vinovați cu nimic. Situația era grea. Organizația dizolvată. Sediile sigilate. Percheziții peste tot. La Iași, ca și la Huși. Au răscolit până și pernele și saltelele.

„Opinia publică, spune Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu, zăpăcită complet în fața țipetelor jidanilor și înmărmurită de acuzațiile pe care aceștia ni le aduceau, *înclina să creadă ca adevărate,* toate aceste odioase înscenări.

Pe deasupra, în închisoare am avut multă mizerie, frig, lipsă de [illegible] și de lumină, lipsă de așternut. Trebuia să insistăm foarte mult [illegible] a putea căpăta niște paie pe care să le punem în saltele și niște [illegible] pentru a acoperi igrasia de pe pereți.

I-am dus și de rândul acesta pe camarazii care mă întovărășeau [illegible] mea încercare să vadă icoana și toate locurile pline de amintiri [illegible]. *Singurul sprijin* în mijlocul acestei infernale uneltiri și [illegible] uriașe *l-am găsit numai la Dumnezeu.*

Am început să postim. Țineam post negru în toate vinerile și în [illegible] noapte la ora douăsprezece citeam Acatistul Maicii Domnului.

Afară, legionarii din Capitală, în frunte cu Andrei C. Ionescu, [illegible] Belcia, Iordache Nicoară, Doru Belimace, Traian Cotigă, Iancu [illegible], Virgil Rădulescu, Sandu Valeriu făceau sforțări uriașe [illegible] a convinge opinia publică *derutată de nedreptatea făcută de [illegible] Sărindarului.*

În același timp, devotatul și neclintitul Fănică Anastasescu, [illegible]zant nelipsit de la toate încercările prin care am trecut, căuta să [illegible] îmbunătățească starea materială din închisoare.

Ploaia aceasta de acuzații a durat *neîncetat 57 de zile,* răspân[illegible] zilnic în milioane de foi prin sate și orașe. Noi nu aveam nici [illegible] posibilitate de răspuns. De nicăieri nici o rază de nădejde. Nimeni [illegible] apărarea și nici nu dezvăluia complotul jidănesc destinat [illegible]ării și îngropării legionarilor și a Mișcării lor.

Privim cum autoritățile, procurorii, Siguranaă și acest Ion Mi[illegible]-Ministrul de Interne ne condamnă, deși cu toții știu în *urma [illegible] întreprinse că nu suntem vinovați* cu nimic, că nu s-a [illegible] un depozit de muniții, arme, dinamită, etc. etc. Cu toate [illegible] s-au complăcut în această situație infamă, lăsând pradă insul[illegible] și batjocorei evreiești niște oameni arestați, care nu se puteau [illegible].

În mijlocul acestei situații, ni se fixează procesul pentru vineri, [illegible] februarie 1931. O parte din avocați au fost de părere să amâne pro[illegible] din cauza atmosferei încărcate și să pună martori din lumea or[illegible] de Siguranță, care să fie forțate sub jurământ să declare ade[illegible].

Corneliu Zelea Codreanu refuză propunerea și hotărăște judecarea fără nici un martor. Prezidează consilierul Buicliu, ajutat de judecătorii Ghe. Solomonescu și I. Costin. Procuror este Procopie Dumitrescu. Apărarea este formată din profesorul Nolică Antonescu, Mihai Mora, Nelu Ionescu, Vasiliu Cluj, Ion Moța, Ilie Gârneață, Corneliu Georgescu și Ibrăileanu.

Lumea și magistrații așteptau să apară dovezile împotriva legionarilor, bombele și depozitele de muniții, dinamitele, ecrezitele (explosiv brizant pe bază de acid picric) și armele. Nimic din toate acestea, absolut nimic ! *Într-o jumătate de oră,* după interogatoriul acuzaților, în frunte cu Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu, toată această farsă infamă de tip Ion Mihalache s-a prăbușit. Tot barajul de minciuni se frângea în fața adevărului. Toate lanțurile cu care legionarii fuseseră legați cădeau.

Acuzații au fost apărați în mod strălucit de avocații procesului.

Procesul a continuat și a doua zi. Pronunțarea sentinței s-a amânat câteva zile. La termenul fixat, legionarii au fost duși din nou la Tribunal, unde li s-a citit sentința de achitare hotărâtă în unanimitate. Era ședința penală nr. 800.

„Întorși la închisoare, bucuroși mărturisește Corneliu Zelea Codreanu, ne facem bagajele și așteptăm să plecăm, așteptăm să vină ordinul de punere în libertate. Așteptăm și adormim cu bagajele făcute. Așteptăm, așteptăm, așteptăm !?

Abia a treia zi aflăm că procurorul a făcut apel. Așadar, până la o nouă judecată vom rămâne arestați. Se fixează un nou termen la *Curtea de Apel: vineri, 27 martie 1931."*

În sfârșit, legionarii se află din nou în dubă spre Platul de Justiție. Procesul se judecă la Curtea de Apel, secția a II-a. Prezidează Ernest Ceaun Aslan. Aceeași apărători își fac datoria, combătând cu același succes teza procurorului Gică Ionescu, care depășește spațiul rechizitoriului său, prin ieșiri insultătoare și pline de ură. Pronunțarea se amână pentru câteva zile. Legionarii sunt duși înapoi la Văcărești.

„Rechemați, spune Corneliu Zelea Codreanu, ni se comunică o *nouă achitare, hotărâtă în unanimitate. Suntem găsiți nevinovați. După 87 de zile de închisoare suntem* găsiți nevinovați, în sfârșit

eliberați.

Procurorul face un nou recurs. Mai târziu se judecă și acesta la Casație. Legionarii sunt din nou achitați în unanimitate.

Iată-ne în fața a două hotărâri: una a lui Mihalache prin care Legiunea Arhanghelului Mihail și Garda de Fier sunt dizolvate, ca organizații subversive și periculoase pentru existența Statului român; *alta, a întregii Justiții românești, Tribunal, Curte de Apel și Casație, prin care legionarii sunt achitați în unanimitate, find considerați fără nici o vină. Legiunea și Garda de Fier nu sunt periculoase deci cu nimic în fața ordinii publice și siguranței Statului.*

Cu toate acestea, sediile noastre au rămas sigilate pe mai departe. Jidănimea, Cabala, care a fost din nou învinsă trece și pregătește din umbră alte minciuni, alte atacuri, alte infamii."

Totuși, această farsă infamă, regizată de Ministrul de Interne Mihalache impune căderea Guvernului Ghe. Ghe. Mironescu (10 octombrie 1930-18 aprilie 1931) și dezavuarea lui Mihalache din punct de vedere politic pentru multă vreme în cercurile camarilei regale și poate pentru totdeauna în cercurile Ocultei.

De la 18 aprilie 1931 vine Argetoianu, cu Guvernul său prezidat de Iorga. *Guvern de tristă amintire,* care totuși durează până la 6 iunie 1932, 14 luni, până când se consumă complet, iremediabil, capitalul politic al celui ce se pretindea și se vroia geniul politic al neamului românesc.

Și acum o precizare pentru cei în necunoștință de cauză.

Oculta știa, că desființarea Gărzii de Fier nu ar fi fost posibilă sub guvernarea lui Maniu sau chiar a lui Vaida Voevod, de aceea a acționat în perioada în care la conducerea Guvernului se afla Ghe. Ghe. Mironescu, iar Ministru de Interne era Ion Mihalache. Pentru respectarea adevărului e bine să se știe de toți : Iuliu Maniu s-a aflat la conducerea Executivul în perioada 10 noiembrie 1928-7 iunie 1930. Acesta este intervalul în care Iuliu Maniu a fost pentru prima dată prim-ministru al României. El a demisionat la 7 iunie 1930, refuzând să-l proclame Rege pe afemeiatul și aventurierul Carol al II-lea, lăsându-i loc lui Ghe. Ghe. Mironescu să execute actul restaurației, ceea ce acesta și face. *În loc să treacă la arestarea și trimiterea peste*

graniță a lui Carol al II-lea, dezertorul din timpul Războiului pentru eliberarea Ardealului, pentru făurirea României Mari - el demisionează și pleacă la Bădăcini!?...

Iată acum o declarație a lui Iuliu Maniu, la care subsemnatul a fost martor ocular, declarație făcută în perioada de după 6 martie 1945, în casa lui Mihai Popovici, la Brașov, cam în felul următor :

„Dacă aș pune tot ce am realizat pentru făurirea României Mari, pentru eliberarea Ardealului de sub dominația maghiară, tot binele ce l-am înfăptuit pentru țara aceasta pe un platan al balanței, iar pe celălalt platan aș pune actul restaurației, pentru care sunt responsabil prin acceptarea venirii aventurierului afemeiat pe tronul României, cred că balanța s-ar înclina de partea răului, răul, pe care l-am făcut patriei mele"

La 6 iunie 1930 până la 13 iunie 1930 este însărcinat cu prezidarea guvernului Gh. Gh. Mironescu, ginerele fabricantului de bere Bragadiru, care subvenționa la alegeri partidul țărănesc cu 10 milioane, pentru un loc de deputat și-un portofoliu ministerial pentru ginerele său, care a făcut actul Restaurației de tristă amintire pentru Neam și Țară.

Autor moral Iuliu Maniu.

De la 13 iunie 1930 până la 10 octombrie 1930 Iuliu Maniu prim ministru șeful guvernului, iar de la 10 octombrie 1930 - 18 aprilie 1931 ginerele fabricantului de bere Gh.Gh. Mironescu, prim ministru, șeful guvernului al cărui portofoliu al ministerului de interne era deținut de Ion Mihalache. Deci nu sub guvernul lui Iuliu Maniu a fost dizolvată Garda de Fier, ci sub acest guvern în care Ministrul de interne era Ion Mihalache, care asigură Cabala, - care acum avea un reprezentant autentic la Casa Regală pe Wolf Lupescu, că nu va fi un părtinitor al Gărzii de Fier, așa cum a fost antecesorul său în acest portofoliu Alexandru Vaida Voievod și dizolvă la 11 ianuarie 1931 Legiunea Arhanghelului Mihail și Garda de Fier, printr-un jurnal al Consiliului de Miniștri.

Iată-ne deci, cu două hotărâri, una a Ministerului de Interne, Ion Mihalache, în care Legiunea Arhanghelului Mihail și Garda de Fier sunt dizolvate, ca *organizații subversive și periculoase pentru*

[redacted] *Statului Român;* alta a întregii justiții românești: Tribunal, [redacted] Apel și Curte de Casație - hotărăsc în unanimitate - după [redacted] aceștia n-au nici o vină, *Legiunea Arhanghelului Mihail și* [redacted] *Fier nu sunt periculoase întru nimic, nici ordinii publice,* [redacted] *statului.* Cu toate acestea sediile noastre rămân sigilate [redacted]. Jidănimea, Cabala care a fost din nou înfrântă tace și [redacted] din umbră alte minciuni, alte atacuri, alte infamii poate și [redacted] tip Mihalache.

[redacted]oralul domn Argetoianu râde, prin toate cluburile [redacted] de agenții Cabalei, de greșelile făcute de Mihalache, care [redacted] dizolvarea organizației legionare. Râde amoralul [redacted]ndu-se *câte crime e în stare puterea executivă să săvâr-*[redacted]mele *rațiunii de stat.* Problema dizolvării unui partid nu [redacted] soluționa în cadrul ei strict politic, cum crede Mihalache, [redacted] întrebuințeze mâna forte față de legionari. Felul cum a pro-[redacted]alache la dizolvarea Legiunii Arhanghelui Mihail și a [redacted] Fier este neconstituțional. Prin încălcarea principiului fun-[redacted] separării puterilor în stat, principiu care stă la baza [redacted]nduirii democratice, cum pretind național țărăniștii, recte [redacted] este. Este antidemocratic este un abuz al puterii execu-[redacted] denunțase în fața justiției Căpitanul, Corneliu Ze-lea Co-[redacted]nuările pe care le face amoralul domn Argetoianu peste [redacted]rile politice ale camarilei, în cercurile frecventate de [redacted] insinuări în care susține că dânsul este în posesia so-[redacted]țiile împotriva actului comis de Mihalache au dus în mai [redacted] la căderea guvernului de marionete G.G. Mironescu, [redacted] orbește tot cei cere camarila regală și Cabala.

[redacted] aprilie 1931 cade guvernul Mironescu, condus virtual de [redacted] Recte cade Mihalache, cu tot costumul lui național ! Și [redacted] Nu. vine altul decât guvernul Argetoianul prezidat de [redacted] își ia obligația să repare greșeala făcută de Mihalache, 18 [redacted] - 6 iunie 1932. Prezidat de Iorga, care susținea greșeala [redacted] Argetoianu și garanta prin „genialitatea emanată de [redacted] politic", că posedă soluția rezolvării impasului. Ilustra [redacted]stră ca și savantul care a debutat-o.

În ce consta greşeala lui Mihalache semnalată de Argetoianu şi susţinută de Iorga, că Mihalache trebuia să se oprească la dizolvarea obţinută prin jurnalul Consiliu de Miniştrii, să se mulţumească cu atât, ori el trimite în judecată pe cei şapte legionari, în frunte cu Corneliu Zelea Codreanu, Ion Banea, Mille Lefter, Mihai Stelescu, Neculai Totu, Dănilă şi Amos Frâncu pentru a obţine juridic dizolvarea. Ori dizolvare era un act anticonstituţional şi un act antidemocratic, dând ocazia Căpitanului, Corneliu Zelea Codreanu, să facă următoarea declaraţie referitor la intenţia avansării ideii intăririi puterii executive de către guvern. În continuare miltează pentru separarea puterilor în stat.

Mişcarea Legionară nu se întemeiază exclusiv nici pe principiul autorităţii şi nici pe cel al libertăţii. Ea îşi are temeliile înfipte în *principiul dragostei şi moralei.* În el îşi au rădăcinile atât autoritatea cât şi libertatea. Dragostea e împăcarea între cele două principii, autoritate şi libertate. Dragostea se află la mijloc între ele şi deasupra lor cuprinzându-le pe amândouă în tot ce au mai bun şi înlăturând conflictele dintre ele. Dragostea nu poate aduce nici tiranie, nici împilare, nici nedreptate, nici răzvrătire sângeroasă, nici războire socială, ea nu poate însemna niciodată, conflict. Dragostea aplicată înseamnă pace în suflete, în societate şi în lume. Pacea nu mai apare ca o biată expresie a unui echilibru mecanic şi rece între cele două principii autoritate şi libertate, condamnate la o veşnică războire, adică la imposibilitatea de echilibru. Pacea nu ne-o va da justiţia, ci numai bunătatea şi dragostea, pentru că justiţia e greu să se realizeze integral şi chiar dacă s-ar găsi un *aparat de realizat perfect a acesteia este imperfect omul*, care neputând-o sesiza şi aprecia va fi veşnic nemulţumit. Dragostea este chiar cheia păcii pe care Mântuitorul a aruncat-o tuturor neamurilor din lume. Până la sfârşit ele se vor convinge, după ce vor fi rătăcit, cercetat şi încercat totul, că în afară de dragoste, pe care Dumnezeu a sădit-o în sufletele oamenilor ca o sinteză a însuşirilor omeneşti şi trimiţându-ne prin însuşi Mântuitorul Iisus Hhristos care a pus-o deasupra tuturor virtuţilor. Nu există nimic care să ne poată da liniştea şi pacea. Toate celelalte au rădăcina în dragoste şi credinţă şi numai în muncă în ordine şi disciplină.

Pozitiviştii curentul filosofic idealist, subiectiv, care neagă rolul filosofiei ca o concepție teoretică generală despre lume și că metodologia generală susținând că ea se bazează numai pe faptele verificabile experimental. Aceşti pozitivişti vor spune, aproape sigur, halucinațiile unui mistic, *dar concepția creștină nu poate fi o utopie*, nu se poate încadra în concepția politică sau social generoasă progresistă, dacă irealizabil pentru ea nu ține seama de condițiile istorice concrete date și de legile obiective ale dezvoltării societății. Concepția creștină, dragostea propovăduită de Hristos, morala evanghelică pot vindeca răul din rădăcini. *Nu poate fi un utopist.* Gânditorii și oameni de acțiune aparținând democrațiilor occidentale, nu democrației ce a funcționat în România după Primul Război Mondial și cred că nu greșesc dacă spun și democrația ce funcționează și azi în democrația criptocomunistului Iliescu, fiindcă nici atunci și nici acum în România nu a funcționat și nu funcționează decât eternul ei substitut, demagogia cu toate consecințele ei nefaste corupția, ipocrizia. Gânditorii și oamenii de acțiune aparținând democrațiilor occidentale, preocupați să găsească remedii, *îmbunătățiri la deficiențele prezentate de sistemul democratic* folosesc același limbaj, izbitor de asemănător, cu cel folosit de Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, în scrierile sale, cu mulți ani mai înainte.

Și acum câteva dovezi pentru cei ce se îndoiesc de afirmațiile făcute și nu atât pentru adversarii noştri politici, care în fața adevărului își vor face mea culpa, ci mai mult pentru duşmanii potențiali ai neamului Românesc, asertiuni, care sunt uluitoare pentru ei. Mişcarea de la Caux, Elveția, cunoscută sub numele de „Reînarmarea morală", înființată în 1938, deci la câțiva ani după apariția scrierilor Căpitanului, Corneliu Zelea Codreanu, la ea au aderat în viitor și oameni de stat ca, Truman, Churchil, Adenauer, Robert Schuman (a nu se confunda Robert Schuman, om politic francez 1886-1963 și Robert Scumann, cu doi „n", german compozitor 1810-1856), Iuliu Maniu și alte personalități marcante din toate țările lumii, din cercurile laice și religioase. A venit timpul, spune preşedintele Truman, să nu mai facem apel la interesul personal, ci la acea sete de viață nobilă și

mare, care este în fundul inimii fiecărui om. Trebuie să recunoaştem, scrie fostul preşedinte al Consiliului francez, Robert Schuman, oamenii de stat au reuşit, până în prezent, foarte puţin să facă pentru refacerea lumii. Nu este vorba de a anihila politica, este vorba de a schimba oamenii. *Democraţia şi libertăţile sale nu vor fi salvate decât prin calitatea oamenilor,* care vorbesc în numele ei. Moralitatea individului, a familiei, a statului este izvorul adevărat şi în acelaşi timp garanţia păcii şi a bunăstării. După doctrina „Reînarmarea morală", democraţiile au nevoie de o ideologie bazată pe respectul criteriilor morale absolute. Trebuie ascultate comandamentele divine, când omul ascultă Dumnezeu vorbeşte, când omul se supune Dumnezeu acţionează. „Reînarmarea morală" contestă politicii dreptul de a se dispensa de morală, ea afirmă că *nimic nu poate fi politiceşte just dacă aceasta este moraliceşte fals.* Nu spune acelaşi lucru şi Iuliu Maniu? Punctele cardinale ale acestei mişcări sunt: onestitatea, puritatea, dezinteresul şi dragostea luate în mod absolut. Asta ne spune, acelaşi lucru ne spune şi căpitanul Corneliu Zelea Codreanu.

După repudierea guvernului de către Camarila Regală la cererea Ocultei pentru gafa făcută de ministrul de interne Mihalache vine guvernul Argetoianu, prezidat de Iorga, cu promisiunile sigure făcute Regelui şi camarilei sale pentru *desfiinţarea Gărzii de Fier, pentru anihilarea Căpitanului, Corneliu Zelea Codreanu, 18 aprilie 1931 - 6 iunie 1932. Demagogie, tip Iorga - Argeoianu.*

Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, cunoscând motivele căderii guvernului precedent, intuind obiectivul principal al guvernului actual Iorga-Argetoianu, nu-şi mai pierde timpul cu punerea în vigoare a hotărârii justiţiei române, Tribunal, Curte de Apel, Curte de Casaţie, a întregii justiţii româneşti că Legiunea Arhanghelului Mihail şi Garda de Fier nu sunt periculoase întru nimic, *nici ordinii publice, nici siguranţei statului.* Înscrie, prin urmare, la Comisia Centrală Electorală Legiunea sub nouă denumire: Gruparea Corneliu Zelea Codreanu, alegându-şi semn electoral gardul de fier. Noua denumire se înţelege, nu prinde în mase şi mai ales nu-i plăcea profesorului universitar Corneliu Şumuleanu, unul din cei doi mari naşi ai lui Corneliu Zelea Codreanu, obiectând: „îmi ajunge că am fost cuzist nu

mai vreau să fiu și codrenist". Poporul, presa, dușmanii, guvernul, cu toții, Garda de Fier, continuă a-i zice. Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, hotărește să ia parte la alegeri, să nu se mai spună că, „De ce nu ne punem în rând cu lumea, de ce nu uzăm de căile legale?".

La 1 iunie 1931 sunt alegerile, asupra noastră, a legionarilor, se re-ped guvern, autorități, bătăuși. Ni se oprește propaganda, la urmă ni se fură și din voturi. Totuși după o luptă grea obținem 34.000 de voturi. De la 15 decembrie 1929, de când am plecat la prima întrunire la Berești și până acum în iunie 1931 am dus-o într-o luptă și închisoare continuă. Pe acasă nu știu dacă am stat, spune Căpitanul, Zelea Codreanu, adunând zi cu zi, două luni.

După 20 de zile Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, află că s-a declarat vacant un loc de parlamentar în județul Neamț și că, în curând vor fi alegeri. Studiază situația și hotărește de-a intra în luptă. Avusese în acest județ la alegerile trecute 1200 de voturi. Acum se prezintă în alegeri liberalii, liberalii duciști, național-țărăniștii în cartel cu averescanii.

Presa vroia să dea o semnificație deosebită acestor alegeri pentru că lupta va fi încordată și rezultatul va indica succesiunea la guvern. Se observă concentrări de forță. Lumea începe a face chiar prognosticuri, unii dau victoria liberalilor duciști, alții național- țărăniștilor. În toiul luptei unii vor face pariuri. Se înțelege de la sine, că de legionari nu se vorbește. Pe capul legionarilor nu se gândea nimeni, să pună pariuri. Numai Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, era optimist și a afirmat: „Vom câștiga alegerile!" Echipele legionare au început să muncească pe la oameni cu ziua pentru a căpăta de mâncare. În scurt timp ele au început să fie iubite de țărani. Național-țărăniștii au venit cu mașini multe, numai din partea lor, sosesc în județ și pleacă în propagandă 7 foști miniștrii. De asemenea, de la liberali, din toate categoriile sociale, preoții se poartă cel mai slab. Preoții din județ cu excepția a 3-4 au fost contra legionarilor. În ziua de votare, începând de dimineață, am străbătut, spune Căpitanul Zelea Codreanu, cu o mașină puternică, însoțit de Totu, *15 secții de votare din 16.*

Adversarii politici chiar cei mai înverșunați afirmau peste tot:

Corneliu Zelea Codreanu este incomparabil mai bun ca orice afiș electoral. Este de ajuns să-l vadă cetățenii că îl și votează pe acest Făt Frumos. Noaptea la orele 12.00 s-a aflat rezultatul într-un mare entuziasm al maselor țărănești și ale echipelor de legionari, într-o nemaipomenită deprimare a politicienilor și jidanilor. Garda de Fier obține 11.300 voturi, liberalii 7.000, național-țărăniștii cu avereșcanii 6.000, celelalte partide mult mai puțin. Și, astfel în prima luptă, la câmp deschis cu forțele coalizate ale politicienilor, legionarii deși în număr redus și dispunând de mijloace incomparabil mai mici, - izbutesc să câștige victoria, - împrăștiind panică în toți adversarii. Natural că se naște întrebarea: „Dar guvernul Iorga-Argetoianu de ce nu a candidat?" Guvernul Argetoianu prezidat de Iorga a fost numai o manevră a Cabalei, manevrată de Rege și de camarila regală, pentru a câștiga timp, cam în același rol pe care l-a avut, mai târziu guvernul Goga-Cuza. Numai pentru a câștiga timp împotriva partidului național-țărănesc, virtualmente împotriva lui Iuliu Maniu. Partidul liberalilor duciștii obedient față de un rege imoral, înconjurat de o clică tot atât de imorală și iresponsabilă. Și apoi, nici Iorga și nici Argetoianu nu aveau partide de a guverna țara. Iorga nu era atunci, decât un simplu profesor universitar, un șef de partid fără partizani și un director de gazetă fără cititori. Amoralul Argetoianu așișderea lui Iorga, numai că era în plus campionul culiselor, omul tuturor conbinațiilor politice posibile și imposibile, obedient tuturor manvrelor regale.

De pildă, în cazul rezultatului intempestiv al alegerilor, care a împrăștiat panică în toți adversarii legionarilor și îndeosebi în camarila regală și asupra regelui. Argetoianu bravează față de toți și râde în continuare.

Guvernul Iorga-Argetoianu era un guvern de tehnicieni aleși de Argetoianu și de camarila regală. Iorga nu cunoștea pe nimeni, decât pe sine. *Un guvern de invitați ai regelui !*

Deschidem o paranteză de destindere impusă de relatările respective, din lumea epigramiștilor, caricaturiștilor, cupletiștilor, pamfletarilor, „din lumea admiratorilor lui Iorga". Unui narcis intelectual !

Narcisul este un om care nu încetează să se admire și nu vede pe nimeni decât pe el. Această admirație excesivă, patologică față de

propria persoană se cheamă narcisism.

Și acum, iluzia ironică, unui prim-ministru, atribuite de contemporaneitate lui Iorga:

„Departe de a fi un narcis,
El totuși persoana-și admiră
Se vede noaptea în vis
Și ziua în fiecare oră."

Acest catren este atribuit lui Anghel și Iosif și face aluzie la Nicolae Iorga, în calitatea sa de fost prim-ministru.

În încheierea parantezei îl citâm pe marele poet Mihail Eminescu: Unui Narcis !

„Și Narcis văzându-și fața,
În oglinda sa izvorul,
Singur fuse îndrăgitul,
Singur el îndrăgitorul."

Pare-mi-se, mai reușit ca prima.

Iorga complet derutat, debusolat bâlbâia un singur cuvânt: „Dizolvarea, dizolvarea!"

Aceasta era singura consolare pe care „geniul" politic o acorda tuturor, și îndeosebi Regelui.

În mijlocul unui mare entuziasm, legionarii cântau:

„Căpitanul, Garda și Arhanghelul din cer!"

Din mijlocul unei nemaipomenite deprimări a politicienilor și jidanilor, apare de dincolo de veacuri - geniul neamului românesc, apostrofându-i:

„Și acum priviți cu spaimă
Fața noastră sceptic rece
Vă mirați cum de minciuna
Astăzi nu vi se mai trece."

Să-l ascultăm acum și pe Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu:

„În urma acestor alegeri, am intrat în Parlament, singur, în mijlocul unei lumi dușmane, fără să am experiența vieții parlamentare, fără talentul oratoric democratic."

În România interbelică, pe vremea Căpitanului, Corneliu Zelea Codreanu, nu a funcționat democrația occidentală, după cum nici în

zilele noastre nu funcționează decât eternul ei substitut demagogia, cu toate consecințele sale nefaste.

„Acest talent oratoric, continuă Corneliu Zelea Codreanu cuprinde multă frază goală, dar pompoasă, strălucitoare, gestul pregătit în oglindă și o bună doză de obrăznicie, însușiri cu care poți străbate, te poți ridica, dar pe care Dumnezeu n-a voit să mi le dea și mie, probabil pentru a mă feri de orice tentație, care m-ar fi îndemnat să mă înalț prin ele. Nu am depășit niciodată, atâta timp cât m-am aflat în Parlament, legile bunei-cuviințe și a respectului pentru cei mai bătrâni, fie ei chiar cei mai mari adversari ai mei. N-am batjocorit, nu am luat parte la înjurături, n-am râs de nimeni și n-am ofensat pe nimeni.

Așa, nu m-am putut integra vieții de acolo. Am rămas un izolat, nu numai datorită faptului, că eram singur față de ceilalți, ci mai cu seamă datorită izolării mele față de viața aceea.

Într-o seară, târziu, când ședința era pe sfârșite și băncile aproape goale, mi s-a dat cuvântul.

Am încercat să arăt, că țara este cotropită de jidovime, că acolo unde este cotropirea cea mai mare, acolo se află și cea mai înspăimântătoare mizerie omenească: în Maramureș. Încercam să arăt că începutul existenței jidanilor pe pământul nostru coincide cu începutul *morții românilor, că în măsura în care numărul lor crește, numărul* nostru scade. Noi vom muri !

Arată, că portofoliul Băncii Marmorosch-Blank, acest cuib iudaic de uneltire și de corupție sunt trecuți o bună parte din oamenii politici, oameni pe care această bancă îi împrumutase cu bani: Madgearu 401.000 lei, Răducanu 3.450.000 lei, Pangal, șeful masoneriei de rit scoțian 3.800.000 lei, Titulescu 19.000.000 lei, și alții, toți fruntași ai vieții publice românești. În afară de aceștia, mai sunt și alții, sunt mulți, sunt toți, dar nu am putut pune mâna pe listă.

Citesc apoi o listă, din care rezultă fără posibilități de replică că de la Război și până acum, Statul Român a fost defraudat cu circa 50 de miliarde de lei, sub o conducere „democratică", sub eternul substitut Demagogia, a preacinstitei și prea perfectei forme de guvernământ a poporului.

Democrația este forma de guvernământ a poporului prin el însuși. Conducerea democratică are la bază ideea controlului permanent al poporului. Marele controlor a fost prădat în timpul a 15 ani de guvernare de fabuloasa sumă de 50 de miliarde de lei.

Fac apoi observații critice asupra democrației, asupra eternului ei substitut demagogia, cu toate consecințele sale nefaste.

La urmă, formulez șapte cereri.

Prima este introducerea pedepsei cu moartea pentru manipulatorii frauduloși ai banilor publici.

Mă întrerupe profesorul Ispir de la Facultatea de Teologie:

„Domnule Codreanu, dumneata te intitulezi creștin și apărător al creștinismului. Îți aduc aminte că susținerea ideii pe care ai enunțat-o înainte este anti-creștină."

Îi răspund:

Domnule profesor, când se pune problema să aleg între moartea țării mele și aceea a tâlharului, eu prefer moartea tâlharului. Cred că sunt mai bun creșin dacă nu voi permite tâlharului să-mi ducă țara la pieire.

În al doilea rând revizuirea averilor celor care și-au furat țara.

În al treilea rând cerem tragerea la răspundere penală a tuturor oamenilor politici care se vor dovedi că au lucrat în contra țării fie srijinind afaceri incorecte, fie în alt mod.

În al patrulea rând cerem împiedicarea pe viitor a oamenilor politici de a mai face parte din consiliile de administrație ale diferitelor întreprinderi.

În al cincilea rând cerem alungarea cetelor de exploatatori nemiloși care au venit pe pământul acesta să exploateze bogățiile solului și munca brațelor noastre.

În al șaselea rând cerem declararea teritoriului României ca *proprietate inalienabilă,* care nu se poate înstrăina și imprescriptibilă, care nu poate fi prescrisă, valabilă și pentru totdeauna a neamului românesc.

În al șaptelea cerem trimiterea la muncă a tuturor agenților electorali și stabilirea unui comandament unic, căruia să i se supună într-un singur gând toată suflarea românească.

Peste şase luni au apărut câteva mişcări destul de populare, având în program numai cele trei puncte iniţiale: pedeapsa cu moartea, revizuirea averilor, oprirea oamenilor politici de a intra în Consiliile de administraţie ale băncilor şi întreprinderilor. Aceasta însemna că erau lucruri pe care le considerau şi alţii necesare."

La începutul lui ianuarie 1932 s-a declarat vacant un loc de deputat la Tutova. Aici, la alegerile generale legionarii nu avuseseră decât 500 de voturi. Judeţul era slab, dar bine încadrat de Covurlui, Cahul şi Tecuci. Mobilizarea legionară se putea face cu uşurinţă. Corneliu Zelea Codreanu era convins, după calculele sale, că va obţine victoria.

Hotărăşte participarea. Candidează profesorul Ion Zelea Codreanu, necesar în Mişcare, ca şi în Parlament. Alegerile s-au anunţat pentru 17 martie 1932.

La 9 ianuarie s-a lansat un manifest în întregul judeţ. La 10 ianuarie soseşte profesorul Ion Zelea Codreanu cu prima echipă de legionari. Au venit apoi echipele de la Iaşi, Tecuci, Bereşti şi Cahul .

Era o iarnă grea, geroasă, plină de viscole. Pe deasupra, legionarii aveau de luptat cu coaliţia adversarilor liberali, ţărănişti, lupişti, cuzişti.

25 de legionari sub comanda lui Mihai Stelescu, ajutat de Caratanase şi Doru Belimace parcurg pe jos, într-un marş greu de 10 zile, 300 de kilometri. Drumul de la Bucureşti la Bârlad.

Aici are loc o mare întrunire electorală, cu concursul altor echipe de legionari, sub conducerea lui Victor Silaghi şi a lui Nicolae Totu din Iaşi. Victor Silaghi era fiul unui preot din Careii Mari, omort de jandarmii unguri, iar el a fost omorât de jandarmii lui Antonescu în calitate de prefect al judeţului Prahova, supranumit palatinul Căpitanului.

Nu lipsesc ciocnirile, şi incidentele devin curente.

Izbiţi de jandarmi, atacaţi de presa jidovească, peste capul legionarilor cade şi dizolvarea Organizaţiei, hotărârea fiind luată prin intermediul unei simple decizii ministeriale.

Deşi legionarii se aflau în cadrul celei mai perfecte legalităţi, Guvernul Iorga-Argetoianu, guvern aşa-zis al tehnicienilor, *guvern al*

invitaților regelui, încălcând Constituția și legile, dizolvă în mod arbitrar Organizația Corneliu Zelea Codreanu, denumire sub care era înscrisă Mișcarea Legionară la Comisia Electorală Centrală.

Sediile legionare au fost din nou ocupate și sigilate. Tipografia de la Iași a fost închisă. Atacați de presă, legionarii se aflau din nou în impas și fără posibilitatea de a se apăra, toate publicațiile noastre fiind suspendate.

Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu încearcă să vorbească în Parlament, dar este împiedicat de zgomotele majorității, care nu-i permite să se apere.

Candidatura profesorului Ion Zelea Codreanu n-a putut fi oprită.

Echipa de 25 de legionari de la București, condusă de Stelescu, Doru Belimace și Caratanase a fost evacuată, rând de pe rând și celelalte.

Echipa ieșenilor, în număr de treizeci de legionari sub conducerea lui Totu, a fost dusă în Gară pentru a fi evacuată. Echipa rupe cordoanele și ocupă sala de așteptare, unde se baricadează și rezistă 24 de ore până când este atacată cu gaze. În cele din urmă, legionarii sunt urcați în tren și evacuați.

În oraș nu rămân decât Ibrăileanu, Nuțu Ieșeanul și profesorul Ion Zelea Codreanu, arestat.

Alegerile se amână cu o lună pentru 17 aprilie. Profesorul Ion Zelea Codreanu este eliberat. Intră în luptă bătrânii, în frunte cu Cristache Solomon, colonelul Cambureanu, Ventoniuc, Ifrim, preotul Isihie, etc. etc.

Sunt repartizați de Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, pe la diferite sectoare. Se strecoară noaptea, fiecare la postul său. Echipele de legionari din județele vecine pătrund din nou în Tutova prin diferite puncte. Echipa Gheorghe Costea trece Bârladul prin apă până la gât, toate întăririle fiind păzite. Ea se prezintă udă la secția de votare.

În dimineața de 17 aprilie 1932 începe votarea. Continuă zi și noapte. La 18 aprilie, ora 5 dimineața se anunță victoria legionarilor: 5.600 de voturi. Liberalii au avut 5.200 de voturi, iar național-țărăniștii 4.000 de voturi. Celalte grupări au avut sub 2.000 de voturi, cuziștii

însumând 500 de voturi.

Această a doua biruință legionară, această a doua nimicire a tuturðr partidelor dn țară, această victorie împotriva tuturor politicienilor români a fost obținută prin îndârjirea și voința de fier a legionarilor, prin eroismul și sângele lor, înfruntând obstacole, insulte, lovituri, prigoniri.

Victoria a stârnit un entuziasm de nedescris în toată țara, împodobită de altfel cu legende care sfidau toate calomniile împrăștiate de lumea politică burgheză. Pentru aceasta a fost o rușinoasă înfrângere și la propriu și la figurat.

Profesorul Ion Zelea Codreanu a fost validat în ultima zi a Sesiunii parlamentare.

Guvernul Iorga-Argetoianu, huiduit de toată lumea, dar îndeosebi de *lumea nepolitică din afara partidelor,* balonul Iorga s-a dezumflat, căzând în noroi, disprețuit și dezavuat de tot neamul românesc, în așa măsură încât nici măcar străinii dinăuntru și din afară nu mai vorbesc despre el. Când vine vorba despre acesta, la toți le vine mai curând să tacă.

Guvern de tristă memorie pentru tot poporul. Cei care l-au adus la putere l-au adus cu vădita intenție de a-l compromite ! Planul le-a reușit cu brio. Toți cei care se aflau în anturajul lui Argetoianu știau că acesta era o nulitate din punct de vedere politic: un zero. Acțiunea - aducerea lui Iorga în fruntea guvernului, aparține regelui în colaborare cu Argetoianu, pentru a se servi de el *ca paravan,* de a se compromite și de a-l avea în viitor, permanent sub papucul regelui. Manevra nu pare a fi lipsită de adevăr ! Viitorul o confirmă de altfel pe deplin.

În timpul guvernării Iorga-Argetoianu, angajații statului nu și-au primit salariile timp de șase luni. Timp de șase luni cadrele didactice nu și-au primit salariile, într-o perioadă când la conducerea țării se afla cel ce se considera la cârma corpului didactic românesc.

Și acum în încheierea guvernării de circa 14 luni un succint, dar cuprinzător episod care ilustrează pe deplin pe micul om politic: Iorga, ilustru paravan al jefuitorului despot.

Un învățător ce-l admira pe Nicolae Iorga, înainte ca acesta să vină la putere, cere o audiență la dânsul. În cele din urmă este primit.

Disperat, învățătorul rostește următoarele cuvinte:

„Domnule prim-ministru, nu mai pot suporta, dați-mi o soluție, un sfat. Nu mai pot suporta " - Nu mai știu încotro s-o iau !?

Iorga îi răspunde pe un ton apodictic cu acel antipatic hârâit de „r":

„Du-te și te spânzură!"

Iorga a avut într-adevăr o memorie neobișnuită, dar a fost mai puțin o inteligență și complet lipsit de înțelepciune.

Nicolae Iorga era adeptul ștreangului...

Iorga, evoluat, a devenit sceptic în privința democrației. Iorga consilia democrația română și o pregătea să se sinucidă (expresia aparține lui Iorga). Istoricul era și el printre cei care ajuta democrația românească să-și pună ștreangul de gât. Își pierduse încrederea în principiile democratice, dacă le-a avut vreodată. Iorga în miopia lui politică consiliază în calitate de consilier regal dictatura. Nu ar fi exclus numai ca să-i placă tiranului...

Iorga a fost o catastrofă politică pentru țară ca și pentru neamul românesc !

La 6 iunie 1932 cade Guvernul Iorga-Argetoianu. S-a constituit un Guvern național-țărănist, în frunte cu doctorul Alexandru Vaida Voevod (6 iunie 1932-20 octombrie 1932).

Această scurtă guvernare, care a rezultat din principiul „divide et impera" (împarte și stăpânește).

Faimosul aforism roman a fost ridicat la rangul de principiu de guvernământ de către tiranul execrabil, psihopatul Carol al II-lea.

În timpul acestei scurte guvernări, doctorul Alexandru Vaida Voevod este rupt de Partidul Național Țărănesc a lui Iuliu Maniu. Este a patra ruptură reușită de Carol al II-lea din cadrul Partidului Național-Țărănesc. Prima s-a numit Stere, a doua Iunian, a treia Lupu.

Și acum ca să vorbim mai cu ușurință, pe înțelesul tuturor, fiindcă toate aceste acțiuni aveau un singur scop: anihilarea Căpitanului Corneliu Zelea Codreanu. Atât „divide et impera", cât și scurtele guvernări, aveau ca scop consumarea partidelor, pentru ca Oculta și execrabilul tiran să-și poate atinge scopul: instalarea unei dictaturi personale echivalentă cu o oligarhie...

Iată care au fost aceste scurte guvernări pomenite mai sus:

20 octombrie 1932-14 ianuarie 1933 Iuliu Maniu;

14 ianuarie 1933-14 noiembrie 1933 doctor Alexandru Vaida Voevod;

14 noiembrie 1933-20 decembrie 1933 I. Ghe Duca;

30 decembrie 1933-3 ianuarie 1934 doctor Constantin Angelescu;

3 ianuarie 1934-28 decembrie 1937 Gheorghe Tătărăscu, omul camarilei regale.

Iată cum s-a prezentat Mișcarea Legionară din toamna lui 1932 până în toamna lui 1933 față de durata scurtă a acestor guvernări.

În guvernarea de la 6 iunie 1932 până la 20 octombrie 1932, prim-ministru a fost Alexandru Vaida Voevod, național-țărănist.

Au loc noi alegeri. Garda de Fier obține 70.000 de voturi, dublându-și numărul voturilor prin comparație cu anul trecut. Are dreptul la cinci locuri de deputat.

Acestea sunt: Corneliu Zelea Codreanu la Cahul, profesorul Ion Zelea Codreanu la Bârlad, doctor Ion Moța la Câmpulung, Mihai Stelescu la Covurlui și Nuțu Ieșeanu la Neamț.

Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu era pentru a doua oară în Parlament. În toamna lui 1932 și iarna lui 1933, legionarii intră în refacere și se organizează. Trecuseră trei ani și jumătate de lupte, legionarii ieșiseră din subversivitatea de care erau acuzați de dușmanii lor și chiar de adversarii noștrii: De ce nu candidăm ? De ce nu luăm parte la alegeri ? De ce nu apelăm la căile legale ? Încă nu eram pregătiți !? Și accentul cade pe pregătirea omului Nou. Actualii opozanți nu înțelegeau acest deziderat românesc.

Legionarii apelaseră la căile legale, candidaseră la Neamț și la Tutova și învinseseră coaliția tuturor partidelor mari din România.

Iată-ne însă în acest moment și mai criticați, deși declarasem prin purtătorul nostru de cuvânt Ionel Moța, că nouă ne ajung căile actualei democrații ca să ne realizăm idealurile și să biruim.

Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu se mutase de aproape doi ani la București. La Iași rămăsese în locul său Ion Banea, doctor în drept și medicină, ajutat de studenții Totu, Crângaru și Tașcă. Grupul

studențesc legionar se mărise și cuprindea mai mult de jumătate din numărul studenților luptători. La Cluj era de asemenea un început sănătos de organizare, cu Bănică Dobre. La Cernăuți așișderea, marele spadasin Lauric dezvoltă un început bun de viață legionară, sub îndrumarea spirituală a lui Traian Brăileanu, în jurul căruia se strâng profesorul Țopa și alții.

În Bucovina curentul și organizarea legionară se îmbunătățesc sub priceputa comandă a vechiului și distinsului naționalist Vasile Iasischi. La Chișinău activau Tudorache și Sergiu Sorescu. La Oradea Mare Iosif Bozântan. Elevii crescuți în Frățiile de cruce vin la Universitate legionari gata formați.

La București apare un ziar naționalist de mare curaj și de înaltă ținută intelectuală, „Calendarul", sub direcția profesorului doctor Nichifor Crainic. Acesta colaborează cu un mănunchi de intelectuali de înalt nivel spiritual, în frunte cu profesorul doctor Dragoș Protopopescu, legionar, viitorul autor al romanului Tigrii și Fortul 13.

Această gazetă deschide cu bărbăție drum nou și larg în lumea intelectualității românești, în lumea creștină și națioanlistă.

Apar cărțile profesorului Nichifor Crainic: „Puncte cardinale în haos", „Ortodoxism și etnocrație" și „Nostalgia paradisului", cărți de căpătâi, cărți fundamentale ale românismului pe linie creștină și naționalistă. Apar articolele gazetarului de lege veche, cum îl numește pe Nichifor Crainic marele poet, cântărețul Ardealului Octavian Goga, membru al Academiei Române, el însuși gazetar de lege veche, autorul culegerii de articole „Mustul care fierbe". Articolele profesorului Nichifor Crainic fac ravagii în lumea anti-românească.

În mișcarea studențească din București, legionarii ocupau primul loc. Președintele centrului București era Traian Cotigă, centru pe care îl conducea împreună cu un comitet de legionari. Peste un an, Traian Cotigă va fi primul președinte legionar al Uniunii Naționale a Studenților Creștini Români. Traian Cotigă va fi omorât în genocidul din 1939, când este scos din Spitalul din Brașov în plină noapte, luat de pe patul suferințelor împreună cu căpitanul Emil Șiancu, eroul moților, cu doctorul inginer Eugen Ionică, avocatul Ion Herghelegiu, economistul licențiat Pihu Grigore, o căpetenie macedoneană și

funcționarii Sușman Iuliu și Proca Gheorghe, 7 căpetenii legionare, executate pe Drumul Reginei, Râșnov-Predeal de colonelul de jandarmi Predescu și maiorul Păturescu.

În mijlocul tinerilor intelectuali din Capitală, un grup de talentați legionari erau strânși în jurul revistei „Axa”, în frunte cu Mihai Polihroniade. Avocatul Mihai Polihroniade a fost omorât în masacrul din noaptea de 21 spre 22 septembrie 1939, în închisoarea din Râmnicu Sărat, în genocidul demonului dement Carol al II-lea. El a fost asasinat împreună cu doctorul Ion Banea, doctor în medicină și drept, inginerul Gheorghe Clime, prințul doctor Alexandru Cantacuzino, doctor în teologie Gheorghe Furdui, avocatul Nicolae Totu, avocatul Tell Alexandru, economistul licențiat Bănică Dobre, doctorul Paul Claja, profesorul Sima Simulescu, comerciantul Apostolescu Gheorghe, economistul licențiat Ghe. Ghe. Istrate și al treisprezecelea, inginerul Serafim Aurel. Toți treisprezece apar în romanul savantului Mircea Eliade „Nouăsprezece trandafiri”, făcând parte dintre cei noăsprezece ce alcătuiau statul major al Căpitanului[1].

Victor Vojen și Alexandru Constant intră în rândurile legionarilor, împreună cu alți tineri eminenți îndrumați de profesorul universitar Vasile Cristescu. Acesta a fost omorât în ianuarie 1939 de agenții lui Moruzov. El a fost unul din cei „nouăsprezece trandafiri” din romanul lui Mircea Eliade. Doctorul Vasile Marin, viitorul erou de la Majadahonda, profesorul Vladimir Dumitrescu, inginerul Virgil Ionescu, profesorul universitar doctor Radu Gyr, avocatul Popov, pictorul basarabean Zlătescu și muzicianul Basarab, toți de mare talent și entuziasm acționează pe linia ideologică legionară.

Macedonenii se apropie tot mai mult de Legiune. Ei formau un tineret sănătos, curat ca lacrima și viteaz. Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, se gândește, că totuși nu e bine ca masa macedonenilor din Cadrilater să fie încadrată în Garda de Fier, deoarece, abia veniți de peste hotare ar fi supuși la prea multe asupriri. Tineretul universitar

[1] - Statul major al Legiunii, era echivalent oricum cu comitetul executiv din partidele istorice. Era format din 33 de legionari numiți de Căpitanul. Din acești 33, Siguranța nu a reușit să aresteze decât 22 - ceilalți nu au mai fost arestați niciodată.

macedonean se încadrează însă în întregime. În fruntea acestuia se aflau persoane de înaltă cultură, ca Papanace, Iancu Caranica și Stere Ciumete, Duliu Stere, Doru Belimace, Pihu Grigore.
Inginerul Virgil Ionescu, doctorul Șerban Milcoveanu, unul dintre președinții Uniunii Naționale a studenților creștini români și Radu Budișteanu, marele avocat al vremii au supreviețuit. Ei fac parte de asemenea din romanul savantului Mircea Eliade, „Nouăsprezece trandafiri".

Iancu Caranica, nicador, făcea parte din lotul celor patrusprezece legionari, în frunte cu Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, nicadorii și decemvirii, care își ispășeau diverse pedepse în închisoarea Râmnicu Sărat. Toți au fost uciși de camarila demonului dement pe vremea Guvernului patriarhului de pomină Miron Cristea, în pădurea Tâncăbești, kilometrul 31, pe șoseaua Ploiești-București, loc istoric de crime și jaf al tâlharilor și criminalilor de odinioară. Azi a fost ales locul, de criminalii și tâlharii vremurilor noi pentru a-i strangula pe legionari, a-i lega de mâini și de picioare, după macabrele canoane ale talmudiștilor fanatici, care au traversat și însângerat veacurile. Cei patrusprezece au fost duși mai departe în incinta închisorii Jilava și aruncați într-o groapă comună. A doua zi au fost omorâți din nou, împușcați cu câte două gloanțe în spate. Meditând, autorii morali, membrii Guvernului Patriarhului Miron Cristea, oligarhia înspăimântată, că legionarii ar putea învia, dau ordin să fie dizolvați în acid sulfuric și aruncați din nou în groapa comună. După ce mormântul a fost din nou închis, de teamă că ar putea coborî un înger din cer care să deschidă mormântul, au turnat o placă de beton mai groasă decât lespedea de pe mormântul lui Iisus Hristos din Nazareth.

La deshumare, în 1940 s-au întrebuințat două tractoare și două macarale din acea vreme, pentru a putea fi dată la o parte placa de beton. Iată cine ne-a acuzat pe noi, lumea legionară, de fanatism, noi care nu am crezut niciodată în învierea liderului nostru, Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, cum au crezut criminalii morali ai Căpitanului.

Autorii morali, membri ai Guvernului Patriarhului Miron Cristea au trăit însă această spaimă halucinantă, această stare psihică anor-

mală, sub imperiul căreia oamenii percep lucruri sau situații care se află în afara realității. Să nu uităm că din acest guvern făceau parte, în linia a doua, la nivel de subsecretari de stat, membri ai Partidelor Național Țărănesc și Național Liberal. Atunci când Dumnezeu vrea să te piardă îți ia mai întâi mintea.

Stere Ciumeti, casierul legiunii a fost omorât de către comisarul Panova, din ordinul lui Iamandy. Execrabilul tiran Carol al II-lea i-a dat ordin lui Iamandy ca în cazul în care Duca va fi împușcat („Și Duca va fi sigur împușcat", îi spune Regele), să fie imediat asasinați Corneliu Zelea Codreanu, Stere Ciumete și Mihai Stelescu.

Corneliu Zelea Codreanu nu a fost însă de găsit. Stere Ciumete care era considerat de Siguranță al doilea după Corneliu Zelea Codreanu a fost găsit, ridicat de Panova și împușcat în regiunea lacurilor din jurul Bucureștiului. Cadavrul a fost vârât sub gheață și găsit abia primăvara, în timpul dezghețului. Panova nu a fost sancționat, cu toate dovezile care existau împotriva lui.

Stelescu a scăpat.

În fruntea tineretului macedonian se aflau elemente de aleasă cultură ca Papanace, Iancu Caranica (președintele macedonenilor din România) deveniseră sfătuitorii Căpitanului, Corneliu Zelea Codreanu, fiind amândoi de o admirabilă judecată, pusă în valoare de o curățenie și sinceritate ireproșabile. Ei erau caracterizați de o mare dragoste de viață și de vitejie.

Începând cu 1931, Caranica și Papanace erau zilnic împreună cu Căpitanul și se sfătuiau asupra tuturor evenimentelor care se perindau pe scena politică românească. Mai ales Stere Ciumeti trăia zi și noapte lângă Căpitanul. El era un legionar de mare corectitudine și credință. A devenit casierul central al *Gărzii de Fier*. Bucureștii se împart în sectoare și începe organizarea sectoarelor verde și albastru de către două elemente de mare valoare Nichi *Constantinescu și Doru* Belimace, două caractere tari, două minți. Doru Belimace, unul din cei mai distinși studenți ai Facultății de Litere și Filozofie din București, poet macedonian. Nicolae Constantinescu cu aleasă cultură economică, absolvent al Academiei Comerciale, șef de promoție al seriei sale, ambii în curând vor plămădi deosebite calități de credință și

vitejie legionară.

Ei au avut aceeași soartă ca și Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu. Au fost strangulați în pădurea Tâncăbești, împușcați la Jilava, dizolvați în acid sulfuric și aruncați într-o groapă comună. Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, cu încă 13 căpetenii legionare, Nicadorii și Decemvirii, peste care se toarnă o placă de beton de teamă ca nu cumva să coboare din cer vreun înger să violeze mormântul.

Ținându-se cont de jertfa, munca, eroismul, credința și vechimea în Legiune au fost avansați în grad următorii legionari (gradul de comandant legionar), prin ordinul de zi din 10 decembrie 1932: Banea Ion - doctorant în medicină și drept, Belgea Ion, Blânaru Ion, Ion Dumitrescu Borșa - preot, Andrei C. Ionescu, Silaghi Victor-avocat, Stelescu Mihai - deputat, Totu Nicolae-student, Traian Cotigă-student, Tănase Antohi - meseriaș. Toți legionarii din seria 1927 și 1928, cu legământul depus, rămași în cadrele active ale Legiunii sunt înaintați la gradul de comandant legionar ajutor. Ceilalți, mai în vârstă au fost înaintați în Senatul Legiunii și în Consiliul superior legionar.

Presa din Sărindari: „Adevărul", „Dimineața", „Lupta", împreună cu camarila regală încep o campanie de calomnii și injurii la adresa legionarilor. Regele, tiranul execrabil, deși blamează partidele politice responsabile de starea deplorabilă în care se afla țara, apelează pe de altă parte la conducerea acestor partide, divizate în virtutea principiului „divide et impera", aforism ridicat la principiu de guvernare. Și mai explicit - divide ut regnes - (divide pentru a domni). După principiile lui Niccolo Machiavelli preconizate în politică absolut orice mijloace ce duc la atingerea scopului propus, vicleșug, minciună, lipsă de scrupule, sforărie, diabolice manevre, corupere etc.

Această doctrină, dacă se poate numi așa cu sinceritate, după părerea unora cu cinism după opinia altora a căpătat epitetul de machiavelic iar expresia machiavelist.

Un aforism mai explicit este „divide ut regnes" („divide pentru a domni"), pus în seama lui Machiaveli. Dar această formulă este mult mai veche, a fost atribuită și lui Filip de Macedonia, la 12 ianuarie 1842, de către Heinrich Heine, într-o scrisoare din Paris. Filip de Macedonia s-a urcat pe tron în anul 359 ante Christum.

Această formulă a fost aplicată de multe guverne oligarhice, înainte de oligarhia instaurată de demonul dement, tiranul Carol al II-lea.

Pe lângă maxima „divide ut regnes", Regele se folosește fără scrupule de conducătorii acestor partide divizate, în acțiunile sale care aveau drept scop lichidarea lor. Și toate acestea într-o *democrație demagogică autohtonă tradițională.* Partidele se aflau în plină criză morală, anihilându-se unele pe altele în cursa pentru putere. Monarhului sângeros nu i-a fost greu să-și atingă scopul. Regele, deși corupt și fără scrupule, sfătuit de Ocultă, știa cu cine are de-a face, adică cu niște politicieni gata să se târască în patru labe la picioarele tronului pentru a câștiga grațiile monarhului.

Lupta legionarilor, a Căpitanului Corneliu Zelea Codreanu devine tot mai grea, pe zi ce trece. Perioada calomniatorilor de tot felul a ținut o bună bucată de vreme. Dar în fața obstacolelor, loviturilor, insultelor, uneltirilor, prigoanelor care îi asaltau și îi asaltau de pretutindeni, legionarii opun hotărârea morții. „Echipa morții" este expresia acestei stări de suflet a tineretului legionar din întreaga țară. Ea înseamnă hotărârea acestui tineret de a primi moartea, hotărârea lui de a merge înainte, trecând prin moarte.

La începutul lui mai 1933 se formează o echipă din preotul Ion Dumitrescu Borșa, Nicolae Constantinescu, Stere Ciumeti, Petre (Țocu, Constantin Savin, Constantin Popescu, Bulhac, Rusul Cristofor, Adochiței, Iovin, Traian Clime, Iosif Bozântan, Gogu Serafim, Isac Mihai, profesorul Papuc, Rădoiu, până la 33 de membri. Ei își dau denumirea de „echipa morții".

Pleacă de la Iași cu „Căprioara". Vor merge cu ea, merg cu legile țării în mână și vor păstra legalitatea, dar se vor apăra contra măsurilor ilegale. Nu vor răspunde la provocări. Când sunt atacați de poliție și jandarmi se așează în genunchi în fața revolverelor, cu piepturile deschise, acoperind roțile mașinii și cântând: „Cu noi este Dumnezeu!".

Ei nu fac nimic, nu țin întruniri, nu vorbesc, merg și cântă, doar atât, ca niște adevărați rapsozi ai zilelor noastre. Lumea îi înțelege, îi primește cu flori, le dă de mâncare și benzină pentru mașină. Pe unde trec se aprinde și rămâne o dâră de entuziasm.

Itinerariul este Iași-București-Pitești-Râmnicu Vâlcea-Târgu Jiu-Turnu Severin-Oravița-Reșița. Până aici vor fi însoțiți de preotul Duminică Ionescu. Urmează apoi Timișoara, Arad și înapoi la București.

Legionarii cântau:

„Noi suntem echipa morții,
Din Moldova azi venim.
Aruncați de zarul sorții,
Ori învingem, ori murim.-bis.

Purtăm în noi stindardul
Unei sfinte, noi credinți;
Pe el este scris cu sânge
Fapte-mari și biruinți-bis

E jale multă'n țară,
Căci străinul e stăpân.
Cerșetor la el acasă,
A ajuns bietul Român-bis.

De aceea, azi, la luptă
Noi pornit-am să scăpăm
Patria de toți tâlharii,
Cinstea iar să o întronăm.-bis

În rând cu Căpitanul,
Bucuros ne vom jertfi,
Peste leșurile dușmane,
Țara nouă vom clădi.-bis

Cu zâmbetul pe buze,
Moartea-n față o privim,
Căci suntem echipa morții:
Ori învingem, ori murim.-bis

La Reşiţa le iese înainte Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu. Aici trebuia să ţină o întrunire politică.

„Eram în drepturile noastre, spune Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu, parlamentar care avusese listă în judeţul Caraş, unde obţinuse 2.000 de voturi. Venisem să luăm contact cu alegătorii noştri pentru a le face o dare de seamă asupra activităţii noastre din Parlament. Era legal, perfect legal, dar faţă de legionari legile nu mai există. Nici în vreme de război, Reşiţa nu a văzut atâta armată. Ea era adusă din oraşele vecine. Armata ocupă oraşul şi-l înconjoară de jur împrejur."

Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu îşi dă seama că Guvernul îi întinsese o cursă. De aceea ocoleşte orice ciocnire şi preferă să renunţe la întrunire.

„Echipa morţii" a plecat mai departe. A trecut prin Timiş-Torontal. A intrat în judeţul Arad, unde în satul Chier jandarmii şi jidanii i-au răsculat pe ţărani, alarmându-i că au trecut „bandele roşii" din Ungaria.

Ţăranii înarmaţi cu furci, topoare şi ciomege s-au năpustit asupra legionarilor. Lui Stere Ciumete i-au rupt mâna dreaptă căzând la marginea drumului, în nesimţire. Alături a căzut Adochiţei.

Toţi au fost răniţi. Apoi au fost arestaţi şi transportaţi la Arad, unde au fost introduşi în celule separate în arestul din oraş. Ei au fost daţi în judecată pentru rebeliune.

Procesul a avut loc peste zece zile. Au pledat avocaţii din Arad, dr. Ionel Moţa, dr. Vasile Marin şi dr.Corneliu Zelea Codreanu. Au fost achitaţi cu toţii.

Populaţia românească a Ardealului a făcu o caldă manifestaţie de simpatie în cinstea lor.

„Noi, legionarii lui Codreanu,
Din muncă ne-am făcut un crez
Şi în toate părţile pornit-am
Echipele de cămăşi verzi

Din Cluj, în zi de sărbătoare

La Dealul Negru am pornit,
Să ajutăm pe moții care
Atât amar au suferit. -bis

Din zori și până înserează,
Cu toții, noi, cu drag muncim,
Sub cerul ce ne priveghează,
O școală mândră să clădim.

Se stinge var, se scoate piatră
Și din păduri se taie brazi
Și în cântece legionare,
Lucrează dragii camarazi.-bis

Căruțele aduc nisipul,
Din Turda ne-a sosit ciment,
Și în graba mare noi turnat-am
Pentru vecie fundament

Iar seara în jur pe lângă focuri,
Ca în vremurile strămoșești,
Tot despre Căpitan și Gardă
Ne spunea Banea la povești. -bis

În timpul nopții în colibă,
Dormim cu Căpitanu în gând
Și toți visăm o țară nouă,
De măreție strălucind.

Din munca noastră se ridică
Măreț locaș, în sus, spre cer,
Spre fericirea țării noastre
Și'n cinstea Gărzii de Fier. -bis "

În urma acestui fapt, Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu a hotărât să însoțească în continuare „echipa morții". O parte au plecat cu mașina.

Corneliu Zelea Codreanu însoțit de patru dintre ei a plecat pe jos, străbătând toate satele până în munți la mormântul lui Avram Iancu, eroul moților, eroul tuturor românilor. Au străbătut pe jos o distanță de 140 de kilometri.

Țăranii i-au primit cu bucurie. De la Țebea legionarii s-au despărțit de Căpitanul lor și și-au continuat drumul spre Hunedoara, cântând: „Cu noi este Dumnezeu!". Erau însoțiți de Iosif Costea, dr. Ilie Colhon (fugar în timpul prigoanei iudeo-ruso-comuniste, a fost găsit mort într-o casă pustie în jurul Ploieștilor, pare-mi-se) și prof. Valeriu Ștefănescu, viteazul de la Războieni, decorat cu Crucea Albă, omorât la Aiud de fiara iudeo-ruso-comunistă în vocabularul comunist : radiat...

Corneliu Zelea Codreanu a plecat la Teiuș. Aici, tatăl său, prof. Ion Zelea Codreanu urma să țină o conferință. Căpitanul a ajuns seara și l-a găsit pe tatăl său cu capul spart, plin de sânge, în casa unui țăran.

Un mare număr de jandarmi pătrunsese în sală, lovind lumea cu paturile de armă, iar pe tatăl Căpitanului îl loviseră în cap spune Corneliu Zelea Codreanu: Legalitate, o, legalitate! Un parlamentar român cu imunitate parlamentară și drepturi garantate merge să țină o conferință, iar reprezentanții forței politice pătrund în sală și-i sfarmă capul cu paturile de armă.

Țăranii, învățătorii și preoții au fost cu toții indignați. Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, hotărăște, ca peste două săptămâni, în același loc, să țină o adunare de protest.

În ajunul întrunirii a sosit „echipa morții" cu camioneta și legionari din Cluj și București, dar întrunirea nu s-a putut ține. Un regiment de infanterie și un batalion de jandarmi au înconjurat Teiușul, oprind intrarea țăranilor, în același fel ca și la Reșița. „Alte măști, aceeași piesă", după cum spune versul din „Glosa" lui Eminescu. Numai oamenii s-au schimbat, dar situația a rămas la fel ca înainte.

Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, a încercat să ocolească

conflictul, dispunând ca profesorul Ion Zelea Codreanu și legionarii prezenți să părăsească Teiușul, rămânând singur.

Prezența unui singur om în fața atâtor forțe nu putea fi un prilej de răscoală.

Dar țăranii din Mihalț și din împrejurimi își aduc aminte, că acest pod pe care nu au voie să treacă, ocupat de armată, a fost cucerit în urma unor lupte grele și smuls din mâna ungurilor care-l ocupaseră. De aceea acum nu admit ca jandarmii români să oprească trecerea peste pod spuneau acești viteji și îndărătnici țărani din Mihalț.

S-a încins o luptă care a durat peste două ore și s-au tras focuri. Un țăran a fost ucis. Iar din „echipa morții", Țocu, Constantinescu Nicolae, nicadorul și Adochiței au fost pentru a doua oară grav răniți.

În cursul zilei a fost adusă la Teiuș întraga „echipă a morții" și alți studenți în număr de 50. Li s-a spus că vor fi evacuați, dar că neavând bilete de tren trebuie să meargă la Alba Iulia pentru a lua de acolo. Aici, însă, în loc de bilete s-au trezit cu toții încarcerați, fără mandate de arestare, în vechea temniță a lui Horea, Cloșca și Crișan. Toate protestele lor au fost inutile. Ei au demonstrat, că reținerea lor este în afară de orice lege, că autoritatea care i-a introdus acolo calcă legile în picioare.

La două noaptea au spart poarta închisorii, s-au încolonat și au plecat cu toții acasă la procuror. I-au raportat cele petrecute. Au rămas în curtea acestuia până dimineața, când împreună cu procurorul s-au reîntors la arest. De data aceasta li s-au emis mandate de arestare sub motivul că ar fi forțat poarta închisorii.

A urmat procesul în care legionarii au fost apărați de doctorul în drept Corneliu Zelea Codreanu. Au fost achitați, deoarece ei se aflaseră în prima fază, deținuți fără mandat de arestare, ceea ce era împotriva legii. În acel moment, ei se conformaseră dispozițiilor legale, anunțând procurorul.

S-a dovedit, încă o dată, că *nu legionarii sunt provocatori de dezordine, ci însuși autoritățile, care în loc să apere legea o încalcă cu un suveran dispreț:* tip Armand Călinescu...

După două luni, „echipa morții" s-a întors la București. Luptele, suferințele, nedreptățile, procesele la care au fost supuși le-

gionarii au răscolit sufletul întregului Ardeal. Toate aceste blestemății nu puteau fi regizate decât de un un blestemat, cum era Armand Călinescu, supranumit de unii „Chiorul”, de alții „Monoclul negru”. După Carol - Chioru'; după Iorga - Monoclul Negru!

În acțiunile lor, jandarmii fuseseră instruiți de ofițeri, din ordinul Ministrului de Interne Armand Călinescu, care după propriile sale declarații avea un rol precumpănitor în cadrul măsurilor de oprimare și de schingiuire a lumii legionare. De aceea, lovea în legionari, în acești copii, cu atâta ură, cu care ar fi lovit în cei mai mari dușmani ai neamului românesc. Dar cred, că Armand Călinescu, acest diavol însemnat de Dumnezeu, nu avea nimic românesc, după cum a dovedit-o cu prisosință calitățile lui de fanariot.

Printre cei răniți, umiliți până la ultima limită posibilă au fost legionarii Doru Belimace, nicadorul de mai târziu, preotul Ion Dumitrescu Borșa, eroul de mai târziu din Spania care a luptat împotriva celor care trăgeau cu mitraliera în obrazul Mântuitorului, Păvăluță, un alt mare luptător educat la Iași, Stelian Teodorescu, Brumă, Stoinescu, iar viitorul nicador Nichi Constantinescu a fost de patru ori rănit în luptele duse de „echipa morții”.

În acest moment, după săvârșirea gamei de samavolnicii sălbatice, menționate mai sus, executate după bunul plac al lui Armand Călinescu, nesocotind legile și încălcând drepturile cetățenilor, putem spune că Mișcarea legionară s-a întins în toată țara, cu toată opunerea și prigonirea din partea autorităților.

Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, hotărăște să înceapă adâncirea educației legionare prin viața în tabăra de muncă, considerând, că o astfel de activitate nu va putea supăra pe nimeni, mai ales că depășea cadrul politic.

Și când ne gândim că astfel de atrocități, fapte înspăimântătoare de tip diavolul Armand Călinescu, că astfel de provocări la dezordine înfăptuite de autorități, că toate aceste nedreptăți, au avut loc mai ales sub Guvernul Alexandru Vaida Voevod (14 ianuarie 1933-14 noiembrie 1933), în timpul guvernării Frontului Românesc, partid de dreapta, naționalist, rupt cu puțin timp înainte din Partidul Național Țărănesc, de sub președenția lui Iuliu Maniu...

Frontul Românesc, vaidiştii, au fost ajutaţi de legionari şi promovaţi cu concursul acestora. Drept dovezi se pot consulta Circularele Căpitanului şi îndeosebi Circulara „Concurs la alegeri", adresată şefului de judeţ, comandantului legionar, avocatul Herghelegiu Ion. Din cuprinsul Circularei reiese clar că nu se urmăreau avantaje electorale.

Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, vrea să demonstreze, că valorile democratice nu erau asociate cu valorile morale tradiţioanale. Căpitanul afirmă, că nimic nu poate fi politiceşte just, atâta vreme cât moraliceşte este fals. Totul, în democraţia practicată la noi este demagogie, corupţie, ipocrizie, încurajarea intereselor egoiste personale şi nu setea de viaţă nobilă, care stă în fundul inimii fiecărui om, spune Corneliu Zelea Codreanu.

Aceasta este racila endemică, eternul substitut al democraţiilor occidentale. Democraţia şi libertăţile sale nu vor fi salvate decât prin calitatea omului. De aceea, accentul Căpitanului nu a căzut pe program, ci pe om, omul nou pe care l-a făurit în Legiunea Arhanghelului Mihail, în care intra oricine vroia şi la sfârşit ieşea un om adevărat, un erou.

Despre omul nou vorbeşte şi Robert Schuman, fostul preşedinte al consiliului francez, aderat la Mişcarea de la Caux, Elveţia, cunoscută sub numele de Reînarmarea morală, înfiinţată în 1938, deci la câţiva ani de la apariţia scrierilor Căpitanului Corneliu Zelea Codreanu.

Robert Schuman, reprezentant autentic al democraţiilor occidentale era preocupat să găsească remedii, mijloace de îmbunătăţire a deficienţelor prezentate de sistemul democratic. Democraţia şi libertăţile sale nu vor fi salvate, decât prin calitatea oamenilor care vorbesc în numele ei.

Limbajul folosit este acelaşi limbaj, izbitor de asemănător cu al Căpitanului, Corneliu Zelea Codreanu, utilizat cu câţiva ani înainte în scrierile sale.

Pe vremea Guvernului condus de Iuliu Maniu (20 octombrie 1932-14 ianuarie 1933), dr. Alexandru Vaida Voievod se desprinde de Partidul Naţional Ţărănesc, de Iuliu Maniu şi începe a cocheta cu pro-

fesorul universitar Nicolae Costăchescu, şeful grupului palatist şi vicepreşedinte al Partidului Naţional Ţărănesc.

În virtutea acestei cochetării, doctorul Alexandru Vaida Voevod găseşte că este necesar să viziteze Iaşul. Cei care îi înlesnesc această vizită politică la Iaşi sunt legionarii. Între timp, Iuliu Maniu se întâlneşte cu profesorul Nicolae Costăchescu, care-l asigură pe cuvânt de onoare că nu va părăsi Partidul, recte pe Iuliu Maniu, în pofida recomandării Regelui.

Personalităţile politice ţărăniste de la Iaşi, în frunte cu Andrei, Ralea nu le-au acordat nici o atenţie lui Alexandru Vaida Voievod.

Deşi erau de stânga, foştii subsecretari de stat în guvernele anterioare ar fi trecut bucuroşi de partea Frontului Românesc, pentru un portofoliu plin ministerial. Crezul lor adevărat nu era cel politic, era cel de a parveni cu orice preţ, cum de altfel au dovedit-o mai târziu.

Natural, naţional-ţărăniştii de la Iaşi erau puternici şi bine strânşi în jurul conducătorului lor, profesorul Nicolae Costăchescu. Doctorul Alexandru Vaida Voevod nu a avut, personal, nici un succes. Adevăratul succes l-a avut organizaţia legionară ieşeană care de fapt îl adusese la Iaşi.

Subsemnatul îl cunoşteam bine pe profesorul Costăchescu, sau mai precis, profesorul mă cunoştea de copil. Tătal meu era ţărănist, adept al profesorului Costăchescu, vicepreşedinte al Partidului Ţărănesc a lui Ion Mihalache.

Nicoale Costăchescu era unul dintre ctitorii Partidului Ţărănesc, care mai târziu a fuzionat cu Partidul Naţional a lui Iuliu Maniu - rezultând Partidul Naţional Ţărănesc.

Eu eram Preşedintele studenţilor de la Politehnică şi organizam ceaiuri, conferinţe, pentru a putea aduna bani, ca la sfârşitul anului să fac o excursie (după cum am şi făcut-o) de 1800 de kilometri în centrele industriale şi turistice ale ţării. Eram independent. Candidasem contra legionarilor, deşi eram prieten cu ei şi eram considerat de ei simpatizant.

Mă gândeam ce bine ar fost, din punct de vedere pecuniar, pentru a-mi putea duce la îndeplinire dezideratul, să-l pot aduce pe Alexandru Vaida Voievod, să ţină o conferinţă la Iaşi în sala Sidoli

(5.000 de locuri). Nu îndrăzneam însă, mai exact, aveam o reticență, deși eram naționalist, așa cum putea fi un fiu de țăran de pe brazdă.

Întâmplarea face că pe Sala Pașilor Pierduți a Universității din Iași să-l întâlnesc pe *Prof. Universitar Ionică Botez*, profesor titular al catedrei de Paleontologie al Univesității din Iași, fiul învățătorului nostru din sat de la Șipote, și al meu și al tatălui meu, era național-țărănist ca și tatăl meu. Profesorul universitar Ionică Botez era șeful organizației țărăniste din Șipote, deputat țărănist în mai multe legislații.

Îl întreb ce părere are despre planul meu. Mă încurajează, ba chiar mă determină să vorbesc cu profesorul Costăchescu și să-l rog să-mi faciliteze aducerea pentru o conferință la Iași a doctorului Alexandru Vaida Voievod. Profesorul, îmi taie însă elanul și-mi cere să-mi dau cuvântul de onoare, că nu voi difuza intențiile mele nimănui. Secretul a intrat în pământ. Am avut impresia, că nici profesorul Costăchescu nu era încă hotărât.

Nu trec decât câteva zile doar și întâlnindu-mă cu Ion Crânganu, comandant legionar, președintele Asociației Studenților Creștini din Iași, acesta îmi spune:

„Cucule, îl aducem pe Vaida Voievod la Iași!"

Profesorul Ionică Botez, - unchiul profesorului Mihai Botez, reprezentantul României la O.N.U., în timpul regimul cripto-comunistului Iliescu, - vroia să știe care era atitudinea profesorului Costăchescu în ceea ce-l privește pe Vaida Voievod.

Profesorul Ionică Botez va rămâne pe linia lui Iuliu Maniu și va fi ucis de fiara iudeo-ruso-comunistă la Canalul Dunăre-Marea Neagră.

Doctorului Alexandru Vaida Voevod, adus la Iași i se face o manifestație de proporții mari. Tot Iașul, orașul celor șapte coline și patruzeci de biserici, asfixiat de jidovime, sufocat de cozile de topor ale liberalilor și țărăniștilor de stânga, iese intempestiv pe străzi, depășind cu mult așteptările legionarilor.

Ieșenii l-au întâmpinat cu mult entuziam pe conducătorul noului partid naționalist, Partidul Frontul Românesc, pe marele luptător ardelean doctor Alexandru Vaida Voievod.

Aşadar, nu mai putea fi vorba de sala cinematrografului Sidoli, aşa cum subsemnatul îi sugerase comandantului legionar Crânganu, preşedintele Asociaţiei Studenţilor Creştini din Iaşi. Pare-mi-se, că nici inginerul Gheorghe Clime nu era străin de dimensiunile manifestaţiei.

Singurul loc unde putea să încapă atâta lume românească, răscolită, nu putea fi decât parcul sportiv de la Copou.

Doctorul Alexandru Vaida Voievod, vorbind în dialectul său ardelenesc, care a plăcut ieşenilor, a entuziasmat îndeosebi lumea studenţească. Şi dacă ne referim la studenţimea manifestantă, aceasta era aproape în totaliatate legionară.

Atunci când Alexandru Vaida Voievod a trecut în revistă partidele politice şi a vorbit despre Garda de Fier, a făcut următoarea afirmaţie:

„Legionarii, Garda de Fier, sunt copiii mei politici."

Contrariat, mă uit în toate părţile, în jurul meu. Nu departe, lângă un stâlp îl descoper pe inginerul Gheorghe Clime, pe care nu-l descoperisem până atunci, care imobil, îşi ascundea ochii în dosul sprâncenelor sale stufoase.

Vaida, în continuare rosteşte următoarele cuvinte:

„Eu sunt naşul Gărzii de Fier."

Instantaneu se aude un cor puternic de adevăraţi rapsozi ai vremurilor noastre:

Urlă duşmanii în cărare
Şi-şi arată rânjind colţii,
Noi păşim, păşim cu nepăsare
Şi voioşi în faţa morţii.-bis

Vaida cu un ton ridicat, să ascultăm : corul continuă...

Las' să urle, las' să geamă,
Şi să drapene cu gheara.
Nouă nu ne este teamă
Atunci când se cheamă ţară.-bis

În noi, frica morții tace,
Căci născuți suntem din fulger,
Din strămoși ce la lupoaice
Au supt laptele din uger.-bis

Un gând sfânt pe noi ne strânge
In a jertfelor echipă
Pentru-acel flămând ce plânge
Ne jertfim în orice clipă.-bis

Pentru gloria legionară
Infruntăm mereu dușmanul,
Jertfim totul pentru țară,
Când ordonă Căpitanul. -bis

Tinde spada, Căpitane,
Inimi de viteji așteaptă
Să pornească milioane
Pentru lupta ta cea dreaptă. -bis

Intempestiv, în replică îmi spun în sinea mea. Iată cum se scrie istoria. Noi de un deceniu și mai bine militäm și acum am ajuns copiii politici ! Ba, mai mult avem și Naș...

Natural, că mass-media vremii și îndeosebi presa din Sărindari l-a criticat pe Alexandru Vaida Voievod multă vreme: „Cum de a ascultat imnul nicadorilor?", dar l-a criticat mai cu seamă atunci când în pofida ofensivei presei jidănești („Adevărul", „Dimineața", „Lupta"), care urla furibundă, mai ales când Alexandru Vaida Voievod a ajuns peste puțin timp președintele Guvernului Român.

După guvernarea lui Iuliu Maniu (20 octombrie 1932-14 ianuarie 1933)-toate acestea se întâmplau în perioada acestei guvernări-vine, parcă în ciuda presei din Sărindar, guvernarea lui Alexandru Vaida Voievod (14 ian-14 nov. 1933).

Camarila, liniștită de Ocultă, aștepta ca acest entuziasm să se

consume în van. Manevre iudeo-masonice... Vine Frontul Românesc la putere. Subtilă manevră împotriva lui Iuliu Maniu, virtualul adversar al Camarilei și nu al Regelui - la vremea aceea !

Legionarii au militat alături de toți cei ce se aflau în acel moment pe linia destinului și a istoriei naționaliste. Cu toții aveau datoria *să ceară scoaterea politicii românești de sub influența și comanda* masoneriei, comunismului și iudaismului. Aceasta era singura măsură salvatoare pentru viitorul neamului românesc.

Vine deschiderea noului an universitar, 1 noiembrie 1933 la Universitatea din Iași.

Președintele Consiliului de miniștri, dr. Alexandru Vaida Voievod, mulțumit de manifestația de simpatie organizată de legionari în orașul celor patruzeci de biserici, convinge pe Regele Carol al II-lea să deschidă cursurile universitare, anul acesta la Iași, unde era cea mai veche Universitate din țară, înființată de Alexandru Ioan Cuza, cu sprijinul primului ministru Mihail Kogălniceanu, la 26 octombrie 1860.

Universitatea din București fusese înființată tot de Alexandru Ioan Cuza, dar în iulie 1964, cu sprijinul lui Dimitrie Bolintineanu, Ministru al Instrucțiunii Publice în Guvernul lui Kogălniceanu.

Alexandru Vaida Voievod vroia să-i arate Regelui de câtă simpatie se bucură Frontul Românesc la Iași, desigur și dânsul personal.

Justiția imanentă își spune cuvântul.

Subsemnatul, pe atunci student în anul al III-lea la Iași, eram pentru prima dată nemulțumit de hotărârea mea de a nu face politică, nici măcar politică studențească.

Studenții din comitetele organizațiilor studențești primiseră acceptul de a asista la deschiderea cursurilor în Aula Universității, în prezența Majestății sale, Regele Carol al II-lea.

Prelegerea de deschidere era ținută de profesorul universitar savantul Ștefan Procopiu, profesorul meu din anul al II-lea la Electricitate, curs ținut la Facultatea de Științe, secția Fizico-Chimice, ca și la Politehnică, secția Chimie Industrială.

Mă simțeam lovit în amorul meu propriu că nu pot participa, că nu-l pot vedea pe Rege în carne și oase. Educația mea de până atunci,

primară, secundară și universitară era reprezentată prin trei cuvinte: „Hristos, Națiune și Rege".

Regele Ferdinand, Întregitorul, ne transformase din clăcași în proprietari ai pământurilor pe care ascendenții mei munciseră.

Inventiv și îndrăzneț cum eram, intru prin spatele Universității, căci și pe Sala pașilor pierduți accesul era interzis. Am pătruns folosindu-mă de niște uși numai de noi, studenții de la Politehnică, știute, căci doar noi făceam laboratoarele la subsolul Universității.

Pătrund în vestita Sală a pașilor pierduți, sală cum nu am mai întâlnit în nici una dintre universitățile occidentale vizitate de mine, și nu sunt puține la număr, dacă nu chiar toate din Europa...

Ajuns pe Sala pașilor pierduți, mă așez în boxa unei ferestre, imediat la intrare, și îl aștept pe profesorul Nicolae Costăchescu pentru a-l ruga să mă ia cu dânsul în Aulă, ca să-l pot vedea pe Rege.

În fața ferestrei, lângă care mă aflam, afară, o sută de legionari încolonați, sub comanda comandantului legionar Nicolae Totu - un om de circa doi metri-așteptau tremurând de frig, cu toții în uniformă, în cămașă verde.

Apare profesorul universitar Nicolae Costăchescu, fostul ministru al Iașului, Ministrul Educației Naționale în guvernele precedente, prezidate de Iuliu Maniu, înconjurat de o pleiadă de profesori universitari. Mi-am dat seama, că nu e momentul să mă adresez profesorului și de aceea am rămas pe loc, privindu-i și numărându-i pe cei o sută de legionari. Eram curios să văd ce vor face. Cunoșteam cutezanța lui Totu, încă din liceu, lucru care îmi amplifica curiozitatea. Îmi dădeam seama, că voi fi martor ocular, a unui fapt, poate mai important decât cel ce se petrecea în Aula Universității.

Râdeam. Are Dumnezeu grijă de mine . Așteptam.

Priveam esplanada din fața Universității, în mijlocul căreia trona statuia ctitorului Universității Mihail Kogălniceanu, cu mâna ridicată, arătând cu degetul vis -a-vis, unde era Căminul studentelor.

Gluma care circula printre noi, studenții: „Tu nu ai ce căuta aici, în Universitate, locul tău este vis-a-vis!"

Esplanada era o mare de capete. Studențimea aștepta să apară tiranul execrabil, Regele Carol al II-lea. Apare convoiul regal. Îl zä-

resc pe Rege și de pe terasă și din Sala pașilor pierduți, îndreptându-se spre Aulă.

Figura Regelui m-a decepționat complet. Era o figură tipică a aventurierului, caracteristică tiranului, departe de aceea blândă și majestuoasă a lui Ferdinand.

Cei o sută de studenți în cămașă verde erau aleși dintre cei cu vocile de tenori și baritoni. Circa o oră și jumătate cât a ținut prelegerea savantului profesorului Ștefan Procopiu am intuit programul legionarilor, care viza mașina regală.

Iese regele. Se suie în mașina regală. Înainte de a urma mașina lui Alex. Vaida Voievod șoferul, care parcă ar fi fost înțeles cu Totu, nu se grăbea deloc, lăsând loc legionarilor să intre imedit după mașina Regelui, separând-o de mașina primului-ministru Alexandru Vaida Voievod. S-ar putea crede că acesta era protocolul.

Lumea adunată pe marginea trotuarului striga: „Ura! Ura! Ura!"

Din spatele mașinii Regelui, legionarii, bine organizați, strigau: „Trăiască Corneliu Zelea Codreanu! Trăiască Organizația Gărzii de Fier!" Publicul completa: „Ura! Ura! Ura!" Și au continuat așa tot timpul. Mașina regală mergea cu viteză mică, ca lumea să-l poată vedea și să-l ovaționeze „pe Suveran", pe rege.

Primul-ministru și-a dat seama de manevra legionarilor, de tactica lui Nicolaae Totu. Totuși, din anturajul Regelui nimeni nu s-a ocupat de acțiunea legionarilor. Camarila nu fusese prezentă la Iași.

Convingerea Regelui a fost, că manifestația a fost făcută în cinstea lui Corneliu Zelea Codreanu. Ajuns la București, a fost cuprins de frica legionarilor și de aceea a acceptat imediat manevra Ocultei de a dizolva Garda de Fier. El a acceptat de asemenea aducerea lui Duca, cerută insistent de Titulescu. Duca se afla la Paris.

Guvernul Alexandru Vaida Voievod a fost revocat la mai puțin de două săptămâni după aceste evenimente, la 14 noiembrie 1933, drept consecință a manifestației legionarilor la Iași. Alexandru Vaida Voevod a fost acuzat de mass-media vremii și îndeosebi de presa din Sărindar că a cochetat cu legionarii, că a ascultat în repetate rânduri cântecele legionarilor, și îndeosebi cântecul care mai târziu va deveni

marșul nicadorilor.

„Guvernul Vaida este slab, declară Duca în ziarele pariziene, pentru că nu distruge Garda de Fier."

I.Ghe. Duca, cu partidul său își ia angajamentul de a ne pregăti moartea, de a ne extermina.

În perioada 14 noiembrie 1933-29 decembrie 1933 a fost la putere Guvernul liberalilor duciști prezidat de Duca. Acesta era ajutat la Paris de Titulescu, care avea rolul de garant pe lângă Ocultă și pe lângă Lojile Masonice din Franța.

„Viitorul",oficiosul Partidului Național Ducist, se năpustește asupra noastră, a legionarilor, pe baza acelorași argumente: Mișcare anarhică, Mișcare subversivă, Mișcare în solda hitleriștilor.

O nouă campanie acerbă de calomnii, minciuni și dezinformare este îndreptată împotriva legionarilor.

„Viitorul" era și împotriva Guvernului Vaida Voievod, pe care-l acuza de slăbiciune, de toleranță față de Mișcarea Legionară, de cochetărie cu mișcarea noastră. Vă puteți închipui, ce înjosire ca neam pe scara celei mai mari umilințe românești. Doi bărbați de stat români, nu neaoși, dar români Titulescu și Duca, au pus la cale cu trusturile bancherilor jidani de la Paris politica românească. Aceste trusturi erau interesate, pe de o parte, de exploatarea nemiloasă a bogățiilor țării, și, pe de altă parte, de asigurarea unei cât mai fericite situații pentru evreii din România prin venirea la putere a Partidului Liberal Ducist. Condiția impusă de Ocultă, pentru venirea acestui partid la putere, era angajamentul de exterminare prin orice mijloace a Mișcării Legionare.

Bancherilor străini nu le convenea, nu erau mulțumiți, ca o nație românească legionară tânără, puternică, mândră și care să-i scuipe afară din țară cu toate capitalurile lor de pradă.

Evreimea se vroia o clasă suprapusă, o clasă socială conducătoare în orânduirea burgheză.

Și acum, câteva cuvinte despre așa-zisa cochetărie politică a legionarilor cu doctorul Alexandru Vaida Voievod. „După faptă și răsplată" este o vorbă românească.

Răsplata a venit prin acțiunea comandantului legionar Nicolae

Totu, acțiune condusă de el în noiembrie 1933, la deschiderea cursurilor universitare. Desigur, fără să-și dea seama de urmarea manevrei sale: căderea Guvernului Vaida.

Episodul revelator pentru relația dintre legionari și Alexandru Vaida Voievod este construirea digului de la Vișani.

Încă din timpul iernii, Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu primește un raport de la farmacistul Aristotel Gheorghiu, șeful legionarilor din Râmnicu Sărat, în care acesta descrie situația din satul Vișani, unde Buzăul se revărsa în fiecare an, nimicind ogoarele bieților oameni, pe o întindere de câteva mii de hectare. În acest raport, Aristotel Gheorghiu cere Căpitanului, în numele întregului sat, să-i ajute la ridicarea unui dig de apărare.

Digul de la Vișani

Să ridicăm un dig de apărare!

Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu aprobă. La 10 iulie, peste 200 de tineri legionari s-au adunat la Vișani, venind pe jos de la Focșani, Galați, București, Buzău, Tecuci, Iași, Brăila sub comanda lui Nicolae Constantinescu, Păvăluță, Doru Belimace, Stoinescu și Brumă. Dar în loc să fie primiți cu bucurie, de cum au sosit, au fost înconjurați de mai multe companii de jandarmi, au fost atacați cu brutalitate de fiară sălbatică și culcați la pământ sub lovituri.

Jandarmii erau în așa fel instruiți de ofițertii din ordinul Ministrului de Interne unde Armand Călinescu-după propriile declarații-avea un rol precumpănitor în măsurile de oprimare și de schingiuire a legionarilor, încât lovea în acești copii cu o ură cu care ar fi lovit în cel mai mare dușman al neamului românesc.

La vestea acestor nemaipomenite cruzimi de tip satanic Armand Călinescu, mistrul de interne, împotriva unor tineri care mergeau să facă un bine, deputatul Corneliu Zelea Codreanu scrie o scrisoare împotriva prigonirii dezlănțuite de Ministerul de Interne împo-

triva Gărzii de Fier, pe care o adresează primului ministru Alexandru Vaida Voievod.

Într-o convorbire anterioară, primul ministru pusese următoarea întrebare: „Pentru ce nu începeți ceva constructiv?"

Atunci, Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu îi răspunsese:

„Am hotărât să fac un dig pe malul Buzăului. Aveți ceva de obiectat?"

„Nu, foarte bine. Foarte frumos"

Amintind această conversație în scrisoarea sa, Corneliu Zelea Codreanu face următoarele observații:

„Și acum ne loviți cu atâta brutalitate...Și aceasta nu este o întâmplare izolată, ci ordinul Guvernului s-a întins în toate părțile. Suntem loviți și insultați la fiecare pas: la București, la Arad, la Teiuși, la Piatra Neamț și la Suceava."

Justiția imanentă și-a spus cuvântul. Gestul lui Totu nu a fost o întâmplare. S-a plătit polița de la Vișani. A căzut Guvernul.

Iată în ce consta cochetăria cu Alexandru Vaida Voievod. Digul urma să se înalțe în apropierea satului Vișani, în sudul județului Râmnicu Sărat, la 6 kilometri nord de stația Făurei, linia Buzău-Brăila.

Locul întâlnirii era satul Vișani. Toate echipele de legionari urmau să se oprească în acest sat, unde urmau să intre sub comandă locală. Întâlnirea trebuia să aibă loc pe 8 și 9 iulie 1933.

Lucrarea urma să se facă în două etape de câte treizeci de zile: 10 iulie-10 august 1933 și 10 august-10 septembrie 1933. În fiecare etapă trebuia să fie antrenat un efectiv de 500 de oameni, elevi și studenți. În zorii zilei, înaintea începerii lucrului urma să fie oficiată slujba religioasă.

Toate blestemățiile lui Armand Călinescu de tip satanic au fost îndreptate împotriva unor tineri, care mergeau să facă un bine și toate ofensele la care aceștia au fost supuși reprezentau de fapt o adevărată prigoană împotriva Gărzii de Fier, dirijată de Ministrul de Interne, estropiatul Călinescu: „Chiorul", alintat de Carol.

Să ne întoarcem acum la scrisoarea pe această temă adresată de deputatul Corneliu Zelea Codreanu primului ministru Alexandru

Vaida Voievod, care face referire la martirajul de peste zece ani suferit de tineri în propria lor țară :

„Vă voi spune doar atât: de zece ani au obosit guvernele României Mari lovindu-ne. A fost la putere guvernarea liberală și ne-a strivit sub lovituri. În 1926 a venit domnul Goga și ne-a strivit de asemenea. A venit apoi Mihalache care și-a făcut o glorie pe lângă stăpânii străini în a ne lovi în mod barbar și a ne extermina. A urmat guvernul Iorga-Argetoianu, care din nou a lovit în noi până a obosit.

În sfârșit, ați venit dumneavoastră, continuând loviturile.

Dintre toți aceștia, nimeni nu s-a întrebat, domnule prim-ministru, dacă mai putem suporta nesfârșitele chinuri fizice și morale, care de multe ori au tins să depășească puterile noastre de rezistență.

În tot acest timp le-am suportat pe toate cu multă tărie. Suntem plini de răni, dar niciodată nu ne-am plecat capul. Le-am suportat, oricât de grele ne-ar fi fost chinurile. Nu ne sunt respectate sentimentul demnității și onoarea.

În ultimul timp însă, sub guvernarea dumneavoastră, persecuțiile și chinurile noastre *au intrat în faza cea mai grea*. Vă amintesc cele întâmplate la Teiuși, *când tatăl meu, deputat, cu imunitate parlamentară, a fost lovit și umplut de sânge de către autorități,* în sfidarea suverană a legilor țării, din ordinul Ministrului de Interne, supranumit în popor „Chiorul".

Dar mai cu seamă cele întâmplate la Vișani sunt incomparabil mai grele decât toate suferințele noastre de până astăzi. *Ele atacă însăși onoarea noastră.*

Domnia voastră vă amintiți desigur, că acum două luni, când am venit să vă întreb cu ce am greșit noi pentru ca să merităm prigoana care abia începuse.

Mi-ați spus: „Pentru ce nu începeți ceva constructiv"?

Domnule Prim-Ministru v-am răspuns am hotărât să facem un dig pe malul Buzăului. Aveți ceva de obiectat?

- „Nu, foarte bine, foarte frumos! Am introdus petiție cu o lună de zile înainte la Ministerul Lucrărilor Publice, am vorbit cu cei mai *distinși ingineri cunoscători în materie,* am trimis ingineri specialiști, am dat ordin legionarilor din întreaga regiune să se prezinte în număr

de cinci sute, ca pe ziua de 10 iunie 1933, la Vișani, când urma să se deschidă o tabără de muncă și când urma să înceapă lucrul.

Era o educație de o mie de tineri în direcții constructive cum ați dorit. Era un îndemn pentru alți 10.000 de tineri. S-a ales praful și pulberea din intenția noasră la intervenția autorităților. Oare cât vor mai rezista legionarii la acest soi de incitații, vădit organizate, să mai reziste la acest dans al păcatului, la această horă a crimelor?! Organizate direct de guvernele, care se perindează pe la cârma Țări, pe atât de scurte durate, impuse de camarila regală, *la sugestia lojelor iudeo-francmasonice.*

Iată în ce consta cochetarea Mișcării Legionare cu Alex. Vaida, Voevod.

În sfârșit vine guvernul partidului liberal - ducist prezidat de Duca, cel ce în vederea inaugurării actului de Restaurație, din 8 Iunie 1930, a declarat! „Îmi tai mâinile din cot decât să colaborez cu un astfel de afemeiat" și cu altă ocazie, când a reușit să fie proclamat - Rege al României uzurpând tronul fiului său, același Duca, a declarat că nu ling unde am scuipat! Și, totuși, linge când e vorba de putere. Ba, mai mult, umbla în patru labe, prin întrecere cu cei care vânează puterea, în fața celor ce o dețin...

În sfârșit, în decepția propriilor săi partizani, care, încă militau pentru un partid național cu scopuri liberale; în sentimentul lui Titulescu, omul Genevei, ministrul de externe al dușmanului și al mandatarului Ocultei, Iamandy; al pescuitorului în ape tulburi, psihopatul Carol de Hohenzollern, - 14 noiembrie 1933 - 29 decembrie 1933.

Pentru o lună și jumătate, de prim-ministrul plătește cu capul![1]

Vine Guvernul Duca asumându-și trei condiții - sine qua non - puse de Oculta la Paris, garant Titulescu în fața Ocultei, condiții anticonstituționale și antidemocratice,.respinse de toți cei consultați pentru formarea noului guvern.

[1] - Totuși, un succes față de celălalt fanariot Armand Călinescu care a declarat în fața lui Negreanu, directorul Parlamentului: că, numai, azi să fie prim-ministru, după aceea nu au decât să mă împuște! Eccea homo!

Iată condițiile:

1. - Dizolvarea Gărzii de Fier;

2. Interzicerea românilor macedoneni, drept câștigat prin pacea de la Versailles, de-a mai intra în România;

3. Acordarea cetățeniei române evreilor pașaportari respinși prin tratatul de pace de la Versailles și tuturor evreilor fugiți din Germania hitleristă. În Germania în 1933 erau 600.000 (șase sute de mii) de evrei după o statistică evreiască, publicată de evrei în România.

Deci, necontestată de evrei, din care 400.000 au fugit la venirea lui Hiter 200.000 au rămas pe loc, din care 127.000 au fost exterminați și circa 80.000 au supraviețuit. Deci, cei care ne interesau pe noi, pe guvernul lui Duca, erau cei 400.000. Natural o cifră exagerată, care nu știau încotro s-o ia și Oculta a hotărât: România.

Duca își asumă răspunderea acestor trei condiții, pentru formarea guvernului, pentru asumarea puterii. Dizolvarea Gărzii de Fier de către guvernul lui Duca este condiționată și este considerată *neconstituțională* prin încălcarea principiilor fundamentale a separării puterilor în stat, baza oricărei cârmuiri democratice, sub care este clădit însuși partidul liberal al Brătienilor a căror membru fusese și greul Duca.

Dar, ce contează aceste principii trâmbițate de fanarioții Duca sau Iamandy în discursurile lor, când e vorba de putere, de scrupule, de onoare, lași și slugarnici față de cei ce dețin puterea. Ei fac parte *dintr-o lume în plină descompunere morală*, afirma Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu. *O lume căreia îi prevăf un sfârșit tragic, precedat de o agonie lamentabilă.* Previziunea harică, anticiparea asupra desfășurării evenimentelor viitoare, *care s-au adeverit întocmai, cum a prevăzut-o Corneliu Zelea Codreanu.*

Guvernul Duca depune jurământul la 14 Noiembrie 1933. Noul prim-mnistru se angajează să lichideze Garda de Fier în colaborare cu Titulescu, care de fapt a pus la cale toată procedura de revenire la guvernare a lui Duca, *adversarul neînduplecat*, succesorul lui Vintilă Brătianu și în această adversitate față de psihopatul, afemeiatul aventurier. Fapt afirmat și de Argetoianu în însemnările sale zilnice. El, Titulescu l-a determinat pe rege și l-a convins, că Garda de Fier,

succesul ei ar fi egal cu implantarea influenței germane în România.

Al doilea colaborator determinant al lui Duca a fost Iamandy. În vara lui 1933 l-a amenințat pe Duca cu ruperea partidului, care mai trecuse prin astfel de faze, scindarea cu Prof. Dr. Gheorghe Brătianu. În sept. oct. 1933, l-a constrâns să capituleze la Paris, în fața lojelor masonice, în fața finanței evreiești.

Între 12 Noiembrie și 10 Dec. 1933, ca subsecretar de stat la Ordinea Publică a declarat tot ce fac, fac în numele șefului său Duca. Victor Iamandy, spune Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, criminalul acesta din naștere și alcoolicul acesta incurabil. Ce percepe nenorocitul ăsta de Victor Iamandy, din religie și trăiri de credință din totalitatea proceselor psihice, din fenomenele lumii înconjurătoare, el este un incapabil să priceapă pentru că este de două ori trădător, omul cu suflet de trădător și cu păcatul trădării este în toată imposibilitatea de-a înțelege religia.

Prima dată Iamandy a fost trădător în ajunul războiului când brusc și nevătămat a părăsit partidul naționalist al prof. A.C.Cuza și s-a înscris net nemotivat în partidul național-liberal sub imediata obediență a lui Gh. Gh. Mârzescu, violenta prigoană pe care a deslănțuit-o în calitate de subsecretar de stat la Ordinea Publică în alegerile din decembrie 1933 și vehemența cu care nu încetează să ceară exterminarea noastră a lumii legionare, care nu este decât ferocitatea apostatului care a renunțat la convingerile anterioare, împotriva propriilor sale forțe și propriilor sale idei și fostelor sale principii. A doua oară Iamandy a fost trădător al partidului său - noul partid - așa cum l-a creat marele patriot Ion C. Brătianu și așa cum l-a condus eminent frați Ionel și Vintilă Brătianu, asasinat în condiții misterioase... Acest partid trebuie să fie în același timp în serviciul națiunii și în serviciul libertății sau cum Ștefan Zeletin i-a definit programul și l-a așezat în istorie : naționalist ca scop și liberalism ca mijloc.

Mai periculos ca iudeo-bolșevicii...

Și al treilea determinant care-l împinge pe Duca spre criminalitate este ex-regele Carol II, care vroia cu orice preț să scape de dânsul. Toți trei în proporții egale au fost autorii morali ai asasi-

nării lui Duca.

Portofoliile direct vizate de Duca pentru distrugerea Mişcării Legionare au fost Ministerul de Interne Inculeţ, asistat de doi subsecretari de stat. Iamandy subsecretar de stat la Ordinea Publică, poliţia şi siguranţa statului şi Iuca subsecretar de stat administratorul cu prefecturile şi primăriile. Ministerul de Justiţie *condus, pare-mi-se, de Aurelian Bentoiu*[1] la 25 iunie 1934 dispune închiderea tuturor dosarelor cazurilor intentate de legionari asupra crimelor şi atrocităţilor săvârşite împotriva legionarilor de către torţionarii din Siguranţa Statului din 1933-1934.

La vestea că nu I.G.Duca - ci Victor Iamady, mandatarul Ocultei în România, a conceput ideea călătoriei la Paris şi închinarea partidului naţional liberal - ducist, ca unealtă plătită a finanţei internaţionale evreieşti. Astăzi s-a stabilit precis şi clar, că în Consiliul de Miniştrii din 9 decembrie 1933 Iamandy l-a terorizat şi obligat pe Duca să-şi respecte angajamentul dat, *să ne dizolve pe noi legionarii prin asasinare şi prin întemniţare din raţiune de stat.* În acest contest de rău augur, fărădelegile se ţin lanţ. Duca a fost forţat din Ţară ca şi-n Occident să-şi onoreze angajamentul. Nici o acţiune juridică împotriva fărădelegilor, care se ţin lanţ, nu s-a întreprins împotriva criminalilor. Totalul legionarilor ucişi se ridică după unele surse la zece, după alţii la treizeci.

Printr-o circulară Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu acuză public la 4 decembrie, pe Duca, Titulescu, Iamandy, Inculeţ, ministrul de interne, Victor Antonescu, Valer Roman, generalul Dumitrescu - comandantul Jandarmeriei, Eugen Cristescu - Directorul Siguranţei ca fiind vinovaţii principali ai represiunilor sălbatice dezlănţuite împotriva mişcării legionare: de asasinatele politice îndeosebi !

Duca, imediat după depunerea jurământului la 14 noiembrie 1933 dă ordin, că cine mai lipeşte, cine mai afişează vreun afiş

[1] - Aurelian Bentoiu, colegul meu de suferinţă, l-am întâlnit, când m-am trezit în rezerva de la Spitalul Filantropiei, fiecare cu santinela respectivă la picioarele patului, introdus din camera de tortură din Ministerul de Interne, în nesimţire, leşinat - între viaţă şi moarte. Bentoiu, învinuit ca şeful partidului liberal - senil şi complet rebegit... în timpul fiarei iudeo-ruso-comuniste)

electoral al Gărzii de Fier va fi împușcat - *asasinate în chip de intimidare și întemnițări din rațiune de stat.* Deci Garda de Fier nu era dizolvată și nici pedeapsa cu moartea nu era în România. Singura *justificare: Sic voles a lui Duca ! Sic erat in fatis !* Așa i-a fost soarta lui Duca! La 22 noiembrie 1933,după șapte zile de la depunerea jură-mân-tului, *este asasinat la Tulcea studentul Virgil Teodorescu* șeful organizației de Tulcea al Gărzii de Fier, pe când lipea un afiș electoral, pe la spate, de un gardian, sergent de stradă. Organizația legionară din Tulcea la acea oră, era una din organizațiile cele mai puternice, de altfel ca toate organizațiile din Dobrogea și, îndeosebi organizația din Constanța.

Întâmplarea face ca în acest timp Dr. Ionel Moța să se afle la Tulcea. Legionarii îl ridică imediat pe asasinul polițist și-l aduc la sediu, disperați fără măsură, gata să-l linșeze pe criminal. Dr. Moța intervine *cu mare greutate* și calmează pe legionari. Și, *cu mai multă greutate* mulțimea care se adunase în fața sediului și *cerea pedepsirea imediată a criminalului.* Gardianul este pus și dă o declarație, în care afirmă că chiar în seara zilei de ieri, superiorii săi îi comunică ordinul lui Duca și ordonă ca în virtutea acestui ordin, cine mai lipește, cine afișează vreun afiș electoral al Gărzii de Fier să fie imediat împușcat, chiar fără somație. Semnează, sub pază legionară, căci altfel mulțimea adunată îl linșa, este dus și predat autorităților.

Peste trei zile înmormântarea. Primul legionar asasinat de guvernul Duca - *studentul economist Virgil Teodorescu,* șeful Organizației de Tulcea al Gărzii de Fier, fiul unei văduve de război.

La coborârea în mormânt al sicriului Dr. Ionel Moța dedică, - *închină* - studentului, *primului martir legionar,* executat de guvernul grecului fanariot Duca, - acest catren :

Ca o lacrimă de sânge, A căzut o stea.
Drum de foc și biruință, Pentru garda ta.

Catren al cărui autor a fost Dr. Ionel Moța, închinat lui Virgil Teodorescu, care este introdus de către legionarul Siomion Lefter, fratele lui Mille Lefter, autorul cântecului legionarilor căzuți, care va deveni „Imnul legionarilor căzuți" !

La vremea aceea nu era pedeapsa cu moartea în România ! Și

apoi la data de *22 noiembrie 1933*, când guvernul asasinează pe studentul Virgil Teodorescu.Garda de Fier nu era desființată în România. Era dizolvată - dacă vreți neapărat Dvs. dușmanii potențiali ai Românismului, - era dizolvată de Titulescu și Duca, dar numai în Ocultă unde au hotărât... Garda de Fier a fost dizolvată abia la *9 Decembrie 1933. Deci crima executată a fost împotriva unui partid, tot atât de legal ca și partidul lui Duca și a mandatarului Ocultei.* (Celălalt fanariot Iamandy) . Totuși o schimbare s-a făcut dacă nu în practica lucrului, asupra lui Duca, care de acum înainte nu se va mai numi simplu Duca, *ci criminalul Duca,* crimă săvârșită de Duca, nu poate fi legalizată niciunde în legislația în vigoare. În cadrele partidului liberal nici nu poate fi vorba, - *național ca scop, și liberalist ca mijloc !?*

Are loc dacă vor fanarioții Duca și Iamandy, dar numai de la 22 noiembrie 1933 uzurpatorii partidului liberal ducist - *criminal ca scop și autoritar execrabil ca mijloc* - ca să-l deosebim de adevăratul partid al lui Gh.I.I.C. Brătianu, adevăratul partid al Brătenilor și nu al scursuriilor din Fanar.

Crima săvârșită este o autentică samavolnicie, prin faptul de a acționa după bunul plac, nesocotind legile și încălcând drepturile cetățenilor. Acest asasinat politic a fost de rău augur pentru grecul Duca. Duca s-a manifestat în acest mod criminal numai la șapte zile după depunerea jurământului, cu o crimă. Deci, criminal ca scop și autoritar ca mijloc !

Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, doctor în drept, uluit de astfel de fărădelegi, într-un stat de drept cum pretindeau vechii liberali că l-au făurit-naționalist ca scop și liberalist ca mijloc - și acum pe mâna cui a încăput ?!? Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu dă ordin ca în toate cele patru centre universitare: București, Iași, Cluj și Cernăuți, să se manifesteze împotriva crimei guvernului, scandând: „Jos guvernul asasin!”.

Ministerul de Interne este condus de basarabeanul Inculeț, care era departe de a i se putea pune în sarcină o astfel de crimă. Dar Duca și Oculta, reprezentată prin camarila regală, au avut grijă, ca subsecretariatul de stat responsabil cu ordinea publică să fie condus de criminalul alcoolic Iamandy, care probabil când a ordonat o astfel de

nelegiuire, era sub influența alcoolului peste criminalitatea din naștere. In consecință, Iamandy dă ordin ca toate cele patru centre universitare să fie bine pregătite, aducând și armată din provincie pentru a anihila eventualele manifestații.

La Iași, în locul Căpitanului Corneliu Zelea Codreanu, care-și mutase sediul la București, conducea doctorul Ion Banea, doctor în medicină și drept, ajutat de comandantul legionar Ion Crânganu, președintele Asociației Studenților Creștini Români, cel ce botezase Garda de Fier și de asemenea ajutat de mai multe căpetenii legionare, în frunte cu comandantul legionar Nicolae Totu. In vremea aceea, Iașul nu avea o organizație puternică a legionarilor, dar era una de bună calitate. Aici fusese ani de zile școala lui Corneliu Zelea Codreanu, așadar Iașul era bogat în căpetenii legionare, ca dovadă peste puțin timp, de ordinul zilelor, lotul de 53 de legionari judecați pentru pedepsirea lui Duca cupridea în cea mai mare parte căpetenii de la Iași.

Corpul IV de armată de la Iași a fost scos în întregime pe stradă, ba mai mult, a fost adusă armată și din orașele învecinate. Toate gangurile, toate curțile erau pline de armată. Statul Major legionar din Iași hotărăște să acționeze cu zece echipe, formate din câte 20 de legionari, adică 200 de legionari, care au fost aleși dintre cei mai buni tenori. Lumea tânără a Iașului ieșise aproape în totalitate pe stradă, alarmată de atâta armată. Vroia să fie martoră la spectacol. Ii cunoșteau bine pe legionari. Nu le venea însă a crede că puteau învinge o forță atât de numeroasă. Fiecare echipă de legionari avea un șef care urma să acționeze independent, după un plan bine stabilit dinainte. Manifestația legionară nu a reușit decât la Iași, tocmai in fieful politic a lui Iamandy ! Doctorul Banea, secondat de Totu și Crânganu sunt așteptați câteva ore să apară de către armată și autoritățile civile, procurori, siguranță și poliție. Legionarii apar. Pornesc în marș de la Căminul studențesc Râpa Galbenă, cămin construit de elevii și studenții legionari, sub comanda directă a lui Corneliu Zelea Codreanu și a Văcăreștenilor. De la Căminul Râpa Galbenă de pe Lăpușneanu până în Piața Unirii, la statuia lui Cuza-după cum fusese anunțată manifestația-circulația era oprită, nu de autorități, ci de mul-

țimea care ieșise în număr foarte mare pe stradă. Trotuarele erau ticsite de lume, ca și carosabilul. Coloana celor 200 de legionari circula în voie prin mulțime, rezervându-i-se cu simpatie spațiul necesar. Ceilalți legionari liberi, veneau prin mulțime împreună cu toată studențimea ieșeană, profund indignată, de asasinarea colegului lor, studentul economist Virgil Teodorescu, la Tulcea.

Comandanții armatei, care trebuiau să se opună desfășurării manifestației, văzându-i pe legionari mărșăluind în ordine și tăcere pe strada Lăpușneanu, au crezut că aceștia sunt toți și i-au lăsat să mărșăluiască, urmărindu-i îndeaproape. Ceilalți legionari veneau împrăștiați prin mulțime. Lumea știa cine sunt legionarii și vroia să vadă cum vor învinge, cum vor putea totuși să manifesteze scandând, după cum anunțaseră „Jos guvernul asasin !"

Toată esplanada din Piața Unirii, în mijlocul căreia trona statuia lui Alexandru Ioan Cuza, era o mare de capete. Ajunsă în Piață, coloana legionară se dispersează fulgerător, rămânând lângă statuie vreo două-trei echipe, care au început să scandeze: „Jos guvernul asasin!", fără alt început, fără vreo cuvântare. În continuare v-am relatat în altă parte acest capitol.

Cu această ocazie se remarcă leginarii frații Corneliu și Remus Sincoca, viitorii comandanți ajutori de mai târziu. Un număr de peste 500 de legionari se predau și sunt arestați și închiși la Consiliul de Război. Profesorul Ion Zelea Codreanu, Moș Zagreb, ține un mare discurs la București și-l avertizează destul de drastic pe Duca să se oprească cu crimele, apostrofându-l, că nu crede să aibă norocul lui Schuschnigg, ca și „Nouă, legionarilor, să ne tremure mâna...". Kurt Schuschnigg (1897-1977), om politic austriac, cancelar federal al Austriei, s-a opus alipirii Austriei la Germania. Hitleriștii organizează un atentat împotriva sa, care nu a reușit, deoarece i-a tremurat mâna atentatorului.

Avertismentele lui Moș Zagreb, destul de categorice, au fost, luate totuși în derâdere de Duca, ca și de camarila regală. Corneliu Zelea Codreanu acuză public printr-o circulară, la 4 decembrie, pe I.G. Duca, Titulescu, Iamandy, Inculeț, Victor Antonescu, Valer Roman, generalul Dumitrescu-comandantul jandarmeriei, Eugen Cristes-

cu-directorul Siguranței, ca fiind vinovații principali ai represiunii sălbatice dezlănțuite împotriva Mișcării legionare, materializate după unele surse în zece asasinate politice, după alte surse în 20 crime organizate, metode de guvernare ale execrabilului tiran.

Cu toate aceste violențe ale Guvernului, legionarii reușesc să depună listele electorale în 66 de județe. In timpul propagandei electorale, este omorât în bătăi de către jandarmi, în județul Vlașca, la 8 decembrie 1933, țăranul Nicolae Bălăianu. Următorul va fi grecul Duca...

La 9 decembrie 1933, guvernul Duca dizolvă Garda de Fier, printr-un act neconstituțional, printr-un Jurnal al Consiliului de Miniștri. Este încălcat principiul fundamental al separării puterilor în stat, baza oricărei orânduiri democratice, care a stat și la baza formării Partidului Național Liberal, partid care pe vremea lui I.C. Brătianu, Ionel și Vintilă Brătianu s-a aflat în serviciul națiunii și libertății, fiind naționalist ca scop și liberalist ca mijloc. Acest partid a ajuns însă o parodie în mâinile lui Iamandy și Duca, la ordinul Ocultei, îngenunchiat de afonul politic Titulescu, adeptul unei politici de apropiere între România și Rusia sovietică. Sub presiunea legionarilor, Titulescu va fi destituit peste doi ani din funcția de Ministru de externe al României, moment în care se încheie și cariera sa politică. În anul 1933 însă, Titulescu era supranumit „omul Genevei iudeizate", ministru de externe al dușmanului și se afla la ordinele Ocultei și lojilor iudeo-franc-masonice.

Între 10 și 12 decembrie se efectuează circa 12.000 de arestări în rândul legionarilor din întreaga țară, fără mandate de arestare. Opinia publică este consternată. Un vehement protest împotriva dizolvării Gărzii de Fier este publicat în revista „Axa", la 23 decembrie, protest semnat de profesorul doctor Nichifor Crainic, de Mircea Eliade, N. Crevedia, I. Dumitrescu, Ovidiu Papadima, profesor Dragoș Protopopescu, N. Roșu și alții.

Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu ia act de dizolvarea Gărzii de Fier și denunță acest abuz al puterii executive în ziarul lui Nae Ionescu, „Cuvântul", unde sunt incriminați toți cei ce se făceau vinovați de încălcarea Constituției.

Printre cei care au protestat vehement și care nu fac parte din generația noastră s-a aflat eminentul jurist Grigore Iunian, șeful Partidului Țărănesc Radical, care considera dizolvarea Gărzii de Fier din 1933 ca fiind neconstituțională, nedemocratică. Pe această poziție s-a aflat și Corneliu Zelea Codreanu în intervenția sa de la „Cuvântul". Căpitanul dă ordin ca propaganda electorală să meargă mai departe, pentru ca cetățenii să se întrebe în cabina de vot: „Unde este lista Gărzii de Fier?" sau „Pentru ce nu este ?".

După afirmația lui Sterc Ciumete, casierul general al Gărzii de Fier, Garda avea în momentul dizolvării 200.000 de membri înscriși, încadrați în cuiburi.

După dizolvarea Gărzii de Fier în 1933, Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu comunică printr-o circulară adresată legionarilor: „Vă veți supune măsurilor Justiției, în ale cărei virtuți am crezut și vom crede nemărginit. Voturile voastre, în număr de 200.000 le veți împărți după cum urmează, ascultându-mă și de această dată fără șovăire: legionarii din Ardeal vor vota cu Iuliu Maniu, legionarii din Vechiul Regat și celelalte ținuturi vor vota cu Gheorghe Brătianu; în județe în care candidează personal mareșalul Averescu îi veți da votul și vă veți pune la dispoziția sa, în orice provincie ar candida. Vă veți lupta pentru acești trei oameni cu același elan și dorință de a învinge ca și cum ați lupta pentru propria voastră Mișcare. Veți pune în joc toate puterile voastre pentru a-i vedea biruitori, așa cum ați dori să ne vedeți pe noi."

În continuare, mai afirmă Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu:

„Oamenii aceștia nu au credințele noastre, dar mai bine cu ei decât cu aceia ce s-ar părea că au credințele noastre, dar sunt lipsiți de caracter. Turcii nu au avut credința lui Stefan Vodă al Moldovei, dar acesta a preferat în final să se supună lor înaintea tuturor popoarelor din vecinătatea noastră, *căci acestora le lipsea caracterul.*

Țin să fac însă o precizare: cu acești oameni nu m-am întâlnit, nu am vorbit, nu mi-au cerut acest lucru, și nici nu le-am promis. Ordinul vi-l dau de la mine, izvorând din conștiința mea, căci trebuie să votați, nu este bine să vă anulați voturile."

Conflictului etern dintre generații, Căpitanul Corneliu Zelea

Codreanu îi opune atitudinea de conciliere. Intr-adevăr, dacă printre exponenții lumii vechi se numără mulți detractori, nu lipsesc în schimb nici cei care se remarcă prin gesturi de bunăvoință și înțelegere față de fenomenul legionar, motiv pentru care Corneliu Zelea Codreanu recomandă legionarilor din județul Mehedinți să-l voteze pe Nicolae Lupu, țărănist dizident, nu fără a-și motiva decizia: „Noi, legionarii avem de plătit o poliță acestui om politic, și morala noastră ne obligă să o onorăm."

Referitor la circulara din 20 septembrie 1936 „Ajutor în alegeri" și la circulara „Concurs la alegeri" adresată șefului de județ *avocat Herghelegiu Ion, comandant legionar*, asasinat în genocidul din 21 spre 22 septembrie, în acea noapte de sălbatică teroare împreună cu alți camarazi internați în spitalul militar din Brașov și așa bolnavi cum erau au fost suiți într-un camion de către colonelul de jandarmi Brădescu și maiorul Păturescu personal și executați împreună cu avocat Traian Cotigă, Dr. Ing. Eugen Ionică, Căpitanul Emil și Iancu, Pihu Grigore, licențiat al Academiei, Șușam și Proca Gheorghe, crime ordonate de execrabilul tiran dement Carol al II-lea. Acestea prevedeau: „Dacă sunteți în raporturi bune cu vaidiștii, Frontul românesc, partidul lui doctor Alexandru Vaida Voievod, axat pe numerus valahicus, dați-le concursul vostru în alegerile ce vin. Nu faceți prea mare zarvă din aceasta. Sunt repetate vechile interdicții: a nu se face manifeste scrise, a nu lua parte la întruniri, consfătuiri, a nu ține discursuri, a nu primi bani pentru deplasări, a nu primi bani pentru masă, a nu lua parte la banchete. Să votăm din toată inima, căci legionarii când ajută pe cineva, trebuie să îl ajute din plin și să nu-i scoată ochii după aceea, lăudându-se sau cerându-i ceva în schimb."

Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu vrea să demonstreze că atâta timp cât relațiile dintre partidele politice se întemeiau pe tranzacții oneroase, atâta timp cât valorile democratice nu erau asociate cu valorile morale, totul sfârșea în demagogie, corupție, ipocrizie, în încurajarea intereselor egoiste, personale, în dauna intereselor generale ale națiunii, racela endemică, eternul substitut al democrației occidentale practicat în România: Demagogia cu toate consecințele sale nefaste, practicate îndeajuns în democarția românească.

Alegerile au avut loc la 20 decembrie 1933 şi au fost câştigate, după cum era de aşteptat, de liberalii lui Duca. In a doua şi a treia zi de Crăciun a anului 1933, *legionarii sunt eliberaţi din închisori.* In concluzie, ei nu erau periculoşi pentru ordinea publică, *ci pentru rezultatul alegerilor.* Regele dement Carol al II-lea îi dă ordin lui Iamandy în zilele de Crăciun, ca dacă Duca va fi împuşcat *„Şi Duca va fi sigur împuşcat", îl asigură Carol al II-lea pe Iamandy*), atunci Iamandy să fie pregătit gata, ca imediat Corneliu Zelea Codreanu, Stere Ciumete şi Mihai Stelescu să fie împuşcaţi. *Deci regele era sigur că va scăpa de Duca, care a oscilat îndelung, de la 14 noiembrie 1933,* până când, a fost forţat de criminalul Iamandy, ameninţat cu sciziunea partidului, dacă Duca nu-şi respectă angajamentele luate faţă de trustul bancar de la Paris (8 decembrie 1933)

Duca se bălăbănea în faţa actului de neseriozitate, într-adevăr neconstituţional şi antidemocratic şi de-a dreptul criminal al Jurnalului Consiliului de Miniştri; se bălăbănea, căci vedea că un asemenea act care urma să se producă *pentru a treia oară* este sortit eşecului ca şi precedentele două. Duca se bălăbănea sperând, că mai eficient este sistemul practicat de dânsul de la 14 noiembrie 1933 până la 8 decembrie 1933, *sistem de asasinate de intimidare, prin întemniţări din raţiune de stat.*

În seara zilei de 29 decembrie 1933, o echipă de trei căpetenii legionare, Nichi Constantinescu, Iancu Caranica şi Doru Belimace, *nicadorii*, stăpâniţi de un clocot de revoltă, indignaţi de nelegiuirile lui Duca, limitându-şi fapta de pedepsire a lui Duca la iniţiativă proprie, determinaţi de violenţa şi crimele nejustificate împotriva organizaţiei lor, şi împotriva lor personal, ei înşişi suferind întemniţări arbitrare, şi-*au justificat actul prin trădarea dovedită de Duca la adresa românismului.* Actul de pedepsire al primului-ministru a fost îndeplinit pe peronul Gării Sinaia, nepăzit de nimeni, la orele 20, când Duca se întorcea de la o audienţă regală, de la Castelul Peleş.

Nicadorii, In timp ce aşteptau să apară Duca, au tras la sorţi. Sorţii au căzut să tragă poetul macedonean, Doru Belimace. Cum Duca întârzia, Doru Belimace se duce în restaurantul gării să bea o cafea cu lapte. Între timp apare Duca pe neaşteptate. Nicadorii nu

pierd ocazia. Nichi Constantinescu se repede, întorcându-l pe Duca cu fața spre el, și trage. Iancu Caranica lansează câteva petarde. Se produce panică. In jurul lui Duca, care căzuse jos, nu apare momentan nimeni. Nichi Constantinescu, după ce trăsese trei gloanțe În Duca, aruncă pistolul jos, încrucișează mâinile la piept și așteaptă. Intre cei dintâi care apar este Polizul Micșulești din anturajul său.

Inginerul Virgil Ionescu, comandant legionar a fost întâmplător martor ocular, căci aștepta un tren spre București. Nicadorii se predau autorităților, declarând: *„Incălcarea demnității românești, și umilirea fără margini a unei națiuni sunt și vor fi în veci arse cu fierul roșu"*, fixându-și atitudinea, pedeapsă și avertisment .

Se crează o panică ! Petardele explodau ! Palatul este anunțat.

Nu vrea să-l primească pe Duca ! Târziu după intervenții categorice este dus în holul de jos al palatului. Iamady trece la ofensivă conform ordinului regal. Corneliu Zelea Codreanu nu este de găsit ! Comisarul Panova îl găsise pe Stere Ciumete, care pe vremea aceea era considerat de Siguranță al doilea după Corneliu Zelea Codreanu. Îl arestează, îl ucide, în apropierea lacului Fundeni, în noaptea de 29 spre 30 decembrie 1933. Cadavrul va fi aruncat în lac, unde va fi descoperit după desgheț. Mihai Stelescu a scăpat ! Rămâne arestat.

Planul sângerosului monarh era să scape *prin moartea lui Duca și de Corneliu Zelea Codreanu.*

Același plan, pe care l-a pus în practică și în 21 spre 22 septembrie, când *prin organizarea asasinării lui Călinescu a intenționat și a reuși să asaineze elita Mișcării Legionare.*

Același criminal, aceeași crimă.

Actul de pedepsire al lui Duca, născut dintr-un clopot de revoltă împotriva asainatelor săvârșite în scop de intimidare și a întemnițărilor din rațiune de stat, a bulversat întreg poporul din România, chiar și opinia publică din străinătate.

Act de mare autoritate ! Prestigiul, accidente, care a creat panică printre cârmuitori și îndeosebi în camarila regală. E liniște și confuzie peste tot, până și-n lumea legionară. Derută mare !

Nu mai vroia nimeni să mai formeze noul guvern, cu mare greutate a fost determinat decanul de vârstă Prof. Dr. Angelescu, minis-

trul Educației Naționale, un om de mare prestigiu, adverasar al lui Duca și Iamandy. Și în special al metodelor sale. Și asta pentru scurt timp. Guvernul Constantin Angelescu, 30 decembrie 1933 - 3 ianuarie 1934, a fost înlocuit de un altul condus de Gheorghe Tătărăscu care mi se pare dintre cei mai tineri minștrii. Guvernul Tătărăscu 3 ianuarie 1934 - 28 decembrie 1937, obedient regelui, membrul camarilei regale. Iorga, - „marele Iorga" - sfătuitorul regelui nu a scos un cuvânt, stătea ascuns într-o gaură de șarpe... De ce ?...

Actul de pedepsire al lui Duca, act de mare curaj, care a născut o revoltă, care a năvălit în toate sufletele românești, ca o furtună răvășind peste tot. Suo tempore ! Tot lucru la vemea lui !

Actul pedepsirii lui Duca mărind simpatiile, a dus la dublarea numărului celor 200.000 de legionari, și respectului pentru legionari, calificându-i, cu *epitetul de adevărați români,* mișcând ca după o furtună toate lucrurile, toate părerile de la locul lor-în dauna partidului liberal, parodiindu-și deviza vechilor liberali „naționalism ca scop și liberalism ca mijloc" care acum nu mai era nici naționalism și nici liberalism, ci cum l-au așezat în istorie uzurpatorii fanarioți Iamandy și Duca: criminali ca scop și autoritari execrabili ca mijloc...

Guvernul Tătărăscu declară stare de asediu și cenzură drastică în țară. Iamandy arestează aproximativ 18000 de legionari. Sunt trimiși în temnițe intelectuali de talia Prof. Dr. Nae Ionescu, directorul ziarului „Cuvântul", Prof. Dr. Nichifor Crainic, directorul ziarului „Calendarul", Prof. Dr. Dragoș Protopopescu, Dr. Vasile Marin, Dr. Ionel Moța, Prof. Dr. Radu Gir, Gen. erou Cantacuzino Grănicerul și încă mulți intelectuali de aceeași talie, nu însă de aceeași notorietate.

O observație întârziată: dacă actul pedepsirii lui Duca s-ar fi săvârșit înainte de alegerile de la 20 decembrie 1933-cum de altfel era de așteptat și de autoritățile lui Iamandy care, desigur, din ordinul regelui și a camarilei l-au lăsat complet descoperit, nepăzit de nimeni-guvernul liberalilor duciști ar fi avut aceeași soartă pe care a avut-o în alegerile din 20 decembrie 1937: ar fi căzut cu brio. Incercările celor măcelăriți, întemnițați din rațiune de stat sau ale familiilor celor asasinați în chip de intimidare, - de a chema în fața justiției, pe cei care au săvârșit aceste fărădelegi au fost încheiate printr-o ordonanță a

ministrului de justiție Aurelian Bentoiu, *care dispune închiderea tuturor dosarelor intentate de legionari pentru evenimentele din 1933-1934.*

Dar, împotriva legionarilor, împotriva căpeteniilor legionare în frunte cu Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, se deschide proces la Curtea Marțială a corpului II de armată. Completul de judecată este format din cinci generali: generalul Ignat -președinte, generalul Moruzzi, generalul Dona, generalul Filip, generalul Costandache, procuror, colonelul cu stea, Ștefan Zăvoianu, colonel cu stea, fiindcă își dăduse examenul de general și acum aștepta să fie avansat la gradul de general, când va apărea un loc liber, căci locurile de general erau limitate în justiția militară, ca și-n toate armele.

Insinuantă prioritate față de numirea unui general plin !

Dar a învins caracterul. Motivul pentru care Completul de judecată era format din generali fiindcă unul din acuzați avea gradul de general: generalul erou Zizi Cantacuzino, Grănicerul.

Prof. Dr. Gheorghe Furdui: Cum a venit în Mișcarea Legionară

Și acum, despre cum a venit în Legiunea „Arhanghelul Mihail" Gheorghe Furdui, președintele studenților de la Facultatea de Teologie din București, viitorul comandant legionar, viitorul președinte al centrului București, viitorul președinte al Uniunii Naționale a Studenților Creștini din România, viitorul doctor în teologie al Universității din București, Gheorghe Furdui, viitorul profesor reușit al examenului de capacitate al profesorilor secundari, primul pe țară; membru în statului major al Căpitanului Corneliu Zelea Codreanu; unul din cei nouăsprezece trandafiri din romanul „Nouăsprezece Trandafiri" al savantului Mircea Eliade; omorât între cele treisprezece căpeteni legionare asasinat în genocidul din 21 spre 22 septembrie

1939, ordonat de demonul dement, execrabilul tiran Carol în închisoarea de exterminare din Râmnicu Sărat. Geniul generației noastre, Gheorghe Furdui a făcut seminarul la Roman și a venit la București la Facultatea de Teologie ca să-și completeze studiile. Aici, la o adunare a studenților din județul Roman, pentru alegerile cercului studențesc respectiv candidează și Gheorghe Furdui pentru președenție. Are ca și contracandidat un legionar. Legionarii erau destul de bine reprezentați numeric îndeosebi. Totuși Gh. Furdui câștigă alegerile. Este proclamat președinte âl cercului studențesc Roman. Învingând, așadar pe contracandidatul legionar. Anul următor se fac alegeri la Facultatea de Teologie. Legionarii erau destul de puternici și Gheorghe Furdui deși în minoritate candidează la președenție. Deși alegerile erau conduse de câteva căpetenii legionare, observator din partea Legiunii era comandantul legionar Dr. Victor Silaghi, fostul meu pedagog, în liceu, protectorul meu de atunci.

Victor Silaghi mai avea o simpatie în afară de mine: colegul meu Culianu, fratele studentului Culianu, coleg cu Silaghi, cel care lovise cu pietre în cap pe Manciu (alții spun cu pătlăgele), prefectul de poliție. Descoperit, așa-zis, este chemat în judecată de Manciu, procesul care nu s-a mai judecat, nu a mai avut timp să se judece, Manciu moare. Procesul se stinge. Culianu, colegul meu și studentul Culianu erau copii procurorului Culianu, descendent al profesorului universitar Culianu Nicolae (1832-1915), matematician și astronom român, membru corespondent al Academiei în1889, ascendenții lui Ion Petre Culianu (1950-1991) născut la Iași, istoric al religiilor, filozof și scriitor român, colaborator al savantului Mircea Eliade, asasinat la Chicago în condiții misterioase, în incinta Universității din Chicago.

Victor Silaghi era din județul Bistrița Năsăud, conjudețean cu George Coșbuc (1860-1918) - poet și membru al Academiei Române, condamnat la moarte de unguri. Tatăl lui Silaghi, preotul creștin-ortodox Silaghi își păstrase numele maghiarizat pentru a dovedi în orice clipă acțiunea de maghiarizare pe care o făceau ungurii și o fac și astăzi asupra conlocuitorilor lor din nordul Ardealului fie germani, fie români și chiar țigani sau evrei. Preotul Silaghi a fost ucis de

jandarmii unguri pentru acțiunea sa de apărare a neamului românesc, amenințat cu maghiarizarea. Fiul său, Victor Silaghi a fost ucis tot de jandarmi, dar de jandarmii români ai criminalului Antonescu, pentru aceeași cauză ca și tatăl său, apărarea cauzei românismului, la Ploiești pe când era prefectul județului Prahova.

Gheorghe Furdui, deși era în minoritate numerică, prin talentul lui oratoric câștică alegerile, chiar sub conducerea spirituală a comandantului legionar Dr. Victor Silaghi. Gheorghe Furdui, un adversar de neînvins, - a învins obiectivitatea și respectului valorilor legionarilor cinstiți sufletește.

Trece timpul, trece noiembrie 1933, vine guvernul Duca, care dizolvă Garda de Fier. Garda de Fier desființată își continuă programul electoral. Duca este asasinat. Victor Silaghi se numără printre cei 53 de legionari cărora li s-a intentat proces în acest caz, nefiind de găsit, ca și Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu - sunt urmăriți... Presa vândută din Sărindar și presa jidovească scria: că cresc flori pe mormântul lui Corneliu Zelea Codrenu...

Într-o zi, pe stradă în București, Gheorghe Furdui îl zărește pe Victor Silaghi, adversarul său, îl strigă. Cazul îmi este povestit personal de însuși Victor Silaghi. Silaghi merge mai departe gândindu-se cum să scape; Furdui îl strigă din nou, mai tare. Silaghi își amintește:

„Când mi-am auzit numele meu adevărat, m-am speriat și m-am oprit, să nu mai strige. In timpul acesta Furdui își iuțește pasul și mă ajunge. Mă uit la el, se uită la mine. Furdui întreabă:

- Corneliu Zelea Codreanu trăiește?

Eu, cu jumătate de glas, că atât îmi mai rămăsese, răspund:

- Trăiește.

Gheorghe Furdui:

- Trăiește Corneliu Zelea Codreanu? Nu se poate! Trăiește? țipă la mine.

Eu: - Dr. Victor Silaghi

- Da trăiește!

- Cum, trăiește? -din nou neîncrezător Gheorghe Furdui

Eu: - Silaghi

- Chiar acum suntem în mare impas, nu mai avem unde să ne

ascundem. Furdui:

- Adu-l la mine.

Se face o pauză, cei doi se privesc fără a scoate nici un cuvânt. Furdui sparge tăcerea:

- Adu-l la mine.

Victor Silaghi:

- Să-l întreb.

Spune aceste cuvinte, mai mult ca să scape de Furdui, adversarul lui, adversarul legionarilor din luptele studențești. Furdui inteligent cum era, observă și intervine autoritar:

- Te aștept aici peste două ore cu răspunsul, sau vrei în altă parte?

Eu: - Dr. Victor Silaghi

- Aici.

Se gândea, de ce să-și mai divulge o altă direcție. Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu nu era departe de locul întâlnirii celor doi, Silaghi îi spune Căpitanului:

- M-a văzut Furdui.
- Și te-a cunoscut?
- M-a oprit
- Și cum ai scăpat ?
- I-am spus că nu mai avem unde să ne ascundem, și mi-a spus: „Adu-l la mine"

Căpitanul îmi spune:

- Repetă totul de la început fără să omiți vreun cuvânt.

Eu repet întocmai. Apoi spune:

- Prea spontan s-a oferit, mergem. Furdui este destul de inteligent ca să nu facă vreo infamie. Du-i răpunsul că accept.

Iată cât de exact își judeca Căpitanul adversarul. Peste două ore ne-am reîntâlnit, eu aducând acceptul Căpitanului. Furdui spune:

- În principiu suntem de acord, totuși în detaliu, Căpitanul (fără să-i mai spună Corneliu Zelea Codreanu) trebuie să știe următoarele: eu sunt ginerele colonelului cu stea Ștefan Zăvoianu, procurorul care instruiește procesul -cazul lui Duca. Noi locuim într-o vilă. La parter locuiește socru-meu cu soția sa și eu la etaj cu soția mea, fiica colone-

lului. Apartamentul meu se pretează ca să puteți locui fără să afle procurorul. Du-te și spune-i Căpitanului, eu garantez securitatea.

Eu: - Dr. Victor Silaghi

- Garantezi securitatea?

- Da, răspunde categoric Furdui.

- Atunci mergem, am spus, nu mai avem timp de pierdut, situația este foarte critică.

Gheorghe Furdui era la curent cu mersul anchetei, instrucția exactă executată de socrul său, procurorul cazului Duca, colonelul, Stefan Zăvoianu. Seara, în convorbirile cu Furdui, acesta nu-l găsea vinovat decât pe Duca."

Mai ales, Nichi Constantinescu, cel care-l împușcase pe Duca, dovedit un om de mare valoare și un mare orator-după cum afirmă și Nichifor Crainic în memoriile sale - axând fapta lui, impresionase consiliul și entuziasmând pe camarazii săi învinuiți pe nedrept, limitând fapta lor la inițiativă proprie, enumerând violențele nejustificate, crimele săvârșite de guvernul Duca împotriva organizației lor, justificând fapta lor *cu trădarea dovedită împotriva românismului de către Duca,* cerând în încheiere, cu toții, o egală pedeapsă pentru toți trei.. Iancu Caranica și Doru Belimace, care nu-l împușcaseră pe primul ministru au impresionat prin solidaritatea fanatică cu Nichi Constantinesc.

Cauza acțiunilor lui Duca era dobândirea puterii, pentru care nu avea perspective, declarându-se pe față un adversar al afemeiatului aventurier, cum îl numea el pe regele Carol al II-lea. Pentru a-și realiza șansele face apel la forurile internaționale la care cere sprijin ajutat de Titulescu. Oculta, Cabala iudaică, îi acordă sprijin prin Camarila regală, prin rege, impunându-i în schimb să nimicească mișcările de reînoire românească, clauză care precum declară prof. dr. Nichifor Crainic, nu era nici creștină și nici românească. Dizolvarea Gărzii de Fier în 1933 de către guvernul lui Duca cum strigau macedonenii Iancu Caramica și Doru Delimace era neconstituțională și antidemocratică. Duca, prin acest act se călca în picioare pe el însuși, propriul său principiu al democrației numai dacă l-a avut vreodată (eu personal mă îndoiesc că l-ar fi avut vreodată). Se călca în picioare

principiul fundamental al separării puterilor în stat, baza oricărei orânduiri democratice - sine qua non !

Corneliu Zelea Codreanu a denunțat acest abuz al puterii executive în ziarul „Cuvântul" al profesorului dr. Nae Ionescu arătându-l cu degetul pe impostorul Duca. Și altă încălcare a Constituției arătată de lumea legionară îndeosebi concubinajul sau mesalianța de pe tronul României, neadmisă de nici o constituție din lume, ca și de constituția noastră. Și cu atât mai puțin de legile Bisericii, care tace conspirativ și culpabil. Ba, mai mult Miron Cristea, patriarhul României, colaborează cu uzurpatorul tronului, cu sângerosul jefuitor al Țării.

Fapt pentru care la apariția lui, la încălcarea Constituției și în felul acesta partidul liberal din care făcea parte și grecul Duca, partdi condus pe vremea aceea de marele om politic Ionel I.C. Brătianu, care-l trimite cu avizul regelui Ferdinand la plimbare pe afemeiatul, pe psihopatul prinț. La revenire la 8 iunie 1930 partdiul liberal prezidat de Vintilă Brătianu protestează - Ionel Brătianu murise. Numai așa a avut îndrăzneala, nu atât psihopatul, cât cei din umbră care lucrau pentru el, să se întoarcă și să devină uzurpatorul tronului fiului său, între protestatarii cei mai vehemenți Duca s-a plasat printre cei mai categorici adversari, după Vintilă Brătianu, declarând - că nu voi colabora în nici un fel, în veci, cu acest afemeiat aventurier. Nu ling unde-am scuipat. Și acum linge, când e vorba de putere. Iată omul ! Ecce homo !

Principiul pe care a fost clădit, nu de către el, el s-a văzut cine a fost și cine este, - un impostor, acel care a încercat să se substituie principiului partidului național liberal: *naționalist ca scop și liberalist ca mijloc !*

Cel puțin Iamandy are o scuză, că avea un suflet de trădător. Un bețiv alcoolic, un criminal din naștere. Un transfug, ca și celălalt istoric, pleacă amândoi de la A.C. Cuza, de la cuziști, fost ambi antisemiți și acum „evoluați " sunt purtătorii de cuvânt al iudeiilor, aprigi prosemiți, prin întrecere. *Iorga cu Imandy: o simbioză a istoriei...s*

După alții din lumea capitaliștilor, îndeosebi de stânga că ar fi Nervus rerum - „nervul lucrurilor" - adică banii. Expresia, a servit cu

totul deosebit și Luceafărul Mihail Eminescu:

Cu murmurele lor blânde, un izvor de horum - harum
Câștigând cu clipoceală nervum rerum gerendaru;
(Scrisoarea II)

Victor Silaghi continuă:

„Natural, dacă știu eu ce ști, marele Gheorghe Furdui și cu atât mai mult colonelul cu stea Ștefan Zăvoianum, fiind în miezul tuturor problemelor politice cunoșteau și mai bine toate acesteam așa că le-a fost ușor să-i acorde Căpitanului, Corneliu Zelea Codreanu, asistența juridică pe lângă celelalte. Gheorghe Furdui, discutândm după numai câteva zile cu colonelul cazul lui Duca, erau amândoi de acord, că dreptatea este de partea legionarilor, de partea lui Corneliu Zelea Codreanu.

- Ar trebui să intervenim în ajutorul acestui om curajos, pentru acest erou spune Gheorghe Furdui, exact ca în cântecele legionarilor săi:

„Noi te știm de multă vreme, veșnic lupți ca un erou
Să scapi țara care geme și să-i dai un suflet nou"

- Da, ai perfectă dreptate, ripostează procurorul, categoric ar trebui să intervenim, chiar cu prețul vieții noastre, dar nu mai avem pe cine salva. L-au împușcat. Regele i-a dat ordin lui Iamandy, ca în cazul când cade Duca-și *„Duca va cădea", afirmase regele* - Iamandy să fie gata ca imediat să fie împușcat Corneliu Zelea Codreanu, Stere Ciumete și Mihai Stelescu. Corneliu Zelea Codreanu și Stere Ciumete au fost împușcați chiar în noaptea aceea. Stelescu a scăpat. Corneliu Zelea Codreanu trebuia să prevadă acest act criminal cu intuiția lui de natură harică (încă o dovadă că pedepsirea Duca a fost opera nicadorilor așa cum o afirmă ei limitându-și fapta la inițiativă proprie). Așadar cu regret pentru noi, cu mare părere de rău, nu mai avem pe cine salva, pentru cine interveni. Corneliu Zelea Codreanu așa cum afirmă și afirmase de mai multe ori presa din Sărindar, „Adevărul" și „Dimineața", a fost împușcat. Corneliu Zelea Codreanu este mort, a fost împușcat.

Gheorghe Furdui tace și-și privește socrul admirativ, care este un bărbat, confirmă încă o dată, un mare Român.

Colonelul sparge tăcerea:

- Eroul nostru este între eroi, sus la Dumnezeu.

Furdui, tare:

- Da, este sus la mine în apartament.

Colonelul sare de pe scaun și strigă:

- Trăiește Corneliu Zelea Codreanu?

Furdu se ridică și el strigând pe un ton mai ridicat: „Da trăiește și se află la mine în apartament.

Cei doi se îmbrățișează și rămân așa câteva clipe.

Sus, fără ca Corneliu Zelea Codreanu să fie anunțat, nici măcar eu, apare colonelul Zăvoianu, procurorul cazului Duca însoțit de Gheorghe Furdui.

Îmbrățișări spune Victor Silaghi, îmbrățișări prelungite, fără cuvinte, amestecate cu lacrimi de bucurie. Evenimentul își ia cursul normal. Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, este informat zilnic, seara, cum merge ancheta cazului Duca relatată chiar de procurorul cazului spune Victor Silaghi. După câteva zile, Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, îl autorizează pe colonel pentru a deconspira cazul lui Moța și numai lui Moța, deși între cei 53 era și profesorul Ion zelea Codreanu, tatăl Căpitanului și trei frați ai săi: inginerul Ion Zelea Codreanu, locotenentul Horia Codreanu și avocatul Decebal Codreanu. Nu că nu ar fi avut încredere. Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, avea încredere în toți 53 dar aceasta a fost tactica adoptată de Corneliu Zelea Codreanu și aceasta a rămas până în ziua predării Căpitanului de procurorul cazului Duca."

Și acum, măcar, un scurt episod din viața celor 53, - din cele multe ce le dețin - din timpul detenției de mai bine de 4 luni, relatat de prietenul meu „Bădia", profesorul Ion Bordeianu, unul din primii comandanți legionari ai Căpitanului, prieten cu acesta, căruia îi spunea pe numele mic Jenică denumit de Căpitanul și „soacra Legiunii". Bădia este întâlnit deseori în „Pentru legionari", ca și în „Relatările visurilor Căpitanului" de la Jilava din 1938.

Ion Bordeianu a fost asistent universitar al profesorului dr. Corneliu Șumuleau până în ziua procesului cazului Duca, după care a fost destituit din învățământul superior din ordinul Camarilei. Toată lumea

credea că Corneliu Zelea Codreanu fusese împușcat, toți îl credeau mort cu excepția celor 53, care credeau fanatic în nemurirea Căpitanului. Totuși, zi de zi, constatau pe viu că Corneliu Zelea Codreanu nu este. Într-o zi Stelescu într-un cerc declară :

„Dacă Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu a fost asasinat, el, Stelescu își revendică conducerea Gărzii de Fier, conducerea Mișcării Legionare".

Căpitanul desemnase, ca succesor al său la conducerea Legiunii pe Ion Banea, doctor în medicină și drept, unul din primele căpetenii legionare, încă din timpul când trăia doctorul Ionel Moța, urmând ca după dispariția lui Banea lupta legionară va selecta un urmaș. Cum majoritatea celor 53 erau de la Iași, unul din ei se duce și îi spune lui Banea, aducându-l la fața locului. unde Stelescu își reclamase conducerea Legiunii.

Doctorul Ion Banea îl apostrofează pe Stelescu cu cuvintele: „Mă Mișule, în ipoteza pe care o ridici tu, adevărul nu poate fi altul. Nici tu, nici eu și nici un altul nu-l poate înlocui pe Căpitanul la conducerea Mișcării Legionare. Mișcarea legionară este opera Căpitanului și nimeni nu-l poate înlocui. Mișcarea legionară este mișcarea Căpitanului; dacă Căpitanul, în ipoteza ridicată de tine ar fi murit, odată cu moartea *Căpitanului moare și mișcarea lui. Ea nu este transmisibilă, este a Căpitanului"*. Tăcere peste tot.

La momentul oportun, la încheierea lucrărilor, colonelul cu stea Zăvoianu, procurorul procesului, îl predă pe Corneliu Zelea Codreanu. Zăvoianu este arestat, iar Căpitanul este încarcerat într-o celulă în care se afla comandantul legionar inginerul Virgiliu Ionescu și dr. Nichifor Crainic, directorul ziarului „Călindarul". *Insinuantă întemnițare!* Totuși *a învins Căpitanul, care era de natură harică -har Domnului !*

Toți membrii Gărzii de Fier au declarat, că prof. dr. Nichifor Crainic nu aparține acestei organizații. *După achitarea în unanimitate* al lui Corneliu Zelea Codreanu, *colonelul Zăvoianu a fost eliberat.* Un eventual proces nu mai avea obiect, *adăpostise un om achitat* în *unanimitate.* Totuși, Colonelul cu stea din justiția militară a fost pensionat din cadrele armatei. În locul de procuror deținut de colonelul cu stea

Ştefan Zăvoianu este numit generalul Constantin Petrovicescu. Instruirea procesului se ia de la capăt ţinând aproximativ încă două luni de zile.

Generalul Constantin Petrovicescu, spune Crainic, nu a făcut un rechizitoriu ca Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, ci o *pledoarie, o apologie fierbinte a generaţiei tinere şi a dreptului ei de viaţă în statul românesc.* Senzaţia a fost enormă. A doua zi, în replică, generalul Constantin Petrovicescu a fost foarte scurt. A declarat că deşi puternicii zilei l-au ameninţat cu moartea îşi menţine cu totul concluziile puse în rechizitoriu.

„O astfel de declaraţie a produs o zguduire unanimă", afirmă prof. dr. Nichifor Crainic. „Rechizitoriul susţinut de generalul Petrovicescu a fost *o capodoperă de curaj moral, de judecată solidă şi de ţinută intelectuală de prim rang".*

Generalul Constantin Petrovicescu stăpânind o vastă informaţie, o deosebită putere de sinteză, *a ridicat din stufăria secundară a cercetărilor,* existenţa unei generaţii noi, crescute în fanatismul dragostei de românism, iar de cealaltă parte a văzut *decreptitudinea vieţii publice,* starea de adâncă bătrîneţe, rezistând împotriva oricărei înnoiri prin orice mijloace.

Acestea au ajuns până la *crimă, genocid şi în timpul fiarei iudeo-ruso-comuniste la holocaustul de ordinul milioanelor de români omorâţi în cei 50 de ani de domnie sovietică,* de robie trăită de întreg poporul susţinută de iudaism, de evrei...

Decreptitudinea vieţii publice, starea de extremă bătrâneţe caracterizată prin slăbirea excesivă şi prin pierderea aproape totală a forţelor vitale (ramolire într-un singur cuvânt) se pune totuşi de-a curmezişul drumului acestei generaţii, ca unealtă a unor interese străine şi potrivnice românismului.

Duca a găsit ce-a căutat şi asta n-o spune un legionar, o spune directorul ziarului „Călindarul", prof. dr. Nichifor Crainic, membru al Academiei Române, în memoriile sale.

Rezultatul procesului a fost punerea în libertate, cu excepţia nicadorilor, a celor 50 de învinuiţi de împuşcarea lui Duca fiind achitaţi în unanimitate-cu o mică excepţie, Nichifor Crainic, 3 la 2; doi gene-

rali au votat contra. Era în 6 aprilie, joia din săptămâna Sfintelor patimi; seara cu toții s-au dus la denii.

Rezultatul procesului a fost o răsunătoare victorie, un act de autoritate, care a bulversat întreaga politică românească, ca și cercurile interesate din străinătate, dublând în scurt timp numărul celor 200.000 de legionari, făcând din partidul „Totul pentru țară", expresia politică a Gărzii de Fier, cel mai puternic partid de guvernământ. Sic erat in fatis ! Așa i-a fost soarta lui Duca, expresie pentru învinși, ca explicație. Pentru resemnare - pentru fataliști îndeosebi - ut fata trahunt - „cum vrea soarta".

Zorii biruinței legionare au apărut vădit, de necontestat, peste tot și pentru toți cu excepția poate ai dușmanilor potențiali ai românismului, băgându-i în panică pe dușmanii militanți împotriva României din țară și mai ales din străinătate, - recte Oculta - și îndeosebi pe odiosul criminal, execrabilul tiran Carol, sângerosul jefuitor al țării.

Prof. Dr. Mircea Eliade: De ce cred în Biruința Mișcării Legionare ?

Și acum să-l ascultăm pe asistentul universitar, dr. Mircea Eliade, membru al Societății scriitorilor români, căpetenie legionară, savant de mai târziu, Micea Eliade, o glorie mondială azi răspunzând la întrebarea; De ce crede în biruința legionară?

„Cred în destinul neamului românesc, de aceea cred în biruința Mișcării Legionare. Un neam care a dovedit uriașe puteri de creație în toate nivelurile realității, *nu poate naufragia la periferia istoriei* într-o democrație balcanizată și într-o catastrofă civilă. Puține neamuri europene *au fost înzestrate de Dumnezeu cu atâtea virtuți ca neamul românesc.*

Unitatea lingvistică este aproape un miracol, limba română este singura limbă romanică, fără dialecte. Românii au fost cei mai buni

creatori de state din sud-estul Europei. Puterea de creație spirituală a neamului nostru stă mărturie în folclorul, în arta populară, în sensibilitatea religioasă. Un neam hărăzit cu atâtea virtuți biologice, civile, spirituale, *poate el pieri fără să-și fi îndeplinit marea sa misiune istorică?* Poate neamul românesc să-și sfârșească viața în cea mai tristă descompunere pe care ar cunoaște-o istoria, *surpat de mizerie și sifilis, cotropit de evrei și sfârtecat de străini,* demoralizat, trădat, vândut pentru câteva sute de milioane de lei? Oricât de mare ar fi vina părinților noștri, pedeapsa ar fi prea neînduplecată. Nu pot crede că *neamul românesc a rezistat o mie de ani cu arma în mână,* ca să piară ca un laș, astăzi, îmbătat de vorbe și alcool, imbecializat de mizerie și paralizat de trădare. Cine nu se îndoiește de destinul neamului nostru nu se poate îndoi de biruința mișcării Legionare. Cred în această biruință pentru că înainte de toate *cred în biruința Duhului Creștin.* O mișcare izvorâtă și *alimentată de spiritualitatea creștină*, o revoluție spirituală care luptă în primul rând împotriva păcatului și nevred-niciei, - nu este o mișcare politică, *ea este o revoluție creștină.* Cuvântul Mântuitorului a fost înțeles și trăit în felurite chipuri de către toate neamurile creștine de-a lungul istoriei, *dar niciodată un neam întreg n-a trăit o revoluție creștină cu toată ființa sa,* niciodată cuvântul Mântuitorului n-a fost înțeles ca o revoluție a forțelor sufletești împotriva păcatelor și slăbiciunilor cărnii. *Niciodată un neam întreg nu și-a ales ca ideal pe viață călugăria și ca mireasă moartea.*

Astăzi lumea întreagă stă sub semnul revoluției, dar în timp ce alte popoare trăiesc această revoluție în numele luptei de clasă și al primatului economic - comunismul - sau al statului - fascismul - sau al rasei - hitlerismul -, *Mișcarea Legionară s-a născut sub semnul Arhanghelului Mihail și va birui prin harul dumnezeiesc.* De aceea, în timp ce toate revoluțiile contemporane sunt politice, *revoluția legionară este spirituală și creștină.* În timp ce toate revoluțiile contemporane au ca scop cucerirea puterii de către o clasă socială sau de către un om, - *revoluția legionară are drept țintă supremă mântuirea neamului, împăcarea neamului românesc cu Dumnezeu,* cum a spus Căpitanul. De aceea sensul Mișcarea Legionară se deosebește de tot ce s-a făcut până acum în istorie și biruința legionară, va aduce nu

numai restituirea virtuţiilor Neamului nostru, va aduce o Românie vrednică, demnă, puternică, - *ci va crea un om nou*, corespunzător unui nou tip de viaţă europeană. Omul nou nu s-a născut dintr-o mişcare politică, - *ci întodeauna dintr-o revoluţie, dintr-o vastă prefacere lăuntrică.* Aşa s-a născut omul nou al Creştinismului, al Renaşterii, etc. etc... dintr-un desăvârşit primat al spiritului împotriva determinismului biologic şi economic. Cei care vin în Legiune, vin pentru că se simt liberi, instinctele lor de conservare, laşităţile care zac în sufletul fiecăruia, frica, toate acestea sunt înfrânte.

Legionarul nu mai e robul determinismului şi al instinctelor biologice, el ştie că nu are nici un interes, că nu are nimic de câştigat integrându-se în Legiune. Dimpotrivă, ştie că va fi lovit în interesele lui, că viaţa va fi mai grea, că poate va intra în temniţă sau poate va da piept chiar cu moartea. Toate interesele şi instinctele acestea, care determină viaţa fiecărui om sunt înfrânte prin marele gest de libertate al aderării la Mişcarea Legionară. Se poate spune fără urmă de paradox, că singurii oameni care cunosc şi trăiesc libertatea sunt astăzi în România legionarii."

Cred în biruinţa Mişcării Legionare pentru că cred în dragostea care asigură şi preface bestia în om înlocuind instinctele prin libertate. „Dilige et quad vis fac ", spune Fericitul Augustin. „Iubeşte şi fă ce vrei !" Cel care iubeşte cu adevărat e liber. Dar dragostea transfigurează pe om şi libertatea pe care o dobândeşte insul iubind nu va stânjeni pe nimeni, nu va face să sufere nimeni. Legionarii nu sunt numai camarazi, sunt fraţi şi este atât de puternic valul de dragoste pe care-l aduc pretutindeni cu ei legionarii, încât dacă n-ar fi decât el singur şi totuşi n-ar trebui să desnădăjduim în învierea neamului românesc adică în biruinţa mişcării legionare.

Cred în destinul neamului nostru; cred în revoluţia creştină a omului nou; cred în libertate, în personalitate şi în dragoste. De aceea cred în biruinţa mişcării legionare, într-o Românie mândră şi puternică, într-un stil nou de viaţă care va transforma în valori spirituale de universală circulaţie bogăţiile sufletului românesc.

Mircea Eliade

Buna Vestire, anul 1, nr. 244 din 17-XII-1937

După punerea în libertate la 6 aprilie 1934 a căpeteniilor legionare, căpeteniile cele mai autentice ale vremii cu excepția celor trei, Nicadori, *a căror moarte a fost un dar de jertfă făcut nouă camarazilor lor,* care vine ca o punte verde de lumină de la flăcările lor la flăcările noastre-accentul s-a pus, deocamdată, pe taberele de muncă ce s-au organizat pe tot cuprinsul țării. Astfel sufletele înflăcărate ale tineretului și brațele lui vânjoase au făcut să răsară ca din pământ *construcția Casei Verzi*, tabăra de la Carmen Silva, cărămidăria de la Giulești, cea de la Drăgășani unde se croia o șosea în munți până la mânăstirea Cozia așișderea la mănăstirea Arnota, pentru a putea fi restaurate; tabăra de la Dealul Negru pentru construirea unei școli, construirea căminului studențesc din Cluj, restaurarea bisericii de la Cotângeni (Basarabia), restaurarea unei biserici din județul Alba și câte altele.

Toată țara se împânzi cu taberele și șantierele de muncă unde legionarii lucrau la îndiguiri, poduri, vaduri drumuri, fântâni; ridicând troițe aproape peste tot. În 1934 un sfetnic al regelui, generalul L.M. Condeescu, scriitor român, președintele „Asociației scriitorilor români", general, aghiotant regal, membru de onoare al academiei în 1938 i-a atras atenția regelui: *„Maiestate nu te pune cu tineretul, că tineretul te va învinge".*

Demonul dement Carol nu-l ia în considerație crezând că dacă înființează organizația „Straja Țării" în 1934 va fi un antidot sigur împotriva Mișcării Legionare, *așa cum îl sfătuise Iorga.* L-a ascultat pe Iorga și a înființat „Straja Țării". Rezultatul : zero, după cum era de așteptat așa, cum au fost sortite eșecului toate acțiunile politice inspirate de afonul politic Iorga. Natural și aceasta s-a soldat cu zero... așișderea celorlalte !

În dizolvarea Gărzii de Fier, Duca *a jucat rolul de instrument al destinului,* rol blestemat, împlinirea unei fatalități tragice (ut fata trahunt ! Cum vrea soarta) în care bicisnicia lui, este un plus de ostentație pe care la început l-am înțeles greșit. Bălăbăneala lui Duca de la depunerea jurământului și până la 9 decembrie -dizolvarea Gărzii de Fier-interval în care s-au produs atâ-tea asasinate (după unele surse 10 după altele 20) - Îți lasă impresia, că găsește, după cum

era normal dizolvarea inutilă și negăsindu-i o justificare obiectivă. Sic erat in fatis ! Singura explicație pentru învinși.

El s-a mulțumit cu aceste acțiuni de intimidare - asasinatul politic și întemnițare din rațiune de stat. Ezitările lui au permis Gărzii de Fier până la 9 februarie să depună liste în 66 de județe.

Judecând mai bine ajungem mai curând la concluzia că guvernul liberal nu face de fapt politica Partidului Liberal, - ci pe aceea a unor personaje clandestine care-i stau în spate lui Duca: dementul monarh, alcoolicul criminal Iamandiny și Titulescu, reprezentantul și garantul guvernului față de Oculta antinațională. Ostentația pe care o pune în acțiune nu poate fi întru nimic folositoare nici lui Duca și nici partidului. Ostentația aceasta folosește însă altcuiva, care voia să demonstreze în văzul lumii spre intimidarea noastră, că există în România un partid și un guvern, care și-a luat deschis sarcina de a sugruma mișcările naționaliste. Duca, nu rămâne decât blestematul instrument al unei Oculte antinaționale, după cum altădată a fost instrumentul Ocultei antidinastice. Cam în același fel vede lucrurile și profesorul doctor Nae Ionescu care se întreabă sceptic: „Îi va izbuti acum ceea ce nu i-a izbutit atunci"? Asupra acestei manevre iudeo-masonice executate de guvernul liberal ducist, Duca-Tătărăscu, noi legionarii am câștigat o biruință răsunătoare *care ne-a costat însă o jertfă supremă ce l-a cutremurat profund pe Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, care își iubea legionarii atât de mult.* Să dăm cuvântul comandantului legionar, poetului profesor doctor Radu Gir:

Prof. Dr. Radu Gyr: Suprema Jertfă !

„Tineretul legionar coboară din arma vitejiei de baladă strămoșească, el descalecă din Corbea și din Toma Alimoș. A înfruntat pentru crezul lui urgia și a tânjit primăverile prin închisori și a arătat tuturor că trebuie să știi să și mori pentru ideal. De la război și până

acum, *nimeni în țara noastră n-a mai crezut într-un vis în afară de morții legionari.*

De trei ani încoace numai sfintele morminte legionare sunt demne să-și amestece oasele de pe fundul cu argila străbună a voievozilor, a pandurilor și a haiducilor nostri. Un legionar s-a prăbușit ucis pe la spate fiindcă lipea o chemare românească pe un zid; *îl cheamă Virgil Teodorescu.* Altul a fost doborât cu șapte gloanțe în spate fiincă visase frumos și în lumină o țară ca o piatră de smarald; *îl chema Stere Ciumete.*

Desigur pentru a putea să moară astfel trebuia o mare putere de vis, o mare forță interioară de sănătate, trebuia o pogorârte direct din sufletul limpede și luminos al ciobanului Mioriței în clipa când își pregătește nunta de azur cu moartea. Dar pentru a ne îngropa de vii luni întregi, ani de-a rândul între funinginea și mucegaiul zidurilor de ocnă, *ce forță lăuntrică trebuie, ce dinamică de dezlănțuire de jertfă, ce vifor tânăr de ideal.*

Coborârea prin moarte în mormânt e o trecere de la eroism prin vărsarea sângelui prin purificare și cer. Coborârea prin viață în mormântul temniței e o trecere prin eroismul omenesc în vitejia supraomenească sporită, multiplicată, înaripată clipă de clipă, oră de oră, zi de zi.

Este o trăire a crivățului de aur al spiritului și al trupului devenit numai suflet peste lespedea mormântului care te ferecă. Jertfa temniței aprinde deopotrivă în ea eroism de zeu tânăr și descătușare, sublimare a duhului prin suferință, fenomen spiritual similar ascezei.

Viața austeră impusă benevol este egală cu aspirațiile către cele mai înalte virtuți. Le-a fost hărăzit tot *legionarilor să se cuminece și din această jertfă, trei dintre noi sunt flăcări vii de suflet în gropile ocnei.*

Ei nu au primit inelul de logodnă din Miorița, dar au moștenit încleștările în ocalele de fier ale gleznelor lui Corbea de jumătate de veac, a pușcăriei lui cu mlaștini și năpârci. Cei trei vin cu pas de azur din albastrul cerului, din baladă și trec cu pași de bronz în legendă în cel mai sfânt nouă poem eroic valah.

Trei s-au jertfit într-o trinitate de foc și curcubeu pentru trei

zeci de mii, pentru trei sute de mii, pentru noi toți rămași dincolo de ei în așteptarea propriilor noastre jertfe de după zăbrele, din carcerele cu opaiț sărac și mare singurătate.

Gândurile celor trei răzbat până la noi și se așează pe umeri ca niște ulii grei de văpaie. Trei voievozi tineri, brumați de vis și sfânt ideal, trei, inimile noastre le ard luceferi în piepturile lor lângă inimile lor. Trei pe care un singur lacăt de abur și basm nu-i poate despărți de sângele nostru; trei care din suferință au călcat în biruință și-n cântec. Jertfa celor trei, un dar făcut camarazilor, un dar din care se desface ca o jerbă proaspătă o punte verde de lumină întinsă de la flăcările lor la flăcările noastre."

Radu Gyr, „Cuvântul Argeșului" anul I nr.17 din 20 martie 1936.

Cum l-am cunoscut pe Prof. Dr. Nae Ionescu

La 11 februarie 1935, are loc o manifestație de protest din Piața Fundației Carol I, pentru autorizarea unei conferințe a profesorului dr. Nae Ionescu, culminată în ciocniri violente între manifestanți și poliție, o adevărată luptă de stradă soldată cu vărsări de sânge.

Tot la sfârșitul aceleiași luni, profesorul Nae Ionescu, invitat, de Asociația Studenților Creștini din Iași de sub președenția comandantului legionar Ion Crânganu, ține o conferință în Aula Universității din Iași intitulată: *„De ce dăm în folosul societății, pâinea săracilor?"*

Subsemnatul, președinte al studenților de la politehnică, pe vremea aceea simpatizant legionar, audiez această conferință. Il știam pe prof. dr. Nae Ionescu de la Facultatea de Litere și Filozofie din București și ca pe un teolog de renume mondial. Mă așteptam să vorbească despre *„de ce dăm în folosul societății pâinea săracilor"*, după cum de altfel era intitulată conferința, dar am ascultat o conferință de aproape două ore despre: „Decedăm, murim ca națiune".

La ieşirea din aula Universităţii m-am postat şi eu în rândurile studenţilor, care-l aşteptau ca să-l ovaţioneze entuziasmat peste măsură de cele auzite şi îndeosebi de felul cum a fost intitulată conferinţa, de inteligenţele căpetenii legionare-în frunte cu doctor Banea şi Crânganu cel ce botezase Garda de Fier. Era o farsă, o păcăleală trasă autorităţilor pentru obţinerea aprobării conferinţei. Îmi fac loc în faţă şi la ieşirea savantului conferenţiar strig: „Trăiască românul cu inteligenţa primejdioasă". Profesorul m-a fixat cu priviri întrebătoare de sub sprâncenele sale stufoase.

La ieşirea din Universitate, explanada din faţa universităţii era plină de armată alarmată de subiectul conferinţei. Studenţii fac zid în jurul profesorului ca să poată ajunge maşina care trebuia să-l ia. M-am oprit şi eu să văd ce se va întâmpla cu atâta armată, chiar foarte aproape de marele conferenţiar, care în aşteptarea maşinii, care a răzbătut destul de greu. Atunci mă apostrofează: „Ce v-a făcut să mă calificaţi în felul în care m-aţi calificat?"

Aşa l-am cunoscut şi personal pe savantul profesor dr. Nae Ionescu de renume mondial, încă de atunci.

Execrabilul tiran, secondat de camarilă şi de guvernul lui Duca prezidat de data aceasta însă de Tătărăscu, după cum afirmă şi profesor dr. Nichifor Crainic-care numai de legionarism nu poate fi acuzat-determinat de Ocultă, reuşeşte să-i prindă pentru a treia oară (după cazurile lui Manciu şi Duca), pe arhanghelişti, - pe bravii legionari - în acest dans al păcatului, în această horă a crimelor organizate, din lagărul regelui şi al camarilei sale.

Dacă, însă nu vă sunt pe plac, aceste afirmaţii din memoriile profesorlui doctor Nichifor Crainic, directorul ziarului „Călindarul" şi ca să nu fie „testis unus testis nullus", pot să citez pe Nicolae Penescu, secretarul general al Partidului Naţional Ţărănesc, fost ministru de interne în ultimul guvern în care a participat şi Partidul Naţional Ţărănesc, prezidat de Iuliu Maniu, care era în miezul evenimentelor politice. Şi nu numai acest caz, sunt sute sau chiar mii de cazuri, întreaga opinie a contemporaneităţii politice a vremii.

Cazul Duca şi azi, 1994, când se fac aceste afirmaţii, este înconjurat de mister; aşteptăm sceptici însă, ca istoria să aibă curaj să

spună adevărul: cine a fost instigatorul, autorul moral? Căci cele cincizeci de căpetenii legionare, acuzate, judecate în procesul cazului Duca ca instigatori, autori morali, au fost achitaţi în unanimitate, cu o singură excepţie -Nichifor Crainic- de consiliul de război format din cinci generali şi al şase-lea general procurorul. Rezultatul acestui proces care a durat aproximatic patru luni de zile, a obligat acelaşi guvern liberal, prezidat în loc de Duca, de Tătărăscu, după aceea să autorizeze funcţionarea partidului „Totul pentru ţară" expresia politică a Gărzii de Fier, a Mişcării Legionare. Era o raţiune de stat ? Garda de Fier a fost dizolvată, dar cu ce forme ? Duca nu a ţinut, nici măcar, săşi asigure o justificare cât de cât obiectivă.

„Jurnalul Consiliului de miniştri e un monument de subiectivitate" - apreciere făcută de Nae Ionescu. De ce a fost dizolvată Garda de Fier? „Pentru că este o organizaţie clandestină şi teroristă, care urmăreşte schimbarea fundamentală a aşezării statului." Poate subscrie cineva, că acestea sunt motive obiective?

Natural că nu ! Garda de Fier nu este o organizaţie clandestină; asta o afirmă pentru prima dată Duca, dar a afirma nu e suficient, mai trebuie şi să dovedească, ori aceasta-este clar-nu se poate. O afirmaţie aberantă. Mai întâi de toate o aberaţie vizuală: Garda de Fier nu este o organizaţie clandestină, secretă; este o organizaţie publică şi mai cunoscută în amănunt, mai oficială chiar, decât însuşi partidul grecului Duca. În al doilea rând: Garda de Fier nu este o organizaţie teroristă - este adevărat că a făcut uz de arme, dar niciodată neprovocată - a ieşit din lege atunci când, guvernul a ieşit din lege şi atunci numai în legitimă apărare. A treia acuzaţie: „urmăreşte o schimbare fundamentală a aşezării statului"-asta este adevărat, dar nu este singura organizaţie cu un asemenea scop. Acelaşi lucru urmăresc toate grupările naţionaliste. Goga, Cuza, socialiştii şi comuniştii, ba chiar Vaida, Mihalache, Maniu, fiecare în felul lui. Atunci de ce o situaţie specială pentru Garda de Fier? Deci nici o justificare obiectivă.

Rezultatul acestui proces, dizolvarea Gărzii de Fier, achitarea celor cincizeci de legionari învinuiţi de împuşcarea lui Duca au *aruncat Mişcarea în fruntea tuturor partidelor mari de guvernământ din România*. Îndată după înfiinţarea partidului „Totul pentru ţară", ex-

presia politică a Gărzii de Fier, sub președenția generalului erou Gheorghe Cantacuzino Grănicerul, se înființează-după circa 3 luni- Partidului Național Creștin rezultat din fuziunea Partidului Național Agrar al lui Octavian Goga cu Liga Apărării Național.Creștine a lui A.C. Cuza (14 iulie 1935). Se realiza speranța lui Nichifor Crainic, un partid etnografic ortodox ceea ce nu se reușise prin apropierea de Corneliu Zelea Codreanu. Nichifor Crainic are și o lucrare explicativă: „Etnografie și ortodoxism". Carol, nemulțumit de asemenea ascensiune a grupărilor de dreapta și îndeosebi de ascensiunea răsunătoare a legionarilor, trece imediat la atac. Atacul se conturează public în jurul datei de 30 iulie 1935 după principiul de guvernământ al „oligarhiei carliste", „Divide et impera", practicat cu succes până acum.

Spiritul aventurist și corupt al monarhului a reușit să dividă toate partidele mari. Divide Partidul Național Liberal prezidat de Vintilă Brătianu cu Gheorghe Brătianu, Partidul Poporului al Mareșalului Averescu, cu Octavian Goga, Partidul Național Țărănesc prezidat de Iuliu Maniu, mai întâi : cu marele jurist Grigore Iulian, a doua divizare fiind cu Constantin Stere, a treia cu Nicolae Lupu, a patra divizare cu dr. Alexandru Vaida Voievod. Iar a cincea cu pleiada secundă a foștilor subsecretari de stat, miniștri adjuncți Andrei, Ralea, Ghelmegeanu, Baran, Jinga, Armand Călinescu, Grigore Gafencu și alții de mai mică importanță politică. Această a cincea divizare a Partidului Țărănesc a fost precedată de încercarea de divizare a Mișcării Legionare, ultimul din partidele mari, devenit mare prin prostia politică a lui Duca, Titulescu și a demonului dement, Carol.

Despre cazul Stelescu

Încă din vara anului 1934, după eliberarea legionarilor din închisoare se fac două tabere, una la munte (Rarău) condusă de Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, și alta la mare condusă de Mihai Stelescu. Legionarii s-au împărțit după plăcere, unii la munte, alții la

mare. Dumitrescu Zăpadă vine de la mare la Iași și se întâlnește cu Totu spunându-i cu interes: „Bădie vom avea și noi Rhom-ul nostru", încercând să-l convingă pe Totu de acțiunea separatistă a lui Stelescu. Rhom-ul nostru, face aluzie la defecțiunea din Partidul Național Socialist al germanilor.

Totu se lasă aparent convins, Zăpadă nemaiavând ce să-i spună. Totu, cu avizul Căpitanului sau din proprie inițiativă, încearcă să-l salveze pe Zăpadă de influența lui Stelescu, convingându-l să scrie o broșură - Totu având un talent de povestitor, pe urmele lui Creangă. Zăpadă se prinde. Cred, după mine că acțiunea aparține Căpitanului, că aceeași acțiune, de recuperare, s-a produs și cu alții, *din preajma lui Stelescu, contaminați.*

Între timp acțiunea a fost deconspirată. Stelescu a recunoscut cu ușurință, îndrăzneț cum era, sau ipopcrit, lăsând însă impresia că voia să creeze un cult în jurul său. Era așa sau nu? Această impresie o făcea însă, încă de când, dintre cei cinci deputați legionari, era purtătorul de cuvânt al Legiunii în Parlament. Mai târziu, în închisoare, își dezvăluie deziderațul de a conduce Legiunea.

Altă dată, pe când Stelescu era aghiotantul Căpitanului, după dizolvarea Gărzii de Fier de către Duca de la 9 decembrie, Victor Silaghi este trimis de către Căpitan cu un bilet scris către Stelescu, cu recomandarea să nu-l citească. Stelescu deconspiră acțiunea, desfăcând biletul, ridică mâna în sus exclamând: *„Măi, Victore, știi tu câte milioane face acest bilet?"* Silaghi îl smulge instantaneu din mâna lui Stelescu, tot fără să-l citească și îl aruncă în foc: „Măi, Mișule, te ții numai de glume!" Era în luna decembrie 1933. Stelescu nu a dat curs acțiunii din bilet, pierde din vedere sau nu dă importanță. *A fost considerată drept glumă.*

Silaghi, într-o convorbire cu Ion Bordeianu, „Soacra Legiunii"- amândoi crescuți de Căpitanul-îi relatează cazul. Ca orice soacră, Bordeianu nu trece cu vederea nimic și îi spune Căpitanului, Corneliu Zelea Codreanu.

Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, tergiversează lucrurile ca să câștige timp. Își iubea așa de mult legionarii încât vroia să-i recupereze pe *cei eventual contaminați*, deși erau foarte puțini la număr,

vroia să fie recuperaţi toţi, culminând cu Virgil Rădulescu (1910-1939), comandant legionar, martir şi erou la Miercurea Ciuc în genocidul din 1939 al demonului dement: noaptea Sfântului Bartolomeu. Printre acelştia s-a strecurat şi Beza, caz în care nu s-a depus însă nici un efort, nu a fost luat în seamă şi nici nu a mai încercat apoi să se strecoare printre legionari.

Macedonenii, intransigenţi, în frunte cu generalul Zizi Cantacuzino grănicerul, care îi aprecia şi îi iubea în mod deosebit, anturat şi de lumea legionară a prinţilor Cantacuzini-Ghiculeştii, Sturza cu tot neamul lor de vechi boier, prof. dr. Manu, fiul gen. Manu, nepotul lui Zizi Cantacuzino, Radu Greceanu, deveniseră de nestăpânit, elita legionară Mircea Eliade, Policroniade, Preotul Dumitrescu - Borşa, Puiu şi Florin Gârcineanu, Dr. Vasile Marin, Pâsu Antoniu, Valeriu Cârdu, Belgea Ion, Sima Simulescu, Tudose şi Strugaru în expectativă alarmantă. Lumea veche legionară din jurul Căpitanului era abia ţinută în frâu de comandantul legionar Ion Bordeanu, din ordinul confidenţial al Căpitanului, care după proces a fost reţinut la Bucureşti.

Însuşi Mihai Stelescu avea o atidudine conciliantă la cererea majorităţii legionare care dorea să fie judecat. Stelescu acceptă. Căpitanul, după ce reuşise recuperarea celor contaminaţi ţinea mult să-l recupereze şi pe Stelescu.

Căpitanul, presat, acceptă formarea unui complet de judecată sub preşedenţia generalului Cantacuzino grănicerul, secretar fiind profesorul Ion Bordeianu, comandant legionar, ca şi Stelescu. Căpitanul îi atrage atenţia lui Bordeianu: „Măi Jenică, tu vei fi virtualul judecător al procesului, toată lumea aceasta legionară, aproape toţi, în frunte cu generalul, vrea împuşcarea, condamnarea la moarte pentru trădare a lui Stelescu. Eu nu vreau asta, eu vreau recuperarea lui Stelescu. În concluzie, asta trebuie să fie hotărârea". - „Am înţeles Căpitane." răspunde temperatul Bordeianu „Aceasta este şi hotărârea mea: recuperarea lui Stelescu".

În timpul dezbaterii procesului, se face o pauză. Stelescu vine la Bordeianu: „Măi Jenică, în situaţia în care eşti, m-ai putea ajuta pe mine"; Bordeianu îi răspunde: „Chiar asta fac". Deşi atmosfera nu era deloc favorabilă lui Stelescu, hotărârea a fost să renunţe la toate gra-

dele și funcțiile pe care le are și să o ia de la capăt, ca simplu legionar. Mihai Stelescu este de acord și pleacă. Între timp sosește la București în locuința locotenentului în rezervă Horia Codreanu (deși achitat în unanimitate) este trimis în rezervă din cadrele active ale armatei - ing. Ion Codreanu, avocatul Decebal Codreanu și Cătălin Codreanu, fără știrea Căpitanului.

Profesorul Ion Zelea Codreanu alarmat de amenințările, care veneau din toate părțile împotriva Căpitanului, organizate de Camarila regală, sosește cu ceilalți frați ai acestuia, inginerul Ion Zelea Codreanu, av. Decebal Codreanu și Cătălin Codreanu, fără știrea Căpitanului, la București în locuința locotenentului Horia Codreanu-trimis în rezervă din armată în urma procesului, deși achitat în unanimitate.

Se organizează pe neașteptate un complot în adevăratul sens al cuvântului: se perfecționează un diabolic plan de asasinare a Căpitanului prin otrăvire (cianura de potasiu), prin mijlocirea lui Stelescu.

Un oarecare Cotea trebuia să i-o administreze Căpitanului. Stelescu era incitat de rege și de camarila regală, *dirijat de generalul adjunct Rădescu,* susținut financiar prin Luca Gheordiade, omul de încredere al lui Victor Iamandy, prin OP (Secretariatul de stat -Ordinea Publică, Siguranța statului și Poliție). Devine și mai limpede, că forțele oculte nu dezarmează, ci *pun la cale sciziunea Mișcării Legionare.* Dușmanii Căpitanului, dușmanii românismului se năpustesc împotriva Căpitanului, Corneliu Zelea Codreanu, declanșând o aprigă campanie de defăimare, uneltiri și dezinformare adresate lui Corneliu Zelea Codreanu și camarazilor săi.

Mihai Stelescu înjghebabă la moment o organizație politică proprie cu banii subsecretariatului OP (Ordinea Publică) de sub administrația lui Iamandy. *Naș, se vroia Neculai Rădescu,* omul dementului monarh.

Scoate a doua zi o gazetă intitulată paradoxal „Cruciada românismului" în care începe să-și etaleze calomniile și campania de dezinformare asupra Căpitanului Corneliu Zelea Codreanu și asupra elitei legionare.

La acest ziar a colaboat accidental și scriitorul Panait Istrate și Petre Pandrea, de aceeași factură cu Istrate, dar nu de talentul lui.

Pandrea și-a găsit refugiu în lumea legionară pe care a urât-o toată viața, făcându-și acum la urmă „mea culpa", pe limbajul lui ex-comunist: autocritica.

După consumarea cazului Stelescu, Panait Istrate își reia cochetăria cu legionarii, dar nu i se mai acordă nici o atenție, decât atenția de scriitor pe care o merita pe deplin. Nu ne surprinde amestecul lui Panait Istrate, ba mai mult, ni se pare, naturală și firească această imixtiune tulburătoare.

Iorga: Despre elita Mișcării Legionare

Mișcarea legionară era scutul românismului integral, născut din profundele aspirații ale neamului românesc însetat de dreptate, de legalitate și de afirmare. „Totul pentru țară", expresia politică a Legiunii și a Gărzii de Fier a fost partidul cel mai ostracizat, cel mai calomniat, partidul principalelor prigoniri și al veșnicelor defăimări. Această atitudine intransigentă a mobilizat, precum se vede și în cazul Stelescu împotriva noastră pe toți dușmanii potențiali românismului. Pe altarul imperativelor vitale ale neamului românesc, Mișcarea Legionară, - Legiunea, Garda de Fier, Totul pentr Țară - a depus cel mai imens sacrificiu, zecile de mii de morminte, a fost tributul cu care am plătit noi, lumea legionară, dreptul iubirii de țară.

Căpitanulului, Corneliu Zelea Codreanu, căruia i se rezervase o moarte rituală - strangularea, din porunca regelui, execrabilul tiran Carol al II-lea cu aprobarea Patriarhului Bisericii Ortodoxe Române și președintele guvernului Miron Cristea. Guvernul a organizat suprimarea sub aclamația zgomotoasă a lui Iorga, consilier regal: minți anormale, bolnave, eclipsate de orice urmă de inteligență...

Iată și depoziția „inteligentului" Iorga la procesul de înaltă trădare intentat Căpitanului, Corneliu Zelea Codreanu - în complicitate cu estropriatul Călinescu și dementul monarh - depoziție ridicolă și calomnioasă nu atât la adresa Căpitanului, cât la adresa noastră a lu-

mii legionare. Ea se încadrează însă în activitatea politică a lui Iorga[1] care a oscilat între extreme, de la ridicol la crimă:

„Nu-mi pot reține indignarea față de acțiunea criminală pe care a o îngădui înseamnă a lăsa existența statului român la discreția unei cete de agitatori ale căror sentimente față de țară sunt la același nivel scăzut ca și inteligența lor".

Și acum să o analizăm.

„Nu-mi pot reține indignarea" -se vede- „față de o acțiune criminală". Să-l dezmeticim pe bezmetic, încurcă borcanele, vorbește de acțiunea lor criminală, care este în derulare împotriva Căpitanului, Corneliu Zelea Codreanu.

„Pe care a o îngădui înseamnă a lăsa existența statului român la discreția unor cete de agitatori" -ce bine ar fi fost să-și fi căutat de istoria sa, unde-i era locul și să fi lăsat în pace lumea politică adevărată a țării, și să nu fi făcut opoziție, să nu se fi asociat cu impostorii și trădătorii de neam și de țară, că nu am fi căzut sub cea mai cruntă robie din istoria noastră și cea mai lungă, în robia iudeo-ruso-comunistă, în robia diavolului !

„Ale căror sentimente față de țară" - impertinentă afirmație și iresponsabilă. Tocmai el, Iorga, vorbește de sentimente față de țară, el, Iorga, care are pe conștiința sa două generații: generația de țărani din 1907 și generația de intelectuali din 1938-1939. „

„Sunt la același nivel scăzut ca și inteligența lor" -tot același Iorga. Nu se dezminte nici de data aceasta. Are impertinența să vorbească de inteligența scăzută și de iubirea de țară a lumii

[1] - Cert este că ceea ce l-a antrenat pe Iorga în această aventură personală, în acest joc politic, a fost că nu s-a putut împăca cu ideea că, el, - personal, cel mai important de pe lângă Corneliu Zelea Codreanu, cu influența cea mai mare - să-l piardă și nu mai din lipsă din clarviziune; din clipa aceea nu a fost stăpânit decât de un singur gând: să se răzbune, să-l lichideze. Drama conștiinței, excesul de conștiință, - chiar dacă este genial (prin absurd) - l-au determinat simultan ca blestem și premoniție - să se răzbune. Personal și politic, această acțiune în care nu se putea împăca cu ideea, că l-a pierdut, că a pierdut asemenea ocazie cu care nu se va mai întâlni. Din omul fără suflet, țâșni gândul vindicativ firii sale. Drept ultimul mobil, răzbunare: lichidarea, ca să nu mai aibă după cine regreta. Atât de amar, făcându-i viața imposibilă.

legionare, a partidului intelectualilor, cum era numit de adversarii noștri politici și nu de dușmanii de moarte de talia lui Iorga: de niște iresponsabili. Eu nu sunt cu ! Numai aroganța morbidă, lipsa de măsură, impertinența necontrolată a lui Iorga-o minte întunecată, - eclipsată total de inteligență - poate califica, ca fiind scăzut, nivelul sentimentelor naționale și inteligența de atunci a lui Mircea Eliade, Nae Ionescu, Lucian Blaga, Petre Țuțea, Mircea Vulcănescu, Emil Cioran, Eugen Ionescu, Constantin Noica, George Uscătescu, Sergiu Celibidache, Ionel Perlea, preot dr. Dumitru Stăniloaie, George Palade, premiat în 1974 cu premiul Nobel pentru medicină. Toți, mai toți în conformitate cu inteligența lor hotarnică cu genialul pe care bezmeticul de Iorga, înăbușit de ura permanentă caracteristică lui nu găsește calificativul scăzute - inteligențe scăzute. Toate aceste „inteligențe scăzute" devin mai târziu, în conformitate cu inteligența lor hotarnică cu geniul, personalități mondiale recunoscute și apreciate de întreaga lume.

Calificativul de „inteligență scăzută" nu rămâne, peremtoriu, decât o calomnie debitată de mintea întunecată de ură a lui Iorga, - și lipsit de inteligență - inspirată probabil din cercurile, în care trăia, al camarilei regale și al familiei sale pentru care el nu avea alt termen.

Așadar, departe ca de la cer la pământ este aprecierea calomnioasă a lui Iorga. Timp de 50 de ani, de jumătate de veac și mai bine, nu-mi amintesc să fi auzit vreun nume de nivel mondial de talia acestora. Un nume spuneți-mi, să-l înscriu și eu cu mare plăcere în galeria mondială a somităților românești de la 1940 încoace. E oare o întâmplare ? Sau, ce este, că nici un nume de nelegionar !

Iată pe cine a omorât regele dement sfătuit de Iorga și de ceilalți consilieri regali: elita neamului românesc !

Desigur că se vor ridica unii și îndeosebi dușmanii potențiali ai românismului care sunt și dușmanii legionarilor, obiectând că unii dintre aceștia și-au abandonat linia legionară. Dar nu despre asta vrem să discutăm aici-ce s-a întâmplat mai târziu. In 1964, în toamna acelui an, după „lichidarea" adversarului ideologic-ca să fiu și pe placul cripto-comuniștilor, a demagogului prin excelență Iliescu, cel mai mare mincinos din istoria politică a României și cel mai mare

manipulator de mase - după lichidarea ideologică a adversarilor - s-au eliberat din toate închisorile din țară 17.000 de legionari din milionul de legionari din 1937. Celelalte partide au avut la „lichidare" membri de ordinul zecilor, cel mult al sutelor (un adevăr nemanipulabil). Atunci de ce să avem pretenții așa de mari, de consecvență peste decenii de la elita legionară, care în mod indubitabil și-a păstrat crezul, dar nu l-a mai putut manifesta, căci nu a mai avut timpul material, îndeosebi, și nici permisiunea. Cei care au putut fugi, numai în afară și-au putut atinge afirmarea-rezultat al inteligenței lor contestate de calomniatorul Iorga, specialistul camarilei, luat în derâdere și de acesta, considerat numai, când era nevoie de dezinformare.

În al doilea rând legionarismul-natural-nu era pe placul internaționalismului. Azi legionarismul nu este interzis virtualmente. Legal da, în general este ocolit ca și cum noi am fi guvernat România 50 de ani iar comuniștii, accidental, patru luni. Parcă noi am fi omorât milioancle de români nevinovați. Adevărații criminali, colaboraționiștii și toți torționarii reclamă cu vehemență conducerea țării în continuare, după 1989, aducând țara unde am ajuns: la foamete, sub regimul cripto-comunistului Iliescu-manipulantul. Iată deci eronata afirmație intenționat calomnioasă, impertinent debitată de Iorga.

Noi, contemporanii lui Iorga (vorbesc de lumea intelectuală) am auzit de o „memorie a la Iorga" dar de o inteligență sau de o înțelepciune a la Iorga nici în glumă nu am auzit. Cel mult zeflemisită în cupletele ardeiate, în parodii și în epigrame, poate din cauza „inteligenței noastre scăzute" ?!

Dar să continuăm să revenim la firul relatărilor noastre.

După odioasa asasinare a Căpitanului, Corneliu Zelea Codreanu, după omorârea doctorului Gheorghe Furdui și a prințului dr. Alexandru Cantacuzino de către dictatura sângerosului monarh, au mai fost executați în noaptea de 20 spre 21 septembrie 1939 și dr. Ion Banea - doctor în medicină și drept - medic și avocat - ing. Gheorghe Clime, av. Nicolae Totu, av. Alexandru Tel, ec. Bănică Dobre, avocatul și jurnalistul Mihai Polihroniade, dr. Paul Claja, medic, prof. Sima Simulescu, economistul licențiat Gheorghe Istrate (comandantul

frăţiilor de cruce), ing. Aurel Serafim, comerciantul Gheorghe Apostolescu -în total 13, din cei calomniaţi de Iorga - cu inteligenţă scăzută, în închisoarea de exterminare de la Râmnicu-Sărat. Gheorghe Apostolescu nu a fost atins de gloanţe, stând până a doua zi când criminalii au venit să ridice cadavrele. Atunci a strigat după ajutor. Asasinii i-au venit atunci „în ajutor" descărcând un încărcător de pistol în el.

Cât a trăit Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu, cât a trăit doctorul Gheorghe Furdui şi prinţul doctor Alexandru Cantacuzino, virtualii conducători ai Congresului studenţesc de la Târgu-Mureş, nu s-a dat curs sentinţelor de condamnare la moarte emise de acest congres. Într-adevăr, au fost executaţi cei condamnaţi de studenţimea română, dar nu de către studenţi. Au fost linşaţi în incinta închisorii Jilava. Ei făceau parte dintre cei ce au ordonat şi, executat genocidul din 1939, confirmând încă o dată-dacă mai era nevoie-dreptatea cauzei pentru care îi condamnase studenţimea. Ei au continuat asasinarea legionarilor culminând cu genocidul executat în noaptea de 20 spre 21 septembrie 1939. Executarea lor s-a făcut în incinta închisorii Jilava cu ocazia deshumării lui Corneliu Zelea Codreanu a „Nicadorilor" şi a „Decemvirilor", cei ce au fost ştrangulaţi de guvernul patriarhului Miron Cristea care binecuvântează din faţa amvonului crima, injusteţea şi ura. Iată cine a promovat atentatul şi crima organizată. Nu legionarii; ei au fost victimele regimului regelui şi a camarilei sale, victimele tuturor partidelor politice care s-au perindat la cârma ţării, fără nici o excepţie. Cred că este destul de clar de partea cui stă criminalitatea: stă şi-a a stat întotdeauna, în toate cazurile în lagărul regelui şi a camarilei sale, - culminând cu genocidul din 1939.

Duşmanii neamului românesc, în faţa acestor dovezi evidente acuză, totuşi, legionarismul de crimă şi violenţă, unii în necunoştinţă de cauză, alţii dezinformaţi de cele trei dictaturi criminale, ce au acţionat prin întrecere împotriva poporului român, împotriva neamului românesc, împotriva lumii legionare, care nu a avut voie să sufle un cuvânt în apărarea sa, timp de 50 de ani şi mai bine.

Acum istoricii, într-adevăr, încearcă să scrie istoria, dar o scriu

după documentele vremii de 50 de ani încoace. Noi, lumea legionară, chiar în deceniul sângeros al tiranului execrabil în care am fost mai mult închiși-când eram liberi, eram interziși-am scris totuși destul de mult printre picături, căci eram partidul cu cei mai mulți titrați, cu cei mai mulți intelectuali.

În cursul anului 1937 s-a făcut o statistică asupra intelectualilor din fiecare partid. Rezultatul statisticii a fost, că legionarii au avut de două ori mai mulți intelectuali decât partidul cu cei mai mulți partizani, cum era Partidul Național Țărănesc. Cei mai mulți titrați, cu cei mai mulți intelectuali îndeosebi, datorită acestui fapt eram numiți de adversarii noștrii politici de cei loiali bineînțeles, - partidul intelectualilor. Vă îndoiți, că după demigratorul Iorga sentimentele noastre naționale și inteligența noastră sunt de nivel scăzut, totuși în pofida lui Iorga, lumea ne știa și ne zicea partidul naționaliștilor, partidul intelectualilor.

De fapt Iorga în cercurile largi se consumase complet, nu-l mai lua nimeni în seamă ! El însuși se plângea că nu mai este citit, nu mai este ascultat. Referitor la incosecvența lui în păreri, el însuși declarase, chiar în gazeta lui la o interpelare a Prof. Dr. Nichifor Crainic : Eu nu sunt eu ! Vorba lui Iuliu Maniu: ce mai vreți de la acesta, care el însuși a afirmat că nu știe pe ce lume se află.

Și dacă noi, ne-am strecurat așa cum ne-am strecurat, arhivele noastre, cărțile și ziarele au fost prigonite totalitar, au fost arse. A reface istoria adevărată a unui neam din povestiri, din legende-căci adevărații legionari au fost omorâți, exterminați, aproape în totalitate îndeosebi sub regimul „câinelui roșu"-este o sarcină dificilă. Am murit și cei care am rămas sunt octogenarii cu posibilități reduse. Așadar, istoria celor 50 de ani este sortită eșecului sau deocamdată scepticului.

Dar să revenim la faimosul adagiu roman „divide et impera" ridicat la principiu de guvernământ al oligarhiei tiranului execrabil Carol al II-lea, care pentru a sluji, pentru a subjuga poporul provacă dezbinări pentru a ne jefui mai ușor și divide pentru a guverna „divide ut regnum". Acum a venit rândul Mișcării Legionare pentru a fi divizată. Aforismul roman a operat cu succes până acum. Cei ce l-au

determinat să încerce divizarea Gărzii de Fier au fost generalul Rădescu, camarila și îndeosebi Victor Iamandy. Mersul este foarte anevoios. Stelescu, finanțat și încurajat îndeajuns, și păzit de securitate, lucrează fără nici o teamă. Cei din camarilă, care se ocupau de cazul Stelescu, au ajuns la convingerea că Stelescu nu va reuși, convingere pe care o comunică odiosului suveran. Acesta ajunge la convingerea că Stelescu este mai de folos camarilei regale mort decât viu. Tiranul execrabil ordonă să-l lase descoperit.

Fără știrea Căpitanului care totuși îl mai dorea recuperat pe Stelescu, o echipă formată din 10 legionari, majoritatea din foștii lui colaboratori (Ion Caratănase, Iosif Bozântan, Ștefan Curcă, Ion Pele, Grigore State, Ion Atanasiu, Gavrilă Bogdan, Radu Vlad, Ștefan Georgescu și Ion Trandafir) hotărește pedepsirea trădării de acum și de-a lungul veacurilor, După actul pedepsirii s-au predat autorităților, fiind condamnați la muncă silnică pe viață, cu excepția lui Ștefan Georgescu și a lui Ion Trandafir care s-au prezentat mai târziu și au fost condamnați la zece ani.

Fuseseră să ducă și să predea pistoalele la sediu. Acțiunea de pedepsire a trădării s-a executat la 16 iulie 1936. Criminalitatea și în cazul Stelescu aparține tot sângerosului monarh și camarilei sale.

Această încercare de divizare i-a fost până la urmă fatală lui Carol, legionarii fugărindu-l până la urmă de pe tron.

Camarila regală este decepționată momentan de nereușită. În parcul central din Cernăuți, la 5 august 1936 este asasinat de către comuniști studentul legionar Gheorghe Gligor.

Ca reacție, drept răzbunare, vor fi arse în speluncile comuniste din orașele principale din țară gazetele „Dimineața", „Adevărul" și „Lupta", câteva din multele, care militau asiduu și insolent pentru distrugerea legionarilor.

În stare falimentară sunt vândute unor persoane care apar în actul juridic în locul adevăraților interesați din Partidul Liberal. Drept urmare directorul lor devine romancierul Mihail Sadoveanu, (cel mai mare grad în masonerie,33). Legionarofagia era întreținută îndeosebi de scriitori cărora creștinismul nu le mai spunea nimic: Ralea, Șerban Cioculescu, Alexandru Roseti, George Călinescu, Victor Eftimiu,

Andrei et Comp.

Titulescu, omul Genevei, adeptul politicii de apropiere a României de Uniunea Sovietică, promotorul animatorul introducerii Uniunii Sovietice în Liga Națiunilor; cel ce a fost descoperit de generalul Cantacuzino și George Brătianu că a cedat șapte avioane românești comandate în Franța, guvernamentalilor, comuniștilor spanioli care luptau contra naționaliștilor conduși de generalul Franco și Moscardo, fără avizul guvernului sau mai exact cu aprobarea tacită a guvernului român.

Regele a fost obligat să camufleze tăcerea guvernului său, deși era complice cu Titulescu și Tătărăscu, care de fapt a fost pus în fața unui fapt împlinit de Titulescu. Datorită presiunii interne al legionarilor, a presiunii opiniei publice sănătoase românești și a presiunii puterilor centrale ale Europei; regele destituie la 29 august 1936 pe „marele Titulescu".

A fost înlăturat din guvern. Datorită acestei acțiuni trădătoare față de țară se deschide descendența vertiginoasă a lui Titulescu, îi apune steaua definitiv, pentru totdeauna.

Antonescu: Organizatorul linșajului de la Jilava

Dușmanii potențiali ai românismului, dușmanii neamului românesc acuză și astăzi, fără nici o reticență lumea legionară de violență și crime. Și aceasta în necunoștință de cauză sau dezinformatorilor.

În incinta închisorii Jilava cu ocazia dezhumării Căpitanului, Corneliu Zelea Codreanu, a Nicadorilor și a Decemvirilor, strangulați de către guvernul patriarhului de pomină a cărui metodă de guvernare - fără nici o urmă de îndoială era crima, - crima abominabilă. Patriarhul, capul Bisericii binecuvântează din fața amvonului,

impostura și ura.

Încă o dată, pentru cei ce nu este clar - cine a promovat asasinatul politic și crima organizată ca metodă de guvernare. Nu legionarii. Ei au fost victimele și nu întâmplător.

Precum se vede, premeditat, din timp pusă la cale cu zecile, cu sutele și uneori chiar cu miile, culminând cu genocidul dictaturii Carliste din 1939, mai mult genocidul a fost în asentimentul oamenilor politici, cu mici excepții.

Cred că este destul de clar ! Indubitabil din partea cui a stat criminalitatea ! Întodeauna în lagărulș regelui dement și-al Camarilei sale.

După strangulare cele 14 căpetenii legionare au fost dizolvate în acid sulfuric în prezența generalului Marinescu, prefectul poliției capitalei, generalul Țigan Bengliu, comandantul jandarmeriei, Armand Călinescu - fanariot la origine - ministru de interne, Victor Iamandy și doamna Elena Wolf Lupescu, reprezentanta Ocultei venită să se convingă de moartea lui Corneliu Zelea Codreanu, să-și savureze crima. Aceștia sunt cei identificați în declarațiile lor de cei 14 torționari cu grad de plutonieri și de alții. Pentru identificare s-a făcut apel și la torționarii cu grad de maior Macovenu și Dinulescu. În declarațiile celor 14 torționari sunt menționați cei sub a căror comandă directă s-a executat asasinarea: colonelul Zeciu, Dan Pascu, colonelul Gherovici, locotenentul colonel Ionescu medic legist.

La deshumarea din noiembrie 1940, aici erau închiși și unii din cei vinovați de aceste crime, vinovați și de genocidul din 1939, de fapt o mică parte dintre ei. Numai o mică parte din torționarii genocidului din 1939.

Generalul Antonescu, care el însuși nu era străin de aceste crime, căci el însuși fusese ministrul armatei, ministrul de război în guvernul patriarhului care a înscăunat dictatura carlistă. Atunci când a permis, ba chiar a organizat deshumarea și înmormântarea acestor bravi legionari în fruntea cărora se afla Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu. Nu s-au gândit oare că aducând atâta lume în incinta închisorii, mai ales, când s-a ventilat amânarea judecării criminalilor închiși, că la vizionarea acestui spectacol macabru, îngrozitor mai ales

cei în drept erau la un pas de linșaj ? Sau asta așteptau, creând și o tensiune necesară...

Eu nu am uitat cum la Predeal, fiind de gardă la înmormântarea celor 44 de căpetenii legionare provenite din lagărul de la Miercurea Ciuc (căci am fost deținut al lagărului de la Miercurea Ciuc), executate la cotitura din fața lagărului, în fața mea, la cotul meu, se afla generalul Ion Antonescu, anturat de miniștri, generali, căpetenii legionare, rude ale celor asasinați, plângând, ștergându-și ochii cu batista afirmând printre lacrimi în văzul și auzul tuturor: *„Toți acești vinovați de moartea acestor martiri trebuie împușcați până la unul"*.

Și totuși, nu știu dacă au trecut două luni și Antonescu își schimbă procedeul, având interes să le închidă gura celor ce la un eventual proces l-ar fi denunțat pentru colaborare la crimă și genocid. Aceasta pentru a nu da în vileag în fața lumi, în public înscenarea petrecută la Bistrița *în care Antonescu a fost fabricat peste noapte adversar al odiosului monarh,* înscenare organizată de Carol, Moruzov și Antonescu. În orice acțiune dar mai ales într-o lovitură de stat sunt doi termeni: reușit și nereușit. În ipoteza când dictatura carlistă va eșua, după cum s-a și întâmplat, *aceștia pregătesc colacul de salvare pentru odiosul monarh și metresa sa.* Și cum nici Antonescu nu credea în reușita dictaturii, sau în ambiția sa își dorea o altă soartă de care a avut într-adevăr parte, acceptă scenariul propus de Carol și Moruzov: este scos din guvern cu „tam-tam" și este înlocuit cu „monoclul negru" cum îl numea Iorga pe Călinescu, un reformat și acela de origine fanariotă, la Ministerul Apărării Naționale. Nu au găsit un alt om de încredere de talia lui Antonescu, în toată aramata română și atunci nu a avut încotro și a făcut apel la Chiorul.

Cei doi făcuseră parte, ca oameni de încredere ai regelui și în primul guvern de dictatură carlistă Antonescu la război, Călinescu la interne.

„Chiorul", cum îl numeam noi pe Călinescu, care în scurt timp devine deținătorul a trei departamente: internele, războiul și interimar și la Ministerul Învățământului, pentru a-i putea avea mai bine în mână pe legionari și în special Frățiile de Cruce. Lui Antonescu îi *fixase zgomotos domiciliul obligatoriu la Bistrița.* Înscenarea a reușit,

păcălind întreaga lume politică şi pe Sima (sau Sima s-a lăsat păcălit pentru a mai avea o şansă să devină ministru, după cum avea obiceiul să se lase păcălit). Colacul de salvare a reuşit, regele scăpând doar cu o sperietură la Timişoara. Unii zic e o altă înscenare, dar să lăsăm deocamdată că abia am terminat cu una.

Şi acum o succintă, dar cuprinzătoare relatare, asupra actului de linșaj din incinta închisorii Jilava cu ocazia deshumării Căpitanului, Corneliu Zelea Codreanu a Nicadorilor și Decemvirilor.

Deshumarea se produce anevoie, într-o atmosferă de plâns general, nu provocat de cele 14 familii, ci de lumea legionară care nu era de puțină importanță. Corpurile desfigurate ale legionarilor, dizolvați în cele 15 damigene de acid sulfuric, deveniseră greu, chiar foarte greu de identificat. Atmosfera era foarte încărcată. Toată această lume legionară l-a iubit atât de mult pe Căpitanul, pe frumosul Căpitan, mutilat, de nerecunoscut, încât a trezit meritatul și inevitabilul linșaj, bine calculat de Antonescu și de colaboratorii săi. Și dacă pe vremea Domnului nostru Iisus Hristos linșajul se făcea cu pietre, care erau la îndemână, azi linșajul s-a făcut cu gloanțe. Toți au declarat că legionarii aveau pistoale. Locul pietrelor, inevitabil l-au luat gloanțele. Degeaba Iamandy și celelalte personalități criminale s-au repezit și sărutau bocancii și cereau iertare, ca și Antonescu. Dealtfel ambițiosul dictator, în repetate rânduri, în celulă, până în ultimul moment înainte de a ieși spre a merge să fie împușcat, - declară lui Eugen Cristescu, șeful serviciului său de informații-în așteptarea momentului în care va fi dus în fața plutonului de execuție (gurile rele spun că acesta era format din evrei), Antonescu îl aprostofează pe colaboratorul lui de încredere, cu vădită părere de rău: *„Cristescule, față de legionari am greșit, trebuia să ne înțelegem cu acești tineri care au avut dreptate. Dreptatea era de partea lor.”*

Eugen Cristescu îi asigura securitatea față de armata română, căci el era susținut și apărat de armata germană. Gestapoul stătea la masă cu el ! Un ambițios morbid; un neisprăvit politic în fața statului român și încă cu puteri depline.

Abominabilă calamitate. Cruntă ironie !

Așa de bine i-a asigurat-o, încât a fost de ajuns o lovitură de

salon, ca întregul edificiu al dictaturii faimosului cretin Antonescu, *clădit pe nimic,* de fapt, să se prăbușească în neant, ca și cum nici n-ar fi fost.

De asemenea, la procesul său, Antonescu declară generalului Petrovicescu, fostul Ministru de interne al leginarilor: *„Petrovicescule, față de voi,legionarii, am greșit, și-mi pare rău. Vă rog să mă iertați"...*

Antonescu, câinele roșu, după înmormântarea lui Corneliu Zelea Codreanu, a Nicadorilor și Decemvirilor, era mulțumit de felul cum s-au desfășurat evenimentele, de spectacolul oferit în incinta închisorii Jilava, *felicitându-se cât de ușor a scăpat și de Carol și de Moruzov,* fără să le dea ocazia să-l denunțe. Dar, și-a dat seama curând, că se aflase, că *el însuși este organizatorul linșajului.* Aceasta de frica lui Moruzov, care la un eventual proces ar fi putut să fie învinuit de colaborare și *divulgată înscenarea făcută de rege, Moruzov și Antonescu* și că fixarea domiciliului obligatoriu la Bistrița a fost o înscenare, care a indus în eroare opinia publică și politică a vremii.

Cercetați cartea scrisă de Antonescu sau numai semnată „Pe margine de prăpastie" pentru defăimarea și denigrarea legionarilor, unde el însuși se trădează, *recunoscând că domiciliul obligatoriu este o înscenare,* că este un adversar al regelui și îndeosebi al dictaturii regale, ca mai târziu, după eșuarea dictaturii să poată juca rolul pe care l-a și jucat, de colac de salvare al regelui și al metresei sale. Această deconspirare proprie este clară, evidentă, într-unul din *memoriile de protest împotriva dictaturii scris de Antonescu,* adresat regelui, menționând: „Maiestate, fac acest memoriu pentru a fi act în arhiva regală"... !?

Ca să nu stea în picioare învinuirea ce i se aduse de organizator al linșajului, *își caută alibi* și îl găsește de îndată, acuzând, drept țap ispășitor în locul lui *pe colonelul cu stea din justiția militară, pe comandantul legionar Ștefan Zăvoianu, prefectul poliției capitalei,* pe care îl judecă de îndată, ceea ce nu a făcut cu cei de la Jilava, cu *autenticii criminali și-l condamnă apoi a moarte, executându-l imediat.* Pare-mi-se că ar fi o asemănare cu evenimentele din 1989. Probabil, că de la Antonescu a luat lecții cripto-comunistul Iliescu la

1989.

Căpitanul, în urma unor greșeli pecuniare ale lui Eremeiu, și pentru alte carențe confidențiale ale lui Silaghi, se hotărăște să îi trimită pe amândoi în Italia să-și ia doctoratele. Lipsesc din țară tocmai acum, în ajunul cazului Stelescu, când Căpitanul era amenințat cu moartea din toate părțile. *Lipseau doi legionari de mare valoare, de mare credință. Lipsea și Stere Ciumete, Iancu Caranica, Doru Belimace, Nichi Constantinescu.*

Când eu ajung în lagărul de la Miercurea Ciuc, șeful legionarilor din lagăr, eminentul doctor Niță Nedelcu, medicul mareșalului Averescu mi-l prezintă pe comandantul legionar dr. Eremeiu. Sigur, devenise doctor și Victor Silaghi care nu mai era în lagăr, evadase.

Singurul legionar din toate căpeteniile legionare, întemnițate din rațiune de stat [1] , care a reușit să evadeze și încă din cel mai sever lagăr de exterminare și care nu a mai putut fi arestat nicodată, *celebru aghiotant al Căpitanului,* Dr. Victor Silaghi.

Dr. Niță Nedelcu de care m-am despărțit pentru ultima dată în toamna lui 1964, numărându-ne tustrei (cu Eremeiu) printre intransigenții care au ieșit ultimii din închisoare, nu cunoștea cazul Eremeiu-Silaghi. Eu îl știam fiindcă eram un „alter ego" al lui „Bădia", soacra Legiunii, dar tot ce știam intra în pământ (legea tăcerii).

După cazurile regretabile, Manciu, Duca și Stelescu, a urmat o perioadă de dezmeticire pentru bravii legionari, de regăsire din rătăcirea la care au fost împinși *de pe linia creștină.* Legionarii au fost permanent provocați de autoritățile partidelor, care s-au perindat vremelnic la cârma țării, au fost invitați permanent la dansul păcatului, prinși în hora crimelor organizate de rege și camarila regală. Legionarii nu au răspuns însă, decât atunci când au fost în legitimă apărare, lăsându-i pe ei să se bălăcească în mocirla crimelor și a abuzurilor.

[1] - Rațiune de stat, principiul în baza căruia o autoritate de stat ia unele măsuri de interes general, trecând peste interseul particular, ocolind legea, ceea ce justifică, motivează existența Rațiunii de a fi...

Corneliu Zelea Codreanu și Ionel Moța, doctori în drept de la Grenoble, printre cei cinci fondatori ai Legiunii Arhanghelului Mihail, plecând de la icoana Arhanghelului Mihail, au căutat mai întâi să cauterizeze cu sabia de foc focarele de infecție sufletească, înainte de a-și pune problema veșmântului exterior. Au pornit deci, dinlăuntru spre în afară. „Am rătăcit o vreme..." afirmă Ionel Moța. Legionarii se dezmeticesc însă singuri din rătăcirea în care au fost împinși, cu știință, de rege și camarila regală, organizatorii crimei organizate.

Căpitanul se adresează legionarilor cu următoarea recomandare: *„În trecut ați dat dovadă de eroism, acum trebuie să acceptați martirajul.* Să ajungem la ultima treaptă a trăirii legionare, să nu mai răspundem la provocări. Să ne întoarcem pe linia Legiunii Arhanghelului Mihail, *pe linia martirajului creștin.*"

Indubitabil, criminalitatea nu se află de partea legionarilor, criminalitatea se află de partea regelui dement și a camarilei sale, de partea deținătorilor crimei organizate, de partea celor care, așa cum le spune Corneliu Zelea Codreanu, *„se înșeală amarnic crezând că abuzul, crima, nedreptatea, demagogia, prostia, lipsa de scrupule, minciuna, impostura, pot fi reguli de guvernare."*

La 29 mai 1934, după terminarea judecării procesului pedepsirii lui Duca, Corneliu Zelea Codreanu împreună cu un grup de tineri intelectuali judecați împreună în acest proces, au depus o icoană la Schitul de lemn de pe Rarău, unde Căpitanul locuise cu Ionel I. Moța și Frățiile de Cruce.

La 21 ianuarie 1934, Prof. Dr. Nae Ionescu fusese arestat la Sinaia și dat în judecată, fiind ținut sub arest până la 7 februarie 1934 când este pus în libertate. În seara aceleiași zile este însă rearestat și ținut la Consiliul de Război până la 15 martie 1934.

De la 15 mai până la 17 august 1934, la cărămidăria din Giulești s-au lucrat 80.000 de cărămizi. La 17 august 1934, jandarmii au închis tabăra și au pus stăpânire pe cărămizi.

În 1934 și 1935, legionarii au construit pe Muntele Rarău o casă de adăpost pentru legionarii săraci și bolnavi.

La Cotingenii Mari, Soroca, legionarii au lucrat 97 de zile în

1934, reconstruind Biserica ruinată.

La 16 noiembrie 1934, se judecă la Curtea cu Juri din București procesul căpitanului Emil Șiancu, eroul moților, apărătorul moților. Este achitat.

La 25 noiembrie 1934, reapare „Cuvântul studențesc legionar". Președintele Uniunii studenților creștini români era Traian Cotigă. Președintele Centrului studențesc București era Gheorghe Furdui. Prin Circulara de la 1 decembrie 1934, Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, proclamă ziua de *10 decembrie ziua suferinței legionare.*

La 17 decembrie 1934 are loc Congresul fascist de la Montreux, Elveția. Ionel I. Moța, care participă la acest Congres, propune o moțiune în problema evreiască, iar Congresul hotărăște în unanimitate să combată acțiunea destructivă a evreilor. Tot în aceeași zi, din îndemnul lui Titulescu, poliția elvețiană îl arestează pe Ionel Moța și îi perchezitionează locuința. *Ionel Moța îi trimite o scrisoare lui Titulescu*, în care îl acuză de această trădare. Scrisoarea se încheie astfel: „România de mâine, a noastră, a tinerilor, care se va înstăpâni cu siguranță, în curând, va ști să șteargă această ofensă de pe obrazul țării." *Și s-a ținut de cuvânt, chiar mai devreme !*

Chiar peste un an și mai bine la 29 august 1936, Titulescu a trecut de pe linia ascendentă pe cea descendentă, fără putință de revenire, *adeverind cuvintele lui Ionel Moța* încheindu-i pentru totdeauna nefasta sa activitatea politică.

La 1 ianuarie 1935, Corneliu Zelea Codreanu semnează „Circulara către legionarii din întreaga țară", făcând bilanțul anului precedent: 18.000 de arestări, 18.000 de case călcate de barbari și umplute de sânge nevinovat, 300 de bolnavi în închisori, 16 morți și 3 *înmormântați de vii, sub pământ.* La 12 ianuarie 1934 fusese asasinat legionarul Gheorghe Negrea pentru credința sa. Circulara se încheie astfel: „Inainte, dragi legionari! Fiți mândri de tot ce a fost în anul acesta greu, și pășiți cu nesfârșită încredere în anul care urmează." Așișderea, ca în pădurea cu fiare sălbatice prevăzută de Căpitanul în Cărticica șefului de cuib de la început.

În aprilie 1935 se înființează Asociația Generației Mișcărilor Studențești de la 1922, sub președenția dr. Ionel Moța. Generalul

Gheorghe Cantacuzino Grănicerul tipăreşte un manifest în limbile română şi franceză, în care declară că deşi născut şi crescut în Franţa, nu vede altă soluţie decât a unei înţelegeri între Germania, Italia şi Franţa, ca *să se poată împotrivi acţiunilor iudeo-francmasonice a Societăţii Naţiunilor Unite.*

De la 17 până la 19 aprilie 1935, are loc la Craiova, Congresul studenţilor români creştini, sub preşedenţia lui Traian Cotigă. Ionel Moţa este proclamat preşedinte al Uniunii Naţionale a studenţilor creştini din România.

La 5 iunie 1935 ia fiinţă Partidul „Totul pentru Ţară", sub preşedenţia generalului Zizi Cantacuzino Grănicerul. Activitatea legionarilor se desfăşoară impetuos pe linia taberelor de muncă. La tabăra de muncă de la Drăgăşani (iunie-august 1935), legionarii fabrică 100.000 de cărămizi, destinate zidirii Catedralei din oraş. Tot în 1935, din iunie până în octombrie, legionarii din Giurgiu au construit clădirea destinată sediului Mişcării legionare. Legionarii au construit Mănăstirea Izbuc din Judeţul Bihor, din iunie până în septembrie 1935. Tot în această perioadă, legionarii au lucrat la temelia unei mănăstiri Buga, Judeţul Lăpuşna. Legionarii au clădit o Biserică din iulie până la 10 octombrie 1935 la Aciliu, Judeţul Sibiu. Tabăra de la Carmen Silva a fost cea mai mare tabără de muncă a anului 1935. Acolo au lucrat de la 5 iulie până la 10 septembrie 1935, 800 de legionari, în prezenţa Căpitanului, construind 7 cabane, un kilometru de şosea, terase, drum pentru automobile, trei fântâni; au consolidat malurile, au făcut canale pentru scurgerea apelor, ziduri, turnuri şi alte lucruri mai mărunte.

O altă tabără a fost la Mănăstirea Arnota, loc de odihnă a Voievodului Matei Basarab, unde au lucrat de la 8 iulie la 15 septembrie 1935, 242 de legionari, săpând un drum în stâncă. Legionarii au mai construit o minunată casă de cultură în Comuna Latlaz, Judeţul Alba de la 15 iulie la 19 octombrie 1935.

Tabăra de muncă pentru construirea unei Biserici, în comuna Marca, Judeţul Sălaj, s-a desfăşurat de la 8 iulie la 8 septembrie 1935. Legionarii au făcut cărămizi.

Tabăra de muncă din Comuna Valea Mare, Judeţul Bălţi, s-a

desfăşurat între 8 iulie şi 6 septembrie 1935, iar legionarii au lucrat 100.000 de cărămizi pentru a zidi o Biserică.

De la 18 iulie până la 14 septembrie 1935, în comuna Inca, Judeţul Arad, legionarii au lucrat de asemenea 100.000 de cărămizi, destinate construirii unei şcoli în anii următori. Tabăra de muncă Iancu Flondor, român bucovinean de viţă veche, Storojneţ legionarii au lucrat cărămizi pentru casa legionară din 1935.

În septembrie 1935 începe la Cluj construirea Căminului Ardealul Tânăr Legionar. Iniţiativa construirii acestui cămin aparţine doctorului Ion Banea, doctor în medicină şi drept, medic şi avocat, comandant legionar. Pentru construirea acestui cămin s-au organizat patru tabere legionare, în care au lucrat 800 de legionari.

La 6 noiembrie 1936 s-a făcut sfinţirea primei construcţii a căminului, şi din acea dată au locuit aici 25 de legionari.

De la 16 septembrie până la 4 octombrie 1935 legionarii au construit 6 diguri ca să împiedice revărsarea apelor Oltului asupra Mănăstirii Manu, Judeţul Vâlcea.

La 29 septembrie 1935, Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, dă prima Circulară privind comerţul legionar către şefii de judeţ, fixând normele de organizare.

La 4 octombrie 1935, Sfântul Sinod, la îndemnul Patriarhului de pomină, Miron Cristea, trimite o adresă către toate eparhiile din ţară, prin care interzice munca legionarilor pentru Biserici. Intr-adevăr, în acest fel Patriarhul se face de râs, se compromite, devine de pomină aşa cum l-au calificat enoriaşii în frunte cu sacerdoţii.

La *2 decembrie 1935, generalul Cantacuzino Grănicerul,* eroul făuririi României Mari, preşedintele Partidului „Totul pentru Tară", expresia politică a Legiunii Arhanghelului Mihail şi a Gărzii de Fier, răspunde printr-un manifest în termeni categorici, ofensatoarei atitudini a lui Miron Cristea.

La 11 noiembrie 1935, Căpitanul hotărăşte controlul legionar. Controlul avea ca scop respectarea moralităţii şi a corectitudinii legionare.

La 14 noiembrie 1935, Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, inaugurează Cooperativa legionară din Bucureşti. Fănică Anastasescu,

celebrul simpatizant legionar este numit administrator, iar Emil Eremeiu, comandant legionar, este numit director.

La 6 decembrie 1935, Căpitanul pleacă la Carmen Sylva, și începe redactarea cărții „Pentru legionari".

La 22 aprilie 1936, Corneliu Zelea Codreanu se întoarce de la Carmen Sylva, după ce terminase de scris cartea și la 1 octombrie 1936 apare cartea „Pentru legionari", carte de căpătâi pentru lumea leginară.

La 6 decembrie 1936, Căpitanul întemeiază Ordinul „Buna Vestire" și numește Comandanți ai Bunei Vestiri pe dr. Ionel I. Moța, ing. Gheorghe Clime, Radu Mironovici, Ilie Gârneață, Corneliu Georgescu, Mille Lefter și ing. Ion Blănaru, șapte căpetenii desăvârșite.

La celălalt capăt al continentului, se trage cu mitraliera în obrazul Domnului nostru Iisus Hristos de către materialiști, falși umaniști, comuniști, guvernamentalii din Spania, asasinii lui Primo de Rivera, Jose Antonio (1903 Madrid-Alicante 1936), fondatorul falangei spaniole în 1933, împușcat în 1936 de guvernul republican - de comuniști. Ca și la noi Corneliu Zelea Codreanu, strangulat, împușcat dizolvat în acid sulfuric, timorați de natura harică a Căpitanului, Corneliu Zelea Codreanu, de guvernul prezidat de patriarhul Bisericii Ortodoxe Creștine de Miron Cristea în 1938.

O echipă formată din *7 înalte căpetenii legionare*-cifra desăvârșirii-din cei mai mari comandanți legionari, hotărăsc să meargă să lupte în Spania, *să moară pentru Hristos și Biserică.* Echipa este formată din Dr. Ionel Moța, Dr. Vasile Marin, Ing. Gheorghe Clime, prințul doctor Alexandru Cantacuzino, av. Nicolae Totu, economistul licențiat Bănică Dobre și preotul ortodox Ion Dumitrescu Boșa, cele mai înalte căpetenii legionare. Echipa va fi prezentată generalului erou Moscardo de generalul erou Zizi Cantacuzino Grănicerul, eroul din Primul Război Mondial, unul dintre făuritorii României Mari, decorat cu Ordinul Mihai Viteazul. *El oferă generalului erou Moscado*, apărătorul alcazarului din Toledo, o sabie de Toledo, istorică, din familia Cantacuzinilor. 7 Căpetenii - numărul desăvârșirii...

La 13 ianuarie 1937, se petrece marea jertfă legionară, care se înscrie în istorie prin moartea eroică a doctorului Ion Moța și a doctorului Vasile Marin, pe Frontul naționalist din Spania, la Majadahonda. După înmormântarea lor la Casa Verde, Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu, crează *Corpul legionar Moța-Marin,* de 10.000 de legionari, gata pentru moarte în orice clipă, pe linia *Legiunii Arhanghelului Mihail, pe linia martirajului creștin,* sub comanda prințului Alexandru Cantacuzino, comanadant legionar. La început numărul a fost fixat la 1.000 de legionari. A fost imposibil însă, pentru Căpitan să se oprească la acest număr. Cu mare greutate s-a putut opri la 10.000 de legionari. Pentru a vedea ce s-a întâmplat cu legionarii de la numărul 10.001 încolo, consultați Memoriile lui Nicolae Iorga, denigratorul Mișcării legionare. In mod cu totul excepțional s-a mai aprobat un număr de 33 de legionari, număr din mistica legionară, numărul membrilor Statului Major al Legiunii. Cât a trăit Căpitanul, legionarii nu au mai răspuns la provocări cu violență, nicidecum cu crime, *chiar când s-au aflat în legitimă apărare.* Au rămas pe linia Legiunii Arhanghelului Mihail, pe linia creștină. Cu toate acestea, provocările la adresa Mișcării legionare și-au urmat cursul, culminând cu genocidul din 1939, moment în care Carol al II-lea și camarila sa au mobilizat împotriva lumii legionare pe toți dușmanii românismului.

La 11 noiembrie 1937, Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, propune, și Senatul Legiunii aprobă candidatura pentru următorii *senatori legionari:* prof. dr. Corneliu Șumuleanu, col. Vasile Piperescu, fostul comandant al regimentului 25 Infanterie, care înainta în Ardeal pe Valea Oituzului, și din care a făcut parte ca voluntar Corneliu Zelea Codreanu, colonelul cu stea din Justiția militară Ștefan Zăvoianu, dr. I. Pantelimon, farmacist Aristotel Gheorghiu, pr. Duminică Ionescu și col. invalid Vasile Diaconescu. . Din nou este vorba despre șapte căpetenii, numărul desăvârșirii.

La 10 ianuarie 1937, prof. dr. Nae Ionescu, deschide la Biserica Sfântul Anton din București un ciclu de conferințe, vorbind despre știință și credință.

La 13 ianuarie 1937, Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu înal-

ță la gradul de Comandanți ai Bunei Vestiri pe Constantinescu Nicolae, Doru Belimace și Iancu Cananica, *nicadorii.*

La 13 februarie 1937 se face înmormântarea eroilor luptători pe Frontul naționalist din Spania, eroii de la Majadahonda, doctorii Ionel Moța și Vasile Marin.

Îndată după înființarea partidului „Totul pentru Tară”, expresia politică a Gărzii de Fier, adeziunile la Mișcarea Legionară sunt nu cu sutele, ci cu miile, zilnic. Regele dement și camarila sa, înspăimântați de această mobilizare inexorabilă a vieții politice, îngroziți că nu își vor mai putea face de cap, cel puțin ca până acum, încearcă să înăbușe această aderență tot mai puternică la Mișcarea Legionară. Regele *încearcă să transforme țara* într-un stat polițist, într-o pădure, căreia contemporanii i-au zis, *pădurea cu fiare sălbatice.*

Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu, cu natura sa harică, cu firea sa profetică, prevăzuse această calamitate încă cu mulți ani înainte și o *descrisese în Cărticica Sefului de cuib, pagina 59:*

„Nu va trece mult și cărarea legionară va intra într-o pădure, căreia lumea îi va zice pădurea cu fiare sălbatice. De la marginea pădurii se vor auzi urletele acestora, așteptându-i pe cei ce vor intra acolo, pe care să-i poată sfâșia. Este o nouă încercare prin care *legionarii vor trebui să treacă după muntele suferinței.* Cine este fricos rămâne la marginea pădurii, cine este viteaz intră înăuntru, pentru a lupta și a înfrunta mii de primejdii, despre care s-ar putea scrie și se *va scrie mai târziu o întreagă carte.* Legionarii nu fug de pericol, nu se ascund după copaci, din contră ei se află acolo unde este primejdia cea mai mare.”

Pădurea cu fiare sălbatice nu este o glumă, este o realitate a acelor timpuri, o grea încercare pentru legionari. In mijlocul pădurii, legionarii vor fi atacați de persoane nefaste, care sfidează legile divine. Două dintre aceste persoane se află în afara mișcării legionare: sângerosul monah Carol al II-lea și „câinele roșu”, Ion Antonescu. Cel mai periculos se dovedește însă a fi atacul din interior, din partea lui Horia Sima, *mai ales că cei trei au fost vremelnic coalizați.*

După ieșirea din pădurea cu fiare sălbatice - biruitori e greu de spus, dar cu viață-*legionarii au dat de mlaștina deznădejdii.*

La 5 septembrie 1936, jandarmii năvălesc în tabăra de la Susai, Predeal, condusă de comandantul legionar Ion Dobre, *profanează mormintele eroilor neamului, răvășesc osemintele,* devastează tabăra și-i obligă pe legionari s-o părăsească. La 9 septembrie 1936, generalul Cantacuzino Grănicerul se adresează printr-o declarație publică prelaților, ofițerilor, miniștrilor și gazetarilor, declarație în care-și exprimă revolta și cere pedepsirea profanatorilor. La aceasta declarație se adaugă telegrama trimisă de Ion Dobre lui Carol al II-lea. Totodată, luând cunoștință de cele petrecute la Predeal, Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, îi trimite o scrisoare generalului Cantacuzino Grănicerul, în care cere imediata scoatere a întregii jandarmerii din cadrul armatei, pedepsirea celor doi ofițeri ai căror subalterni au fost capabili de asemenea crime, arestarea jandarmilor plutonieri și sergenți și judecarea lor pentru profanare, demiterea prefectului de Prahova.

La 26 februarie 1937, Consiliul de Miniștri desființează căminele și cantinele studențești din toate centrele universitare. Această infamie a fost săvârșită pentru a lovi în studențime, care devenise aproape în totalitate legionară. *Această lovitură era cu precădere adresată lumii legionare,* la cererea lui Gavrilă Marinescu și Ștefănescu - Goangă.

La 1 martie 1937, rectorul Universității din Iași, Traian Bratu, este atacat și rănit de trei necunoscuți. Atacul a fost în mod tendențios atribuit legionarilor, mai precis studențiior legionari. Acest *incident penibil* a fost organizat la Iași *pentru a denigra Mișcarea legionară.* La *2 martie, Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu* dă un comunicat în care arată că legionarii nu au nici un amestec în incidentul în urma căruia Traian Bratu a fost rănit.

În aceeași zi, 2 martie 1937, Guvernul Tătărescu hotărește închiderea tuturor Universităților din țară. Multă lume, bine informată, susține că decizia de închidere a Universităților fusese luată înainte de atentat sau mai exact *înainte de a se ști de un atentat.* Măsura neîndreptățită a venit atât de simultan cu dipoziția de închidere a universităților încât el însuși, *guvernul deconspiră cele puse la cale de camarilă inspirată de Iamandy,* liderul organizației de Iași al

liberalilor.

În fond care a fost socoteala: Legionarii, recte Căpitanul, constată și se convinge, că una peste alta, că peste alte deosebiri spune Căpitanul, noi credem că Domnul Iuliu Maniu este un om corect, și de ținută morală într-o țară care moare în fiecare zi de lipsă de ținută morală. Corneliu Zelea Codreanu hotărăște să se apropie de acesta.

Simultaneitatea acestei măsuri cu momentul în care se produce incidentul soldat cu rănirea lui Traian Bratu, *deconspiră scenariul pus la cale de Iamandy,* liderul organizației de Iași a liberalilor.

Ce se urmărea, în fond? Corneliu Zelea Codreanu și-a dat seama că această conspirație țintea de fapt *apropierea dintre legionari și Iuliu Maniu.*

In pofida deosebirilor de ideologie, legionarii vedeau în Iuliu Maniu un om corect și de înaltă ținută morală, într-o țară ce murea pe zi ce trece din lipsă de moralitate. Tocmai împotriva corectitudinii se îndrepatau atât uneltirile împotriva legionarilor, cât și a lui Iuliu Maniu. Corneliu Zelea Codreanu se hotărăște să se apropie de acesta.

Cu toate, că principiul monarhiei constituționale prevedea, pentru monarh, să domnească și nu să guverneze, regele Carol al II-lea încalcă acest principiu și optează pentru guvernare. Acesta, împreună cu camarila sa, *conspiră împotriva apropierii iminente dintre legionari și Iuliu Maniu,* în care vedeau un potențial pericol. Așa se explică atentatul împotriva lui Traian Bratu, de la Iași. Traian Bratu era un anti-legionar, un legionaro-fob cu trecut cu state, bine cunoscut de Imandy. Bratu, fost președinte al Senatului în una din guvernările lui Maniu, ardelean de la Sibiu. *Mobilul bine ales pentru atentat,* care trebuia să prejudicieze apropierea dintre Maniu și Corneliu Zelea Codreanu.

Într-o seară pe Toma Cozma, lumina stinsă de autoritpțile liberale a lui Imandy se produce atacul, în apropierea casei lui Bratu de către trei indivizi, de către bătăușii lui Imandy. Corneliu Zelea Codreanu cu firea sa profetică, cu previziunea sa de a ști înainte de a prevedea lucrurile din timp, *dă comunicatul concurându-l aproape pe Tătărăscu.* Sunt anchetați mulți din lumea legionară, cei care făceau ancheta departe de conspirația camarilei, până la urmă, sunt trimiși în

judecată 6 legionari. Paremi-se două procese alăturate: procesul petelor de sânge și procesul bătăușilor.

Legionarul Ilie Stângă, jurist care avea *un alibiu arhicunoscut de multă lume, insinua* spre a-și bate joc de anchetatori.

Cercetările se duceau asiduu, comandate de liderul liberalilor, Imandy cu grijă ca nu cumva să fie deconspirat. Avocatul Ilie Stângă râde peste tot, că Bratu era un măgar și așa avea urechile prea mari. Cu toate aceste glume, cu insinuările lui a fost trimis în judecată lângă ceilalți învinuiți.

După dispozițiile lui Iamany și în pofida comunicatului pe care îl emite aproape concomitent cu promulgarea deciziei luate de guvernul Tătărăscu, sunt trimiși în judecată șase legionari.

La Iași, procesul împotriva legionarilor nu putea avea sorți de izbândă. *La Iași se știa că atentatul nu putea fi opera legionarilor,* că atentatul nu era decât o farsă. De aceea, procesul a fost mutat la *Brașov pentru a fi luat în serios.* La 1 decembrie 1937 se judecă procesul celor șase studenți legionari, acuzați de rănirea rectorului Traian Bratu. *Studenții sunt achitați împreună cu cacialmagiul avocat* Ilie Stângă. De altfel o căpetenie legionară.

La 25 octombrie 1936, are loc înființarea Corpului Muncitoresc Legionar, sub comanda comandantului legionar al Bunei Vestiri, ing. Gheorghe Clime. Căpitanul precizează: „Nu-i de ajuns să învingem comunismul. Muncitorii au dreptul la pâine și onoare. Trebuie să luptăm pentru dreptatea muncitorilor."

Radu Gyr. și Ion Mânzatu compun un foarte inspirat cântec *„La luptă, muncitori!"*, invidiat și de sovietici. Cuvântul de ordine lansat de Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu a fost: „La luptă, muncitori din toată țara!" Corpul muncitoresc legionar ajunge la 1300 de unități.

La 21 februarie 1937, apare „Buna Vestire", ziar liber de doctrină legionară, fondat de Dragoș Protopopescu-profesor universitar, Toma Vlădescu-prim-redactor, Mihai Polihroniade-redactor, poetul Valeriu Cârdu, Nicolae Totu, Bănică Dobre, Virgil Rădulescu, Alexandru Cristian Tell. „Buna Vestire", alături de „Cuvântul" lui Nae Ionescu și alte câteva publicații, alcătuiesc jurnalistica legionară.

Iată care este „Imnul muncitorilor", semnat de profesor doctor Radu Gyr, pe muzica lui Ion Mânzatu:

„ În trudă ne-am zbătut și-n umilință
Tiranii pâinea ne-au luat.
Destul ne-am încleștat în suferință
Cu neamu-ntreg am sângerat...

Din greu și aspru vuiet de ciocane,
Incovoiați de foame și nevoi
Din zgură de furnale și cazane
Flămânzi ne ridicăm și goi.

Refren:

La luptă, muncitori!
Veniți, legiunea ne adună
La luptă, muncitori!
Veniți în crâncena furtună!
La luptă, muncitori!
Zidari de veacuri viitoare
Cu frunțile în soare,
Ne înălțăm biruitori!

Din fabrici, din uzine și din mină,
Din toiul beznelor adânci,
Am izbucni,t năpraznic, spre lumină
Ca o năvală grea de stânci.

Călcăm cu pași de flăcări spre Dreptate!
Pe drum de foc și cer izbăvitor!
Un clopot sfânt în pieptul nostru bate,
S-aprind de umeri aurori

Refren:

Pentru dreptatea noastră legionară
Si pentru întregul Nem sărac
Din fulger vom clădi o nouă Țară

Pe nicovale mari de veac!

Ca viforul vom trece prin prigoane
Marin și Moța ne veghează-n cer...
Din jertfe și trăznet de ciocane
Ne-om făuri Destin de fier.

Refren

Itinerariul echipei legionare care pleacă pentru a lupta în Spania

Marți și miercuri, 25 și 26 noiembrie 1936, echipa de comandanți legionari, alcătuită din cele mai înalte căpetenii legionare, *Dr. Ionel I. Moța, Dr. Vasile Marin, ing. Gheorghe Clime, prințul Dr. Alexandru Cantacuzino, av. Nicolae Totu, ec. licențiat Bănică Dobre și pr. Dumitrescu Borșa, conduși de generalul erou Cantacuzino Grănicerul* spre frontul spaniol, ducând cu ei peste hotare, legând veacurile până la banul Mărăcină, *prestigiul vitejiei românești și spiritul de jertfă totală în slujba Crucii.* Punctul de plecare: Gara de Nord. Trecerea se face prin punctul de frontieră Ghica Vodă. Drumul spre Spania a fost făcut pe ruta: Polonia, Berlin, Hamburg, Lisabona, *itinerariu impus de Leon Blum, prim-ministru al Franței în acel moment,* care a găsit de cuviință să refuze acordarea vizelor prin Franța grupului de legionari. Este naturală atitudinea vindicativă a evreului Leon Blum, ținând cont de destituirea recentă a filosemitului Titulescu, omul Genevei iudeizate, care fusese nevoit să părăsească portofoliul ministerului de externe al României, la 29 august 1936, *datorită presiunilor exercitate de lumea legionară.* Mici supărări care vor trece ca un vis urât, când se vor înfrăți în veci în aceeași spiritualitate națională Franța, Italia, Spania, Portugalia și România.

Trecuți în Polonia, Polonia lui Pilsudsky Iosif (1867-1935),

mareșal și om politic anti-sovietic, comandanții legionari sunt întâmpinați cu politețe și amicală atenție de către oficialii de la graniță, poate pentru că în sfârșit văd și alte fețe decât cele sovietofile.

Iată un episod relatat de Dr. Vasile Marin, concludent caracteristic iudaismului :

„Pe culoarul vagonului se aud deodată gemete de femeie și în dreptul ușii noastre apare escortată de un jandarm polonez, o tânără jidoavcă despletită cu ochii rătăciți și trăsăturile răvășite, gata în orice moment să-și piardă cunoștința. Se lamentează tânguitor pe limba ei, plină de accente îndurerate: „Patria mea, pământul meu pierdut..." Un călător polonez ne explică situația. Este vorba de o evreică galițiană emigrată în Palestina și reexpediată pentru cauze necunoscute în Polonia. Disperarea este atât de mare, încât întoarcerea din țara care pentru evrei reprezintă „pământul făgăduinței", echivalează cu o sinucidere pentru ea. Iată cum reacționează, când este vorba de patriotismul lor, fiii neamului care predică peste tot internaționalismul și ireligiozitatea. Intoleranți, fanatici, ireductibili, tradiționaliști când e vorba de neamul lor, de sinagoga lor, de căminul lor palestinian. Dizolvanți, antitradiționaliști, înverșunați internaționaliști, când se pune problema naționalismului celorlalte neamuri. Două atitudini contrare, s-ar spune. *Nu! Ci una și aceeași.* Intru salvarea și mărirea neamului lor, găsesc și mijloace pentru exaltarea naționalismului propriu, și pe cele pentru combaterea celorlalte naționalisme.

Atitudinea evreicei este deosebit de semnificativă. Naționaliștii cuminți ar trebui să ia aminte și *să învețe la școala fanatismului și a tradiționalismului evreiesc,* care în materie de religie și de naționalism nu cunoaște decât un singur drum: *calea intrasigenței absolute.* Acum să revenim la itinerariul echipei noastre de eroi.

La 26 noiembrie 1936, echipa de legionari ajunge la Berlin, în gara Amzoo. Îndată ce lasă bagajele la hotel pornesc să viziteze orașul. Intră într-un magazin pentru cumpărături. Bănică rămâne afară să privească. Grație staturii, uriașul și încă cu barbă, încurcă complet circulația la Charlottenburg, privirea bărbaților la el și admiră vrednicia flăcăilor români. Încă înainte de masă vizitează grădina Zoo, una din cele mai mari din Europa.

La 27 noiembrie, grupul de legionari se îndreaptă spre Hamburg. Aici sunt impresionați în mod deosebit de Palatul Primăriei. Seara se îmbarcă în Trans-Atlantic, luând drumul Lisabonei. Toți se simțeau bine, cu excepția lui Bănică Dobre, uriașul, care nu știa ce să facă cu restul de picioare, care nu încăpea în patul cabinei. Dintr-un gest de delicată atenție, Compania Maritimă l-a instalat pe generalul Cantacuzino Grănicerul într-un mic apartament, cu baie și salonaș, pe puntea de comandă a vasului. Toți știau aici cine este generalul Cantacuzino. De fapt, cu toată discreția grupului de legionari, cu toții știau cine sunt și unde merg. Odată cu înaintarea pe Atlantic, valurile devin din ce în ce mai agresive. Echipa noastră cântă, cântecele ce fac ecoul jertfelor și suferințelor legionare. După ce au intonat „Imnul legionarilor căzuți", comandații legionari i-au pomenit cu evlavie pe toți luptătorii pentru marea biruință legionară. La sfârșit a răsunat cântecul „O, Românie, patria mea!" de Nic. Cristea-Argeș, pe care legionarii îl cântau cu ochii îndreptați spre cer, ca și cum ar fi privit coborârea simbolică a drapelului cu scumpele culori naționale:

O, Românie, Patria mea,
Prin câte lupte și ce soartă grea,
Tu ți-ai croit un mare viitor
In ciuda oarbă a tuturor-Bis

Menir 'naltă ai de 'mplinit,
Să aduci pacea în Răsărit,
Să fii un soare strălucitor,
Să dai lumina ta, tuturor.-Bis

Din cer Prea Sfântul, cu mâna Sa,
Pe-al tău popor brav va proteja,
Făcându-l pe Rege pe-acest pământ
Şi scut de pază tronului sfânt.-Bis

Iar de primejdii și vecini răi,
Te-or apăra legionarii tăi.

Se vor lupta ca Iancu și Mihai
Pân'te-or preface în dulce rai.

Miercuri, 20 decembrie 1936: echipa noastră de bravi legionari se afla la Lisabona. Pe când așteptau în salonașul vaporului, în vederea rezolvării formalităților, apare un domn care se prezintă Ambasadorul Spaniei în Portugalia. Acesta îi însoțește pe legionari cu deosebită grijă la toate autoritățile de vămuire, iar apoi îi conduce cu automobilul său direct la Legația spaniolă, situată într-un palat care aparținuse pe vremuri regilor spanioli. Lisabona, oraș care are acum peste un milion de locuitori, de o deosebită frumusețe, nu putea să nu-i impresioneze pe eroii noștri. Lisabona este etajată pe o serie de coline care pornesc chiar de la țărmul mării, cu străzi largi și îngrijite, cu clădiri în arhitectura cărora se împletesc nenumărate elemente de artă maură. Impletirea dintre grandios și pitoresc se face fără note stridente. Clima, aspectul decorativ al palmierilor de pe bulevarde și din grădinile particulare, viața plină de culoare a mulțimii care furnică prin oraș, pelerinele negre ale studenților și jocul de nuanțe al faianțelor care acoperă fațadele caselor, fac din Lisabona un oraș de neuitat. Vasile Marin împreună cu Gheorghe Clime au întârzat prin oraș în căutarea unei hărți a Spaniei și a unei busole, iar când spre seară, s-au întors la hotel, nu mică le-a fost surpriza, când l-au găsit pe Totu în hol, în mijlocul unui grup de tineri spanioli, pe care îi și învățase să strige „Trăiască legiunea!" și de asemenea, salutul legionar. Acolo se mai aflau și câțiva bărbați refugiați din Barcelona, dacă mai întârziau câteva zile, ar fi fost cu toții împușcați. Ceea ce povesteau bieții oameni este aproape cu neputință de redat.

Iată însă un fapt pe care l-a reținut marele nostru dr. Vasile Marin, fapt care evidențiază din plin de ce sunt capabili comuniștii în dezlănțuirea lor criminală. Intre prizonierii luați de comuniști se afla și un bătrân industriaș, un om foarte cumsecade, și un patron cinstit cu drepturile lucrătorilor săi. După vreo două săptămâni de prizonierat, bietului bătrân i se reduse complet hrana. După mult timp, i se aduce un șnițel pe care omul îl mănâncă cu multă poftă. Indată după masă, comuniștii îi spun că șnițelul fusese preparat din carnea fiului său,

prizioner și el în altă parte a orașului. Apropae înebunit, bătrânul refuză să creadă. Atunci i se aduce cadravul fiului său proaspăt ucis și i se arată locul de unde fusese tăiată carnea pentru șnițel.

Refugiații din Spania care luaseră cunoștință de prezența echipei de opt legionari din România, puneau fapta descrisă mai sus în sarcina evreilor români veniți să lupte de partea comuniștilor și care se ocupau cu tratarea prizionierilor.

Joi, 3 decembrie, eroica echipă vizitează printre altele magnifica mănăstire a Sfântului Jeronimus, situată la marginea Lisabonei, catedrală în stil romano-gotic-bizantin. Eroii noștri află că sculpturile care se aflaseră în această catedrală au fost luate de Napoleon și duse la Luvru. Seara se dă un fel de masă în onoarea echipei noastre.

La Villar Fornesa, grupul de legionari părăsește pământul Portugaliei și pun piciorul pe tărâm spaniol. Imaginea Portugaliei rămâne a unei țări frumoase, dar sărace. Cu cât se apropie mai mult de Spania, peisajul se îmbunătățește. Aproape de amiază eroii noștri ajung în Fuentes de Onoro, punctul de frontieră al Spaniei cu Porugalia. Echipa fusese anunțată dinainte și trece fără nici un fel de formalitate în trenul spaniol, care merge spre Salamanca, cartierul general al generalului Franco.

Atmosfera este complet schimbată. După cum povestește doctorul Vasile Marin, încă de la graniță apar răniți în convalescență care se plimbă pe peronul gării Două surori de caritate fac o chetă pentru Crucea Roșie spaniolă. Generalul Cantacuzino oferă cu generozitate obolul nostru.

Din gări se urcă multe persoane, tot mai mulți ostași ai Spaniei naționaliste.

Peste tot voie bună și sincer entuziasm. Toți înțeleg marele moment istoric prin care trece Spania și cu autentică noblețe răspund la chemarea patriei. Imediat legionarii sunt identificați și de pe peroane sunt salutați cu salutul roman. Ai noștri au stat de vorbă cu Requentes și Falangiști prin gări, și mulți dintre ei erau perfect informați despre Garda de Fier și despre „Totul pentru Țară". Seara, grupul de legionari a ajuns la Salamanca, centru comercial, având circa 150.000 de locuitori.

Industria chimică, de pielărie și alimentară sunt dezvoltate în această zonă. In timpul Evului Mediu, Salamanca fusese un centru cultural înfloritor, cu Universitatea cea mai veche din Spania, înființată la 1243. Aici se află numeroase edificii arhitecturale, dintre care cea mai impunătoare rămâne uriașa catedrală, construită în secolul al XI-lea., încărcată cu toate podoabele arhitecturii și ale sculpturii. „Ne-a strivit cu măreția ei „ declară doctorul Vasile Marin, „și chiar dacă nu ar fi decât să lupți pentru apărarea unor asemenea divine comori de artă, și *tot ai merge senin la moarte.* Se înfioară și se răzvrătește în tine întreaga ființă la gândul că toată minunea aceasta ar putea fi atacată într-o zi de obuzele bestiilor roșii și că *aceste sculpturi fără egal* ar putea fi ținta grenadelor azvârlite de mâna troglodiților marxiști."

Au trecut apoi tăcuți înmărmuriți în bătrâna cetate a culturii, *străvechea Universitate din Salamanca, înființată în 1243,* prima din Spania.

Întâlnirea cu Prof. Dr. George Uscățescu !

Vă rog să-mi permiteți acum să fac o paranteză intimă. În 1940 mă aflam în biroul Secretarului general al Mișcării legionare, Nicolae Petrașcu, în trecere prin București. Venisem să-l văd. Il cunoscusem la Iași, într-un moment în care nu devenisem încă legionar. Si apoi șeful lor, Sima, era de la Mândra, Făgăraș, iar Secretarul general, Petrașcu, era de la Sâmbăta de Jos, Făgăraș, Trâmbițașu, casierul lor, era de la Voila, Făgăraș. Brașovul era fief-ul acestor făgărășeni, ce conduceau Legiunea. Petrașcu îmi spune: „Domnule inginer, vă rog să mă așteptați, sunt foarte ocupat. Avem de *discutat despre incidentul provocat de chestorul Ștefănescu și generalul.* „Profesorul Valeriu Ștefănescu, comandant legionar, decorat cu Crucea albă de către Căpitanul era considerat de către ei prietenul meu. Tineam mult la corectul comandant legionar Valeriu Ștefănescu. Am acceptat. In biroul lui

Petraşcu, un tânăr legionar în cămaşă verde aştepta. Intre timp intru în vorbă cu dânsul. Provenea din Frăţia de Cruce şi urma cursurile Universităţii din Bucureşti, Facultatea de litere şi filozofie şi Facultatea de drept. Era oltean, frumos şi foarte simpatic. Uscăţescu se născuse în 1919, într-o familie cu aspiraţii nobile de cultură. Era inteligent şi foarte plăcut în conversaţie. George era mai mic decât mine cu nouă ani. Era propus pentru o bursă în Italia şi acum aştepta să rezolve cu formalităţile, pentru plecare.

Petraşcu, „cap pătrat", cum îi spuneam noiîn intimitate, era vădit depăşit de postul în care se afla, de fapt, ca şi prietenul său Sima, complet nepotrivit pentru cele două funcţii pe care le cumulase-cea de vicepreşedinte al Consiliului de miniştri şi şef al Mişcării legionare. Această stare de fapt s-ar fi perpetuat chiar dacă ar fi renunţat la una din funcţii. Oricum ambiţia sa nu-i dădea voie să facă acest pas. Conducerea din acel moment a Mişcării legionare mergea într-un tempo inexorabil spre prăbuşire, precum s-a adeverit mai târziu. Sima pierduse complet măsura, iar cei 17 colaboratori apropiaţi, supranumiţi oamenii de încredere ai Comandantului, mai târziu în Germania „brigadierii", unii dintre ei chiar septembrişti de ocazie, erau oportunişti de meserie. Adevăraţii legionari erau lăsaţi deoparte, din motive strategice. Aceşti ambiţioşi nici nu erau mulţumiţi, ar fi vrut să ajungă chiar mai sus, şi militau în acest sens. Căderea lor era inevitabilă, dar ei nu simţeau acest lucru. Aşa se explică de ce George Uscăţescu, viitorul om de cultură de notorietate mondială, împreună cu mine, trebuia să aşteptăm ca acest om incompetent, Petraşcu, să ne dea atenţie.

Ne aflăm acum, în 1985, după 45 de ani de la întâmplarea povestită aici. Mă aflam în incinta Universităţii din Salamanca, când îmi aud pomenit numele pe una din săli. Foarte mirat, mă opresc. Un domn prezentabil mă apostrofează: „Desigur că nu mă recunoaşteţi. Sunt Profesor universitar George Uscăţescu." Pe măsură ce îl priveam, recunoşteam tot mai mult figura tânărului pe care îl cunoscusem întâmplător acum aproape o jumătate de veac, în biroul lui „cap pătrat". Din 1941, George Uscăţescu era doctor în filosofie şi litere, iar din 1943 doctor în drept. De câteva decenii este titularul Catedrei de istoria culturii şi estetică generală a Universităţii din

Madrid, Catedră ce aparținuse înaintea sa lui Eugenio de Ors. Opera sa relevă o înaltă erudiție și însumează împreună cu traducerile în alte limbi și reeditările sub *alte titluri peste 80 de volume.* Această operă este scrisă în limbile română, spaniolă, italiană și franceză și tradusă în germană, engleză, portugheză și greacă. Patru cărți urmează să apară în curând și în limba japoneză. Această operă îi asigură lui George Uscătescu *notorietatea situându-l printre cei mai prodigioși oameni de cultură ai continentului nostru.*

George Uscătescu face parte dintre cei calomniați de Nicolae Iorga, care se credea deținătorul unic și absolut al destinelor românești și al culturii române. Iorga avea însă o inteligență scăzută, cu toate că memoria sa era, într-adevăr, neobișnuită. Ca dovadă a prestigiului de care se bucura George Uscătescu, trebuie să pomenim că el a fost numit președintele Societății Ibero-Americane de Filozofie, președintele Societății Internaționale de Studii Umaniste de la Roma. Activitatea sa creatoare a fost încununată de Premiul Uniunii latine din Paris, în 1957, iar în 1964 primește Premiul Unității Europene la Roma. *În 1970, primește Premiul național de literatură al Spaniei.* Uscătescu plecase din țară la vârsta de 20 de ani și a dovedit acea precocitate extraordinară specifică generației sale, generația lui Mircea Eliade, Mircea Vulcănescu, Emil Cioran, Eugen Ionescu, Constantin Noica, Edgar Papu. George Uscătescu este un produs deplin al tradiției spirituale românești, făcând parte din elita de necontestat a Mișcării legionare.

În discuția avută cu profesorul Uscătescu, savantul găsește că, într-adevăr, Carol al II-lea, împreună cu consilierii săi, la rândul lor sfătuiți și influențați de Iorga-care-și închipuiau că sunt deținătorii absoluți ai destinelor românești și ai culturii române-au hotărât îndepărtarea elitei tineretului, elita legionară. Pentru a-și atinge scopul, acești oameni au recurs la crima organizată. Ceea ce ei nu au reușit în timpul dictaturii regale eșuate, căci regele Carol al II-lea a fost nevoit să fugă, a completat Antonescu, creând un „hiatus", cum spune profesorul Uscătescu. Numai emigrația mai putea garanta în acel moment continuitatea fenomenului cultural românesc. Dar să nu cădem și noi în miopia lui Iorga, crezând că emigranții sunt deținătorii

unici ai destinelor românești și a culturii române. Generația noastră are obligația istorică de a se fixa dincolo de drama ei contingentă, pe constantele permanente ale viitorului românesc. De aceea ea trebuie să opereze cu forțele vii, creatoare, cu esențele neamului nostru, destinate a *țâșni veșnic din trunchiul nesecătuit al nației.*

Această încredere fermă în viitorul neamului românesc și a culturii române, ca o cultură cu posibilități universale, însuflețește și *susține acțiunea culturală românească a profesorului doctor George Uscățescu.* Nimeni nu a rămas atât de credincios celor de acasă cum a făcut profesorul Uscățescu, nimeni nu a lucrat atât de statornic și de *vizionar pentru ca valorile românești să fie cunoscute în lume.* A fost permanent obsedat de ideea de a nu se rupe și îndepărta de drama și speranțele românilor. Toți cei ce-l citesc pe George Uscățescu ajung la această concluzie.

În încheiere să dăm cuvântul savantului Constantin Noica:

„Există unii scriitori care trebuie citiți în întregime, chiar dacă operele lor separate ne slăbesc interesul. Voi îndrăzni să spun: nu citiți o singură carte a lui Uscățescu, citiți-le pe toate! Veți vedea în ele contururile unui continent care nu este al raselor sau al culorilor: alb, galben, negru, roșu, nici al politicienilor. La drept vorbind, acest continent nu poate fi găsit pe hărțile geografice. Dar asemeni unei *Atlantide a viitorului,* el există deja, undeva. Este singurul continent locuit, *Atlantida spiritului"*

Profesorul George Uscățescu face parte dintre cei 13 foști legionari care au impus cultura română la nivelul culturii universale. Somitățile românești de nivel universal, remarcate de lumea mondială, au fost însă descalificate de Nicolae Iorga, care se dorea a fi „profet al neamului", dar care a pledat pentru exterminarea acestor tineri talentați, din teamă de a nu-l depăși.

Aceste mari personalități românești care cu inteligența lor genială au depășit granițele țării, sunt: Mircea Eliade, Nae Ionescu, Lucian Blaga, Emil Cioran, Eugen Ionescu, Mircea Vulcănescu, Constantin Noica, George Uscățescu, George Palade, Petre Tutea, Sergiu Celibidache, Ionel Perlea, preot dr.Dumitru Stăniloae.

Odată pomenite aceste nume veți înțelege de ce Nicolae Iorga

își simțea subminată autoritatea spirituală. Ne revin în minte versurile lui Păstorel Teodoreanu, celebrul scriitor și jurist, cupletist fără pereche, din „Stroea cu pelin de mai, către Iorga Niculai”. Iorga a rămas fără replică și de aceea s-a plâns la rege, care l-a scos din încurcătură, mai exact din impas.

Un incident care a luat proporții, a fost acela dintre tânărul licențiat Mircea Eliade și savantul Iorga, care a găsit de cuviință să-l calomnieze pe viitorul om de cultură devenit de prestigiu mondial, Mircea Eliade. Academia română a arbitrat cazul, dând dreptate sută la sută tânărului Eliade, iar publicul a ajuns la concluzia că Iorga, așa cum afirmase acesta, *demult nu mai citea numic.*

Să revenim la itinerariul echipei noastre

Sâmbătă, 5 decembrie 1936, echipa de legionari însoțită de maiorul comandant Richard Villalba și de sublocotenentul Garzon, atașați pe lângă Misiunea noastră, au vizitat orașul. Salamanca are în mijloc o piață perfect pătrată, închisă complet de o galerie în cel mai pur stil roman. După-amiază s-au îmbarcat în trei automobile elegante, puse la dispoziția Misiunii de generalisim, care au pornit înspre Soria, localitate în care se afla generalul Moscardo, eroicul apărător al Alcazarului din Toledo, căruia legionarii noștri urmau să-i înmâneze spada de onoare, pe care i-o oferea scumpa noastră Gardă de Fier. La zece noaptea, legionarii sosesc la Aranela del Quero, unde comandantul Villalba propune să rămână peste noapte, urmând ca drumul să fie continuat a doua zi.

Duminică, 6 decembrie 1936, este ziua lui Nicolae Totu. In camera lui Moța, părintele oficiază un scurt serviciu religios, care este ascultat cu evlavie de cei prezenți. La mii de kilometri de pământul patriei se oficia slujba religioasă a dreptei noastre credințe.

Pornesc în goană către Soria, care se află pe Podișul vechii Castilii, Podișul pământului sărac pe care nu se pot hrăni decât caprele și măgarii, care se mulțumesc cu ciulini. La ora 12 și jumătate ajung la *Soria, cartierul general al generalului Moscardo.*

După cum povestește viteazul comandant legionar Vasile Marin, la dreapta și la stânga sunt înșirați falangiștii și navarezi, care îi salută pe eroii noștri cu mare căldură. Ajung în Palatul Prefecturii. In

capătul scării, între ofițerii de stat-major, îi așteaptă generalul, care le urează bun-sosit. Ajunși sus, după prezentările de rigoare în fața tuturor reprezentanților civili și militari ai puterii, are loc ceremonia predării sabiei de onoare. Generalul Cantacuzino oferă sabia, pronunțând câteva cuvinte. Răspunde generalul Moscardo, vădit impresionat, în spaniolă. Răzbate foarte multă căldură din cuvintele eroului de la Alcazar. El vorbește de uniunea dintre poporul român și cel spaniol pentru apărarea aceluiași ideal. Fața lui Moscardo se împurpurează și ochii îi strălucesc.

Alcazarul din Toledo

Spania mai avea alcazaruri și în Cordoba, Sevillia și Segovia, dar, într-adevăr, din aceste patru numai alcazarul din Toledo, pare-mi-se, că a avut nenorocul să cadă în pretențiile comuniștilor. „Alcazar" - cuvânt arab, „al" -articol" și „cazar" -palat, palat uneori fortificat al regilor mauri din Spania remarcate nu atât prin mărimea lor, prin construcția lor deosebită, cât mai mult prin bogata lor ornamentație nemaiîntâlnită cel puțin în Europa, vizitată de subsemnatul și care pretinde că am vizitat-o în totalitate, doar cu mici excepții.

Generalul erou Moscardo este descris de viteazul comandant legionar, Dr. Vasile Marin, care a avut norocul ca la banchetul care s-a dat pentru ei să-l aibă pe acesta așezat în fața sa. Generalul Moscardo nu are deloc aerul clasic al eroului, așa cum îl proiectează imaginația populară. Este un bărbat înalt, cam de 50 de ani, poartă ochelari. O anumită discreție care i se citește pe față și în mișcări îi dă înfățișarea mai degrabă a unui profesor universitar decât a unui militar. Este de o modestie excesivă și de o politețe cum numai oamenii cu adevărat mari pot fi. Și totuși, câtă nobilă virtute, cât viril temperament alcătuiesc omul acesta care timp de 72 de zile a organizat rezistența alcazarului din Toledo. Câtă bărbăție și câtă dragoste de patrie în omul acesta *care preferă să-și vadă ucis copilul decât să predea*

alcazarul în care se închisese falanga onoarei spaniole, care-şi vede un alt fiu, locotenent, ucis la Barcelona şi care tremură acum pentru viaţa altuia care luptă în Asturia (în nordul Spaniei la golful Biscaia).

Eroicul caz este relatat de unii cam în felul următor:

Comandantul forţelor guvernamentale (forţele comuniste) din Barcelona capturează printre prizonierii naţionalişti şi pe locotenentul Moscardo, fiul generalului Moscardo. Comuniştii comunică generalului, comandantul apărării alcazarului din Toledo, că dacă predă alcazarul salvează viaţa fiului său, altfel va fi împuşcat. Generalul refuză capitularea, refuză predarea. Comuniştii comunică fiului său refuzul, acordându-i o convorbire cu tatăl său, făcându-l atent, că aceasta este unica şansă de a supravieţui. Locotenentul Moscardo la telefon către tatăl său:

„Tată, mor cu plăcere pentru ţara noastră şi cu mai mare plăcere fiindcă mor salvând victoria apărării alcazarului. Trăiască Spania naţionalistă". Generalul Moscardo aude o salvă de mitralieră, convorbirea se stinge aici. Generalul calm şi stăpân pe sine închide telefonul.

De multe ori, de foarte multe ori educatorii fac apel la frumoasele exemple de virtute din lumea antică. Mai bine ar apela şi la exemple ale timpurilor noastre. Fapta generalului erou Moscardo depăşeşte cu mult actualitatea şi înscriindu-se în eternitate se ridică cu sau fără voia noastră la valoare de simbol.

Ai noştri au vizitat şi muzeul oraşului care cuprinde multe săli toate încărcate cu descoperiri din săpăturile de la Numantia aflată la vreo 40 Km de Soria. Pe multe vase au descoperit zvastica şi antizvastica despre care nici muzeologul nu avea o idee precisă. Ideea precisă ar fi următoarea: Zvastica e un străvechi simbol religios indian în formă de cruce cu braţele egale şi cu extremităţile răsfrânte spre dreapta. În contemporaneitatea noastră a servit drept simbol al nazismului, partidului Naţional Socialist al lui Hitler. Antizvastica are extremităţile răsfrânte spre stânga, după cum însuşi numele arată. In străvechea antichitate, marea Mediterană era considerată centrul Pământului. Arienii privind Soarele din sudul Europei îl întâlneau pe cer de la stânga la dreapta, prin urmare indiferent de naţionalitate toţi arienii scriu şi numără de la stânga spre dreapta conform zvasticii.

Privind din nordul Africii, semiții vedeau Soarele înaintând pe cer de la dreapta la stânga. Prin urmare, indiferent de religie, toți semiții scriu și numără de la dreapta la stânga, conform anizvasticii.

Ai noștri au plecat apoi rapid, fiind în criză de timp deoarece trebuiau să se întoarcă la Aranda la sediul local al falangei spaniole unde li se organizase o recepție deosebită. Participă și generalul Moscardo cu tot statul său major. În numele falangei vorbește șeful respectiv iar pentru ai noștri răspunde doctorul Ionel Moța, după care mica noastră echipă intonează bărbătește imnul tinereții legionare. Iată cum, pentru prima oară în Spania, la mii de kilometri de țară, sub bolțile unui palat vechi cât istoria, răsună în accentul muzicii camaradului legionar Mânzatu, versurile cioplite din tăriile cerești ale poetului nostru drag, comandantul legionar profesor dr. Radu Gir Plăcută emoție când ultimele accente sunt acoperite cu urale ieșite din piepturile tuturor ofițerilor generali și falangiști. „Ariba e Spania" - (Trăiască Spania), strigăt de-al nostru. De pe peron li se răspunde : „Trăiască România"

După această recepție de neuitat echipa legionară pleacă. Pe o distanță de 5 kilometri afară din oraș sunt conduși de generalul Moscardo, de prefectul districtului și de numeroase personalități. La despărțire cei doi eroi, generalul erou Moscardo și generalul erou Cantacuzino se îmbrățișează. Șeful falangei De la Storia își desface de la brâu un frumos pumnal pe care-l oferă simbolic doctorului Ion Moța. Rămași singuri, însoțiți de cei doi ofițeri eroi „comandante Villalba" și „subteniente Garzon" se întorc prin Aleea cu Plopi.

O scurtă etapă la Gurgo de Osma, un mic oraș. Preotul local, un tânăr entuziast, pastor de suflete îi duce să viziteze catedrala unde dintr-o nișă uriașă răsare sculptat patronul nostru care nu-i părăsește nicăieri pe bravii noștri legionari: „Arhanghelul Mihail". Întăriți sufletește cum că sfântul Arhanghel este permanent cu ei părăsesc Burgo de Osma și se îndreaptă spre Toledo.

Luni 7 decembrie pleacă din Aranda de Duero. Vreme frumoasă și ținuturi roșcate, pâlcuri de pădure, sate sculptate în piatră veche văruite în alb pe creste cenușii, așa cum ne povestește ucenicul doctor Vasile Marin. Ajung la Segovia în Castilia Leon (59.375 locuitori).

Faimosul apeduct roman conservat perfect servește și în zilele noastre (alcazar foarte restaurat), biserica romană din secolul al XII-lea și al XIII-lea, mai toate bisericile în acest interval, catedrala din secolul al XVI-lea.

Părăsesc cetatea și se îndreaptă spre Avila unde ajung la ora 12. Vizitează catedrala monumentală. Avila, în provincia Castilia, 45.977 locuitori. În incinta catedralei 88 de turnuri, catedrală gotică, bisericile sunt stil „maur". Avila este recunoscută între orașele din Spania, cu multă artă și edificii mari, biserici romane. Avila este considerată patria Sfintei Tereza 1515-1582. Avila - albul de Fermes-, provincia Leon 1582. A fost canonizată în 1622.

O mică paranteză; iată orașele cu multă artă și clădiri maiestoase în ordine alfabetică greu de pus în ordine valorică sau a frumuseții, doar în ordine subiectivá, și atunci e greu: Avila, Barcelona, Gurgos, Cordova -artă islamică, L'Estorial, Gerona, Laganga, Grenada -artă islamică și altele, Leon, Madrid, Oviedo -artă asturică, Palma de Majorca, Poblet, Saint Jaque de Compostela, Salamanca, Saragossa, Segovia, Sevilla - artă islamică și altele, Taragona, Toledo, Valencia, Valadolidul și Zamora. Nu cred să-mi fi scăpat peste aceste 23 de orașe minunate și altele de aceeași valoare și importanță. Recapitulându-mă aș mai adăuga Bilbao, Malaga și Murcia.

Ai noștri părăsesc Avilla, trec prin ținuturi de piatră, ajung la Pertage și de acolo prin păduri de pin la Maguanda și în cele din urmă ajung pe înserate în cetatea de două ori istorică Toledo, marți 8 decembrie. De dimineață pleacă să viziteze orașul. Străzi înguste printre case vechi de sute de ani. Peste tot vanderele naționaliste alanciste sai caviste. Cel mai vechi oraș al Spaniei.

Când intră în imensa catedrală cu aproape toate vitrourile ciuruite ne dăm seama de nimicnicia noastră spune viteazul mucenic Dr. Vasile Marin. „Suntem niște biete furnici pe lângă uriașele coloane și sub bolțile largi". Toledo situat pe valea Tage în regiunea istorică Castilia nouă, 59.802 locuitori, centru turistic, importante vestigii maure. În Evul Mediu a fost renumit pentru producția de săbii și de armuri (săbiile de Toledo). Numeroase monumente arhitectonice,

ruine romane, zidul orașului cu Puerta de Sol (Poarta Soarelui), palatul alcazarului, catedrala din secolul al XIII-lea cu picturi de El Greco, Tiviano, Tintoreto, Mirillo, Velasquez, Goya. Catedrala gotică cu multe opere de artă și multe alte edificii religioase: muzee, casa lui El Greco. Celebrul oraș iberic cucerit de romani în 192 ante Cristum care l-au numit Toletum, a fost capitala regatului vizigoților între 567 și 711 după care aproape patru secole s-a aflat sub dominația arabă în care perioadă a cunoscut o deosebită înflorire. Recucerit în 1085 de regele Alfons al VI-lea al Castiliei a fost până în 1561 capitala regatului castilian.

Alcazarul din Toledo a fost construit în secolul al XII-lea. Fortăreața a fost guvernată de El Cid (legendarul). Ai noștri însoțiți de camaradul Villalba unul din apărătorii alcazarului și de căpitanul Agulla - alt erou - vizitează cea mai rămas din alcazar. Cu neputiință de descris. Printre schelete de fier, mormane de moloz, blocuri de cărămidă, gropi de câte 15 metri, pășeesc ca într-un decor ireal.

În vreme ce maiorul Vil Alba le evocă pas cu pas tragedia celor 72 de zile. După trei zile de rezistență la poarta orașului, organizată cu numai 72 de oameni de către același brav Villalba, nicidecum mai prejos decât eroul de la Termopile, Leonidas regele Spartei 480 ante Cristum care luptă împotriva perșilor cu 300 de spartani să întârzie înaintarea perșilor în Eladă. După rezistența eroică care a rămas legendară, cei 300 de apărători în frunte cu Leonidas au murit până la unul. Au rămas memorabile cuvintele eroului de la Termopile, Leonidas: „Loviți în mine dar să știți că loviți în poporul meu".

Alcazarul din Toledo, simbol vechii Spanii s-a apărat timp de aproape trei luni singur împotriva tuturor mijloacelor de distrugere întrebuințate de copiii satanei. Efectivul alcazarului asediat, populația civilă -800 de suflete-, apărătorii propriu-ziși 1300 de oameni. Toată lumea aceasta a trăit 72 de zile cu 100 de grame carne de cal, cu un litru de apă pe zi de fiecare și pâine fabricată acolo din grâul pe care l-a adus dintr-un depozit cu ocazia unui contraatac dat anume în acest scop. Minunile care s-au întâmplat în timpul asediului: un obuz care explodează într-o cameră plină de ofițeri fără să rănească pe nimeni, dincolo o bombă de avion care cade într-o cameră ințesată de

falangiști și nu face explozie; o mină explodează și dărâmă o jumătate dintr-un dormitor de elevi dar nu rănește pe nimeni. Mâna lui Dumnezeu peste tot. La alcazar nu s-au apărat oamenii aceștia în frunte cu generalul Moscardo, ci însăși istoria Spaniei prin cel mai autentic paladin al ei Alcazarul (azi - om voinic, îndrăzneț, cu sentimente cavalerești).

„Ieșim din alcazar cu convingerea", spune viteazul comandant legionar mucenicul Dr. Vasile Marin, „că pe deasupra tuturor instrumentelor diavolului în luptă cu divinitatea se înalță sublim eroismul pus în slujba crucii care învinge tot, absolut tot".

Să-l ascultăm acum mai departe pe comandantul legionar preot Ion dumitrescu Boșa, unul din cei șapte desăvârșiți:

„Mergem către noul nostru destin. Ajungem pe la ora 5 după amiază: Talavero de la Reina, întesat de soldați. De sus a început să picure mărunt ploaia, puțină ceață și frigul începe să se lase și să ne înghețe. Am cotit pe câteva străzi și ne aflăm în fața inspectoratului Terțio tot cu aceeași grabă de parcă moartea ne mână din urmă. Urcăm scările și ne prezentăm colonelului Langue comandantul legiunii străine. Știe despre ce este vorba. Este un bărbat înalt, cam de 50 de ani, fire de războinic și ochi mari care te pătrund. Ne ascultă puțin zâmbind de bucurie. „Au venit să lupte și să moară pentru Spania creștină" termină generalul Cantacuzino după care Moța își exprimă dorința lui: *„am venit să luptăm ca luptători"*. Colonelul Langue mulțumește pentru gestul nostru simbolic și ne spune că din seara aceasta suntem legionari, iar mâine dimineață ora 8 să fim prezenți pentru echipare. Seara am notat în fila din agenda mea „miercuri 9 decembrie 1936 Talavera de la Reina; Bravo legionar soldat spaniol din bandera a șasea, compania 21 a armatei voluntare Terțio. *Pășește mândru și viteaz pe calea nouă. Doamne ajută.*

Pe front la poiana cu pini. Am fost deșteptați în zorii zilei. Ordinul de pregătire este comunicat cu iuțeală uluitoare și toată unitatea, în câteva minute este gata de plecare. Profităm de întârzierea plecării ca să vizităm interiorul mânăstirii. Totul devastat în mânăstire, adăpostiseră comuniștii cai. Pe jos și pe pereți murdării de nedescris. Altarele au fost transformate în dormitor, *tablourile*

sfârtecate cu baioneta, statuetele religioase au servit drept țintă gloanțelor -se văd bine semnele- iar acum zac trântite pe jos și sfărâmate în bucăți, veșmintele rupte și pline de murdărie, cărțile arse și rupte. Am strâns ce am putut și le-am așezat într-un altar. Ne pare rău că nu am putut face mai mult și ne îndepărtăm cu durere, că atâtea lucruri sfinte și de mare valoare au fost distruse. Am atras atenția lui nea' Ilie: de ce trupele naționaliste când ocupă satele și găsesc bisericile în asemenea hal de devastare sălbatică, nu se dau ordine, ca să fie curățate și cele ce au mai scăpat de barbaria comunistă să fie strâns și puse la loc cu cinste. Ne-a dat voie ca în satele pe care le vom cuceri să ne ocupăm de acest lucru.

Pe turnul bisericii atârnă un steag lung roșu și altele mai mici în cele patru unghiuri ale zidurilor exterioare. Legionarii s-au repezit și le-au smuls. Pe ziduri și pe pereții mânăstirii erau semnele comuniste secera și ciocanul și manifeste; unele erau scrise în rusește. *Ne îndepărtăm scârbiți și revoltați de atâta nemernicie.*

Întâlnesc pe stradă pe Ionel Moța, care se plimba discutând cu Vasile Marin. Îmi pare îngândurat și mult mai serios. La întâlnire, mă face atent, în mod cu totul deosebit: „Suntem în ajun de Crăciun. Începând de mâine părinte vom face rugăciuni în fiecare zi și vom ține ședințe de cult. Când toți legionarii din țară țin ședințe și se roagă pentru sănătatea noastră trebuie să ne gândim și noi de aici la Legiune și la Căpitan. *Vom începe ședințele noastre cu rugăciune.* După întoarcerea de la gârlă am aflat dece Moța era schimbat: sufletul lui a fost izbit de către sălbăticiile săvârșite de către comuniști. Împreună cu Marin colindase prin tot satul care după prima noapte când ne-am adăpostit în clădirile mânăstirii, fusese ținta artileriei comuniste. Armatele naționaliste au fost numai în trecere prin Vlavila și numai acum la retragere s-au așezat aici. În afara mânăstirii se mai află un sat și în sat un mare castel și o biserică. Spectacolul care i s-a înfățișat lui Ionel, când a vizitat acest castel și biserica i-a amărât și i-a înăsprit sufletul.

În altarele bisericii au siluite fete și femei în fața preotului. Două cadavre ale unei fetițe și ale unei femei poartă încă urmele violului și a mutilării, după care au fost apoi împușcate. Într-un alt

altar preotul oribil ciopârţit; în mijloc au fost arse toate cărţile şi icoanele. Statuetele au fost sfărâmate iar restul sticlelor de vin şi de coniac au fost aruncate pe alături, ceea ce arată că aceste acte au fost săvârşite în timpul unei orgii.

Moţa mai frumos ca oricând înainta fără nici un pic de teamă. Toată vitejia unită cu blândeţea şi bunătatea, privirea îndreptată din când în când asupra noastră cu care ne îmbărbăta, îi dădea înfăţişarea unui zeu al războiului. Înainta uşor ca un fulg. După el, Marin care numai contenea cu câte o glumă la adresa comuniştilor.

Molefino în care eu nu prea aveam mare încredere a dat dovadă de multă bărbăţie. Eu cu Totu ne mişcam mai greu. Bănică cu spinarea arcuită şi aplecată înainte, cu barba în vânt, s-a luat la întrecere cu Felicindo, care pare un copil. Face un pas în timp ce eu trebuia să fac cinci şi deabia mă ţineam după ei prudent, ca un om care a mai trecut prin asemenea primejdii şi cu mare bunăvoinţă de ocrotitor. Clime ne supraveghează; poartă mai mult grija noastră şi este gata imediat să răspundă focurilor duşmane.

Moţa: „Băieţi, nici un glonţ în vânt, aveţi grijă!" Dar Alecu: „Mă mir de acest om în care s-a trezit toată vitejia. E falnic, aleargă cu neastâmpăr să dea cu ochii de comunişti."

Ionel Moţa se repede la un marocan, un băiat de 17 ani. Este rănit la mâna dreaptă. Lângă ei m-am oprit şi eu. În timpul acestui mic repaos îi face primul pansament şi cheamă brancardierii ca să-l ridice. Împrejurul nostru arme aruncate şi morţi comunişti.

Într-o mică pauză aud pe Bănică: „Au!"; eu încep să râd. „Mi se pare că m-a rănit".

„Aşa ţi se pare ţie de frică, te persecută ideea. Dealtfel nu e de mirare, tu eşti primul, dar nu aşa uşor ca să poţi sta de vorbă cu mine". Mie nu-mi venea să cred şi-l tot supăram. Cu Bănică făceam glume mai des, ca prieteni era mai alipit sufletului meu. Îl cunoscusem cu vreo opt ani înainte în Ardeal.

„Părinte să lăsăm gluma! Simt dureri mari în umărul stâng.!"

„Măi dar nu văd nici o gaură în haină" şi caut pe unde arăta el. Nici urmă de sânge. Clime vine lângă noi: „Hai să-i scoatem centura şi haina" Bănică începu să se îngălbenească, dar se ţinea bine. În

umărul stâng îi pătrunsese un glonte până la os și i-a rămas înăuntru. Pe unde a intrat mustea sânge. Chemăm pe sanitar, sosește și Moța. El a lăsat pe Marin să-i țină locul. Sanitarul încearcă să-i scoată glontele, dar nu reușește. Este adânc și trebuie intervenție chirurgicală, care se face numai la spital.

Rândurile noastre încep să se rărească. Un obuz a căzut în tranșee unde se afla Plana Maior (Statul Major). Locțiitorul de comandant al bandeerei a fost omorât pe loc și mai mulți răniți. O rană ușoară a primit și locotenentul Frado în picior și cu toate că suferea greu la mers nu s-a lăsat dus la spital: a rămas pe front.

Comuniștii înaintează în sat. Urlă văzduhul spintecat de obuze, se cutremură pământul sub noi, cade pământul pe noi de parcă ar vrea să ne îngroape de vii și de la noi nu răspunde nimeni, nici artileria, nici tancurile.

Comandantul mort, ofițerii răniți, armata speriată, încotro apuci: „înainte, vom pieri aici până la unul". Când a mai încetat puțin artileria, 10-12 aeroplane au venit s-au apropiat de pământ și au început să secere cu mitralierele. Situația e grea de tot. „Murim toți!" Ce s-a petrecut în sufletul lui Moța?: *„Decât să murim aici mai bine cu fața la dușman!"* Deodată sare în sus și strigă puternic către noi: *„Înainte!"* Apoi și mai tare: *„A mi la legion!"* Nu-l mai recunosc, e înspăimântător. A pornit nebun înainte; Marin după el. Ce s-a petrecut cu noi nu știu, am uitat totul și ne-am pomenit fugind după ei. Culcă-te, mai trage câteva focuri, pune baioneta la armă, ridică-te și fugi iar și iar.

Ortigoza a înțeles gestul lui Moța. A făcut semne disperate în toate părțile, toată compania -întreaga banderă- a pornit electrizată. Tot ce a mai rămas a ieșit afară și a pornit la moarte sau la victorie. Răcnim, strângem din dinți, suntem nebuni, fiare. Ortigoza și Felicindo, legionarii, vin din urma noastră, se apropie de noi. Moța tot în frunte face semne în dreapta și în stânga, de înaintare. Rândurile alor noștri încep să se îndesească. Tragem, tragem fără țintă, nu mai ochim. Tancurile comuniștilor au pornit înapoi. Unul a fost aprins. Nu-mi dau seama când am început să tragem din partea noastră. Comuniștii cum au văzut că se retrag tancurile au fugit înapoi. Acum

ne-a venit și nouă rândul să treagem în plin.

Nu-mi pot da seama de tot ce s-a întâmplat. Am căzut de câteva ori, ne-am ridicat la fugă din nou, l-am zărit pe Clime purtând cu toată greutatea, pe Alecu ca o săgeată, cu totul încovoiat strigând pe Ionel. Cât am tras, cât timp a trecut, nu știu. Ne-am pomenit în tranșeele comuniștilor, peste morții și răniții lor pe care Ortigoza și Felicindo i-a trimis pe lumea cealaltă cu câte un foc de pistol.

Câțiva prizonieri au fost executați pe loc. Eram îndârjiți, suferisem prea mari pierderi. Din compania noastră lipseau vreo 80. A sosit din urmă șchiopătând locotenentul Prado. Nu se prea uita bine la Moța. Suntem stăpâni pe pozițiile roșilor, care au fugit în dezordine. Nea' Ilie a venit cu ofițerii care au scăpat neatinși și cu preotul. Ei au luat comanda banderei. Îmbrățișează și felicită pe Moța, toți pe rând și îi aduc mulțumiri. Este sărbătoritul nostru pentru marea victorie de azi. Un om a salvat de la situația cea mai grea, de la moarte sigură, o armată și am mai câștigat și poziția dușmană.Toată lumea îl admira și noi suntem mândri de el. E modest, nu-i plac laudele: „Nu mi-am făcut decât datoria. Meritul mare este numai al vostru care ați mers vitejește. Mare minune cum am scăpat toți. Sfântul Arhanghel este cu noi. Eu cred că el a risipit oștile satanei".

Ortigoza este cel mai fericit. El duce vestea și o răspândește ca vântul că *Moța este cel care a adus biruința de azi.*

Din turnul bisericii se trage cu mitralierele. Un cuib de mitraliere în casa lui Dumnezeu. Trăgeau în ostașii lui Hristos. Moța tresare, se uită țintă către biserică, aleargă la căpitan și cere voie să meargă el. Se aprobă. Marocanii se trag tot mai înapoi odată se aude: „Veniți una. Moța Marin." Au pus baioneta la armă, cu grenada într-o mână și au pornit -vifor năprasnic- la biserică cu două escuade după ei. Escuadă: fracțiune dintr-o unitate militară comandată de un caporal sau de un brigadier. Năluci. Am plecat și noi cu toată compania. Fluieră gloanțele, Nimeni nu se mai uită înapoi, ci tot înainte. E greu de tot dar vom ajunge. Răsună valea de pocnetul puștilor și mitralierelor. Miroase a sânge cald vărsat. Am turbat. Jos în vale ne rostogolim peste un gard de sârmă ghimpată. Totu și-a sfâșiat pantalonii. Nu avem cu ce tăia sârma; unii sar peste ea. Se rănesc, curge sânge, dar

nu simt. Am descoperit o poartă; o spargem și pătrundem pe ea. Pe aici Aleculc, hai Totule. Am apucat spre stânga, spre clădirile de lângă biserică. Moța Marin cu cele două escuade au pătruns în curtea bisericii și se aud cum pocnesc grenadele. Ajungem și noi la zidurile ce înconjoară biserica și clădirile, în partea stângă lângă niște porți uriașe. Nu se mai păstra nici o ordine. Compania 21 înainta fulgerător. Celelalte vin din urmă. Cuibul de mitraliere a amuțit. Poarta din fața noastră sare în țăndări la loviturile gloanțelor și a paturilor de pușcă. În curte ne întâlnim cu Moța și Marin: „Băieți, comuniștii au fugit. Aici jos avem ceva prizonieri. Nu au putut scăpa, am pus mâna pe ei. Cine-i ia în primire?" .

Marș forțat spre Escorial. Până seara va trebui să parcurgem 15 Km. Totu este galben și tușește des. Abia se mai poate ține de companie. Clime este și mai rezistent. *Seara am ajuns la Majadahonda.* Totu este internat în spital. Situația lui este grea. Mai bine ar fi fost rănit. A căzut încă unul; mâine, cine știe, va cădea altul.

Majadahonda - ultima zi pe front cu Ionel Moța și Vasile Marin - 13 ianuarie 1939

Sunt în escuada I și îmi vine rândul între orele 4 și 6. Mă mișc cu băgare de seamă doi pași la dreapta, doi pași la stânga, să-mi dezmorțesc picioarele înghețate. E întuneric beznă și trebuie foarte mare atenție. Pe aici au încercat comuniștii un atac în mijlocul nopții strigând „trăiască Spania, trăiască generalul Franco" dându-se drept trupe naționaliste s-au apropiat până la 50 m. Au fost respinși dar cu pierderi mari din partea legionarilor. În stânga mea un spaniol, român sau portughez din escuada a II-a. Nu-l pot recunoaște deși sunt numai 3 sau 4 metri cu pătura și arma la umăr face și el de santinelă într-o poziție de parcă ar fi o stană de piatră. Căutând cu privirea să despic întunericul, pare dus pe gânduri către cine știe ce meleaguri sau ființe

dulci și scumpe. Mă uit la el. Ne desparte o bucată de pământ ca o jumătate de metru rămasă nesăpată. Camaradul de santinelă se îndreaptă către mine și în șoaptă mă întreabă în limba spaniolă dacă am apă. Îl recunosc: Ionel Moța. „Tu, dumneata părinte?" e bucata de pământ ce ne despărțea fiecare cu picioarele în tranșeea lui ne-am așezat îmbrățișați acoperiți acum cu două pături și numai ochii și urechi către frontul comunist. Vorbim încet despre țara noastră, despre Căpitan, despre Legiune, legionari și familii dar de la un timp lăsăm numai gândurile noastre să vorbesacă și simțim cum ochii ne înoată în lacrimi. Aiți camarazi vin să ne schimbe în posturi. Deodată Ionel Moța se uită în ochii mei și cu o privire pe care nu am să o uit niciodată cu niște ochi sclipitori și plini de hotărâri mari îmi spune:

„Părinte, ce zici dumneata? Peste câteva zile se împlinește o lună și jumătate de când putem spune că ne aflăm pe front. Eu cred că se gândește Căpitanul la reîntoarcerea noastră și va face tot posibilul, va depune toate stăruințele ca să capete aprobarea sau va trimite o echipă de schimb. În ceea ce privește jertfa noastră poate este de ajuns. Bănică rănit, Totu scuipă sânge."

„Dragă Ionel și eu zic ca tine. Jertfa este dată. După lupta care o mai dăm aici, cred că terminăm cu războiul din Spania. Voi scrie azi Căpitanului să intervină cât mai repede."

Primisem seara o scrisoare lungă din partea Căpitanului și a generalului. Astfel a putut ajunge la noi. A fost prima scrisoare în care căpitanul ne certa puțin pentru că am călcat ordinul lui și ne făgăduia aducerea în țară. Oare se apropie ora sfârșitului? Moța începe să se îndoiască în fața suferințelor. Prea multă asemănare între, Doamne dacă este cu putiință să treacă paharul acesta de la mine. După o mică pauză Moța continuă: „Părinte, pe la ora 8 să-i strângi pe toți. Vrem să facem o rugăciune. Nu se știe, poate aceasta va fi cea din urmă a unora dintre noi."

La ora 8 într-un colț de tranșee suntem toți în genunchi cu sufletele înălțate către Dumnezeu. Nu știu de ce, citesc rugăciunea emoționat, cu mult tremur în voce. Privesc la toți să observ dacă au prins emoția mea și văd pe Moța adânc cufundat în rugăciune. Din ochi îi curg lacrimi dese. Ce putere mare de credință, cu ce căldură

sufletească se înalță el sus, sus aproape de Dumnezeu. Sunt străbătut de un fior. Iisus Hristos cu trei zile înainte de moartea lui s-a rugat în grădina Ghețimani și a plâns mult.

Majadahonda este complet distrusă. La câteva case au rămas numai parterele, biserica are zidurile sparte de zeci de obuze. Aici se pare că s-a năpustit toată urgia satanei. Turnul bisericii se aruncase în aer, urlă văzduhul. Moța strigă la noi: „Băieți aveți grijă să nu cădeți vreunul prizonier. Ultimul cartuș pentru voi. Cine are otravă să ia înainte de a cădea prizonier."

Acesta a fost ultimul lui cuvânt. Toate forțele drăcești cu toate meșteșugăriile s-au strâns să le distrugă aici: Infernul. Pământul se cutremură răscolit de obuze în gropi mari cât casa și ne stropește de sus. Șuieră ploaie de gloanțe, urlă obuzele, în văzduh miros greu de praf de pușcă și fum gros ne acoperă. Din când în când la comanda lui Clime și la zgomotul unui obuz ce pare a exploda în apropiere, cădem în tranșee. Apoi iar cu mâna pe armă. Sunt culcat cap în cap cu Clime. Moța a uitat de el și a rămas în poziție de tragere. Lângă noi a explodat un obuz de calibru mare. Clime îmi spune: „Ăsta a nimerit chiar în tranșeea noastră".

Pe jumătate suntem acoperiți de pământ și sus de zgomotul produs de obuz. Ne ridicăm cu mâna pe armă. Simt pe Alecu, care era în stânga, mea că se îndepărtează și spune: „Sunt răniți toți de la pușca mitralieră și nu mai funcționează". Încearcă să o pună în mișcare ajutat de sergentul Ortigoza deși rănit greu la piciorul drept.

Deodată Alecu țipă la noi: „Părinte, Clime, Moța și Marin sunt morți". Nu ne-a venit să credem și tragem înainte. Se apleacă, desface de la pieptul lui Moța drapelul românesc și vine la noi cu el. E sfârtecat și plin de sânge. Lupta continuă și sufletele ne sunt sfâșiate de durere. Tancurile noastre și artileria ușoară ne vin în ajutor. Atacul comunist a fost respins. Începe să se însereze. Brancardierii evacuează răniții apoi morții. Din tot plutonul am mai rămas patru: caporalul Feninciando, Clime, Alecu și eu, care ne ducem lângă morți. Moța are piciorul stâng despicat și pieptul ciuruit de schije, iar Marin capul și pieptul. Mi se îngăduie să merg cu morții noștri, să stau de veghe și să fac rugăciuni pentru ei iar, Clime și Alecu rămân

în tranșee.

Într-o cameră pe jumătate distrusă sunt așezați cei doi, Moța și Marin. La pieptul lor întind drapelul țării așa sfârtecat și plin de sânge. O lumânare aruncă licăriri slabe pe fețele lor. Sărmanii băieți. Ați murit fulgerător cu toată dragostea pentru credința noastră. În această cameră au venit preotul catolic al banderei, comandantul banderei și căpitanul companiei și doi căpitani medici. Susținut de brațe sosește și sergentul Ortigoza care începe să le explice celor de față actele de vitejie și eroism ale celor doi morți. Toți se pleacă în fața lor, genunchii ating pământul, fac o scurtă rugăciune și apoi cu lacrimi în ochi prind drapelul țării noastre pe care îl sărută cu drag, salută și pleacă.

Doi din cei mai buni au coborât culmile Golgotei la care au fost ridicați de marea lor credință în Hristos în cruce și în învierea lui, în viața veșnică. Țara întreagă românească și creștină îi va plânge mereu, mereu. Moța și Marin, voi reînviați în sufletul neamului românesc credința, de acolo de sus din sferele senine în care plutesc sufletele noastre trimiteți câte o rază să ne întărească. Doctorul Ion Moța: *„Eu așa am înțeles datoria vieții mele: L-am iubit pe Hristos și am mers fericit la moarte pentru El"*

Și acum consider că este necesară o precizare, nu atât pentru noi, lumea legionară, cât mai ales pentru posteritate, pentru a cunoaște adevărul, pentru a putea judeca evenimentele în cunoștință de cauză.

Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, după congresul studențesc de la Târgu - Mureș într-o convorbire avută cu comandantul legionar Gheorghe Furdui, doctor în teologie, președintele Uniunii Studenților Creștini din România, cel ce a prezidat congresul studențesc de la Târgu-Mureș îi atrage atenția că Legiunea Arhanghelului Mihail este o școală în care intră un om oarecare și iese un erou. *Dar Legiunea trebuie să fie și expresia politică a ortodoxiei.* Natural, nu a ortodoxiei ca instituție sau confesiune, ci a drept-preamăritoarei credințe trăite în care oamenii sunt una cu Hristos, sfințiți prin acceptarea crucii realizând sobornicitatea investită cu autoritatea ecleziastică pentru toate bisericile întemeiate pe hotărârile Sinoadelor Ecumenice, fiind unul pentru toți și toți pentru una. În continuare

spune Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu, *„până acum ați dat dovadă de eroism, acum trebuie să acceptați și martirajul, ultima treaptă de trăire legionară pe linia martirajului creștin, pe linia Legiunii Arhanghelului Mihail"*.

Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu prin această hotărâre *înalță Mișcarea Legionară de la eroim la totală jertfă* prin acceptarea oricărei suferințe fără nici o replică, fără nici o vărsare de sânge. *Este linia de sfințenie creștină,* care într-adevăr nu a existat la început, după cum afirmă însuși doctorul Ionel Moța. De la icoană și altar am pornit apoi am rătăcit o bucată de vreme purtați de valurile omenești. *Am răspuns la provocări organizate* de tiranul execrabil Carol al II-lea și camarila sa și guvernele sale. *Păcate săvârșite la disperare*, totdeauna însă *în legitimă apărare*. Nenorociri cum le numește Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, la care tineretul legionar a fost prins în această horă a crimelor organizate, în acest dans al păcatului pentru a-și putea continua lupta, dar la care s-a ajuns prin previziune, anticipare asupra desfășurării evenimentelor viitoare la calea crucii spre biruință.

În timpul Căpitanului, Corneliu Zelea Codreanu, Mișcarea Legionară a cunoscut această realitate deosebită fiind pregătită pentru *un apostolat creștin*, chiar dacă pentru foarte scurt timp totuși, ea s-a ridicat până la această *treaptă a trăirii legionare pe linia martirajului creștin*. Dacă nu toți dar, aproape toți au reușit să crească din punct de vedere spiritual la nivelul Căpitanului formând elita Mișcării Legionare. După ștrangularea Căpitanului, Corneliu Zelea Codreanu, a doua zi dezgropat și împușcat, omorât a doua oară, dizolvat apoi în acid sulfuric de către guvernul patriarhului cu aprobarea lui Miron Cristea. Unitatea Mișcării a avut de suferit, *Legiunea a început să coboare de pe linia ascendentă a Căpitanului, Corneliu Zelea Codreanu, pe linia descendentă a dispariției Căpitanului.*

După înmormântarea eroilor și martirilor legionari, doctorii Ionel Moța și Vasile Marin, eroii de la Majadahonda, la Casa Verde s-a înființat corpul Moța-Marin compus din 10033 de legionari *gata de moarte în orice clipă, gata de moarte pe linia Legiunii, pe linia martirajului creștin* sub comanda comandantului legionar, pirnțul

doctor Alexandru Cantacuzino. Declarațiile făcute de însuși prințul Alexandru Cantacuzino, după evadarea sa din lagărul de la Miercurea-Ciuc pe când se ascundea la Brașov, declarații făcute în acest sens comandantului legionar profesorul Ion Bordeianu și comandantului legionar ierodiaconul Isihi Antoniu, membru al corpului Moța-Marin, fiind de față și subsemnatul, care făceam un stagiu de probă de inginer la I.A.R. (Industria Aeronautică Română din Brașov).

În ultima întâlnire prințul a declarat: *„Dacă vom asculta de Căpitanul și nu vom răspunde la provocări vom învinge, vom birui. Liniște, liniște, așa cum ordonă Căpitanul".*

Prin trecutul vremurilor au fost creștini care renunțând la viața lor au luat calea crucii, fiind numiți *nebuni pentru Hristos*. Legionarii prin atitudinea avută în fața vieții și a morții, a fost o generație *întreagă nebună pentru neam și Hristos*. Mergeau voioși în fața morții cântând conform cântecelor legionare. Iubirea legionară înseamnă mai mult decât a iubi, înseamnă a fi gata, pregătit de moarte. Această plăcere a dăruirii prin moarte, scrutează în chip de dominatoare unicitate toată figura morală a generațieei noastre legionare. Nu ve-ți în-tâlni tineret mai liber ca acesta, care în sârguința misiunii sale *nu poate fi încătușat nici de prosperitatea materială și nici de fericire.*

Declarație făcută de prințul doctor Alexandru Cantacuzino fiind martor ocular la Brașov înainte ca subsemnatul, în toamnă, să fie internat în lagărul de la Miercurea-Ciuc, *întemnițat din rațiune de stat*, principiul promovat în România prima dată de Duca, *intimidare prin împușcare -asasinat politic- și întemnițare din rațiune de stat.* Metoda aplicată de Duca a determinat ca de la 14 noiembrie 1933 până la 9 decembrie 1933 când s-a produs dizolvarea să pună în practică asasinatul politic. Asasinarea studentului Virgil Teodorescu la Tulcea, Niță Constantin la Iași și Bălăianu la Vâlcea, cunoscute (necunoscute se spune după anumite surse, 10, după altele 20) pentru intimidare și *întemnițări din rațiune de stat* cu sutele, tergiversând aparent ideea dizolvării practicată prima dată de Mihalache și a doua oară de Iorga fără rezultat practic fiind metode anticonstituționale și antidemocratice operate la bunul plac.

Dându-și seama că practic s-a dovedit inoperantă încercarea învățătorului Mihalache și a apoliticului Iorga și mai ales că metoda dizolvării este neconstituțională și antidemocratică, tocmai principiile pe care a fost întemeiat și clădit Partidul Liberal al brătienilor din care a făcut parte și îl conduce și fanariotul Duca...

Și atunci nevrând să se dezică pe sine însuși a găsit mai operant numai ca formă asasinatul politic și întemnițarea din rațiune de stat. Tergiversare care nu a plăcut sau nu a fost înțeleasă de cei ce l-au adus la putere, Iamandy, mandatarul ocultei, Titulescu, girantul în fața lojelor masonice și regele îl obligă, îl forțează ca la 9 decembrie să treacă la actul de dizolvare, de desființare a legionarilor cei trei autori morali ai asasinării lui Duca.

Dar acum suntem în timpul dictaturii regale când subsemnatul este *întemnițat în lagărul de la Miercurea-Ciuc din rațiune de stat*, dictatură pe cât de odioasă pe atât de ridicolă până la grotesc, justificată de rege și consilierii săi regali în frunte cu Iorga. Raționamentul care stă la baza deciziei lor e următorul:

„Ne-am grăbit să adoptăm această formă de guvernare prin recurgere la forță pentru a le bara legionarilor drumul spre putere".

Noi legionarii am repetat peste tot în propaganda noastră, că *cine crede că legionarii vor veni la putere printr-o lovitură de stat crede o nebunie*. Nouă ne sunt de ajuns legile țării ca să ne atingem idealurile noastre.

Noi legionarii am declarat în repetate rânduri că legile noastre morale ne interzic să preluăm puterea printr-o lovitură de stat. A te instala la putere și a-ți asuma rolul de tiran de frică să nu-ți ia altul locul, *iată modelul perfect de cinism și prostie* și totodată a eșecului politic, tragic din nefericire pentru români care nu va întârzia să-și arate „roadele".

Dar acum în 1938 *metodele criminale pentru distrugerea legionarilor au evoluat odată cu Iorga*, nu mai sunt intimidare prin asasinat politic și întemnițare din rațiune de stat căci omul nou legionarul rezultat din școala legiunii, eroul, nu mai poate fi intimidat. El merge voios în fața morții. Metodele de exterеminare au fost adjudecate de Iorga și publicate în gazeta sa „Neamul românesc":

„Dacă căpitanul din ceata de lupi dispare, lupii se împrăştie". Vine apoi judecarea şi de patriarhul Miron Cristea, preşedintele guvernului şi-l completează pe consilierul regal Iorga:

„Decât să piară un popor, mai bine să piară un om". Deci s-a renunțat la metodele de intimidare -asasinatul politic și întemnițare din rațiune de stat- care nu au fost eficiente, nu au dat rezultatele scontate, ba dimpotrivă au aruncat Mişcarea Leginară la un milion de legionari la cel mai puternic partid de guvernământ din România. Ca atare *metoda de desființare a legionarilor* se rezumă la *exterminarea Căpitanului, Corneliu Zelea Codreanu,* Iorga și Miron Cristea la 30 martie 1933 îl predă pe Corneliu Zelea Codreanu în mâinile lui Călinescu. Autorul moral al asasinării - Nicolae Iorga. Când nici prin omorârea lui Corneliu Zelea Codreanu, sentința dată de patriarh: „Decât să piară un popor, mai bine să piară un om" s-a dovedit a nu fi o soluție, atunci se hotărăşte omorârea tuturor căpeteniilor legionare culminând cu genocidul din 1939.

„Ca să-l facem inofensiv pe Iuliu Maniu trebuie să-l lichidăm pe Corneliu Zelea Codreanu". Acestea sunt cuvintele regelui dement Carol al II-lea *reproduse de colonelul Hotineanu, fost consilier regal, în celule 13 Jilava în 1949.*

„Monștrii care ne pândesc din umbră", spune căpitanul Corneliu Zelea Codreanu, „când o mare instituție spirituală de conservare a acestor valori, precum este Biserica, *abdică de la misiunea ei tradițională făcându-se părtașă la crimele abominabile, trebuie să ne așteptăm la orice de aici încolo, la excese și cruzimi inegalabile, nemaiîntâlnite pe pământul românesc, la apariția unor monștri cu falsă aureolă de mari patrioți pe care vom fi obligați să-i aplaudăm vrând nevrând ca pe niște salvatori."*

Nu vă vine să credeți, acestea sunt unele din prorocirile lui Corneliu Zelea Codreanu de care vă amintiți, dușmani și prieteni, căci le-ați trăit. Abia au trecut câțiva ani de la trăirea lor. Sau mai mult, vă place să spuneți că *legionarii sunt niște criminali ?* Și iudeo-ruso-comuniştii au fost nişte salvatori. Spuneți-le cum vreți, că noi suntem sătui de 50 de ani, să ascultăm, nişte calomnii încununând campania de dezinformare comunistă. Timpul a dovedit cu prisosință că,

Căpianul, Corneliu Zelea Codreanu, a avut perfectă dreptate, că a fost profet, *unul din cei mai mari vizionari ai ultimului timp.*

Generalul Cantacuzino Grănicerul: Conferențiază la Iași

Și acum o scurtă destindere. După procesul pedepsirii lui Duca, comandantul avocatul Nicolae Totu este oprit de Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, la București. Acolo cunoscându-l îndeaproape pe generalul erou Gheorghe Cantacuzino, Zizi, și se atașase de el, încă din timpul pușcăriei. „Generalul era *un om să tot faci pușcărie cu el*", afirmă Nichifor Crainic. Poseda calitatea rarisime de a povesti necontenit, de a nu te plictisi niciodată și te făcea să te strici de râs.

În zilele când râdeam până la lacrimi, îmi făceam reproșuri că uit prea repede de ceea ce mă poate aștepta și de lovitura dată alor mei. Stilul povestirii era o împletire de puritate suavă cu cea mai trivială pornografie. Înjurătura făcea parte integrantă din el, ca *ghimpele din trandafir și sforăitul din armăsar.* Tragice sau vesele întâmplările, aveau pentru el o însemnătate egală și nu-i modifica umorul.

„Firea lui originală avea ceva de copil", spune Nichifor Crainic „care șade în poartă îmbrăcat în doliu și strigă celuilalt copil din vecini: sîc, ție nu ți-a murit bunica! A mea a murit încă de aseară."

Avocatul și scriitorul Nicolae Totu, așișderea lui Nichifor Crainic s-a îndrăgostit de talentul de mare povestitor al generalului Zizi Cantacuzino. Fericit, voia să ne fericească și pe noi ieșenii și îndeosebi pe camarazii rămași la Iași și ne anunță, între care și pe subsemnatul care-l cunoșteam încă din clasa a IV-a de liceu, că îl va aduce pe generalul Cantacuzino grănicerul să țină o conferință la Iași. Să pregătească organizația sala Sidoli, cea mai mare sală din Iași pe vremea aceea 5000 de locuri. Personal mi-a venit să râd. Cei din jur

au și găsit soluția: studenții și elevii liberi. Am rămas suprins de aprecierea lui Totu. În ziua conferinței și la parter și la etaj, lume în picioare.

Generalul însoțit de Totu și de încă câteva căpetenii legionare când apare pe scenă -sala puzderie de lume, ovațiuni frenetice-generalul, într-adevăr, cu toată firea lui de viteaz, de erou, s-a emoționat. Din primele clipe făcea semne să înceteze ovațiile. Când se restabilește liniștea, generalul se adresează mulțimii, sălii arhipline:

„Onorată asistență, eu nu am nici o vină. De acasă am fost luat pe sus și chiar în avion tot pe sus". Asistența a bufnit în râs zgomotos. „Aterizând aici în fața domniilor voastre, toată vina o are el" arătând spre Totu-un nou șuvoi de data aceasta de aplauze.

Conferința a fost formată din sutele de anecdote, care nu erau altceva decât episoade trăite de el însuși în aventuroasa sa viață de dueluri, de familie, de război, de viață de toate zilele. Povestiri cu o intimitate goală, cum numai în fața duhovnicului ar putea să o aibă cineva. Dintre sutele de anecdote, care în fond nu erau altceva, decât episoade din viața generalului, să începem cu prima cu care a început generalul erou.

„Dădeam examen la școala militară. Între noi era un candidat cu o voce foarte plăcută și cânta mereu. Îndeosebi cânta cântece românești. Eu care m-am născut în Franța și copilăria în parte mi-am petrecut-o la Paris, dorit de viața românească și îndeosebi, auzind acum cântecele românești, multe din ele neauzite de mine, m-am îmdrăgostit de ele. Deși colegul meu cânta destul de des și mie îmi plăcea foarte mult când el tăcea eu îi ziceam mereu: „zi-i măi, zi-i" și el la insistența mea începea să cânte. Principalul, dacă nu chiar singurul auditor eram eu. El începea să tacă din nou. Eu reveneam: „zi-i, zi-i bă". Ceilalți râdeau de insistența mea și le-a rămas în urechi „zi-i bă, zi-i" și de atunci mi-au zis Zizi și în timpul școlii toți îmi ziceau Zizi și am rămas pentru totdeauna Zizi." Aplauze.

„Eram locotenent în regimentul de gardă. Nu de puține ori distram pe principii Carol și Elisabeta. Odată, mă jucam cu ei de-a călăria. Eu eram calul, în patru labe, săream în trap și nechezam, spre bucuria prinților călare pe spinarea mea. În timpul când joaca era în

toi trecea prin apropiere regele Carol I. Regele sever cum era se face că nu vede nimic și a întors capul în altă parte. Eu continuam mai departe joaca. Colonelul regimentului văzând scena nu i-a plăcut că nu l-am salutat pe rege, considerând-o o mare greșeală. Mă chemă la raport și mă mustră cu toată asprimea, că nu l-am salutat pe rege, pe severul monarh. Mustrarea știind cât era de formalist regele. Eu în poziție de drepți, în poziție reglementară m-am scuzat:'Trăiți domnule colonel! Dacă salutam trebuia să sar brusc în picioare. Ați fi vrut oare să răstorn dinastia?" Mai târziu regele la palat regele în treacăt: „Cantacuzino știu tu nu frui să răstorni dinastia"

Cu această ocazie Totu la începutul conferinței m-a prezentat generalului cu multiple aprecieri. Generalul mi-a strâns mâna. Între timp în cursul vizitei la Iași, într-o mică pauză l-am întreținut câteva minute pe viteazul general. „Între altele", spune Totu mai târziu, „generalul a mai întrebat de tine, aproape întotdeauna, când se întorcea de la Iași. I-ai plăcut generalului."

Conferința a plăcut foarte mult ieșenilor, i-a delectat timp de două ore în chip deosebit neînchipuit de plăcut. Aplauzele nu se mai terminau. Generalul a avut din nou un mare succes de erou la Iași. După primul război mondial când imediat după încheierea ostilităților în 1917 vine la Iași pentru a dezarma trupele rusești bolșevizate. Ultimul act în activitatea sa de general, după care demisionează din armată.

Mai departe să-l ascultăm pe legionarul generalul Costandache despre generalul Cantacuzino grănicerul, rănit la față ocupând creasta munților Coți din munții Argeșului în timpul primului război mondial, în noaptea de 27 spre 28 august ocupând regiunea Tălmaciu-Vestem, ocupând la est de Olt și Brad. În urma unor astfel de victorii s-a împlinit, s-a realizat visul de aur al tuturor românilor din toate timpurile: făurirea Românici mari, citat pe armată de regele Ferdinand și decorat cu ordinul Mihai Viteazul, figură reprezentativă a celor ce au făurit România mare.

Despre generalul Cantacuzino și despre Legiunea Arhanghelul Mihail:

La dizolvarea Gărzii de Fier -10 decembrie 1933-generalul

preia comanda Gărzii de Fier. Luând conducerea Legiunii printr-un ordin al Căpitanului, generalul Cantacuzino din primele momente, încă din noiembrie 1934, s-a pus pe muncă serioasă pe care a reluat-o după lunile de prigoană în cursul anului 1934 mai ales în toamnă după ce s-a constituit noul partid „Totul pentru Țară", expresia politică a gărzii de fier. Foarte des generalul își dădea titlul de șef de stat major al Legiunii. „Corneliu e fiul meu spiritual. Numai moartea mă va despărți de el." Ceea ce recunoaște generalul, Căpitanului, era darul providențial al intuiției superioare. Spunea și Nae Ionescu, ca și mine: *„Noi ajungem prin calcul acolo unde Corneliu, Căpitanul vede limpede și hotărât prin intuiție".*

Generalul nimic nu face fără să-l întrebe pe Șeful Legiunii. A fost cel mai disciplinat și corect legionar. Generalul, șef al partidului, a pus la punct organizația din toate județele, a făcut dosare speciale, a creat servicii pentru curieri, procese, apărători, avocați. S-a constituit un contencios, toate sub inspirația sa sau conducerea căpitanului. A făcut o vastă propagandă timp de doi ani prin conferințe și alocuțiuni-cuvântări ocazionale scurte la Iași, Cluj, Bușteni, Brăila, Galați etc. Muncea cu o regularitate, precizie și seriozitate extraordinară. El spunea adeseori: „Un general trebuie să-și cunoască trupa în toate amănuntele". Nici sănătatea șubredă, nici vârsta nu-l împiedicau de la cele ce credea el că e de datoria lui. Învăța coloanele chiar în timpul marșului, totdeauna în fruntea coloanei pe jos. Se antrena cu tinerii care puteau să-i fie strănepoți. De la el a pornit un spirit de mai multă coordonare a cadrelor și a maselor, mărindu-se Mișcarea în proporții fantastice. Zdrobit de muncă nu cerea nici răgaz de odihnă, iarna pe ger ca și vara pe arșiță nu pregeta să meargă în propagandă. Timp de trei ani și mai bine s-au creat legături sufletești între legionari și general de așa manieră, că *devenise nestorul partidului* (sfătos, înțelept, cu vorbă blândă și ochiul clarvăzător), iar Căpitanul îl avea pe general în clipele hotărâtoare la dreapta lui. Era un fel de *înțelept consultat și ascultat cu respect* și neclintit până la ultima suflare. Zilnic se întreținea cu legionarii, cu lumea, le ridica moralul și le arăta marea misiune care le revenea pe lume în cuvinte lapidare. Arăta misiunea Legiunii și rostul luptei cele sfinte pe care o dau pentru

mântuirea neamului.

Ca un titlu ce i s-ar da binemeritat de către Șeful Legiunii ar fi acela de *„părintele Legiunii"*. De mult timp „tata bătrân" devenise o poreclă populară și iubită de general. Era și un titlu de glorie. Iubea în special să vorbească cu țăranii și muncitorii. Nimeni dintre politicieni nu se ocupa de masele muncitorilor, lăsați pradă agitatorilor comuniști, evrei și străini. Prin Legiune muncitorii și țăranii intrau în marea familie românească, iar generalul nu pregeta și nu pierdea ocazia să le vorbească, să-i învețe, să-i încurajeze și să-i iubească ca un bun părinte ce era. *O altă marte slăbiciune a generalului erau macedonenii* și avea toată solicitudinea pentru cei care pătimesc pentru Legiune și țară, pentru osândiții de soartă și cei închiși. Se ocupa de fiecare caz în parte, veșnic neadormit la datorie, îndeplinindu-și și sarcina ca un *adevărat apostolat.* Generalul întrupa un aspect nobil al Legiunii și numele lui va fi indisolubil legat ca animator și ctitor de mișcarea, de organizarea în Mișcarea Legionară și mai mult învierea României începută sub scutul puternic și neînvins al Arhanghelului Mihail.

Generalul era un suflet cald, un suflet de foc, care-l risipea cu limpezimea privirii sale a cărei lumină devenea flacăra străbătută de energie. Astfel se explică de ce acest suflet era conducător de oști legionare. Și unii și alții l-au înțeles și l-au iubit. Generalul Cantacuzino în întreaga lui viață de soldat a împlinit cu sfințenie calitățile ce se cereau unui ofițer: *abnegația, sentimentul onoarei* mai presus de toate, caracterul și *peste toate un generator de mari puteri sufletești* (generalul Costandache). Despre eroul de la Coți și istoricul Constantin Kiritescu în lucrarea sa „Istoria războiului" 1916-1918 descrie faptele lt. colonelului Cantacuzino Grănicerul.

Un alt camarad de cuib, legionarul general Moruzi iată cum îl caracterizează pe generalul Cantacuzino: boier din naștere și sentimente... Generalul Cantacuzino a avut însușirile cele mai alese, o inteligență vie și originală, un suflet viteaz, o energie neobosită, un caracter de bronz.

Și acum iată cuvintele spuse de generalul Cantacuzino înainte de a muri prietenului său scump, camaradul general Moruzi: „Sunt îngrijorat de viitorul acestei țări. Servilismul ne va distruge, astfel mai

mult ca oricând el duce la realizarea ambițiilor celor mai puțin justificate. *Numai de la legionari poate veni mântuirea.* Voi trăi destul pentru a o vedea"...? Generalul este citat de către regele țării, primul ordin de citare pe întreaga armată: Înaltul ordin de zi din 1 octombrie 1916. În luptele ce s-au dat pe dealul Cate, în munții de pe stânga Oltului, s-a distins prin bravura și excelenta conducere a unităților, generalul Praporgescu David și locotenent colonel - Cantacuzino Gheorghe.

Acești ofițeri au susținut prin exemple de bravură personală, curajul trupelor sub comanda lor, contribuind astfel la respingerea totală a atacurilor crâncene ale vrăjmașului.

Generalul moare vitejește pe câmpul de luptă, în primele rânduri iar locotenent - colonelul Cantacuzino Gh. este rănit.

Dat astăzi 1 octombrie la Marele Cartier General (ss)Ferdinand.

Generalul Cantacuzino - Zizi - a fost decorat pentru meritele sale legionare cu Crucea albă de către Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu.

Încă de la apariția Căpitanului, Corneliu Zelea Codreanu, îndeosebi de la apariția sa în viața studențesacă a apărut ca un fenomen mai mult decât deosebit. *S-a remarcat ca o personalitate și a atras atenția tuturor contemporanilor.* Totuși Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, în activitatea desfășurată la început în rândurile studențimii ieșene, în rândurile studențimii românești, ca și în rândurile Ligii Apărării Naționale Creștine mai ales, a ajuns de îndată la convingerea că ceea ce-i lipsește neamului românesc nu este cultura, civilizația și cu atât mai mult inteligența. A desprins din practica lucrului că-i *lipsește caracterul, educația, un om nou fără de care nu se poate pleca mai departe.* Factorul important, determinant este omul, omul de caracter. Când a fost convins pe deplin de constatarea sa că fără omul de caracter, fără omul nou nu se poate merge mai departe, cu îndrăzneala care-l caracterizează trece la formarea unei organizații - *Legiunea Arhanghelului Mihail.* Odată cu apariția lui Corneliu Zelea Codreanu a apărut și o generație, ca niciodată în istoria neamului românesc, ce vine și se mărturisește creștină. Crezul ei era creștin-ortodox. Corneliu Codreanu axează organizația sa -Legiunea

Arhanghelul Mihail- *pe crezul creștin-ortodox* fiincă toți cei cinci întemeiatori au pornit de la icoana Arhanghelului Mihail, icoană care a fost prezentă, i-a ajutat în activitatea lor de până atunci, activitate care a călăuzit întreaga lume studențească, activitate de importanță capitală.

A hotărât ca organizația lor, mai înainte de toate, să devină o școală înainte de a fi un partid, *în care intra in om și ieșea un erou.* În aceasta a constat superioritatea Căpitanului, Corneliu Zelea Codreanu, față de toți oamenii politici ai vremii. Organizația lor deși era formată din numai cinci tineri intelectuali, titrați, a stârnit atenția tuturor partidelor politice, care de la început, fără motiv s-au exprimat împotriva lor. Legiunea a avut și a reușit să fie într-adevăr o școală în care intra un om oarecare și ieșea un erou. A reușit acest om nou care a determinat ascensiunea politică a lui Corneliu Zelea Codreanu trezind invidii peste tot. Accentul așadar *cade pe educarea tineretului.* A realizat mai întâi caractere, care pe căi de înălțare patriotică să se dăruiască total, moral și spiritual, creând mai întâi o elită conducătoare și apoi un partid.

Apariția legionarilor a început să capteze curentul politic în favoarea lor și atunci a trezit adversitatea opoziției. Omul nou a fost o problemă în decursul vremurilor. A fost omul nou al Creştinismului, omul nou al Renaşterii. Rezultatele creării acestor caractere se confirmă mult mai târziu, *practic la alegerile din 20 decembrie 1937* **când partidul legionarilor „Totul pentru Țară" expresia politică a „Gărzii de fier",** ***obține cele mai multe voturi,*** **trecând în rândul partidelor mari de guvernământ,** ***ba chiar în fruntea lor.***

Încă din 1935 electoratul român se aştepta, ca cel puțin după suirea pe tron şi după ce a jurat pe Constituție, regele Carol al II-lea să aibă o atitudine de demnitate şi conformă acelui jurământ. Dar realitatea a fost alta. Regele Carol al II-lea a dovedit şi de astă dată că nici vârsta, nici rolul de rege, nu l-au schimbat. El a rămas acelaşi om cum a fost prinţul Carol. Legile ţării pentru el nu au valoare, ***interesele țării sunt subordonate intereselor și ambițiilor sale personale, morala și etica sunt fleacuri*** **bune pentru alţii. Jurământul, cuvântul de onoare, adevăr, ruşine, preţuiesc pentru regele Carol tot**

atât cât istoria documentată ne spune, că prețuiau pentru prințul Carol al României. El nu numai că nu s-a gândit să strângă și să consolideze partidele politice pentru a le utiliza în folosul țării, ci dimpotrivă el își însușește aforismul roman „Dividi et impera" ridicându-l la principiu de guvernare, divizâd partidele politice *în 16 grupulețe* și acum în în bătaie de joc apelează la unirea lor.

Partidul „Totul pentru Țară", expresia politică a „Gărzii de fier", *cel mai fidel monarhiei constituționale, Hristos națiune și rege,* încearcă să-l dividă și după nereușită îl determină ca adversar neînduplecat. Demonul dement milita pentru o monarhie absolută dorind să instaureze o dictatură personală.

Încă din aprilie 1936 Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu se pregătea pentru alegerile de le 20 Decembrie 1937. Medita pentru a găsi o soluție ca alegerile să se desfășoare în libertate, voturile să nu mai poată fi furate, electoratul să nu mai fie oprit de a lua parte și a găsit soluția: *un pact de neagresiune cu partidele principale din opoziție* față de coaliția de partide care se va forma la cererea regelui dement sub președenția lui Tătărăscu secondat de Vaida Voievod și alte partide mici, ca partidul Iorga, fără partizani și cu o gazetă „Neamul românesc" fără cititori.

Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu își începe activitatea pentru întemeierea pactului de neagresiune. În vederea încheierii unui astfel de pact *în primul loc era Iuliu Maniu.* Încep tatonările. Se adresează printr-un curier unui nepot al lui Iuliu Maniu, Zaharia Boilă, comunicându-i că dorește să-l vadă dar nu la Cluj ci la București și întâlnirea trebuie să fie aranjată în mod secret, ca palatul și guvernul să nu afle nimic despre această întâlnire. Zaharia Boilă foarte curios acceptă întâlnirea cu șeful Mișcării Legionare. Întâlnirea a avut loc la *11 martie 1937 la București* în casa comandantului legionar dr. inginer Eugen Ionică. Căpitanul, fără multă diplomație îi spune că ar dori să aibă o întâlnire cu Maniu. Nu a crezut că e bine să se adreseze lui Maniu direct, ci numai să sondeze terenul, ca întâlnirea să rămână secretă. Boilă însă îl informează pe Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu, că Maniu de patru zile a plecat la Viena, de unde se va duce în Franța unde va rămâne timp îndelungat. Căpitanul, Corneliu

Zelea Codreanu, mirat și necăjit pentru că nu a fost informat exact și la timp despre această plecare -firește de serviciul său de informație- spune textual: *„Chestiunea este serioasă și nu suferă nici o amânare.* Aveți dumneavoastră posibilitatea să transmiteți o scrisoare confidențială fără ca scrisoarea să cadă în mâinile serviciului secret al regelui?" Boilă: „Există o astfel de ocazie deoarece peste câteva zile pleacă la Viena Aurel Leocuțea care va rămâne tot timpul cu Maniu. După ce Boilă îl convinge că Aurel Leocuțea este un om discret, taciturn, de absolută încredere, Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu a început să-i dea lămuriri mai ample asupra fondului chestiunii.

Boilă îi cere vioe să ia notițe. Urmează această convorbire sub formă de dialog pentru că o socotesc foarte importantă:

- Căpitanul: *„Pe mine m-a condamnat la moarte regele Carol al II-lea"*

- Boilă: „O clipă l-am privit uluit și am avut impresia că halucinez. Pe dumneavoastră, regele Carol al II-lea? De necrezut!"

- Căpitanul: „Și totuși este așa. Am informații din cea mai bună sursă, asupra căreia nu încape nici o îndoială sau bănuială"

- Boilă: „Iertați-mă dar lumea, mai ales în urma evenimentelor din vara trecută și-a câștigat convingerea, că între regele Carol și Mișcarea Legionară există cele mai bune raporturi"

- Căpitanul: „O fi așa dar între timp s-au întâmplat lucruri despre care lumea nu știe și dumitale ți le spun, deși sunt strict confidențiale trebuie să le transmiți lui Maniu căci numai astfel se explică înverșunata lui dușmănie față de mine. Mai acum, câteva săptămâni am fost chemat în audiență de rege. Ea a avut loc într-o casă particulară, probabil la Malaxa. Regele mi-a spus înainte de toate că simpatizează mult mișcarea noastră și că are de gând să demită guvernul, să instaureze o guvernare absolutistă, personală, bazată pe Mișcarea Legionară. Regele mi-a cerut să-l proclam Căpitanul Mișcării, eu voi fi locotenentul său și mă va numi șeful guvernului. I-am răspuns, că sunt încântat de buna voință a lui cu privire la Mișcarea noastră și că sunt extrem de măgulit de aprecierile sale favorabile, chiar exagerate pe care le-a exprimat față de persoana mea, dar că totuși nu pot să primesc oferta. Socot, că nu sunt

suficiente elanul și disciplina pentru a ne asuma răspunderea guvernării, că noi nu suntem pregătiți, că nu avem experiență, iar în ceea ce privește chestiunea șefiei noi considerăm pe rege, ca pe un factor sus pus arbitru peste noi toți, dar nu-l putem considera un șef de mișcare sau partid, că legionarii mi-au jurat numai mie credință și nu altuia, că această credință, acest atașament nu poate forma obiect de traficare politică. Carol a încercat să mă convingă, că văd greșit lucrurile, dar deși mi-a vorbit mult aducând argumente în menținerea tezei sale nu m-a putut convinge."

- Boilă: „Acum vă înțeleg perfect și cred că într-adevăr regele v-a devenit un dușman neîmpăcat. L-ați combătut în gândirea sa cea mai intimă și v-ați pus de-a curmezișul planurilor sale secrete. Totuși nu cred că ar îndrăzni, să recurgă la o sancțiune extremă. Doar Maniu a făcut același lucru și cred că dumneavoastră cu organizația legionară sunteți pus mai la adăpost".

- Căpitanul: „Să nu credeți. Maniu da, este dușmanul lui dar numai un dușman pe când pe mine mă consideră rival. Regele crede sau presupune, că noi legionarii suntem pentru un regim fascist, ca și el în definitiv. Două săbii nu pot încăpea într-o teacă! Cât timp Mișcarea noastră va exista și se va dezvolta, nu poate fi vorba de o înscăunare a dictaturii regale. Deci înlăturarea nu atât a Mișcării, cât a mea personală devine indiscutabilă".

- Boilă: „Și legionarii vor admite așa ceva? Vor tolera ca regele Carol să vă extermine fără nici o vorbă?"

- Căpianul: „Băieții sunt buni, disciplinați și țin la mine. Sunt sigur, că mă vor răzbuna, dar deocamdată nu poate fi vorba deschisă despre această problemă. Carol al II-lea însă sperase că împotriva mea și împotriva noastră, va avea toată opinia publică așa zisă democratică din occident, firește pe comuniști, toți oamenii de stânga și bineînțeles partidele politice. Tocmai ținând seama de aceste considerente vreau să mă aliez cu Maniu. Cred că dacă regele ne știe aliați nu va îndrăzni să se atingă de noi."

- Boilă: „O alianță cu Maniu?"

- Căpitanul: „Da. Știu că merg greu, atât în Mișcare cât și domnul Maniu în partidul domniei sale va întâmpina mari obstacole.

Între noi sunt deosebiri enorme de ordin tactic și ideologic. Totuși pe o chestiune ne întâlnim *în lupta contra regelui Carol al II-lea.*"

- Boilă: „Dumneavoastră uitați un lucru: Maniu nu mai este șeful partidului. Șeful este Mihalache pe care dumneavoastră l-ați condamnat la moarte, ca și pe Maghiaru, care este secretarul general al partidului. L-ați condamnat și pe Titulescu cu care Maniu este perfect solidar."

- Căpitanul: „Condamnările acestea nu au decât un sens teoretic sau dacă voiți, simbolic. De altfel asupra lor vom putea reveni."

- Boilă: „Și vă rog să nu uitați că nu toți fruntașii din partid sunt de acord să ducă lupta contra regelui alături de Maniu. Tocmai pe acest punct s-a produs sciziunea în partid și a părăsit Maniu șefia."

- Căpitanul: „Toate acestea le știu, dar mai știu că opinia publică din partid este alături de Maniu, care nu va renunța la atitudinea lui și atunci o tovărășie *cu mine ar fi cred utilă.* De altfel, eu fiind pregătit pentru orice eventualitate am lăsat un testament politic scriind acolo: dacă nu voi mai fi, mergeți la Maniu, care e singurul în stare să mă răzbune."

În final Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, îl roagă pe Boilă să comunice toate punctele pe care le-au discutat domnului Maniu. „Domnia sa este meșter în formule, cred că va găsi formula potrivită."

Boilă îl informează pe Maniu printr-o scrisoare la Viena, despre cele discutate. După trei luni Boilă este chemat de Iuliu Maniu la Karlsbad să-i dea următorul răspuns: „Comunică lui Codreanu că acum nu ne putem întâlni. Chestiunea nu este actuală, dar în toamnă situația se va schimba radical și atunci ne putem vedea."

Într-o nouă întâlnire cu Boilă, de această dată la Predeal Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, ia cunoștință de răspunsul lui Maniu și-i răspunde lui Boilă. Perfect, eu văd situația la fel. Sunt mulțumit." Atât i-a spus Căpitanul și nici Boilă nu l-a întrebat nimic.

Într-adevăr, se încheie un pact de neagresiune între domnii Iuliu Maniu, George Brătianu și Corneliu Zelea Codreanu. Domnul profesor doctor George Brătianu a fost invitat să ia parte de Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, și a acceptat. Pactul de neagresiune se încheie între partidul „Totul pentru Țară" expresia politică a „Gărzii

de Fier", „Partidul Național Țărănesc și „Partidul Liberal" georgist. Pactul de neagresiune, nu în privința ideilor care tocmai aceasta dorim să se lupte libere, ci pact de neagresiune în privința ghioagelor, în privința relei credințe, a atacului nesincer sau plătit.

„Cum adică? Este imoral ca cineva să invite chiar pe cel mai mare adversar al său la o luptă dreaptă, corectă, civilizată și este moral ca să-l ponegrească pe nedrept, să-l insulte sau să-l calomnieze? Este moral să-l ponegrească pe nedrept și să-l izbească cu ghioaga în ceafă?

Domnilor ziariști, deci în cadrul acestui pact de neagresiune care are drept scop nu părăsirea ideilor și credințelor noastre, ci tocmai afirmarea cât mai liber în fața țării.

Domnul Iuliu Maniu a invitat pe zariști și le-a făcut declarația în sensul ideilor și credințelor sale. „Mi-am permis în cadrul aceluiași pact să vă invit și eu pentru a-mi expune în fața țării ideile și credințele mele. Politica externă:"

Domnul Maniu afirmând punctul de vedere al partidului său în politica externă a spus în esență: „Suntem alături de marile democrații ale occidentului, suntem alături de „Mica Înțelegere" și de „Înțelegerea Balcanică"" și-și arată marele său atașament față de Societatea Națiunior.

Cu profund respect față de domnul Maniu îmi permit să afirm, că părerile mele sunt exact contrariul. ***Eu sunt contra marilor democrații ale occidentului, eu sunt contra „Micii Înțelegeri", eu sunt contra „Înțelegerii Balcanice" și nu am nici un atașament față de Societatea Națiunilor în care nu cred.*** **Eu sunt pentru o politică externă a României alături de Roma și Berlin, alături de statele revoluțiilor naționale, contra bolșevismului. O spune un om care n-a călătorit și n-a cerșit nimic nici la Roma și nici la Berlin.** ***În 48 de ore după biruința Mișcării Legionare România va avea o alianță cu Roma și Berlin*** **intrând asfel în linia misiunii sale istorice în lume,** ***apărătoarea crucii, a culturii și a civilizației creștine.*** **Aceasta nu înseamnă, că urâm Franța și poporul francez, căci el va face tot ca noi, reintrând și el în aceeași misiune istorică în lume. Ceea ce este azi este o simplă divagație ideo-masonică de care poporul francez în**

ceasul ivirii învierii lui se va scutura cu o energie hotărâtoare. În privința revizionismului afișat în special de Titulescu, Mișcarea Legionară afirmă că nici o revizuire de frontiere nu se va face în defavoarea României.

Politica internă. Domnul Maniu este pentru democrație. Eu sunt de părere exact contrară. Sunt contra democrației după cum sunt și contra dictaturii. Sub aurora dimineții se naște alt sistem, nou, neîntâlnit până acum. Pentru acela sunt eu. Domnul Maniu spune că partidul său va aduce justiție și toleranță pentru minorități. Eu sun *pentru justiție, fără toleranță,* pentru că am tolerat așa de mult încât suntem pe patul de moarte. Mișcarea Legionară va aduce justiție pentru români. Vorbesc de acea justiție de secole înfrântă în defavoarea neamului românesc, vorbesc de acele *drepturi milenare ale românilor pe care ei trebuie să și le recucerească* și pe care după cea mai severă aplicare a justiției nu au a le împărți cu nimeni și mai cu seamă nu există nici o justiție care să ne oblige a împărți drepturile noastre de stăpânire și conducere a țării cu jidanii.

Domnul Maniu în partea finală susține după toate manifestările de până acum, că țara este cu partidul său. Părerea mea este alta. Eu cred că țara este cu viitorul, adică cu Mișcarea Legionară."

Superbă intuiție care se va confirma cu ocazia alegerilor din 1937. „Cu toate aceste diferențe mari de idei și de păreri, nu înseamnă că nu putem voi împreună alegeri libere, tocmai pentru a putea vedea care este părerea țării și în orice caz nu înseamnă că dacă suntem de păreri diferite să vină un al treilea să ne fure voturile și mie și lui și țării. Termin cu o declarație.

Vorbesc despre domnul Titulescu. Tinerimea română legionară căreia i s-a răpit libertatea, care a fost schingiuită în 1933-1934 prin cea mai nemiloasă violență, pe orice listă va candida domnul Titulescu, peste orice pact, vom combate cu violența cea mai mare. Întreaga tinerime se va prezenta în județele în care va candida și se va opune din toate puterile la reintrarea acestui om în politica internă a țării.

Cu domnul Titulescu nu putem încheia decât un pact de agresiune. Peste două zile voi da o circulară prin care voi da lămuriri

mai ample asupra problemei jidovesti și totodată voi trata chestiunea Mișcării Legionare și monarhia, iar peste o săptămână voi da o altă circulară despre Partidul Liberal Dinu Brătianu și cuziști."

București 29 noiembrie 1937 ora 6.

Peste un an după această declarație făcută ziariștior cu ocazia încheierii pactului de neagresine cu Iuliu Maniu și Gheorghe Brătianu, în noaptea de 29 spre 30 noiembrie 1938, în noaptea Sfântului Andrei, Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu și încă 13 căpetenii legionare, în pădurea Tâncăbești loc istoric de jaf și crime al tâlharilor și criminalilor de odinioară, au fost asasinați din ordinul sângerosului monarh dement de către guvernul prezidat de patriarhul de pomină cu aprobarea lui Miron Cristea, consiliați public de Iorga rezervându-le o moarte rituală, ștrangularea, fiind legați de mâini și de picioare după macabrele canoane ale talmudiștilor fanatici, care au traversat și însângerat veacurile.

După ștrangulare au fost duși la Jilava și aruncați într-o groapă comună. A doua zi dezgropați de cele mai înalte autorități și împușcați cu două gloanțe în spate. Omorâți a doua oară conform ritualului rezervat și organizat sunt apoi dizolvați în 20 de damigene cu acid sulfuric, tot pregătite din timp și apoi aruncați în aceeași groapă comună, peste care se toarnă o placă de beton la ridicarea căreia s-au întrebuințat două tractoare ale vremii. Ce sunt toate acestea? Nu sunt crime organizate? Crimele promovade ca metode de guvernământ de demonul dement, tiranu execrabil, Nero vremurilor noastre; aprobate de patriarhul de pomină cum îl numește blând clerul ortodox român, președintele guvernului care a organizat și promovat asasinatul politic recomandat și consiliat de Iorga, asupra procedurii crimei publicate detaliat în gazeta sa intitulată paradoxal „Neamul românesc". Academia Română vestejește cât poate, că este vorba de regele soare al Europei, de cel mai înalt prelat al Bisericii noastre autocefale, de cel mai mare istoric al lumii?

La această adunare a academicienilor români, pentru înfierarea crimei, „istoricul lumii" în loc să tacă sau măcar să-și facă „mea culpa", face o scurtă afirmație, nu împotriva celor 14 asasinate ci asupra procedeului:

„S-a procedat cu stângăcie”[1] .

În principiu și-a aprobat opera -asasinatul politic- ca metodă de guvernare. Cu deosebire găsiți între aceștia: Carol, Miron Cristea, Iorga și între Nero-Caligula vreo asemănare sau numai o asemănare sau mă ve-ți condamna pe mine pentru revolta mea, pentru limbajul de violență. Dementul, demonul, tiranul execrabil, monarhul sângeros, patriarhul de pomină, sau activitatea unei memorii anormale ce a oscilat între ridicol și crimă. Găsiți dumneavoastră alți termeni pentru aceste 14 asasinate care s-au săvârșit, cărora li s-a rezervat o moarte rituală și cele culminate cu genocidul de la 21 spre 22 septembrie 1939, supranumită noaptea Sfântului Bartolomeu cum îl numim noi legionarii ? Afară de calificativul evreului de la Brașov ascuns sub numele românesc Cornea: „Bine i-a făcut !”. Evreii generatorii antisemitismului.

Și acum o succintă dar cuprinzătoare paranteză pentru lămurirea expresiei „Noaptea Sfântului Bartolomeu”. „Noaptea Sfântului Bartolomeu” a devenit o expresie ce desemnează în general un eveniment sângeros. Astfel este cunoscută în istorie: masacru împotriva hughentoților, protestanți francezi de confesiune calvină. Masacru dezlănțuit în toată Franța din ordinul regelui Carol al IX-lea și al mamei sale Caterina de Medici la 24 august 1572-sărbătoarea Sfântului Bartolomeu. Au fost uciși în puterea nopții zeci de mii de hugentoți sub pretextul că au pregătit un complot împotriva regelui. În realitate a fost un capitol tragic din istoria luptelor dintre catolici și protestanți. Noaptea Sfântului Bartolomeu a devenit o expresie ce desemnează, în general, un eveniment sângeros.

Noaptea de 21 spre 22 septembrie 1939, genocidul ordonat de regele dement, execrabilul tiran Carol al II-lea, executat de guvernul generalului Argeșanu, de generalul Gavrilă Marinescu prefectul poliției capitalei, generalul țigan Bengliu, comandantul jandarmeriei

---

[1] - **„S-a procedat cu stângăcie”, desigur după calitatea savantului în materie, - s-a așteptat la o procedură mai sofisticată, prin care să se denatureze adevărul. Probabil dacă ar fi fost savantul și în rolul de executant, sigur ar fi dispărut stângăcia. Dar nu toți sunt savanți în toate precum Iorga.**

şi Moruzov şeful serviciului secret de informaţii al regelui, al siguranţei statului.

Masacrul executat împotriva legionarilor prin închisori, îndeosebi Râmincu-Sărat închisoare pentru exterminare unde se afla parte din statul major al Mişcării Legionare, din lagărul Miercurea-Ciuc şi lagărul din Vaslui, din spitalul militar din Braşov, din închisorile din Bucureşti şi îndeosebi din prefectura de poliţie din Bucureşti şi de pe întregul cuprins al ţării în urma telegramei date de generalul ţigan Bengliu către toate jandarmeriile din ţară: „Împuşcaţi în fiecare judeţ între 3 şi 5 legionari, la aprecierea jandarmilor."

Genocidul din 21 spre 22 septembrie 1939 fiind asemănător dacă nu chiar identic cu cel săvârşit în Franţa acum 300 de ani şi mai bine se încadrează în expresia ce desemnează în general un eveniment sângeros: „Noaptea Sfântului Bartolomeu".

Lumea românească îngrozită, îndeosebi lumea legionară, a numit genocidul din 1939 „Noaptea Sfântului Bartolomeu a Mişcării Legionare."

Un episod din viaţa profesorului doctor Nichifor Crainic:

Nichifor Crainic, obsedat de ideea înfiinţării unui stat etnografic ortodox, fapt care l-a determinat să se apropie şi de Corneliu Zelea Codreanu ca şi de Octavian Goga şi A.C.Cuza însă fără rezultat. A încercat să se apropie şi de patriarh. El ne-a invitat seara la o masă. Era într-o vineri din postul Crăciunului. Suind dealul Miropoliei, aceşti intelectuali, dornici de o viaţă creştină superioară, măcar să o vadă, dacă nu să o trăiască, îşi închipuiau că merg la o cină *ascetică unde va spumega* în cupele sufletelor, vinul vieţii veşnice. Chiriarhii aşteptau.

Cina a început cu icre negre şi s-a terminat cu friptură de curcan udat de câteva feluri de vinuri. Conversaţia a fost foarte însufleţită de anecdote, care nu au putut fi destul de picante fiindcă domnii invitaţi nu erau aşa de intimi cu venerabilul amfitrion.

Încercarea mea de a-i apropia şi în acest chip de biserică a fost un dezastru, iar seara aceea copioasă a rămas de pomină. *De ce să-i ceri lui Miron mai mult decât poate da Cristea.* Relatat de profesor dr. Nichifor Crainic.

Revenirea pe linia Legiunii Arhanghelului Mihail, pe linia martirajului creștin. Ultima treaptă de trăire legionară

Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu și Ion Moța, doctori în drept de la Grenoble, fondatorii, între cei cinci fondatori ai Legiunii Arhanghelului Mihail, plecând de la icoana Arhanghelului Mihail, protectorul lor în toate luptele studențești categoric naționaliste și creștine și nu de mică importanță până în anul 1927 de Sfântul Ioan Botezătorul, menținându-l cu toată credința până la sfârșitul vieții lor neclintiți pe linia creștină și națională.

La început au încercat să cauterizeze cu sabia de foc focarele de infecție sufletească înainte de a-și pune problema veșmântului exterior. La început au pornit din interior, din-lăuntru spre afară. „Am rătăcit o vreme" spune doctorul Ionel Moța, provocați cu știință, puși în legitimă apărare, obligându-ne să ne apărăm de către organizatorii crimei organizate, de către promovatorii asasinatului politic, de specialiștii în materia partidelor care s-au perindat la cârma țării și îndeosebi în timpul sângerosului deceniu al dementului monarh.

Cu fața la icoană, dezmeticindu-se, revenind la linia Legiunii pe care am fost forțați să o abandonăm în cele trei cazuri de legitimă apărare, revenind pe linia creștină a Legiunii, recomandând legionarilor: *„În trecut ați dat dovadă de eroism,"* acum trebuie să acceptăm și martirajul, ultima treaptă de trăire legionară. Să nu mai răspundem la provocări chiar când vom fi puși în legitimă apărare. Să trăim pe ultima treaptă a trăirii legionare, pe linia Legiunii Arhanghelului Mihail, pe linia martirajului creștin." Înlesnindu-ne această linie Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu ia inițiativa de a încheia cu partidele mari din opoziție categoric hotărâte împotriva coaliției de

partide încheiată de Tătărăscu chemat după patru ani de conducere tot partidul liberal înfruptat copios cot la cot cu monarhul jefuitor de țară care de fapt nici nu a găsit o altă de a-și continua interesele materiale atât de potrivit, ca Tătărăscu care dovedise cu prisosință obediența față de un rege imoral cu întregul Partid Liberal.

Coaliția de partide de sub conducerea lui Tătărăscu, obedientul, însărcinat în continuare după patru ani cu formarea noului guvern, organizarea viitoarelor alegeri, coaliție formată de rege și de camarila sa. În vederea pregătirii alegerilor fixate pentru 20 decembrie 1937 Corneliu Zelea Codreanu reușește să încheie un pact de neagresiune care li se pare straniu și imoral unora, cu un alt partid cu idei diametral opuse. Pactul de neagresiune, nu în privința ideilor care tocmai aceasta dorim - să se lupte libere- pact de neagresiune în privința ghioagelor, împotriva relei credințe a atacului nesincer sau plătit.

„Cum adică, este imoral ca cineva să invite pe cel mai mare adversar al său la o luptă dreaptă corectă și civilizată și este moral ca să-l ponegrești pe nedrept, să-l insulți și să-l calomniezi? Este mai moral să-l aștepți de dupăgard și să-l izbești cu ghioaga în ceafă?" - precizează Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu.

Plecăm în alegeri. Plecăm în propaganda electorală, noi lumea legionară, cu deviza: *„nu răspundem la provocări nici chiar în legitimă apărare,* pe linia martirajului creștin" și într-o măsură oarecare sub pavăza pactului de neagresiune, pact care are drept scop apărarea libertății și ducerea unei lupte electorale civilizate din care să lipsească denigrarea, neloialitatea și reaua credință. Acordul prevede că fiecare din partidele contractante își va afirma ideologia sa proprie în fața țării într-o formă de bună cuviință și eleganță. Acordul inițiat de Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, în pactul de neagresiune a avut drept scop realizarea a două obiective: Libertatea de exprimare a libertății țării și în al doilea rând îmlăturarea a tot ceea ce poate împiedica o cât mai bună judecată a țării.

Cu alte cuvinte în termeni strict legionari ducea bătălia în câmpul ideilor cu înlăturarea desfășurării de patimi personale, cu înlăturarea relei credințe, cu înlăturarea violențelor care împiedică întotdeauna o bună judecată.

Şi acum o scurtă destindere, totuşi în continuarea la obiect la propaganda în vederea alegerilor din 20 decembrie 1937.

Eram la Iaşi. Terminasem studiile, eram profesor suplinitor de fizico-chimice la unul din cele mai mari licee din Iaşi. Mă întâlnesc întâmplător pe stradă cu un grup de comandanţi legionari, care se pregăteau să plece în propaganda electorală în judeţ. Eu, simpatizant legionar de când mă ştiu, mărturisit public deşi cu vreo doi ani de zile în urmă candidasem pentru preşedenţia studenţilor de la Politehnica din Iaşi, am avut drept contracandidat o căpetenie legionară, pe unul din fraţii Ţincoca comandant legionar ajutor, frate cu Remus o altă căpetenie legionară de renume, cumnaţi cu prietenul meu dintotdeauna doctorul Virgil Popa comandant legionar ajutor, cumnatul fraţilor Ţincoca, pe care l-am văzut şi l-am vizitat la Haga după 1989. Căpătasem adresa lui de la avocatul Radu Budişteanu, care după 1964 se refugiase la Frankfurt pe Main.

Am candidat împotriva legionarilor. De ce? Nici cel puţin nu fusese un „mal entendu", a fost o copilărie a colegului meu de an IV Corneliu Ţincoca, comandant legionar ajutor şi încă cu oarecare reputaţie. Bătălia a fost destul de aprigă. Norocul meu, aş putea spune, că a fost Totu care venise tocmai în toiul discuţiilor ca observator. Am avut cele mai multe voturi. Grupul legionarilor mă invită să fac o plimbare în judeţ; era toamna, toamna bogată în struguri şi must îndeosebi, la Tomeşti. Am acceptat invitaţia. Mergeau patru maşini mici, câte cinci legionari -20 de legionari. Descindem într-un sat Tomeşti, al doilea fief electoral al lui Iamandi după Şipote. Dar, Tomeşti era mai mult un fief pentru a potoli setea alcoolică a lui Iamandi, vestit în vinuri alese. Procedura era următoarea: în centru sau în alt loc ales de legionarii localnici lumea punea întrebări şi legionarii răspundeau. Cam pe la mijlocul întâlnirii un ţăran pune întrebarea: „Dar dumneavoastră legionarii sunteţi şi împotriva jidanilor?" Comandantul grupului nostru întâmplător era chiar şeful organizaţiei de Iaşi, comandantul legionar avocatul Teodor Tudose, martirul şi eroul legionar de peste doi ani din „Noaptea Sfântului Bartolomeu" din genocidul din 21 spre 22 septembrie 1939, omorât în lagărul din Vaslui, care le răspunde:

„La această întrebare vă va răspunde camaradul inginer Tudor V. Cucu" Eu foarte surprins, când îmi aud numele. Nu mă așteptam, fusesem invitat fără să mi se fi cerut să particip cu ceva. Totuși cum eram mai în spate îmi fac loc, mai mult, mi se face loc să ajung mai în față. Ajuns în față, mă găsesc față în față cu peste 100 de oameni bărbați și femei.

„Dragi ascultători, că suntem împotriva jidanilor e un adevăr pe care-l simțim fiecare dintre noi, vrând nevrând îl simțim pe spinarea noastră în fiecare zi cum ne sug mereu mereu. De fapt și dumneavoastră, ca și noi după cântecul nostru legionar: „să ne scapi pe noi țăranii care suferim din greu, căci tâlharii și jidanii ne tot sug mereu mereu"." Abia termin cuvintele mereu mereu și țâșnește din piepturile a circa 20 de tenori amestecați cu baritoni, un cor puternic bărbătesc: „Ștefan Vodă al Moldovei fost-ai pe la noi prin munți."

Și când credeam că am scăpat, căci toată întâlnirea luase o turnură plăcută și veselă pentru toți, pe la sfârșitul ovațiilor o manifestație publică entuziastă de admirație și de aprobare exprimată prin aclamații și aplauze.

Printre strigătele legionarilor - Trăiască Legiunea și Căpitanul, trăiască Mișcarea Legionară, votați cu „Totul pentru țară", printre țipetele femeilor și tineretului, „mai cântați-ne" aud intervenind Tudose cu vocea lui de tenor: „Și acum să-l ascultăm pe camaradul inginer".

Eu printre atâtea ovațiuni, aclamații și aplauze mă cuprinde o mare inferioritate, față de entuziasmul în mijlocul căruia mă aflam. Noroc că femeile și tineretul nu cedează și cer în continuare, să se cânte. Intempestiv țâșnește fătă nici o comandă puternicul cor „Sfântă tinerețe legionară". Tăcere și mulțumire peste tot. Tudose se apropie de mine: „Gândește-te bine, trebuie să le vorbești"

Între timp, se adunase multă lume, foarte multă, peste 300. Informatorii (poliția noastră) ne informează, că au venit și echipele de bătăuși ai lui Iamandi și Zipa, care era liderul Tomeștilor și totodată prefectul de județ al Iașului. Deocamdată au început să cânte și ei de-a valma cu noi. La un moment dat după cântecul legionar, iau cuvântul:

„Dragii mei, oameni buni, dacă problema ar fi numai asta

materială, de exploatare, de jaf, încă nu ar fi atât de grav. Dar pericolul este și mai mare, și mai amenințător, este cotropirea, a pune stăpânire *în mod abuziv* și brutal pe Țară și pe noi prin deznaționalizare. Evreii sunt fii neamului, care predică peste tot internaționalismul și ireligiozitatea, dizolvanți antitradiționaliști, campioni înverșunați ai ateismului și internaționalismului si asta nu numai la noi, pe plan mondial.

Sunt ireligioși, care nu respectă religia celorlalte popoare, în schimb când e vorba de neamul lor, de sinagoga lor, sunt ireductibili, înverșunați fanatici, tradiționaliști - partizanii categorici ai ateismului. Sunt partizani naționaliști, mari naționaliști dar când e vorba de naționalismul altor neamuri sunt internaționaliști, sunt împotriva țărilor, statelor, împotriva granițelor, împotriva națiunilor, a eticului, a tuturor națiunilor mari. Patrioți, când e vorba de căminul lor palestinian.

În concluzie, când e vorba de religie și naționalitate proprie, nu cunosc decât un drum: *calea intransigenței absolute.* Și, când, își vor atinge idealul pentru care militează asiduu sau măcar când vor observa o mare descompunere a religiilor și îndeosebi creștinismul, a noțiunilor de țară, graniță, națiune, când vor fi în descompunere vor încerca *cei mai mari naționaliști,* cei *mai mari credincioși,* ei care au dovedit de 2000 de ani, *rătăcitori pe întregul glob*, fără țară, să-și păstreze nația și religia, *vor ridica steagul lor,* cînd totul așa cum-propagandistic pretind să fim o turmă și-un păstor, ei se vor aduna sub steagul lor și-și vor alege cea mai bogată regiune drept patria lor.

Evreii pe numele lor popularizat jidanii, pentru a-și atinge *scopurile lor luptă pe trei fronturi. Frontul cel mai de sus,* cel mai de sus, frontul cel mai periculos și cel mai eficace pentru ei este „Societatea Națiunilor”. Acolo se dă bătălia diplomatică, acolo se fixează sferele de influență, acolo se câștigă debușeurile, piața de desfacere a produselor obținute de ei, fără muncă, speculate la maximum și vândute cu bani grei. Acolo în luptă diplomatică, jidanii prin interpușii lor, *gen Titulescu,* fac toate sondajele în toate problemele vieții, dându-și seama de pulsul vremurilor. *Al doilea front,* unde-și pun la punct doctrina idealurilor sau mai exact obiectivele lor de cucerit și asta o dezbat și o dezvoltă în lojele iudeo-masonice.

Lojă înseamnă unitate a unei unități francmasonice -lojă francmasonică. Prin francmasonerie se înțelege o asociație internațională secretă, cu principii politice reacționare contrarevoluționare și cu ritualuri oculte, taine ascunse, necunoscute, ai căror membri organizați în grupe se susțin reciproc. În aceste loje francmasonice, acaparate astăzi de iudaism și-au luat denumirea de loje iudeo-francmasonice, sunt recrutați îndeosebi tineri, pentru a fi formați ca oameni de valoare, creându-li-se avantaje materiale de prim rang și nu numai avantaje materiale, ci de tot felul: politice, culturale, științifice, etc. In general această lume iudeo-francmasonică servește la realizarea obiectivelor iudaice de stăpânire a lumii.

Al treilea front este lupta de fiecare zi, lupta pe teren și această luptă, s-a desfășurat in cadrul partidelor comuniste care au corespuns de minunune obiectivelor iudaice de totdeauna. Partidul comunist luptă împotriva spiritualității, pentru promovarea materialismului, ateismului, contestă existența lui Dumnezeu, promovează deviza „ Proletari din toate tările uniti-vă!", susține desfiintarea națiunilor, desființarea statelor, țărilor, înființarea statelor de tip Uniunea Sovietică, unde cetățeanul își pierde noțiunile de *națiune, țară, religie, dispar granițele.* Asta nu înseamnă, că evreii, cei mai aprigi luptători comuniști sunt comuniști, ci că ei luptă pentru tot ce e in favoarea lor pentru a stăpâni lumea .

Mai târziu, când nu vor mai avea nevoie de aportul comunismului vom vedea, că întradevăr evreii se vor dovedi chiar împotriva lui, iar comuniștii nu vor mai lupta pe frontul iudaic.

Imediat, inainte de eventualele aplauze, țâșni puternicul cor:

„Hai să dăm mână cu mână
Ce-i cu inima română
Să-nvârtim hora frăției
Pe pământul României"

Mulțimea s-a prins apoi în horă cântând și mai tare:

„Iarba rea din holdă piară
Piară dușmanul din țară
Între noi să nu mai fie
Decât flori și omenie."

Când echipele de bătăuşi işi revenirã, noi ne-am suit in maşini şi am plecat fără ca să mai poată pune mâna pe noi.

Evenimentele premergătoare alegerilor din 20 decembrie 1937

În februarie 1937 generalul Franco îi decorează post mortem cu „ Crucea de război „ pe Ion I. Moţa şi Vasile Marin. Aşijderea, cei 7 legionari care s-au luptat eroic pe frontul spaniol naţionalist au fost decoraţi cu „ Crucea Roşie".

La 26 februarie 1937, Consiliul de Miniştri desfiinţează cantinele şi căminele studenţeşti din toate centrele universitare. Această infamie a fost săvârşită in urma cererii lui Stefănescu Goangă şi Gavrilă Marinescu la solicitarea camarilei regale, *pentru a lovi în studenţime care era aproape in totalitate legionară.*

La 12 septembrie 1937, sub comanda legionarului Puiu Victor Gârcineanu, şeful Mişcării legionare din judeţul Muscel, se execută un marş la Topoloveni - fieful lui Ion Mihalache (...)

La 25-26 septembrie 1937 au fost zile de sărbătoare pentru legionari căci atunci a *fost cinstită munca de construire a Casei Verzi* din Bucureşti. Tot atunci se organizează o expoziţie a presei legionare cuprinzând statistici elocvente din care desprindem: „Până la această dată, *jertfa legionară a insemnat 1851 de ani, 11 luni şi 23 de zile de inchisoare".*

La 3 octombrie 1937, Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu inaugurează consumul legionar din Obor.

La 9 octombrie 1937 a murit generalul erou Gheorghe Cantacuzino, grănicerul, Eroul de la Coţi...

La 12 octombrie 1937, inginerul Gheorghe Clime, Comandant legionar al „Bunei Vestiri" este proclamat şef al partidului „ Totul pentru Ţară".

La 22 noiembrie 1937 se deschide restaurantul legionar din Bulevardul Elisabetei.

La 26 noiembrie 1937 partidul „Totul pentru Țara „anunță depunerea candidaturilor pentru alegerile de la *20 decembrie 1937, în 72 de județe, pentru prima dată în toată țara.*

La 9 decembrie 1937 începe marșul legionar de propagandă în Bucovina. La întrunirea de la Suceava din acea zi *vorbește protoiereul Ion Moța, tatăl doctorului Ionel Moța,* (marele luptător ardelean, condamnat la moarte de maghiari ca și părintele Vasile Lucaci, George Coșbuc, Octavian Goga și doctorul Alexandru Vaida Voevod) ca și profesorul *Ion Zelea Codreanu, Vasile Iasinschi și Alexandru Constant, prietenul meu.*

La 10 decembrie 1937 Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu inaugurează primul magazin de stofe și manufactură legionar din capitală.

La 14 decembrie 1937 este asasinat de guvernul coaliției electorale, *legionarul Mihai Turcanu.* În luptă electorală acesta nu răspunde la provocări *rămânând pe linia creștină a legiunii.* Provocările din partea autorităților guvernamentale continuă. Continuă asasinatele. *Legionarii nu răspund deși se află în legitimă apărare.*

La 15 decembrie 1937 moare *marele profesor universitar, legionarul Corneliu Șumuleanu,* care, ca și generalul erou Zizi Cantacuzino *murise cu două luni înainte,* nu a avut parte să trăiască marea biruință legionară de la 20 decembrie 1937.

La 20 decembrie 1937 au loc alegerile generale pentru parlament sub guvernul liberal prezidat de Gheorghe Tătărăscu.

În urma alegerilor din 20 decembrie, partidul „Totul pentru Țară", expresia politică a „Gărzii de Fier", a întrunit cele mai multe voturi, deși rezultatul oficial a fost altul. *Acest fapt a fost confirmat* ulterior chiar și de Richard Franasovici, ministrul de interne, organizatorul alegerilor, un sârb pripășit prin România, care abia își căpătase în ultima vreme cetățenia, iar despre care gurile rele spuneau că era importat de la curtea regală din Belgrad, specialist in falsificarea alegerilor, membru în camarila regală și omul Elenei Wolf

Lupescu, reprezentanta Ocultei și metresa regelui aventurier.

Mass-media vremii anunțase că legionarii întruniseră 526.000 de voturi. Probabil, atât anunțase Ministrul de Interne, bine informat de Eugen Cristescu, Directorul General al Siguranței Statului în timpul alegerilor. *Legionarii aveau înregimentați în cuiburi 525.000 de membri.*

Legionarii, surprinși de rezultatul alegerilor se intrebau „ Dar unde sunt prozeliții noștri, voturile simpatizanților ? „ Ba mai mult, Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu a și declarat: *„Am fost cinci, suntem 500.000, vom fi țara intregă."*

Rezultatele oficiale publicate in monitorul oficial în decembrie 1937 ne arată că partidul liberal în cartel cu „ Vaidiștii" și cu Iorga-Iorga nu avea „Iorghiști", avea partid înscris dar fără partizani - *a întrunit 1.103.353 voturi.* Partidul Țărănesc întrunește 626.612 voturi, partidul *„Totul pentru Țară „478.378 de voturi,* (nu a mai fost publicată cifra anunțată în mass-media de 525.000 de voturi). Incep să apară lucruri necurate.

Reiese deci că guvernul nu a obținut 40% din voturi ci numai 35.92% . A pierdut prima de 40%, jumatate din mandate. Legea prevedea ca în cazul în care un partid ar fi obținut 40% din voturi, îi reveneau jumătate din mandate, cealaltă jumătate împărțindu-se proporțional între toate celelalte partide. Pentru prima oară în alegerile din România, partidul guvernului, coaliția liberală și vaidistă, oricare ar fi fost, n-a obținut această cotă, desigur ca o consecință a pactului de neagresiune dar și de a nu fi furat îndeajuns.

Iată rezultatul alegerilor publicate în Monitorul Oficial din decembrie 1937 :

	Procentaj	Mandate
Partidul Național Liberal (Coaliția liberal-vaidistă)	35,92 %	153
Partidul Național Taranesc	20,40 %,	85
Partidul „Totul pentru Tară"	15,58 %,	66
Partidul Național Creștin	9,15 %,	39
Partidul Maghiar	4, 43% 19	
Partidul Național Liberal	3,89 %	16

(Gheorghe Brătianu)		
Partidul Tărănesc Radical	2,25 %	9
Alte 59 de grupări și liste	6,9 %.	
Buletine anulate	1,48 %.	

S-a ajuns la acest rezultatul fictiv, fals, prin teroarea dezlănțuită de jandarmerie, prin furtul urnelor, prin urmărirea legionarului Mihail Turcanu și chiar prin falsificarea cifrelor.

Richard Franasovici, ministrul de interne însărcinat cu organizarea alegerilor, luat îndeaproape în cercetare de către camarila regală declară în cercurile intime că coaliția guvernamentală recte Tătărăscu nu a avut 1.103.353 de voturi ci numai 803.353, partidul „Totul pentru Țară" a avut 825.378 de voturi iar Partidul Național Țărănesc nu a avut 626.000 de voturi. „Am luat 300.000 de voturi de la legionari și le-am adăugat la coaliția Tătărăscu pentru a întruni 40%-calculat greșit 1.103.353 adică 35,92 %. Și ca „Totul pentru Țară" să nu rămână primul partid după coaliție, am rotunjit cifra întrunită de țărăniști cu 100.000 de voturi luate de la alte grupări și liste."

Toate aceste deturnări de cifre lăsate la aprecierea lui Franasovici erau din Rațiune de Stat. Insuși rezultatul publicat în Monitorul Oficial-falsul rezultat-era o Rațiune de Stat. Minciuna era ridicată în timpul domniei execrabilului tiran la rangul de Rațiune de Stat.

Trec anii, dictatura instaurată de Carol, Iorga și Miron Cristea eșuează lamentabil în mai puțin de un an . Regele este fugărit în puțin timp după eșuarea dictaturii pe cât de odioasă pe atât de criminală și plină de ridicol. Se pune capăt printr-o lovitură de salon neisprăvitului politic Antonescu. Venise și scadența Antoneștilor. Mai târziu, fostul director general al Siguranței Statului din timpul alegerilor din 20 decembrie 1937, Eugen Cristescu, așteptând să fie executat de către iudeo-ruso-comuniști, declara ziaristului Bălănescu în celulă că „ legionarii nu au avut numai 800.000 de mii de voturi ci un milion". Adevăratul rezultat al alegerilor transpirase încă din 1937-1938 când începuse să circule public în lumea românească prietenă și dușmană legionarilor vorba: „Am fost 5 și suntem 1.000.000 de legionari !".

Un milion am fost dar cu mulțimea de prozeliți, cu cei

convertiți de curând la doctrina legionară, noii și inflăcărații adepți și cu masa imensă a simpatizanților care erau de un devotament fierbinte față de doctrina de curând adoptată, și care mai târziu au umplut închisorile și chiar lagărele

S-a confirmat deci că rezultatul alegerilor din 20 decembrie 1937 publicat în așa zisul Monitorul Oficial, a fost fals, a fost o minciună și că partidul Totul pentru Tară a întrunit cele mai multe voturi, *mai multe chiar decât coaliția liberală Vaida și Tătărăscu.*

Totul pentru Țară a fost cel mai puternic partid din țară.

Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu declara ziariștilor în fața țării, la București, 21 decembrie 1937 ora 6: „ Domnul Maniu în partea finală susține după toate manifestările de până acum că țara este cu partidul său. Părerea mea este alta, eu cred că țara este cu viitorul, E, adică cu mișcarea legionară." Adevăr anticipat de Corneliu Zelea Codreanu !

O confirmare nu de mică importanță îndeosebi pentru cei ce au rămas sceptici auzind adevăratul rezultat față de cel oficial. Minciuna în deceniul sângerosului monarh a fost ridicată la rangul de Rațiune de Stat. Iudeo-ruso-comuniștii și-au însușit-o și au practicat-o întradevăr pe scară mai mare. Originea minciunii se găsește în arsenalul evreimii, promovată în lumea burgheză, în lumea capitalistă, practicată pest tot. Preopinenții mei au încercat să demonstreze că rezultatul oficial al alegerilor este publicat în Monitorul Oficial și că acela trebuie să fie. Totul a fost o minciună sfruntată, dacă vreți ! Dar o minciună.

Pentru lumea sceptică, față de rezultatul real al alegerilor, iată încă o mărturisire pe lângă cea a lui Franasovici, organizatorul alegerilor, și cea a directorului general al Siguranței Statului din timpul alegerilor, Eugen Cristescu, căci „Testis unus, testis nullus", un martor (este cum n-ar fi) nici un martor. *Această mărturisire* este făcută de sângerosul monarh în memoriile sale și *nu este de prisos,* pentru lumea sceptică, mai ales, că și azi dușmanii potențiali ai românismului, se mai servesc de rezultatul alegerilor publicat în Monitorul Oficial de atunci deși toată lumea cunoaște adevărul. De ce ? În ce scop? Numai ei știu.

Sângerosul monarh recunoaşte că după tabloul procentelor electorale, partidul „Totul pentru Țară", sau cum spune el: „Codreanu, a întrunit cele mai multe voturi, mai multe chiar decât coaliția guvernamentală a lui Tătărăscu. Normal, spune sângerosul monarh, după tabloul procentelor electorale ar fi trebuit să-l chem pe Codreanu. Nimeni, în afară de legionari n-ar fi aprobat acest gest". Cum nimeni, ne întrebăm noi? Cine trebuia să mai aprobe când „Totul pentru Țară", cum *el însuși afirmă, a întrunit cele mai multe voturi* dintre toate partidele participante la alegeri. „Pentru mine era o absolută imposibilitate" (...)

La această paranteză punctată, între altele, să-l ascultăm pe Șeicaru. Dar înainte de a-l asculta, îl credem pe Carol, sută la sută, că asta înseamnă sfârșitul domniei sale. Deci era absolut o imposibilitate. Șeicaru, directorul ziarului Curentul, un alt sfătuitor al demonului dement și un dușman al legionarilor care susține public în gazeta sa că legionarii trebuie ostracizați, deportați în Insula Șerpilor. In cartea sa, publicată la Madrid în 1963, gazetarul cel cu etajul și șantajul, afirmă: „Regele a însărcinat pe Prof. Dr. Ing. Mihai Manoilescu să-l vadă pe Corneliu Zelea Codreanu și să-l convingă să vină la palat. Șeful Gărzii de Fier a refuzat. Războiul între rege și Garda de Fier începe. Din ianuarie 1938 și până în ziua abdicării, toată acțiunea regelui a fost subordonată acestei lupte".

Regele afirmă adevărul asupra rezultatului alegerilor.

„Ne-a rămas deci o singură soluție constituțională, aceea de a face apel național-creștinilor, lui Goga și Cuza. Este desigur o soluție proastă dar totuși cea mai puțin dăunătuare, sunt perfect conștient, (El însuși în momentele de luciditate își dă seama că nu este un om conștient) că o guvernare cu aceste elemente destul de hotărât antisemite nu va putea fi una de lungă durată și că după aceea voi fi liber să iau măsuri forte, măsuri care să descătușeze țara."- „am văzut cum a descătușat-o, dimpotrivă, a încătușat-o, punându-le românilor pumnul în gură, împiedicându-i pe români să decidă ei singuri în problemele ce-i privesc. In schimb, a decis în locul lor el și clica sa de joasă inteligență, sau mai precis eclipsată de inteligență ducând inevitabil la sfârtecarea țării. Așa cum a descătușat Țara, așa s-a descătușat și pe

el, paranoicul, „de tirania adesea atât de nepatriotică a meschinelor interese de partid și personale"-iată cine vorbește de patriotism, el dezertorul de pe front. Oricare în locul lui ar fi fost împușcat pentru asta, el a fost numai destituit, dezmoștenit, fiind exclus de pe linia descendenților la tronul României. Iată cine vorbește de meschinele interese personale, interese de partid. Impertinentă îndrăzneală.

„Cum era de așteptat, atâta a așteptat Goga, era împlinirea ambițiilor sale. Umflându-se ca un broscoi, primește a forma guvernul în *condițiunile pe care i le-am impus*". Regele îl cheamă pe Octavian Goga la palat și îi atrage atenția că deși are numai 9 % la sută din voturi totuși îl însărcinează cu formarea noului guvern, pentru organizarea noilor alegeri *însă cu condiția să îi rezerve lui personal două departamente:* ministerul de interne și ministerul apărării naționale, în care își va numi oamenii săi de încredere pentru a fi sigur de ordinea în țară. Octavian Goga acceptă fără nici o reticență, fără măcar să întrebe care sunt persoanele, Aici s-ar părea ca tiranul să aibă dreptate. „Cum era de așteptat, atât a așteptat Goga era împlinirea ambițiilor sale", probabil încă de când dementul îi promisese *că dacă pleca de la Averescu-divide et impera-îl va face prim ministru.*

Așa ajunge sângerosul tiran să-și impună oamenii săi în portofoliile cheie, în situația critică în care se afla: la ministerul de interne, fanariotul Călinescu, viitorul principal asasin al lui Corneliu Zelea Codreanu și la apărarea națională Ion Antonescu, colacul de salvare al odiosului monarh și al metresei sale, ascendenta „ocultei „ în camarila regală.

Iată adevăratul rezultat al alegerilor libere așa cum le-a inițiat Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu prin pactul de neagresiune și așa cum le-a cerut și Carol, însărcinatului său cu organizarea alegerilor, pentru a cunoaște pulsul țării. Rezultatul adevărat mărturisit de organizatorii alegerilor din 20 decembrie 1937, de cei ce au fost în miezul evenimentelor, Richard Franasovici, ministrul de interne, Eugen Cristescu directorul general al siguranței statului din timpul alegerilor și Carol de Hohentzollen.

Partciparea la alegeri a partidului „Totul pentru Țară" pentru prima dată pe întregul cuprins al țării, în toate cele 72 de județe, și la

cameră şi la senat, a însemnat un succes de neînchipuit, o biruinţă răsunătoare, raportul dintre partide s-a sfărâmat şi totodată echilibrul dintre guvern şi ţară s-a prăbuşit. Partidul Totul pentru Tară, a întrunit cele mai multe voturi, mult mai multe decât coaliţia de partide formate de rege şi camarila sa, de coaliţia de sub emblema lui Tătărăscu. În consecinţă la 28 decemrie 1937, guvernul Tătărăscu demisionează. Octavian Goga este însărcinat cu formarea noului guvern. Toată lumea politică amică, adversară şi mai ales duşmană, la fel ca toţi observatorii străini aflaţi la Bucureşti, inclusiv Sir Reginald Hoare, a calificat formarea guvernului Goga ca o manevră a regelui făcută pentru a câştiga timp şi îndreptată împotriva mişcării legionare.

În ajunul anului nou 1938, guvernul Goga dizolvă corpurile legiuitoare înainte chiar de a se fi constituit.

Încă din 30 mai 1936, Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, ne face atenţi pe noi, lumea românească şi îndeosebi lumea legionară asupra politicii de apropiere de Rusia dusă de Titulescu-ministrul duşmanului, cum îl califică prinţul diplomat, legionarul Mihail Sturdza -, într-o circulară abordând politica extrenă:

„Vorbesc de lumea care într-un ceas greu pentru ţara aceasta va fi chemată să vorbească cu tunul sau cu sângele ei. Scot afară aşadar din mijlocul acestei lumi cetele obraznice de jidănaşi care se prefac că se agită pentru viitorul acestui neam, şi scot politicienii mici şi mari care se ocupă numai de ei şi judecă toate problemele ţării numai prin prisma intereselor lor personale. Aceste două categorii nu contează, nici pentru modul cum judecă pentru că judecă fals şi mici pentru valoarea concursului într-un ceas de primejdie naţională. Aceste două categorii vor constitui într-un asemenea ceas *ruşinea morală a neamului.* De a aceea părerile acestea trebuie eliminate, judecăţile lor trebuie aruncate în foc. Lumea sănătoasă română este îngrijorată de soarta ţării pe care o judecă în mâinile sale, foarte debile, domnul Titulescu. Noi românii înţelegem că domnul Titulescu este un talent, dar mai puţin o inteligenţă şi aproape de loc o înţelepciune. *Mai bine s-ar încredinţa soarta acestei ţări unui înţelept fără talent decât unui talent lipsit de înţelepciune.* Apropiere de Rusia, întâi este un jest de trădare pe care poporul român îl face faţă de Dumnezeu şi faţă de

ordinea morală a acestei lumi și față de popoarele care stau în slujba acestei ordini cu puterile nimicitoare ale răului. *Onoare acestor popoare !*

Gestul nostru murdărește în fața istoriei obrazul poporului român, îl dezonorează. Doi, de vor intra trupele rusești pe la noi și vor ieși învingătoare în numele diavolului, cine poate să creadă, unde este mintea care să susțină că ele vor pleca de la noi înainte de a ne sataniza adică de a ne bolșeviza ? Consecințele este inutil de a le discuta. *(Încă o clarviziune a Căpitanului, Corneliu Zelea Codreanu adeverită ca toate clarviziunile dintotdeauna.)*

Dacă însă vor ieși biruitoare armatele creștine, rezultatul va fi împărțirea noastră, desființarea statului român, ca plată pentru trădarea noastră. Vom merge cu capul plecat, noi românii, și niciodată nu vom îndrăzni să ridicăm ochii și să privim în fața neamurilor care au rămas cu riscul vieții lor pe *linia onoarei.* Ele au dreptul să ne disprețuiască văzând numai oscilațiile de acum. Cei ce poartă răspunderea viitorului României în ceasul de față, să ia aminte !" (Corneliu Zelea Codreanu).

În continuare, după numai 5-6 luni, Căpitanul, Corneliu Zelea Codrenu intrevine din nou la *5 noiembrie 1936* socotind că: „Este un act de lașitate din partea noastră, a tineretului dacă în aceste ceasuri hotărâtoare pentru viitorul nostru nu avem curajul să ne ridicăm și să facem, *ca glasul nostru să fie auzit* de cei ce vorbesc și își asumă răspunderrea în politica externă", *atenționându-i că pentru ceea ce fac, cu capul vor răspunde.* Memoriul este adresat regelui și oamenilor politici ai țării de Corneliu Zelea Codreanu și publicat într-o mare adunare în fața palatului de către comandantul legionar prințul doctor Alexandru Cantacuzino:

„ Majestate,

Nu dorim să supărăm pe nimeni cu părerile noastre în materia de politică externă. Acum este vorba de mai mult decât de o simplă părere, *e vorba de viitorul Țării noastre.*

Suntem în drept să vorbim-și să vorbim cu hotărâre și cu bărbăție.

Tot ce fac politicienii români în politica externă fac pe carnea, pe sângele și pe răspunderea noastră. Bine sau rău ei și-au trăit viața,. De acum urmează a noastră.

Este îngrozitor, ca faptele și atitudinile lor de astăzi să atragă o mare răspundere pe umerii generației noastre.

Este cutremurător, să ne gândim că noi, tineretul de azi va trebui să fim condamnați a asista la împărțirea sau ciuntirea României Mari *pentru a plăti păcatele unei infame politici externe.*

De aceea socotesc că noi, tineretul am face un act de lașitate dacă în aceste ceasuri hotărâtoare pentru viitorul nostru nu am avea curajul să ne ridicăm și să facem *ca glasul nostru să fie auzit.*

Supunem deci Majestății Voastre gândurile noastre.

Cerem ca Majestatea Voastră să pretindă tuturor celor ce conduc sau manifestă păreri cu privire la politica externă a României, să declare că răspund cu capul pentru directivele pe care și le însușesc.

Așteptăm de asemenea același gest de mare curaj și de mare cavalerism și din partea Majestății Voastre, în ceea ce privește linia regală de politică externă a României.

În acest mod, în momentul unei eventuale catastrofe, Țara ar cunoaște: și cui îi revine răspunderea și natura sancțiunilor.

Aceasta o pretindem de la oamenii politici români-și nu teorii cu care nu avem ce face. Pentru că o politică externă este bună sau rea nu atunci când ea se pretează la demonstrații teoretice, *ci atunci când rezultatele ei sunt bune sau fatale pentru Țară.*

Dacă noi, tineretul, vom fi puși în situația tragică de a intra într-un război alături de puterile bolșevismului, împotriva celor ce apără civilizația creștină a lumii, care apără bisericile de dărâmare, care apără Moaștele Sfinților, *care apără mormintele eroilor,* declarăm pe față că vom trage toți cu puștile în cei ce ne-au adus aici. Și, pentru că nu vom putea dezerta, spre a nu face act de dezonoare, ne vom sinucide. Niciodată tineretul neamului românesc nu va lupta sub *semnul satanei împotriva lui Dumnezeu.*

Nu există Mică Ințelegere, nici Înțelegere Balcanică. Cine crede în acestea dovedește că nu a înțeles nimic. (Cine este acela ? În primul rând făuritorul lor, Titulescu, cel talentat, dar mai puțin

inteligent şi aproape de loc înţelept)

Faţă în faţă stau numai două lumi. Sub presiunea lor, în clipa războiului, toate combinaţiile diplomatice se vor nărui ca nişte castele de carton."

O altă clarviziune a Căpitanului, Corneliu Zelea Codreanu s-a adeverit întocmai. Alte opere ale „talentatului" Titulescu s-au prăbuşit. „Aceste două lumi sunt statele revoluţiilor naţionale, care luptă pentru apărarea crucii şi a unei civilizaţii milenare şi bolşevismul cu anexele sale care luptă pentru nimicirea neamului şi pentru prăbuşirea civilizaţiilor creştine. Bolşevismul şi anexele sale vor fi nimicite de armatele crucii. Dacă politicienii români ne vor duce în lotul lor, România va fi ştearsă de pe faţa Europei. De altfel această ură neîmpăcată o manifestă politicienii români şi în politica internă, politică de vrăşmăşie, mare uneltire şi mare prigonire faţă de tineretul naţionalist al ţării din ordinul masoneriei şi din îndemnul zilnic al iudaismului.

De la cele mai odioase înscenări şi uneltiri, de la cele mai provocatoare legi ca cea recentă a taberelor de muncă, până la elegantele forme a noilor organizaţii tinereşti, totul este îndreptat împotriva tineretului naţionalist pentru ca el să fie îndepărtat de la linia legionară a destinului său. *Deci există o concordanţă perfectă între linia internă şi cea externă de politică românească,* amândouă pornind din acelaşi fond masonic şi iudaic de ură împotriva ideii naţionale şi creştine.

Ţara întreagă trebuie să se cutremure, să se ridice şi să înfrunte pe cei care îi prigonesc şi le pregătesc moartea. Toţi cei ce se găsesc astăzi pe linia destinului şi a istoriei naţionale au datoria să ceară scoaterea politicii româneşti de sub influenţa şi *comanda masoneriei, comunismului şi iudaismului.* Este singura măsură salvatoare pentru viitorul neamului nostru." (Corneliu Zelea Codreanu).

Pamfil Şeicaru, un duşman mărturisit al mişcării legionare, în ziarul său „Curentul" spune: „ Memoriul lui Corneliu Zelea Codreanu către rege este o declaraţie curajoasă care însă constituie sentinţa la moarte a lui Codreanu".

Crime regale comise de regele Carol II-lea cu mâna lui Armand Călinescu

Prințul diplomat legionarul Mihai Sturtza, fost și ministru de externe al României, nu e de părerea lui Șeicaru. El crede că sentința de condamnare la moarte a Căpitanului, Corneliu Zelea Codreanu, fusese dată mai înainte, în aprilie 1934 când demonul dement a suferit *o rușinoasă înfrângere prin achitarea lui Corneliu Zelea Codreanu,* hotărâtă de Consiliul de Război al generalilor în cazul punitiv al lui Duca. Dacă această sentință regală nu a fost executată decât în noaptea de 29 spre 30 noiembrie 1938, cauza e că acest rege nebun nu-și găsise oameni de nădejde care să-l ajute. Acești oameni care l-au ajutat au fost Armand Călinescu și Nicolae Iorga, sau invers Nicolae Ior-ga și Armand Călinescu. Factorul determinant l-a constituit criminalitatea caracteristică a acestor doi, care l-au determinat pe tiran să treacă la *asasinarea rituală ce-i fusese rezervată Căpitanului și celor 13 căpetenii legionare,* după macabrele canoane ale talmudiștilor fanatici care au traversat și însângerat veacurileare, după un ritual nemaipomenit în analele criminologiei mondiale. Subsemnatul, care care întâmplător m-am aflat în prejma unor căpetenii legionare care au fost în miezul problemelor, sunt de altă părere. Demonul dement a hotărât omorârea lui Corneliu Zelea Codreanu, odată cu omorârea lui Duca, chiar în aceeași noapte. Autorii morali a lui Duca au fost: Iamandy, mandatarul ocultei, Titulescu garantul la lojile francmasonice din Franța și regele, în părți egale fiecare. L-au forțat pe Duca la 9 decembrie 1933 să treacă la actul dizolvării, pe care Duca îl vedea ineficace și nepolitic, neconstituțional și antidemocratic. Tergiversarea lui Duca s-a materializat între 14 noiembrie și 9 decembrie 1933 prin asasinate de intimidare și întemnițări din rațiune de stat până

când Titulescu l-a obligat să-și țină angajamentele trecând forțat la actul de dizolvare a Mișcării Legionare. Regele îi ordonă lui Iamandy ca în cazul când Duca va fi asasinat, „și Duca va fi asasinat", îl asigură regele pe Iamandy, Codreanu, Stere Ciumente și Stelescu să fie împușcați în aceeași noapte. După declarațiile comisarului Panova & Co, Corneliu Codreanu nu a fost de găsit în acea noapte, iar Iamandy în declarația sa de la Jilava *confirmă că a primit ordin de la rege să fie gata în cazul asasinării lui Duca,* pentru a fi omorât și Corneliu Codreanu.

„În cazul asasinării lui Duca, Codreanu să fie împușcat!", a spus regele

Așadar, în baza declarațiilor comisarilor și declarației de confirmare a lui Iamandy, afirmația legionarului diplomat prințul Mihail Sturza rămâne mai puțin plauzibilă sau chiar deloc. Dacă analizăm însă cu atenție amprentele autorului moral al asasinării grecului Duca, le vom regăsi în asasinarea fanariotului Călinescu supranumit „Chiorul", amprentele lui Carol de Hohentzoller. Crimele sunt de aceeași natură părând copii la indigo. Carol, care milita destul de asiduu spre a scăpa de adversarul lui mărturisit, Duca, condamnat de el la moarte, urmărea ca prin acest asasinat, mai exact cu ocazia acestui asasinat să scape și de un alt adversar mărturisit, Corneliu Zelea Codreanu, care prin activitatea sa împotriva mezalianței de pe tronul Românici îl afecta în amorul său propriu. *Superbă performanță de criminal, doi iepuri dintr-un foc !*

Camarila își face autocritica că a însărcinat cu această treabă criminală un alcoolic consumat de băutură, Iamandy. Noi zicem, Sfântul Duh l-a apărat pe Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu.

În cea de-a doua crimă de aceeași natură, regăsim aceleași amprente și același autor moral. Sarcina este lăsată de data asta nu în

mâinile unui alcoolic, ci în mâinile de specialitate de torționari de calitate ca generalul Gavrilă Marinescu, generalul Bengliu și marele specialist Moruzov. Călinescu fusese deconspirat în planurile sale intime de a scăpa de Carol dându-l pe mâna legionarilor. Carol, chiar dacă nu era informat de planurile intime ale lui Călinescu (că de intuiție nu poate fi vorba la un dement), dar fu pus în fața faptului împlinit.

Călinescu aprobă pretenția anglo-francezilor, poate chiar la cererea americanilor, *ca rafinăriile de la Ploiești să fie aruncate în aer.* Regele, fără să fie consultat nu putea să facă nici o retractare sau să dezmintă ulterior. În felul acesta și-ar fi divulgat oscilațiile, când cu unii când cu alții. Hotărește deci, la sugestia lui Moruzov, după metodele sale de conducere, *care erau, asasinatul politic și crima organizată,* să-l lase pe Călinescu descoperit în fața legionarilor. Cu ocazia acestui asasinat politic plănuia să scape și de Mișcarea Legionară, *căci prin omorârea lui Corneliu Zelea Codreanu nu realizase mai nimic,* dictatura mergea cu pași grăbiți spre eșec.

Călinescu cade ca-n filme, operă regizată de Moruzov iar asupra Mișcării Legionare, drept represalii, cum le consideră demonul dement, reeditează noaptea Sfântului Bartolomeu, *genocidul din 21 spre 22 septembrie 1939.*

Iată deci, două asasinate de aceeași natură, de același autor moral, în care criminalitatea se afla în lagărul regelui și a camarilei sale. Deosebirea dintre ele este că cel din 1939 a reușt complet, nu pe jumătate ca cel din 1933 și asta pentru că a fost încredințat unor specialiști de notorietate în materie de criminalitate nu unor criminali alcoolici.

Părerea mea este, așadar, că sentința de condamnare la moarte a Căpitanului a fost dată din 1933, simultan cu moartea lui Duca, sentință într-adevăr, *nereușită atunci de regele dement,* dar ținută în evidență de el și clica sa, camarila regală. In continuare subscriu la părerea ex-ministrului, prințul Mihai Sturza că întradevăr sentința nu a fost executată decât în noaptea de 29 spre 30 noiembrie 1938 când la noi în țară ies haitele de lupi ale lui Iorga și Călinescu și-ndeosebi haitele de lupi ale lui Magda Wolf Lupescu! Cauza este că regele nu-și găsise până atunci oameni de nădejde care să-l ajute. Acești

oameni au fost Armand Călinescu și Nicolae Iorga.

Într-adevăr, așa cum afirmă prințul Mihail Sturza, așijderea forului legionar contemporan Căpitanului, noi, octogenarii de azi ai legiunii ne întrebăm și îi întrebăm pe asupritorii noștrii de ieri: „pentru ce a fost asasinat Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu?" Această întrebare o va repeta mereu istoria noastră națională, căci asasinarea Căpitanului *a fost una din cele mai oribile crime săvârșite împotriva neamului nostru.* Ea nu va putea fi niciodată uitată și făptuitorii acestei crime vor rămâne pentru totdeauna stigmatizați atâta timp cât va exista simțul moral în lume.

Zadarnic demagogul, *denaturantul revoluției din 1989,* manipulantul unui popor timorat de cei 45 de ani de robie sovieto-comunistă, cripto-comunistul Iliescu, îi aduce osemintele în țară și îi ridică statuie la Brașov, lui Titulescu, omului Genevei, ministrul dușmanului.

Zadarnic îl ovaționează pe Iorga în fel și chip și îi afișează figura pe bancnotele românești, jignind suferința de neagră robie a românilor. Politica lor a avut ca o consecință întemnițarea unor oameni nevinovații. Iar aceste semne de recunoștință ale delatorilor poporului român pentru înlesnirea domniei comuniștilor de aproape jumătate de veac sfidează suferința întemnițării unor oameni nevinovați drept consecința politicii lor. Două talente, într-adevăr: unul de retorică, altul în memorie, dar mai puțin inteligenți și deloc înțelepți. Zadarnic toată această propagandă goală. O robie de aproape jumătate de veac și încă în gheara fiarei iudeo-ruso-comuniste, nu se poate uita. Ei nu înțeleg aceasta. Sau se fac că nu înțeleg ! Nici usturoi n-au mâncat nici gura nu le miroase ! Ei trăiau ca-n rai, iar noi majoritatea românilor, get-beget, neaoș din moși strămoși am trăit ca-n iad.

Nu putem despărți în istoric această activitatea care a oscilat între ridicol și crimă de persoanele lor, a lui Titulescu, și a lui Iorga. *O cruntă impertinență.*

În același timp, Iuliu Maniu și Corneliu Zelea Codreanu, două personaje tragice din istoria României contemporane, doi oameni politici români, care au văzut adevărul politic și au militat pentru el cu o intransigență absolută, pentru apărarea neamului românesc de robia celor 45 de ani ce se profilau la orizont își încheie cariera politică și

viața unul sugrumat într-o noapte în pădurea Tâncăbești, celălalt stingându-se lent într-o închisoare în Sighetul Marmației. Osemintelor lor nu li se cumoaște mormântul pentru ca neamul românesc și nu cripto-comunoștii să nu poată să le aprindă o lumânare. Poate și pentru că s-au opus celor două talente puțin înțelepte și lipsite de înțelepciune, cu o intransigență absolută, îndeosebi Corneliu Zelea Codreanu. Maniu mai are și oscilațiuni culpabile.

Regele Carol, jefuitorul Țării timp de un deceniu, secundat de evreime prin întrecere !

„Încă din epoca exilului în Franța, fostul suveran nutrind gândul revenirii în țară,(dar așteptând însă să moară mai întâi Ionel I.C. Brătianu), își precizase în cercul prietenilor intimi punctul său de vedere în ipoteza restaurației: *„Dacă îmi reiau tronul-spunea el-voi instaura un sistem de conducere de mână forte, și, cum îmi cunosc foarte bine țara, cred că voi găsi destule elemente ambițioase, care se vor încadra noii concepții de guvernare.* Realizarea acestui plan a fost înlesnită-așa cum calculase factorul suprem-de ambițiile personale ale diveșilor fruntași, de lipsa simțului politic și fragilitatea suporturilor morale" (Petre Ghiață Istoria unui deceniu, 1930-1940)

În calitate de prinț moștenitor, în plină tragedie națională, Carol dezertase și fugise în 1917 cu Zizi Lambrino la Odesa, unde se căsătorise morganatic, pierzând dreptul la tron. Exilat, ducea la Paris o viață din cele mai scandaloase. Venind în țară, *prin surprindere,* desființează regența, devenind rege și ducând mai departe aceeași viață desfrânată, de data aceasta cu Elena Wolf Lupescu. Averile lui depășesc Europa, ajungând până *în America de Sud unde se spune că era cel mai mare latifundiar.* Face investiții peste tot în Europa și America. In deceniul sângeros a lui Carol jefuirea țării a întrecut orice limite. Carol se afla în fruntea jefuitorilor, sfidând pe față întregului

popor, cu toate că statul îi dădea 40 de milioane ceea ce însemna în vremea aceea, *de 10.000 de ori mai mult ca salariul unui profesor,* plus domeniile casei regale exploatate la maximum de generalul adjunct Balif. Una din găinăriile regale a lui Carol a fost cea făcută lui Max Auschnitz. Din cauză că regele deținea majoritatea acțiunilor la UDR (Uzinele Domeniilor Reșița), acesta impune ca președinte al consiliului de administrație pe administatorul averilor sale, generalul Balif. La un joc de cărți, Carol îi propune lui Max Auschnitz care era coproprietar la uzinele Wickers din Anglia, un schimb de acțiuni care urmărea să-i asigure regelui capitalul din întreprinderile industriale românești. Auschnitz îl refuză pentru că fiind evreu nu avea siguranță pentru viitor nici pentru capitalul pe care îl avea în România. În fața acestui refuz, regele îl condamnă la 10 ani închisoare pentru evaziuni fiscale, sustragere de la obligațiile fiscale pe care trebuia să le plătească pentru oțelurile speciale pe care le fabricau Uzinele Reșița și le livrau Uzinelor Wickers deși beneficiarul era însuși Carol. Acesta era pretextul. Și câte alte găinării regale! Carol era mare acționar la Malaxa, UDR Reșița, Intreprinderile aurifere, Confecțiile pentru înzestrarea armatei, Uzinele de armament ASTRA Brașov, Uzinele Orăștie, Uzinele Arad, Uzinele Tohan, Uzinele Electroputere Craiova, etc. etc. A fost implicat în afacerea Skoda, afacerile de la căile ferate, în numeroase împrumutiri din străinătate și a timbrului de aviație precum și în *afacerile construirii palatului regal* pentru care statul a plătit miliarde *deși nu a costat decât a 30-a parte,* diferența intrând direct în buzunarele sale și a clicii sale, camarila regală. *Un odios din toate punctele de vedere !*

Momentul instaurării dictaturii carliste

Prințul diplomat legionarul Mihail Sturza, indignat peste măsură de împușcarea de către jandarmii „Chiorului" a legionarilor Mircea Dumitru și Florian Ștefan Popescu notează:

„M-am dus la președintele guvernului și fără ai băga în seamă pe ușieri, am pătruns în cabinetul primului ministru și l-am întrebat cu amărăciune și indignare, dacă era la curent sau nu cu cele ce s-au întâmplat sub administrația sa. Goga profund tulburat, congestionat la față, cu părul în dezordine și mâinile tremurânde, plimbându-se prin încăpere se văita:

- Dumneata crezi că eu sunt vinovat?

Calmîndu-se m-a poftit să iau loc și m-a întrebat, dacă nu puteam să-i mijlocesc o convorbire cu Corneliu Codreanu.

- Ar fi tragic și comic totodată, a spus el, ca două mișcări naționaliste să se înfrunte și să se distrugă reciproc, spre bucuria adversarului comun. N-am putea măcar o dată să cădem de acord ?

I-am cerut primului ministru să spună, fără riscul de a dezminți ulterior dacă pot să-i transmit lui Corneliu Codreanu că dorește să aibă o întrevedere urgentă cu el. La răspunsul său afirmativ și insistent am revenit la sediu unde i-am comunicat Căpitanului propunerea lui Goga. Căpitanul a fost pe dată de acord și m-a însărcinat să organizez întrevederea. Fără a pierde nici un moment m-am dus din nou la președenția guvernului însuflețit de speranțele și perspectivele pe care la conținea plăcuta veste . I-am propus lui Goga ca întâlnirea să aibă loc în satul Tătărani situat la 60 km de București. Alesesem acest loc având în vedere caracterul secret pe care îl necesită această acțiune. Goga mi-a cerut un răgaz pentru a-mi da răspunsul și în ziua următoare a propus ca întrevederea să aibă loc în aceeași zi la ora 17, în locuința prietenului său Giugurtu, ministrul industriei și al comerțului.

Nu cunosc motivele care l-au determinat pe Goga să evite satul Tătărani, ca loc de întâlnire. Mărturisesc că nu era vorba de o anumită emoție personală, fapt ce ar fi fost cu atât mai puțin măgulitor pentru Corneliu Codreanu și pentru mine. In afară de aceasta, evenimentele aveau să demonstreze că alegerea Bucureștiului și a domiciliului unui ministru pentru o întâlnire care urma să fie ținută secretă câteva zile nu s-a adeverit a fi cea mai inspirată.

La ora 16.45, am părăsit împreună cu Căpitanul sediul Legiunii, îndreptându-ne spre casa indicată. In fața porții am fost

întâmpinați de doi agenți de poliție, unul dintre ei se pare din serviciul lui Gavrilă Marinescu. De îndată întrevederea a fost și deconspirată. Ne-a condus în biroul în care ne așteptau Goga și Gigurtu. Căpitanul și Goga și-au dat mâna, fără să schimbe vreo vorbă și au trecut singuri în altă încăpere.

Doi morți legionari, în 1938 din mâinile aceluiași criminal estropiatul Călinescu.

Cu Gigurtu am stat mai mult de două ore timp în care s-au băut mai multe cafele. Gigurtu părea a-mi împărtăși sincer bucuria și speranțele prilejuite de reconcilierea dintre cei doi șefi naționaliști. Când am citit pe chipurile lui Codreanu și Goga și din prelungita strângere de mână din momentul despărțirii, că se ajunsese la o reconciliere și înțelegere, Căpitanul răspunzând întrebării pe care nu îndrăzneam să i-o pun, mi-a spus: „Da, firește că am căzut de acord. Acord în sensul ca el să nu pretindă ca Garda de Fier să devină partidul cel mai puternic în parlament. Era o situație pe care pentru moment doream să o păstrez și eram dispus să-l ajut pe Goga să obțină majoritatea parlamentară pentru partidul său.

După ce Octavian Goga își expune motivele pentru care a solicitat această convorbire, face o succintă dar cuprinzătoare expunere a evenimentelor privite din punctul său de vedere, cere Căpitanului în concluzie să propună o soluție pentru rezolvarea evenimentelor agitate de Călinescu. Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu propune că în situația agitată în care se găsește țara, guvernul ar trebui să convoace corpurile legiuitoare pentru validarea guvernului. Corneliu Zelea Codreanu îl asigură pe Goga de validarea guvernului prin voturile deputaților, parlamentarilor săi și dacă va fi nevoie chiar de voturile parlamentarilor lui Gheorghe Brătianu și Iuliu Maniu ceea ce crede că și parlamentarii blocului politic Vaida-Tătărăscu ar fi de acord. Goga tace, reflectează asupra soluției propuse. Corneliu Zelea Codreanu observând rezerva lui Goga revine: „O altă variantă, în ipoteza când se merge la noi alegeri, cu, partidul Totul pentru Tară nu mai candidez și toate voturile noastre vi le dăm dumneavoastră. Lumea legionară va vota cu Partidul Național Creștin și atunci se adună voturile dumneavoastră cu voturile noastre și nu se știe ce atitudine va lua și

cealaltă lume de dreapta, Frontul Românesc a lui Vaida Voievod, poate chiar domnii Gheorghe Brătianu și chiar Iuliu Maniu, și eventual și altă lume din fosta coaliție guvernamentală. În varianta aceasta. dumneavoastră sigur veți câștiga alegerile. Octavian Goga se declară foarte mulțumit de atitudinea mai mult decât generoasă a Căpitanului. Rămase deci hotărât că Goga se va duce și va prezenta regelui aceste variante."

Dar înainte de a se prezenta la palat, Goga, într-o convorbire telefonică îl admonestează pe „Chiorul" Călinescu, care, împotriva voinței primului minstru, luase măsuri severe împotriva Mișcării Legionare. De ce a tras în populație fără nici un ordin, omorând doi legionari ?

„Chiorul" îi răspunde: „Eu nu sunt la ordinele dumneavoastră, eu sunt la ordinele Majestății, eu sunt ministrul Majestății !" Poate că într-o anumită măsură avea dreptate, pentru că regele îl numise pe el în guvernul acesta.

Pentru cine știe să citească în politica întortocheată și fără cel mai elementar simț de demnitate a lui Carol, sau pentru cine poate intui evenimentele, răspunsul „Chiorului" era o dovadă clară că *guvernul Goga era un simplu provizorat.* In timp ce Goga își pregătea manifestul electoral, organiza diverse înțelegeri electorale, „Chiorul" pregătea cu regele noua formulă în care *să camufleze deocamdată lovitura de stat* și instaurarea dictaturii regale. Regele face următoarea mărturisire față de un observator străin: „Chiorul acesta, deși are un singur ochi, este singurul om aici, care vede clar".

Octavian Goga este enervat peste măsură de răspunsul și atitudinea „Chiorului" și în această stare sufletească este chemat la palat într-o audiență de lucru, în primele ore ale dimineții. Poetul nu intuiește realitatea deși răspunsul „Chiorului", destul de categoric, ba chiar impertinent l-ar fi îndreptățit. După ce l-a informat asupra activității curente, a cerut regelui să-i vorbească despre puțină politică. „ Chiar asta vroiam să-ți propun", i-a răspuns regele. Goga îl asigură pe rege că în urma înțelegerilor încheiate fără a menționa Garda de Fier era sigur de cel puțin 50 % din voturi.

- „Dragă Goga, ciocnirile dintre Mișcarea Legionară și guver-

nul tău sunt excesiv de frecvente și excesiv de violente, alegerile trebuie amânate. Îmi pare rău dar mă văd obligat să-ți cer să demisionezi".

- „Majestate, răspunde Goga, am pus capăt neînțelegerilor cu Legiunea, am ajuns la o înțelegere cu Codreanu."

- „Te-ai pus de acord cu Codreanu ? Foarte rău, dragă Goga. Voi forma alt guvern! „

A doua zi prințul diplomat Mihail Sturza se prezintă, acasă la Goga la ora 11 dimieața.:

„Nu a avut timp nici să deschid gura că Goga îi spune: „Nu mai sunt prim-ministru!" Apoi îi relatează cu lux de amănunte toată ședința de lucru din dimineața zilei în care fusese chemat. Când se ajunge la replica lui Goga:

- „Dar bine sire, mi-ați dat guvernul ca să fac alegeri ! „„ răspunsul regelei fusese: „Da, dar situația s-a schimbat, agitația a sporit, lumea este neliniștită. Aș vrea să fac un guvern național din care bineînțeles să faci parte și dumneata". „ Un guvern național? dar când?" replică Goga.

- „Chiar azi". „Majestate, am pus capăt neînțelegerilor cu Legiunea, aseară am ajuns la o înțelegere cu Codreanu."

- „Știam că te-ai înțeles cu Codreanu, nu chiar din gura dumitale, foarte rău, voi forma un alt guvern!"

Regele refuză să afle și să discute variantele propuse de Corneliu Codreanu pentru că vede clar primejdia ce se profilează pentru noile alegeri dintr-o alianță Goga-Codreanu, ca atare propune lui Goga formarea unui guvern autoritar bazat numai pe puterea regală absolută în care primul ministru era transformat într-un simplu organ de execuție al regelui. Goga și-a oferit imediat demisia. Regele a primit-o în principiu. Demisia fusese iscălită în alb din ziua în care i se încredințase formarea guvernului și l-a rugat să se mai gândească câteva ceasuri asupra participării sale la guvernul național, participare pe care Goga o refuzase. Carol acceptă demisia lui Goga la 10 februarie 1938, demisie pe care nici nu o prezentase.

Un episod din culisele politice ale timpului.

La acea vreme, când nu trecuseră poate nici doi ani de domnie

carlistă, mareșalul Alexandru Averescu, cel mai important om politic și totodată cel mai prestigios din acea vreme, constatase că prințul Carol nu se schimbse deloc, ci rămăsese același om ușuratic. Mareșalul Averescu, eroul de la Oituz și Mărășești, unul din principalii făuritori ai României Mari, se aștepta, ca cel puțin după suirea pe tron și după ce a jurat pe constituția țării, regele Carol al II-lea să aibă o atitudine de demnitate, conformă acelui jurământ. Constată însă că afemeiatul aventurier, care fusese trimis la plimbare de Ionel I.C. Brătianu și de însuși tatăl său regele Ferdinand, fiind eliminat de pe poziția de moștenitor la tronul României. Rămânând același om ca și prințul Carol de Hohenzollern, dovedea peremtoriu că nici vârsta, nici rolul de rege nu l-au schimbat. Legile țării nu aveau pentru el nici o valoare, interesele țării erau subordonate intereselor și ambițiilor sale personale, morala și etica erau fleacuri bune pentru copii, iar celelalte: jurământul, cuvântul de onoare, adevărul, rușinea erau noțiuni necunoscute, neluate în considerație, neprețuite de regele Carol la fel cum nu fuseseră prețuite de prințul Carol al României. (Acestea sunt luate în considerație tot atât cât ia în considerație un amoral, moralitatea.)

Mareșalul Alexandru Averescu se vede obligat să scape țara de această pacoste și trece la reeditarea actului Brătianu-Ferdinand, organizând o lovitură de stat. Lovitura eșuează. Mareșalul Averescu, într-o convorbire avută mai tărziu cu Corneliu Codreanu, despre această acțiune și îndeosebi despre eșuarea ei afirmă: „Eșuarea a fost firească cu un poet la interne." Se referea la Octavian Goga.

Sângerosul monarh nu-și poate permite să ia vreo măsură de reprimare dar aplică dictonul său „Divide et impera". Și reușește să dividă partidul poporului, al mareșalului Alexandru Averescu cu Octavian Goga drept consecință . De altfel el este autorul destrămării și fragmentării tuturor partidelor mari ajungându-se pare-mi-se la 16 grupulețe.

Prințul Mihail Sturza cere voie să dea un telefon Căpitanului în care-l anunță succint, dar destul de cuprinzător, cum că Goga nu mai este prim ministru. Octavian Goga cere receptorul: „Domnule Codreanu, este adevărat ceea ce v-a comunicat prințul, eu nu mai sunt prim ministru la ora aceasta, dar la ora aceasta constatând că aveți

dreptate 100%, adevărul este că şi până acum aveam deplină încredere în opiniile dumneavoastră dar acum vă declar că aveţi dreptate politic 100%, aşadar din clipa aceasta eu fac adeziune la partidul dumneavoastră şi vă rog de azi înainte să mă consideraţi ultimul soldat în mişcarea dumneavoastră", în partidul dumneavoastră.

Octavian Goga (născut în 1881, Răşinari, asasinat în 1938 la Ciucea), supranumit „Cântăreţul Ardealului" a fost membru al Academiei Române după George Coşbuc. Poeţii aveau un loc în Academia Română, Coşbuc fiind primul. Lui Goga i-a urmat mai apoi Nichifor Crainic (1889 Bulbucata-1972 Giurgiu). Octavian Goga ca şi George Coşbuc au fost luptători naţionalişti pentru dezrobirea Ardealului de sub imperiul dualist Austro-Ungar şi condamnaţi fiind pentru lupta lor la moarte de maghiari; au scăpat, fugind în vechiul regat. Octavian Goga a fost şi un mare şi talentat ziarist. In ziarul său „Ţara noastră" scria în materie de ziaristică „ Mustul care fierbe". A fost asasinat imediat după refuzul său la guvernul care a întronat dictatura regală, la Ciucea, comună în judeţul Cluj, pe Crişul Repede unde azi se află muzeul memorial Octavian Goga. A fost găsit mort, pe bancă în parcul vilei sale în aceleaşi conndiţi cum a fost găsit şi Vintilă I.C. Brătianu (1967 Bucureşti -1930 Florica, azi paremi-se Ştefăneşti, Argeş) găsit pe moşia sa de la Florica mort într-un şanţ. Ambii au fost asasinaţi misterios, primul după ce a refuzat să adere la guvernul dictaturii carliste, iar al doilea după 8 iunie 1930, după ce a făcut o opoziţie cu întreg partidul său naţional liberal actului restauraţiei. Asasinate înconjurate de mister până în ziua de azi. Misterul cu timpul a fost înmormântat.

Clica regelui, camarila regală, sfetnicii regelui, anticipaseră planurile regelui de a-l înlătura pe Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu chiar din timpul guvernului Goga, mai exact, le deconspiraseră planul regal prin ministrul de externe Istrate Micescu. Acesta, în vederea îndeplinirii planului de asasinare a lui Corneliu Zelea Codreanu, alege greşit instrumentul, în persoana prefectului cuzist al judeţului Neamţ V. Emilian promiţându-i un portofoliu ministerial. Emilian era cuzist, naţionalist în adevăratul sens al cuvântului, nu oportunist Iorga sau Istrate Micescu care cochetase cu legionarii majoritari în baroul de

Ilfov, pentru a ajunge decanul baroului. Iar după ce și-a văzut scopul realizat a plecat la cuziști militând pentru un portofoliu ministerial. De pe trambulina de decan și-a atins, după cum s-a văzut, scopul. Emilian, imediat ce a primit oferta lui Istrate Micescu, l-a înștiințat pe Corneliu Zelea Codreanu. Izbucnirea scandalului a fost evitată prin lovitura de stat a lui Carol în noaptea de 10-11 februarie, 1938.

O altă deconspirare o face Iorga, cel cu joasă inteligență ieșind de la o audiență în ziua de 8 februarie 1938, de la palat (Guvernul Goga cade la 10 februarie 1938) când declară ziariștilor:

„Regele va schimba un guvern care și-a luat sarcini prea grele și-și *strigă prea mult pretinsele succese"* (Același Iorga, rău și invidios pe Cuza, colaboratorul său din tinerețe!). Îi trebuie un comitet de patronagiu pentru noul ministeriu, format din foștii președinți de consiliu sub președenția patriarhului. Îmi cere să fac parte din el și nu pot să răspund decât afirmativ. *O dată pornit pe această cale nu trebuie să se oprească (...)."*

Pretinsele secrete ale regelui sunt deconspirate public de o memorie total neobișnuită care la începutul secolului începuse să circule cu termenul superlativ: „o memorie a la Iorga" dar mai puțin inteligent și de loc înțelept .

După alegeri: falsificarea rezultatului alegerilor a fost deconspirat de însăși falsificatori

Partidul „Totul pentru Țară" expresia politică a Gărzii de fier a fost proclamat, neoficial, cel mai puternic partid de guvernământ, - după rezultatul adevărat al scrutinului. Terminarea alegerilor și îndeosebi afișarea rezultatului a confirmat căderea guvernului ce organizase alegerile, *fapt întâmplat pentru prima dată în istoria politică a României moderne.* Această surpriză neașteptată, de unii, este atribuită de toată lumea politică a vremii pactului de neagresiune.

Eu, totuşi, o mai atribui şi faptului că nu s-a furat îndeajuns. Natural, realizatorii pactului electoral de neagresiune, Iuliu Maniu, Gheorghe Brătianu şi Corneliu Zelea Codreanu s-au întâlnit. Iuliu Maniu, ca decan de vârstă şi personalitatea cea mai mare, deschide convorbirea apostrofându-l pe Corneliu Codreanu:

„Ei, Domnule Codreanu, dumneavoastră, care a-ţi fost cu iniţiativa, iniţiativă care a avut un succes deplin, ce planuri aveţi pentru viitor ?".

Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu neaşteptându-se să i se dea cuvântul primul ezită câteva clipe apoi răspunse: „Eu îmi iau libertatea, mă duc la Predeal la schi, să mă odihnesc."

„Domnule Codreanu, îl interpelează Maniu, acum nu este timp de schi, noi trebuie să ne continuăm lupta, să mergem la Bucureşti, să ieşim pe stradă, să manifestăm pentru dreptatea cauzei noastre, până la victoria deplină, până la biruinţa finală. Dumneavoastră trebuie să fiţi conducătorul, după cum aţi fost iniţiatorul. Aveţi cel mai puternic partid din ţară de necomparat cu noi. Eu nu cred, că în partidul dumneavoastră se va găsi vreun legionar care să nu meargă bucuros la moarte pentru dumneavoastră, pe când în partidul meu, eu nu cred că s-ar găsi cineva să moară pentru mine. Şi apoi, mişcarea legionară însumează aproape în totalitate studenţimea română". Corneliu Zelea Codreanu tace.

Henri Prost în operele sale notează:

„La începutul anului 1938 mişcarea lui Codreanu este mai puternică decât oricând. Pare a fi urmată de întreg tineretul afiliat sau nu Gărzii de Fier. Căpitanul a ştiut să canalizeze toate aspiraţiile, nobile sau banale, care domină întreg tineretul român.

Motivele care îi fac pe mulţi români să-l urmeze pe Codreanu nu pot fi ignorate nici de adversarii cei mai îndârjiţi ai Gărzii de Fier. De ce nu s-a inspirat Iorga din aceste consideraţiuni înţelepte când era el însuşi prim ministru?" (Il puteţi consirdeaţi pe Iorga o memorie fenomenală, un talent, domnule Henri Prost, dar nu i se poate pretinde o inteligenţă de înaltă calitate sau înţelepciune, sunteţi prea pretenţios.)

Goga şi Cuza ignorează încă, mai mult decât predecesorii lor

aspiraţiile acestui tineret care vede în această mişcare revoluţionară singura formaţie politică neîntinată de viciile celorlalte partide pe care le condamnă şi singura însufleţită de un ideal."

Iuliu Maniu îşi reia argumentele prezentate anterior, sub o formă restrânsă, dar pe un ton emfatic, aşa cum afirmă Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu. „Dacă listele mele ar fi obţinut majoritatea absolută sau măcar relativă, aş lupta singur, dar aşa, mi se va răspunde că nu reprezint majoritatea ţării. Iată, ce au început să scrie deja gazetele! (Maniu a scos din buzunar o gazetă de dreapta.) „Opinia publică s-a pronunţat în majoritatea ei pentru curentele de dreapta. (...)" Prin urmare o acţiune a noastră numai aşa ar produce efect dacă şi legionarii s-ar realia cu noi. Atunci nimeni nu ar putea obiecta nimic."

Corneliu Codreanu însă, nu putea fi convins şi câştigat pentru nici o acţiune, aparenţa era întradevăr de partea sa. La sfârşitul peroraţiei lui Iuliu Maniu, Corneliu Zelea Codreanu răspunde hotărât: „ Eu îmi iau libertatea, plec la schi. „

Explicaţiile atitudinii Căpitanului Corneliu Zelea Codreanu date anturajului său din ultimul Stat Major al Legiunii sunt următoarele: „ A urma îndemnul lui Iuliu Maniu de a merge la Bucureşti, de a ieşi în stradă şi de a manifesta împotriva intenţiilor regelui dement de a instaura dictatura personală, impotriva clicii sale, camarila regală, ca şi împotriva consilierilor regali de paradă şi a nu ne întoarce decât cu victoria finală, înseamnă a merge pe calea intransigenţei absolute, cale care în atare situaţii ar putea genera o revoluţie şi degenera un război civil. Acestea, din punctul de vedere românesc nu sunt de dorit.

urmează volumul II

Monumentul Moța - Marin de la Majadahonda

Epilog
Multiplele aspecte ale adevărului istoric...

Cei doi amanți, psihopatul Carol de Hohenzollern, obsedat sexual, era subjugat de cocota de notorietate a Bucureștiului sub numele de Magda Wolf, în anii 1921-1925. În anul 1921 Magda Wolf avea 25 de ani, era recent divorțată de Tâmpeanu, grasă, dichisită și fandosită, se lansase cocotă de lux în București. Cu agendă zilnică pentru clienți, fapt public mărturisit de clienți, recunoscut și de ea față de Carol cerându-i pedepsirea indiscreției lor. Ceea ce s-a și efectuat public! În 1925 când devine, din cocota de lux, metresa principelui, își schimbă numele din Magda Wolf, nume ce-i denunța originea iudaică, în Elena Lupescu. Nume mai operant în noua achiziție a cocotei, mai corespunzător, pentru cocotă în noua cucerire. Dar, de-a dreptul insinuant... Cei doi amanți se potriveau de minune în aroganță avariție și răutate îndeosebi. Călcând cu ușurință peste cadavrele celor ce se opuneau intereselor lor, răspunzând cu răutate, hotarnică cu crima, complet nerecunoscători, cu deosebită ingratitudine celor care i-au ajutat la nevoie. Cazul lui Barbu Ionescu, evreu de origine, care și-a cheltuit averea, să-l suie pe Tronul României... Unul din multele cazuri!...

Un complot împotriva curtezanei, devenită Elena Lupescu, însușindu-și prenumele Elena al soției principelui decăzut, din 1925 când a devenit amantă, insinuându-se cu scopul vădit de a pătrunde mai ușor în mintea alienată a amantului. Un complot plutea în aer. Carol intră în panică de frică, neputând afla pe cei ce atentau la viața ei, înspăimântat și pentru vița sa.

Tocmai în perioada aceea apare un articol în ziarul Calendarul,

din 20 noiembrie 1933, al profesorului universitar Dragoş Protopopescu, care era legionar, cu următorul cuprins:

„În ţara Regelui Rătăcitor şi al Reginei Duduia".

„Sunt înmărmurit! Mă uit cu mirare la deplorabilul gust al Regelui Carol al II-lea al României şi rămân încremenit de lipsa lui de talent în materie de a alege o femeie...

Ce dracu, noi toţi suntem bărbaţi fini şi rafinaţi. Noi ştim să apreciem şi să alegem o frumuseţe feminină, dar el nu ştie.

În ce mă priveşte, nu m-aş atinge niciodată de o madame Lupescu care e pe drum să-şi piardă tinereţea şi prospeţimea, singurele calităţi ce le-a avut vreodată. Cât despre cărnurile ei căzute şi guşa aspră ca pielea de găină bătrână, pistruiată, vă spun sincer că nu m-ar tenta niciodată.

Într-un cuvânt, eu am gust excelent şi ştiu să-mi aleg pe cea mai frumoasă femeie, în loc să mă las atacat de o urâtă pe motiv că mă iubeşte... Dragoş Protopopescu".

Dragoş Protopopescu, autorul, de mai târziu, al romanului -Tigrii- apărut în două volume, imediat după eliberarea sa în cazul Duca, în care face apoteoza fenomenului legionar şi a unor legionari... De asemnea Fortul 13.

Acest articol a făcut vâlvă, a dus-o la o criză de nebunie pe curtezană, anunţându-l pe Chou-chou, aşa îl alinta ţiitoarea pe Carol, că se sinucide, dacă nu-l înpuşcă pe ziarist, pe profesorul Dragoş Protopopescu, profesor de engleză la Universitatea din Bucureşti. Despre mezalianţa de pe Tronul României a mai scris profesorul Dragoş Protopopescu încă două articole în acelaşi gen, şi tot despre mezalianţa de pe Tronul României, a mai scris un articol şi Directorul ziarului Calendarul Prof.Dr. Nichifor Crainic, jurnalist de „lege Veche" de talia lui C. A. Rosetti... Aprecierea îi aparţine lui Octavian Goga!

Indecentul şi imoralul Carol nu a putut să-l împuşte pe Prof.Dr. Dragoş Protopopescu şi nici pe Prof.Dr. Nichifor Crainic cum vroia „Duduia Regina", dar le-a suspendat ziarul 12 zile, că insultase o persoană din „suita sa" şi pare-mi-se, şi cu 12 zile de închisoare... Dar, răutatea lui „Duduia Regina" nu poate fi satisfăcută numai cu

atât. Însă cu ocazia pedepsirii trădătorului fanariot Duca, completarea răzbunării nu întârzie. Dictatorul, -regele absolutist- care executa ce-i dicta amanta Lupescu sub papucul căreia stătea cuminte și ascultător, -îl implică in așa-zisul complot al cazului Duca și pe Dragoș Protopopescu, ca și pe savantul Prof. Dr. Nae Ionescu directorul ziarului Cuvântul pentru motive asemănătoare...

Numai că Justiția Militară, nu decăzuse încă și apoi Completul de Judecată era format din cinci generali și al șaselea general-procurorul, după 2-3 luni de cercetări sub stare de detenție, totuși, nu le-au găsit nici o culpă,-cu toate presiunile făcute de la Palat- și-i pune în libertate. Ziarul Cuvântul rămâne suspendat, ca și Calendarul până la sfârșitul deceniului domniei bunului plac a celor doi amanți!

Nu același tratament i se aplică lui Nichifor Crainic! De ce?

Carol era abia la începutul încercărilor sale de a-și face mendrele, de-a face ce-i place, a-și satisface capriciile și îndeosebi capriciile metresei sale, în dauna Țării și Neamului Românesc.

Poate știe Iorga!? Confidentul amanților! Amfitrionul cocotei bucureștenilor, gazdă indicată de consulul Tătăranu, cănd i-a înmănat falsul pașaport austriac pe numele Sophia Lorentz, o altă jidancă, în noaptea de 12 august 1930 în Orient Expresul ce venea de la Paris. Scena se petrecea în gara Wiena. Tot atunci, Tătăranu; îi indică și adresa unde va fi găzduită, conspirativ, la Vila din strada Codrului nr.2, Sinaia, casa profesorului Iorga.

Există supoziția, că, ea, Elena Lupescu, în momentul acela conspirativ, Sophia Lorentz, a scris la Pensiunea Kubler, care era un loc arhicunoscut în Sinaia, numai ca să acopere adevărata adresă conspirativă -casa lui Iorga- în cazul când scrisoarea încape în alte mâini, după cum a și încăput! După ce s-a instalat comod în casa conspirativă a lui Iorga (ce a ajuns Iorga, pretinsul mare savant și mare antisemit - slugă la dârloagă, gazdă de cocotă și încă jidancă, el marele națuionalist și aprig antisemit) scrie un bilet lui Puiu Dumitrescu, la Castelul Peleș (așișderea Castelul Peleș!)...(Din lucrarea -Pasiuni și crime regale- a Doamnei diasporii românești -pag. 139-140-Ioana Damaskin, istoriografă modernă, talentata diasporii românești, fascinează cititorul totuși, rămânând în strânsă legătură cu

tema principală, fără a face o apoteoză a Mişcării Legionare, a scoate de acolo, unde o aruncase, din cotloanele întunecate şi ferecate, de cele trei dictaturi, carolistă, antonesciană şi comunistă, şi o redă istoriei. Editorul - Editura Junimii Române - Târgovişte. .

Nichifor Crainic va fi implicat în lotul celor 50 (cincizeci+3, cincizecişitrei, cei trei punitivi) legionari acuzaţi pentru împuşcarea lui Duca şi achitaţi în unanimitate, cu excepţia lui Crainic achitat doi contra trei.

Datorită articolului „cu guşa pistruiată" al lui Dragoş Protopopescu, „Duduia", regina lui Iorga, a hotărât să plece la Paris să-şi opereze guşa, reuşind dar nu şi pistruii...

Cum Carol nu putea să plece la Paris cu ea, -„că-şi făcea meseria de rege"- i-a spus să-l ia pe Puiu Dumitrescu cu soţia, s-o însoţească. Metresa l-a chemat pe Puiu la casa din Băneasa, ca să fixeze data plecării la Paris.

Puiu s-a prezentat la Băneasa, dar ajuns la saturaţie, nu mai era dispus să facă pe valetul fostei cocote de lux a bucureştenilor 1921-1925 cu agenda zilnică pentru clienţi... şi a motivat că nu este oportună ,acum, plecarea la Paris „că ştii că este un complot să te ucidă. În ţară eşti păzită, la Paris poţi fi, în orice moment şi de oriunde o ţintă...". Ea îi răspunde: trebuie să plec Puiu. Nu pot trăi ca o prizonieră, fiindcă voi nu sunteţi în stare să-i prindeţi pe criminali şi să- împuşcaţi. Puiu Dumitrescu era fiul generalului Dumitrescu, fost comandant al jandarmeriei, predecesorul, pare-mi-se, al generalului ţigan Bengliu, cel ce asasinase pe întreg cuprinsul ţării sute de legionari (între 275 şi 1000, unii încă nedescoperiţi) într-o singură noapte. Puiu, secretarul lui Carol încă de când hoinărea cu principele însoţit de Lupescu, subvenţionaţi de stat şi de bancherul evreu Barbu Ionescu, îi răspunde: „regret Duduie, nu te pot însoţi la Paris".

N-a ieşit bine pe uşă -se spune- că „Duduia" l-a şi chemat pe Carol la telefon şi i-a cerut: „Să-l dai afară pe impertinentul ăsta de Puiu. A refuzat să mă însoţească la Paris...Să-l dai afară Chou-chou!"

Carol a şi început să-şi caute un alt secretar, ca să-l poată concedia pe Puiu, care habar nu avea ce-l aşteaptă din partea celui pe care-l ajutase să revină pe Tronul României!? După faptă şi răsplată.

Într-adevăr după câteva zile Puiu a fost concediat de Carol pentru faptul că a fost ireverențios față de amanta sa. Mai mult ca sigur că-l băga și la închisoare, dacă Puiu nu pleca imediat la Paris, cu Ella Manu, părăsindu-și soția. Între timp Carol aflase, de la fosta soție a lui Puiu, cum îi insulta amanta în fiecare dimineață. Nu mai pot! Iar trebuie-să dau ochii cu Duduia! M-am săturat! Nu pot s-o sufăr pe jidanca asta grasă și puturoasă pe care trebuie s-o servesc ca un sclav...Pe puturoasa asta!

Puiu a dispărut, fără urmă, iar locul lui la palat fu luat de un căpitan de cavalerie, Ernest Urdăreanu - popularizat Murdăreanu, fiul unui ofițer român căsătorit cu o franțuzoaică de la care a învățat limba franceză. Introdus la Casa Regală de Titulescu al cărui nepot era. Rugând-o pe „Duduia" - pe virtuala regină și după Titulescu - să-i dea un post nepotului său, garantându-i că va fi tot atât de devotat ca și el, atât pentru Carol cât și pentru ea.

Imediat Ernest, un nevropat Dar ajutat fizic, a fost numit secretar al regelui Carol și adjutantul „Reginei Duduia". Urdăreanu și-a depășit unchiul în slugărnicie, după cum timpul a confirmat-o pe deplin. Murdareanu , în spatele unui rege bețiv și obsedat sexual de cocotă cu practică la tăvăleală, nefiind căsătorit, a putut să-și ofere tot timpul din viață și pe el, integral, celor doi amanți, care mulțumiți de el l-au numit ministru, cu titlul răsunător de „Mare Șambelan al Palatului Regal". Era un bețiv ca și cei doi amanți, un afemeiat și pasionat jucător de cărți. Pierzându-și banii la cărți, sfârșea nopțile în brațele unor femei bătrâne, dar bogate, care dimineața îi umpleau buzunarele goale cu bani. Un adevărat depravat, aidoma tuturor membrilor Camarilei regale!

A tunat și i-a adunat! Cum se obișnuia a se spune despre acest soi de oameni care se întovărășesc, se adună, fiindcă au aceleași interese, lipsiți total de scrupule, amorali complet, subjugați total scopurilor ce le urmăresc. („O zi, dar să fiu prim-ministru, încolo nu are decât să mă și împuște"-declarație făcută lui Negreanu, directorul Parlamentului - de către estropiatul Călinescu).

În perigrinările mele prin Europa, la Paris, pe Champs-Elysees, în Place de Concorde, am auzit o franțuzoaică chemându-și cățelul:

Chou-chou. M-am oprit, fără să-mi dau seama, intempestiv, şi am privit instantaneu, şi la Doamnă şi la căţel... Îmi revin rapid şi m-am întrebat, de aici derivă alintătura administrată de agramata cocotă de lux a principelui şi mai târziu a regelui nostru! Satisfăcut, într-o măsură oarecare! Nu ştiu de ce?!... Inspirată şi pertinentă alintare, îmi zic în sinea mea. Nici nu se putea o alintare, în derâdere, mai potrivită pentru un obsedat sexual: pentru un căţel. Dar nu atât de potrivită pentru un dulău, şi acela cu mustaţă! Poate, merge, fiindcă vine de la o căţea...

Între timp, Puiu primeşte vestea, că fusese arestat Colonelul Victor Precup, ca fiind şeful complotului din mijlocul armatei. A intrat în biroul lui Carol şi i-a raportat:

„- Au fost descoperiţi cei care complotau să o ucidă pe Duduia. Şeful grupului - celor unsprăzece ofiţeri - este Victor Precup, din Garda Regală - Cotroceni.

- Nu pot să cred, că omul meu cel mai devotat a plănuit asta! A zis mirat şi deceptionat în acelaşi timp, Carol!?

- Este adevărat, Majestate. Colonelul Victor Precup este în anchetă la Curtea Marţială.

- Să-mi aduci declaraţia lui Precup, i-a ordonat Carol"

Nu trec decât câteva zile şi Carol intră în posesia interogatoriului luat Colonelului Victor Precup. La întrebarea procurorului: „de ce ai vrut să-l asasinezi pe Majestatea Sa Regele?" (căci aşa raportaseră şi popularizaseră Moruzov şi Eugen Cristescu).

„Niciodată n-am intenţionat asta. Eu sunt devotat Regelui şi-i voi fi fidel până la moarte! Dar nu pot să accept faptul că după ce eu şi alţi ofiţeri, chiar din grupul meu, în frunte cu Maiorul Nicoară (pare-mi-se că Maiorul Nicoară era chiar cumnat cu Colonelul Victor Precup) ne-am riscat viaţa să facem acea restauraţie din 8 iunie 1930, să avem în capul Ţării pe târfa de Magda Wolf, alias Elena Lupescu. Ca să salvez onoarea Ţării şi a noastră am decis s-o ucid, a declarat colonelul Victor Precup.

După unele surse Colonelul Victor Precup (nepotul lui Ciceo Pop, preşedintele Parlamentului ce l-a proclamat pe Carol Rege), a fost în legătură cu Iuliu Maniu şi Nicolae Iorga, membrii activi în

conspirația carlistă. A fost chiar curierul între cei doi, între principe și Iuliu Maniu; după unele surse, că ar fi venit chiar în avionul cu care a veni Carol; după alte surse că ar fi ghidat prin radio avionul, avioanele, care l-au adus pe principe în țară; după alte surse că Colonelul Victor Precup i-a procurat principelui uniforma de general de aviație pe care a îmbrăcat-o și cu care a aterizat la Cotroceni. Și, peste toate, pașaportul fals pe care Carol l-a utilizat era pe numele Colonelului Precup, însuși parola cu care s-a prezentat Puiu, era: Domnul Precup a sosit! Iarăși, după alte surse, pașaportul fals ar fi fost pe numele... un alt nume nu mi-l amintesc.

În timpul anchetei colonelul Victor Precup a recunoscut, că avea două grenade în buzunar pregătite să le arunce în brațele metresei regelui, când venea la Cotroceni sau o întâlnea în altă parte. Între altele, judecătorul de instrucție l-a întrebat pe Victor Precup: „Nu vreți să vă retrageți amenințarea cu moartea adresată doamnei Lupescu? Asta ar ușura pedeapsa.

- Niciodată nu am să retractez! Pe ea am vrut să o ucid, nu pe Regele Carol, pe care-l venerez. Dacă ea vrea să trăiască, să plece din țară... Afară din România cu cățeaua asta roșie!", a declarat Colonelul Victor Precup.

Cățeaua la câine trage: Chou-chou!

Procurorul militar a încheiat rechizitorul: Deoarece colonelul Victor Precup n-a atentat la viața Regelui (cum Siguranța Generală - Director General Eugen Cristescu - răspândise zvonuri false, ca de obicei, că Regele urma să fie asasinat în timpul unei slujbe la Patriarhie, atentatorii utilizând aruncătoare de flăcări,cu care pe vremea aceea erau dotate numai țările ca Germania, cu armament ultrasofisticat, zvonurile lansate de Eugen Cristescu și Moruzov erau amplificate și publicate de presa iudaică și vândută din Sărindar. Adevărul și Dimineața au declarat că atentatorii ar fi declanșat un cataclism odată cu moartea Regelui și Duduii.

Exagerări peste exagerări, tip Eugen Cristescu - Mihai Moruzov. Minciuni gogonate! Gogomănii!

- În continuare, Precup n-a atentat la viața Regelui, ci la viața unei persoane particulare care se afla în „suita Regelui", iar crima de

omor nu a fost comisă. El nu poate fi condamnat la moarte, cum ceruse Duduia, Regina, susţinută aprig şi fără cruţare de Iorga, al cărui curier fusese între el şi principe. Transpirase din culisele camarilei regale. Colonelul Victor Precup poate fi pedepsit pe linie administrativă, conform Codului Militar şi poate fi iertat numai de Regele Carol al II-lea. Un număr mare de jurişti militari, îdeosebi oameni politici din anturajul regelui, au cerut lui Carol să-l ierte pe colonelul Victor Precup, între ei şi Puiu, dar el a refuzat motivând: „Nu-l pot să-l iert pe acest trădător, care a intenţionat să omoare pe femeia careia eu i-am dat sincera mea afecţiune. Ea merită şi trebuie să fie respectată în numele meu".

S-a intervenit din partea Armatei Române îndeosebi, fiindcă, în repetate rânduri Iuliu Maniu a afirmat (subsemnatul fiind martor ocular) - Masoneria l-a adus în ţară şi Armata l-a proclamat Rege; s-a intervenit şi la autoritatea în plină apoteoză a lui Corneliu Zelea Codreanu şi a Mişcării Legionare după achitarea în unanimitate, în cazul Duca. O altă manevră nefastă a capului neâncoronat al Monarhiei Constituţionale, grav avariată, de imixtiunea tulburătoare în treburile constituţionale ale Ţării: asasinarea lui Duca, adversarul mărturisit public împotriva psihopatului îndepărtat de Ionel Brătianu şi Regele Ferdinand de pe lini moştenitorilor la Tronul României , susţinută aprig de Duca. Corneliu Zelea Codreanu a dat următorul răspuns public: Abia am terminat un mare proces politic! Ca să intervin în cazul solicitat, înseamnă să încep de la capăt un nou şi mare proces politic: cazul Colonelului Victor Precup. Ne ajunge unul! (Cam în felul acesta a răspuns Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, la intervenţia ce i s-a solicitat). Psihopatul, cum l-a calificat Ionel I.C. Brătianu, obsedatul sexual de sub papucul cocotei de lux a Capitalei, ordonă ca ţiitoarea regală - „Duduia Regina"- să fie respectată de frică! Ordonă Curţii Marţiale să dea următoarea sentinţa: „Colonelul Victor Precup să fie condamnat la 10 ani de închisoare şi degradare militară, fără drept de apel "!?

La Iaşi, noi studenţii, eram apostrofaţi pe stradă şi peste tot de jidani:„aveţi şi voi regele vostru şi noi regina noastră". Numai că regele nu era al nostru, al Românilor, era un neamţ, neamţ trădător şi

jefuitor de țară la ordinele ocultei iudaice, la ordinele masoneriei, al cărei membru era. Așadar, Colonelul Victor Precup este condamnat la 10 ani de închisoare, al doilea din grupul inițial de 11 ofițeri, Maiorul Nicoară la 8 ani închisoare, și așa au urmat pedepsele pentru întregul grup,- condamnați fără drept de apel !?, iar militarii - (între ei erau și câțiva civili, pare-mi-se patru sau cinci) - și cu degradare.

În zilele următoare, pare-mi-se că, chiar a doua zi, întregul grup de ofițeri în frunte cu colonelul Victor Precup și maiorul Nicoară au fost aduși în curtea închisorii militare Mal Maison unde în plenul unei adunări de ofițeri și soldați s-a trecut la degradarea militară.

Un ofițer, în grad cu Victor Precup, a citit formula clasică a degradărilor militare, după care s-a trecut la degradarea ofițerilor. Ultimul care a fost degradat a fost colonelul Victor Precup, căruia i s-au smuls epoleții de pe umerii uniformei și decorațiile de pe piept, pentru care Victor Precup luptase în primul război mondial pentru făurirea României Mari, pentru visul de aur al tuturor Românilor din toate timpurile, din ordinul unui dezertor de pe front, ascunzându-se la Odessa, în rândurile dușmanului, dementul monarh, uzurpatorul Tronului României Mari. Mai mult decât revoltător! Un dezertor de pe același front -pentru aceeași cauză-, degradează pe un decorat! Decoratul, din nou eroul, dezertorul în continuare acoperit de rușine! Un criminal odios în devenire! Autorul crimelor regale a căror număr te îngrozește !

Până când atâta obrăznicie? Dar obrăzniciile fără măsură ale acestui venetic vor merge mai departe, culminând cu crimele regale și cu genocidul din noaptea Sfântului Bartolomeu editate pe pământul românesc... Culmea culmilor... -dorește- și este susținut de trădători de talia lui Iorga, să nu abdice: „Fie tronul cât de mic, nu abdic”

Domniilor monarhiste mai doriți regi și încă străini de sângele nostru?!?! Decorațiile viteazului Colonel au fost aruncate pe jos. Când ofițerul însărcinat cu executarea deplorabilului act al psihopatului monarh, a încercat să-i ia chipiul -Victor Precup, cel care și-a riscat cariera și viața aducându-l în țară pe prințul decăzut, destituit de pe linia descendenților la Tronul României,- se repede și-și scoate chipiul singur, îl aruncă în sus și strigă de se cutremură văzduhul:

„Trăiască Regele şi moarte târfei Lupescu!"

Întreaga asistenţă -fapt relatat de un martor ocular, student pe atunci, ca şi mine- era contra acestui deplorabil act rezultat din pasiunile şi nenumăratele crime ale dementului monarh.

Însăşi tobele, fanfara militară, au întârziat răpăiala, întâmplător sau organizat, astfel au fost auzite din plin ultimele cuvinte ale bravului colonel Victor Precup:

„Trăiască Regele şi moarte târfei Lupescu!". Ba, chiar mai mult decât atât, s-a auzit scandarea unui grup de tineri -natural studenţi- strecurate, cum?, nici într-un caz întâmplător, -„Onoare Domnului Colonel Victor Precup". Scandarea tinerilor legionari, într-adevăr s-a auzit clar, ca şi „Trăiască adevărata armată!, Jos Lupeasca!, Jos camarila! Jos jidanii!, urmând ca după aceea totul să fie acoperit de răpăiala fanfarei militare, fără îndoială pregătita pentru acest moment, vădit întârziată, în asistenţă unanim aprobată.

Colonelul Victor Precup a fost împins brutal într-un furgon tras de doi cai, peste alţi ofiţeri, complicii săi, degradaţi mai înainte. Furgonul s-a îndreptat către închisoarea Jilava

O tânără plângând, fiica domnului Colonel Victor Precup - ajutată de nişte tineri- aduna epoleţii, chipiul şi decoraţiile obţinute pentru făurirea României Mari, aruncate pe jos din ordinul prinţului dezertor al acelui război, trădător în continuare; sfâşietorul României Mari pe care o trădează a doua oară.

De ce a fost lăsat Precup în libertate vreme de doi ani de zile deşi S.S.I.Moruzov şi Direcţia Generală a Siguranţei ştiau de activitatea lui?

Un singur răspuns logic pare a fi (toată lumea mai mult decât credea aceasta), că însuşi regele dorea să scape de o aşa târfă urâtă şi puturoasă. Dar eforturile de a scăpa de obsesia sa sexuală (care ducea la tulburarea sistemului său nervos) sub care acţiona la impulsul instinctelor sale animalice fără să se ruşineze.

Duşmanul înnăscut, din început, al Românilor şi al României Mari s-a declarat el însuşi, în toate ocaziile, fie principe, fie rege. Şi-a găsit cozile de topor, care de care mai din care, să-l secundeze în planurile sale diabolice, mai mult decât duşmănoase, de jaf şi

exploatare, deschizând vremuri apocaliptice pentru neamul nostru.

Când un Patriarh -Miron Cristea- (căci un altul nu s-ar fi prestat să prezideze atâtea crime abjecte), se asociază cu puterea laică, care propaga ura și crima organizată, -asasinatul politic- ca metodă de guvernare și îndeosebi împotriva celor care au dovedit, că sunt gata să meargă, și au și mers, să moară pentru Christos.

Capul Bisericii Ortodoxe s-a lăsat ispitit de șoaptele Satanei și a trecut de partea dușmanului nostru, binecuvântând din fața amvonului crima, injustețea și ura.

Când Patriarhul, ajuns de pomină, Miron Cristea, parafrazează în Săptămâna Patimilor, pe Caiafa, autorul deicidului a cărei sentință de condamnare la moarte se rezuma în câteva cuvinte:*„Decât să piară un popor, mai bine să piară un om"*, a ajuns un blasfemator, comparându-l pe Isus cu Corneliu Zelea Codreanu, condamnându-l la moarte cu aceeași sentință, cu aceleași cuvintecu care a fost condamnat Mântuitorul: „Un blasfemator inconștient!", căci ar fi fost imposibil să fi fost conștient!?. Unul din făuritorii acestor vremuri apocaliptice era Valer Pop, ministrul de justiție, între 1 februari 1935 și 28 august 1936, la ordinul dementului despot a creeat starea apocaliptică nu numai pe parcursul dictaturii carlisto-antonesciană, 1938-1944, devenită ghilotina ocupației sovietice și a dictaturii iudeo-comunistă pentru decapitarea și înrobirea întregii Națiuni. Vom reveni...

Cum un Înalt Prelat nu ține cont de rangul și misiunea sa de șef spiritual și nu se sfiește să coboare în mocirla de joasă moralitate a politicienilor și acceptă să prezideze un guvern asasin până-l chemă Domnul la dreapta judecată a acceptat să prezideze primul guvern, al II-lea, al III-lea și dacă-l răbda Dumnezeu le-ar fi acceptat pe toate nouă până când puterea pământeană l-ar fi zvârlit la lada de gunoi a istoriei, cum s-a întâmplat cu Carol!?

La ce ne putem aștepta din partea oamenilor politici ai vremii care în marea lor majoritate sunt lipsiți de scrupule, de onoare, lași și slugarnici față de cei ce dețin puterea. O lume în plină descompunere morală. O lume căreia Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu îi prevede un sfârșit tragic precedat de o agonie lamentabilă. Aidoma cum s-a și

întâmplat...

Când Biserica abdică de la misiunea ei tradițională, făcându-se părtașă la crime abominabile, abjecte, nu putem decât să ne așteptăm la orice de aici încolo! Doar la excese și cruzimi inegalabile, neântâlnite pe pământul românesc, așa cum s-a și întâmplat; la apariția unor monștrii -așa cum a prevăzut Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu- *cu o falsă aureolă de mari patrioți, pe care vom fi obligați să-i aplaudăm, vrând-nevrând, ca pe niște salvatori.*

Când un ministru de justiție, Istrate Micescu, cineva în materie de drept, fost decanul Baroului Avocaților din Capitala Țării, pune la cale crima, *întocmai ca tâlharii de drumul mare, el nu poate fi decât o nulitate, un nimic din punct de vedere moral...* „El este cel care i-a oferit domnului Emilian, - prefectul județului Neamț - un portofoliu ministerial în schimbul asasinării mele", *spune Corneliu Zelea Codreanu.* Când un geniu în materie de memorie - de inteligență și cu atât mai mult de înțelepciune nu poate fi vorba - se vroia pus alături de retorul Marcus Annaeus Seneca, tatăl celebrului filozof Seneca, - cu o memorie a la Seneca- i s-a răspuns cu o memorie a la Iorga, și *acest Iorga dădea indicații călăilor în ce fel și cum să ne ucidă, ca pe fiarele sălbatice...* Și au ieșit lupii lui Iorga și a Lupoaicei, în noaptea Sfântului Andrei și au sfâșiat 14 dintre noi, conform „indicațiilor prețioase" ale lor; *neîntâlnite în analele criminalogiei mondiale.*

Când un tâlhar și odios criminal, un uzurpator al tronului României Mari, numai într-o noapte acoperă întreg cuprinsul Țării cu cadavre, „-Împușcați în fiecare județ între 3-5 legionari-" și alte sute, din lagăre, spitale și închisori, fără nici o judecată, la bunul său plac și al cocotei sale. *De necrezut! „I-e rușine omenirii să vă zică vouă oameni!...".* „Expuneți în piețele principale cadavrele lor trei zile!". Iarăși, de necrezut, le luase complet Dumnezeu mințile. Prin aceste expuneri , expoziții, își făceau o propagandă împotriva lor, *dezvăluind adevărata față a lucrurilor* precum ziua se dezvăluie din noapte! Mai mult, uciderea noastră trebuia percepută de opinia publică, după mentalitatea și moralitatea lor, după mintea lor întunecată, *ca un act patriotic „tip Carol de Hohenzollern și a sfetnicilor săi*, consilierii regali ai țării la vârsta senilității, *determinați și călăuziți de Iorga -*

Campionii mondiali ai criminalității!-. A venit vremea, când simpla pomenire a numelui lor stârnește dezgust, oroare și blesteme din cele mai înfricoșătoare. Nu-i va ierta poporul român! Nici Dumnezeu! *Totuși, nedumerit, mă întreb cum de a fost posibil!?*.

Și fiindcă aceste toate pasiuni abominabile dezvăluite din crimele regale ale lui Carol de Hohenzollern și ale clicii sale dezvăluie adevărul istoric, zăvorât prin ușile închise istoriografiei ascuns de cele trei dictaturi: carlistă, antonesciană și iudeo-ruso-comunistă, potrivnice Țării și Neamului Românesc,dezvăluie adevăruri, adevăruri zvârlite în cotloanele întunecate și ferecate de jumătate de veac și mai bine. Poate și de rușine că nu toți dictatorii ce i-au urmat au urmat au fost niște afoni politici de talia lui Iorga.

Aparent, ceea ce este însă departe de intențiile mele de a încerca să fac o apoteoză Mișcării Legionare care țâșnește de la sine din aspirații către cele mai înalte virtuți , din marele suflet al neamului nostru, și trăiește prin zecile de mii de morminte de eroi și martiri ai Mișcării despre care se va vorbi veac de veac, de-a pururea.

Eu doresc -mă căznesc la vârsta mea de octogonar în pragul nonagenarului- să mărturisesc adevărul în memoria miilor de martiri și eroi legionari, în memoria miilor de camarazi ai mei, care azi nu mai pot vorbi, nu mai pot spune adevărul gol-goluț, neîmbrăcat în haina eufemismelor. Nu am, și chiar dacă aș avea, nici talentul, nici putera și nici nu admit eufemismele, căci atunci aș contribui la micșorarea acuzației asupra „marilor intelectuali" din fruntea acestor monstruozități, culminate prin genocidul din noaptea Sfântului Bartolomeu editată de ei pe pământul românesc din 21/22 august 1939.

II

O completare -absolut necesară- până la condamnarea Colonelului Victor Precup și până la Restaurarea actului de la 8 iunie 1930, asupra desfășurării conpirațiilor finale carliste din care reiese rolul preponderent pe care l-a avut colonelul Victor Precup.

O succintă relatare, dar cuprinzătoare,care spune cum și de cine, cu concursul, cui a reuși psihopatul Carol să aterizeze în România, partea principală și hotărâtoare fără de care nu s-ar fi putut

realiza actul restaurării din 8 iunie 1930.

Carol s-a suit în maşină, pregătită de Puiu, din faţa castelului din Parcul Bęlleme... Puiu gonea către aeroportul Le Bourget, în zorii zilei de 5 iunie 1930. Aici erau aşteptaţi de Prefectul Parisului Jean Chiappe, membru marcant în conspiraţia carlistă, înmânându-le două paşapoarte false, unul pe numele lui *Victor Precup* şi celălalt pe numele de Cristescu. (George de Berea în „Comment Epouser Un Roi ?" pag. 128- Carol cu Puiu la aeroportul Le Bourget „paşapoarte false"). Puiu şi Carol s-au suit într-un mic avion model Farman 190 Titan, proprietatea unei evreice bogate din America, Elisie Mendel, care în dorinţa de a o vedea pe conaţionala sa, Magda Wolf, regina României, a pus micul avion personal la dispoziţia lui Carol (natural, totul era dirijat de Oculta bancherilor din New York). Avionul era nesigur, dar era pilotat de *Marcel Lalouette*, un campion în acrobaţie aeriană. Carol tremura de frică, Puiu îl încuraja continuu... Închidea ochii, când Lalouette a decolat făcând tot felul de viraje să ia înălţime. Carol cu frica în oase...tremura tot timpul strigând la Puiu - lăsaţi-mă cum eram-... că nu-i trebuie Tron... să-l ducă înapoi... Toată acţiunea, actul restauraţiei era opera altora, dirijată prin Elena Lupescu obi-denta ocultei evreimii, pe când Carol, sub papucu cocotei, stătea cuminte şi ascultător !

Cât a zburat de-a latul europei cu frica în spate, intrând completamente spaima în el, să recâştige ce ? O coroană pe care el, inconştientul, o aruncase. Un psihopat, un dezechilibrat mintal, care numai lui Iorga i se mărturisise... Iorga, un necinstit sufleteşte îl împingea din spate, conştient pentru realizarea scopurilor sale (vilă la munte, vilă la mare, universitate la Vălenii de Munte, şi mai ştim noi câte...). Sau poate -după alţii- aşa a fost să fie !

Castelul Belleme cu parc cu copaci seculari din provincia Normandy, cumpărat pe numele amantei sale de Carol cu banii soţilor Yvonne şi Barbu Ionescu.

După zece ore de zbor, au făcut escală la Munchen unde un evreu carlist, iarăşi un evreu, îl aştepta şi l-a dus la un hotel discret, unde s-a odihnit până a doua zi, fricos cum era din fire, cu spaima-n sân. În ziua de 6 iunie după masă, revenindu-şi din spaima ce a tras-o,

cu forțe noi și combustibil la bord, avionul a decolat în direcția România. Carol a devenit calm, că de la Munchen se afla sub protecția Statului Major al Apărării Naționale a României, aderent la conspirația carlistă, conspirație care dăinuia încă din 1926, inspirată rasial, politic și material.

Noi, românii, lumea legionară îndeosebi, aflasem abia după abdicare, Carol, cum sosise la Paris aderase la „Loja Masonică de Orient", ce controla și România și care era o organizație mondială condusă de evrei. Mulți români susțin că au văzut robele roșii cu glugă ce acoperea fața masonilor, având găuri pentru ochi, nas și gură. Șeful Lojei Masonice, care era evreul *Jean Pangal*, făcea ceremonia de deschidere, după care Regele Carol al II-lea al României, îmbrăcat în roba roșie, cu rangul de *Mason superior de gradul 33*, conducea ședința în „Camera Obscură".

Atunci, au înțeles românii pentru cine a jefuit țara lor; pentru cine a ucis oameni nevinovați; și pe cine a protejat el în 1940 când a rupt România în trei bucăți (istoriografa Ioana Damaskin în „Pasiuni și crime regale" pag.117-118).

Armata română era pregătită pentru lovitura de stat. Legătura între avion și Statul Major o făcea *Maiorul Victor Precup* prin radio. El l-a îndrumat pe Lalouette pe unde să zboare și avionul a trecut prin spațiul aerian al Ungariei fără nici un incident și a atins granițele României în zorii zilei de 7 iunie 1930. *(Maiorul Victor Precup conducea avionul prin radio).* Conspirația carlistă dăinuia, într-adevăr, din noiembrie 1926 și a ținut până-n 8 mai 1930, sub asistența lui Iorga și Iuliu Maniu, adversarii politici ai lui Ionel I.C. Brătianu.

Dar a fost inspirată rasial politic și material de diverși interesați. Îndată a apărut un avion de vânătoare românesc pilotat de căpitanul Cristescu, un alt campion al acrobațiilor aeriene, care prin radio i-a comunicat lui Lalouette: „Sunt pentru protecția avionului, să vă conduc la o pistă de aterizare. Urmați-mă !".

Lalouette l-a urmărit pe Cristescu și a fost dus la aeroportul militar Cluj, unde a aterizat pe o pistă izolată de la Vadul Crișului. Acolo francezul i-a mărturisit lui Carol:

- Alteță, n-am vrut să te sperii, (Carol a fost mai mult mort

decât viu cu tot efortul depus de Puiu să-l calmeze), dar am avut probleme cu motorul chiar deasupra Carpaților. Am avut noroc că am ajuns întregi (noroc pentru ei, dar mare nenorocire pentru România , că nu s-au prăbușit). Acum motorul avionului are nevoie de reparații...

- Sunteți oaspetele României și avionul va fi reparat aici. Vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut pentru mine, a zis Carol și I-a strâns mâna prietenește lui Lalouette.

De îndată Puiu, cu Carol tulburat profund de emoții, care se lăsa condus de acesta, se îndreptă spre un alt avion ce îi aștepta. Era tot un avion de vânătore pilotat de un campion al Armatei Române, locotenent Opriș. După ce Carol reușește, zăpăcit cum era să se suie în avion, Opriș i-a spus: Alteța Voastră este rugată să ia această valiză în care se află o uniformă de aviație, spre a o îmbrăca când sosește la București. *Uniforma era trimisă lui Carol de maiorul Victor Precup!*, același Victor Precup care dirija zborul avionului spre București. Din motive de securitate pentru Carol, avionul trebuia să aterizeze în plină noapte pe o pistă izolată și neluminată a Aeroportului Băneasa. Condus de Victor Precup, pilotul Opriș a reușit să aterizeze în cele mai bune condiții, la ora 11 noaptea (din nou o nenorocire pentru Români și România! Altă șansă pierdută!).

Carol a rămas imobilizat sub imperiul fricii în avion, iar Puiu a sărit din carlingă și a parcurs aeroportul pustiu până la luminile ce se vedeau de la birouri. Acolo l-a găsit pe generalul Cantacuzino Pașcanu, căruia i-a spus parola: *„Domnul Precup a sosit !”*.

Generalul Cantacuzino Pășcanu auzind parola a zis mirat !

- Alteța sa a sosit și eu nu știu ! Credeam că ați aterizat în altă parte. Hai cu mine domnule... Ajunși la avion, Puiu a strigat: „Puteți coborî, Alteță !”

Carol încă tulburat, destul de buimăcit, coboară din avion și Cantacuzino cu mâna la chipiu l-a salutat zicând: „Bine ați venit Alteță ! Am onoarea să fiu la ordinele Alteței Voastre Regale !”

- Mulțumesc Domnule General, dar trebuie să găsim pe aici un loc..., unde să-mi schimb hainele civile. Generalul Cantacuzino Pașcanu l-a condus pe Carol la un hangar și acolo, pe întuneric, el și-a

scos hainele civile aruncându-le în brațele lui Opriș în timp ce Puiu scotea din valiză uniforma trimisă de *Victor Precup*. Carol a îmbrăcat uniforma de aviație bleumarin cu gradul de general și-a pus chipiul pe cap și l-a întrebat pe generalul Cantacuzino: Și acum, cum ajungem la Cotroceni.

- Mașina mea vă stă la dispoziție. Este parcată în fața aeroportului.

Curioasă întâmplare a domnilor de Hohenzollern ! Aidoma cu cele întâmplate în noaptea de 7 iunie în hangar, s-a întâmplat cu un alt Hohenzollern, Carol Eitel, în dimineața de 10 mai 1866 în satul Ciocănești, unde a îmbrăcat o uniformă de căpătat, ca și acum, tiranul execrabil, de la Victor Precup, cu care a apărut la Mitropolie unde a fost uns rege. Îndeobște, asta s-a dovedit a fi a fi metoda Hohenzollerilor de a intra clandestin în România, să-și schimbe hainele cu uniforme de împrumut, apoi să devie nu cei mai bogați oameni din România ci din Europa. Rentabilă afacere -ca să nu-i spunem pomană tip Hohenzollern-. Desigur actuala patentă germană împământănită pe teritoriul ospitalier al României, vor s-o încerce și alți Hohenzollerni ! Au și încercat-o ! Dar nu le-a mai mers și a treia oară ! Au fost scuipați afară ! Probabil că patentul îi va obliga să mai încerce. Metoda e rentabilă ! Merită repetată !

Nu cred că va fi posibil ! Carol al II-lea a compromis iremediabil, pentru totdeauna numele dinastiei de Hohenzollern, prin tirania execrabilă a doamnei sale, în România prin pasiunile morbide și crimele regale ce le-a comis împotriva națiunii în întregime, pe întreg cuprinsul țării. Numai într-o noapte întreaga Românie a fost acoperit de cadavre, oameni care i-au oferit nemernicului ospitalitatea lor. Încă nu-mi vine să cred că a fost adevărat!? Un rechin financiar: jefuitorul Țării!? Promovat cu concursul Câinelui roșu fără zgardă.

Crimele regale, crime abominabile, împotriva Românilor și îndeosebi împotriva lumii legionare, chintesența neamului care nu era de acordcu descreierata sa politică absolutistă, inspirată permanent de Iorga, politică care a dus la sfâșierea Țării. Prin mormintele -prin cele zece mii de morminte legionare care au îngropat crimele de necontestat a celor trei dictaturi, de pe întreg cuprinsul Țării, ca să

înspăimânte întreg poporul. Când îmi amintesc, când scriu despre aceste cutremurătoare crime şi samavolnicii regale comise de regele Carol al II-lea, inspirate de ţiitoarea sa Magda Wolf, mandatarea Ocultei, parcă mie , *care am fost martor ocular şi victimă de multe ori, nu-mi vine să cred că au fost posibile !* Demonul monarh a fost un duşman de neiertat al Ţării şi Neamului Românesc şi jefuitorul neîntrecut şi permanent al Ţării.

Execrabilul criminal era zâmbăreţ în public, după cum îl vedeţi peste tot în librării, cărţi publicate tot cu bani furaţi de la noi. Şi apoi nu a fost membru marcant în tagma evreilor şi evreii nu au câştigat două războaie...!? Deşi nu au luptat pe nici un front...ca şi Carol...dezertor şi zâmbăreţ, criticat de cocotele bucureştene, în schimb cred ca o fiară, imoral şi corupt, natural cu aceste calităţi nu a *putut fi decât cel care a fost, un despot, un rege de aparenţă, cum l-au calificat unii dintre contemporani; preocupat de afaceri necinstite, de jaf, de tâlhării ordinare, de exploatarea nemiloasă a ţării; preocupat de parăzi militare, chefuri şi femei îndeosebi.* Din toate punctele de vedere era complet imoral. Aventuri amoroase; un obsedat sexual cum era, *îl desfătau numai orgiile din casele de toleranţă organizate de Gavrilă Marinescu, noapte de noapte, pentru a-i potoli interminabilul apetit sexual provocat de boala de care suferea „priapism".* Un pederastru ca şi Gavrilă de notorietate, criticat de cocotele bucureştene. Nu Ţara îl interesa ! inconştient şi imoral nu se ruşina, nu se sfia de opinia publică. Un neruşinat prin predilecţie, ca să ocolim termenul din naştere, deocamdată.

Mai mult decât toate, în politica sa descreierată era sfătuit la tot pasul de cel ce se vroia apostplul neamului, un necinstit sufleteşte, care-l exploata magistral. Singurul, faţă de bunul său prieten, profesorul Iorga, Carol a recunoscut dependenţa lui sexuală de cocota Magda Wolf, alias Lupescu, mărturisindu-i: „Nu pot trăi fără femeia asta!. Ea este jumătatea fiinţei mele şi jumătate din trupul meu...".

Iorga, ştiindu-l bolnav, totuşi în loc să-i amintească că este un monarh constituţional, un mandatar al suveranităţii poporului, îl exploatează magistral în vederea intereselor sale personale -un adevărat necinstit sufleteşte cum era calificat de Căpitanul, Corneliu

zelea Codreanu. Un erostrat calificat de mareşalul Alexandru Averescu. Cunoscând mai bine ca oricare altul, că afacerea amoroasă dintre Carol şi cocota Lupescu era o afacere evreiască care depăşise de mult, sferele comunităţii evreieşti din România şi era dirijată de bancherii evreimii mondiale. Magda Lupescu, avându-l pe Carol sub papucul ei, *devenise mandatara Ocultei mondiale a evreimii.*

Mai mult, şi asta o ştia istoricul Iorga, însuşi Partidul Comunist din Uniunea Sovietică era bănuit, că este amestecat în legătura amoroasă a lui Carol cu cocota Lupescu, urmărind ca prin ea să distrugă monarhia din România. Şi a distrus-o!.

Carol era cunoscut de însuşi Iorga ca fiind un filorus şi adept al însuşi marxismului, iar cocota o proletară evreică cu rădăcini ruseşti, promitea o partidă potrivită pentru a conduce România să adere la Uniunea Sovietică. Titulescu milita pe scară internaţională pentru promovarea Rusiei în sferele Legii Naţiunilor. Iorga,un adversar al Germaniei Hitleriste, milita cot la cot cu Titulescu în acest sens, deşi nu era convins *-încă o dovadă a necinstei sale sufleteşti-*, dar nu vroia să-şi pericliteze afacerile sale tributare cercurilor burghezo-imperialiste a căror exponent ideologic ajunses, legate de capitalul bancherilor iudei din Franţa şi Anglia, afiliaţi lojelor masonice ale bancherilor evrei din America.

Într-o astfel de conjunctură internaţională de politică a intereselor personale, de trufia unor cârmuitori orbiţi de falsa fală a egoismului îngust al lui Carol, indirect al lui Iorga, tributarii bancherilor evreimii internaţionale, a dus, inevitabil, la sfâşierea Ţării în 1940 dând Basarabia, Bucovina de nord şi ţinutul Herţei de peste Prut, cap de pod, în vederea expansiunii moscovite, îmbrăcate în forma comunismului, asupra Europei: Proletari din toate ţările uniţi-vă; dând Ardealul de nord ungurilor şi cadrilaterul bulgarilor, indecenţii Carol şi Iorga, fără ruşine, militează din răsputeri sub deviza: „Fie Tronul cât de mic, nu abdic".

Cei doi amanţi -a căror nume mi-e silă să le mai pomenesc-, la un loc cu şleahta de consilieri, de sfetnici intimi, erau sursa tuturor crimelor şi nelegiuirilor săvârşite şi care caracterizau trufia, invidia, avariţia, desfrâul, lăcomia şi lenea. Stăpâniţi, fără putinţă de tăgadă,

de cele şapte păcate capitale, având la bază pasiunile şi crimele regale săvârişte cu o inconştienţă îngrozitoare.

Dacă acestea sunt calităţi „eminente" ce-i caracterizează, ce le posedă, ce pretenţii putem să mai avem de la ei ? Înseamnă că au fost „dotaţi" *cu aceste aşazise calităţi,* cu cele şapte păcate de moarte pentru a-şi desăvârşi misiunea lor de torţionari în vederea ispăşirii păcatelor noastre. Deocamdată să ne împăcăm, să ne resemnăm cu zicerea -aşa a fost să fie!. Chiar dacă ne întrebăm, şi ne întrebăm mereu, răspunsul nu vine de nicăieri!!

Oare ne vom lumina vreodată cu privire la cum de au fost posibile atâtea crime abjecte, iremesibile.

De neînchipuit, în prezenţa fanariotului Armand Călinescu, deţinătorul a trei departamente în guvernul asasin prezidat de patriarhul Miron Cristea, *ce fel de criminal odios* să poată asista, să vadă cum sunt aruncaţi de vii în flăcările crematoriului oameni, *grupul comandantului legionar Enache Nadoleanu.*

Şi acum să trecem de la evenimente, la întâmplări importante, fapte de mare însemnătate, îndeosebi pentru legea micului amănunt, care contribuie netăgăduit la stabilirea adevărului, la dezvăluirea adevărului istoric... atât de asscuns, denaturat, de dictaturile carlisto-antonesciane şi iudeo-ruso-somuniste din timpul ocupaţiei sovietice. Întâmplări importante nemărturisite sau, mai exact, nepublicate până acum, lăsate să îngroaşe legendele ce circulă în pofida adevărului contribuind uneori la campaniile de dezinformare, care în dauna adevărului au circulat.

După cum desigur aţi asistat, de multe ori, poate fără voia Dumneavoastră, cum s-a desfăşurat arestările celor 64 din autorii din lista de 500, întocmită de Comandamentul Mişcării Legionare şi înanintată Şefului statului legionar din care s-au aprobat arestarea primului lot de 100 de criminali din care Poliţia Legionară a reuşit să aresteze 64, restul până la 100 au dispărut şi nu au putut fi arestaţi. Restul până la 500 rămânând să fie pedepsiţi administrativ?!

Complicii la pasiunile şi crimele regale ale psihopatului Carol - diagnostic stabilit de Ionel I.C. Brătianu, care a hotărât în faţa regelui

Ferdinand și al reginei Maria, părinții principelui Carol, în fața prințului Barbu Știrbei, consilier regal, pe vremea aceea și ministerul virtual, dar mai mult decât legal, după cazurile celor trei declarații de renunțare ale princepelui moștenitor la Tronul României Mari (cazul lui Zizi Lambrino, cazul Mirella Marcovici, cazul căsătoriei lipsită de pasiune dintre Carol și Elena de Grecia, părinții exregelui Mihai și acum cazul Magda Wolf, zisă Elena Lupescu, cocotă de notorietate a bucureștenilor).

- Ar fi zadarnic, după cum Majestățile Voastre încearcă din nou să le reactualizeze; nu mai sunt posibile, reia Ionel I.C. Brătianu. Și, iată motivul determinant - un psihopat - nu poate fi viitorul rege al României, ar fi un mare pericol pentru Țară (După cum a și fost !) și creat încă cu bună știință. Toți, fără să se mai scoată un cuvânt, au fost de acord pentru demiterea lui Carol de la succesiunea Tronului și renunțarea sa la toate drepturile titlurilor și prerogativele de care în virtutea Constituției și a Statutului Familiei Regale s-a bucurat până azi. Iar succesiunea Tronului României devine de drept Principelui Mihai coborâtor direct și legitim în ordinea de primogenitură bărbătească regelui domnitor.

Toți, cei ce au contribuit, cu oricât de mică nepăsare sau nepricepere la *desconsiderarea Înaltei Înțelepciuni a lui Ionel I.C. Brătianu,* învăluirea celorlalte în asceza iubirii de țară, au greșit! Și prin greșeala lor au înlesnit exploatarea Țării și jefuirea unui neam întreg de munca lor timp de un deceniu. Acești venetici, care până la urmă, ne-au asasinat o generație a cărui lipsă o simțim azi atât de mult, *în beneficiul dușmanilor Țării.*

Tot felul de versiuni circulau în toate Țara. De pildă că principele Carol a fugit cu cocota Magda Wolf, fiind bolnav mintal, cu complexe de inferioritate sexuală și că numai ea știe să i le risipească; că suferă de priapism - stare de priapism, stare de excitație continuă - plăcere mare a simțurilor - sau de ejaculare - aruncarea afară a spermei prin canalul uretral.

Această boală priapism dă un inteminabil apetit sexual și numai această jidancă Magda Wolf alias Elena Lupescu, știe să i le potolească, fiindcă avea experiență în „materie", - cocotă de

notorietate în Bucureşti, 1921-1925 şi era şi voluminoasă, rezistentă la tăvăleală. De altfel, se spune, că însuşi Carol a recunoscut această dependenţă sexuală de Magda Wolf- Lupescu, faţă de bunul său prieten, profesorul şi nefastul său sfetnic intim Iorga, căruia i s-a mărtusrisit: „Nu pot trăi, fără femeia aceasta! Ea este jumătatea fiinţei mele şi jumătatea din trupul meu..."

Dar să revenim la cele ce intenţionam să vă relatez, cum s-a desfăşurat, uneori numai cum s-a încercat, arestarea, arestările complicilor la pasiunile şi crimele regale ale dementului monarh Carol. Intru în domeniul legii micului amănunt care, ne conduce, mai concludent şi mai uşor, spre adevăr.

În general, toţi arestaţii sunt aduşi la Prefectura Poliţiei Capitale - Prefectul Poliţiei Capitale, Colonelul cu stea din Justiţia Militară, Comandantul legionar Ştefan Zăvoianu, care aprecia pe Antonescu la justa lui valoare, caracterizare atribuită de Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu - un om fără onoare, mort - inexistent pentru Legiune, recte pentru legionari.

Antonescu cunoştea aprecierea Colonelului cu stea Ştefan Zăvoianu, apreciere făcută de Căpitanul, dar, deocamdată, nu avea încotro! Aştepta momentul Moruzov deocamdată?! După care va urma momentul colonelului cu stea Zăvoianu: asasinarea. Antonescu mai mult decât vindicativ ranchiunos cum era socotea că momentul lui a venit pentru toţi, care, cândva, îl sfidase, îl înfruntase cu dispreţ, cu ostentaţie spre a le plăti poliţele, a se răzbuna...

Aştepta momentul să-l nimicească pe Comandantul legionar Ştefan Zăvoianu - câinele roşu, cum şi nu avea măsură împotriva adversarilor săi, mai ales acum când nu era în lanţ sau cel puţin să-l îndepărteze dintre căpeteniile legionare de prim rang, încercarea până atunci nu-i reuşise! Ranchiunos şi ambiţios asta nu însemna că-ş ştersese de pe listă! Însă acum era preocupat, de urgenţă, de cazul Moruzov, care avea o prioritate absolută, capitală pentru el?!

Aflându-mă prin Bucureşti mă întâlnesc cu un prieten, un camarad, care pentru gradul de comandant-ajutor fusese propus Căpitanului de Ionel Maţa, prin el, l-am cunoscut şi am devenit prieten cu Mihai-Mihăiaş-Mata. Şi acum, în momentul când scriu

aceste memorii mă simt răscolit de un fapt deosebit de semnificativ; Mihai Mata a murit tot în ziua de 13 ianuarie, ca și tatăl său!

- Dacă ai timp să-ți povestesc câteva întâmplări mai deosebite din care reiese clar nimicnicia demnitarilor carliști, care ne-au guvernat în sângerosul deceniu de dictatură personală, din anturajul dementului monarh.

- Da cu plăcere sunt chiar curios!

Echipele din Poliția Legionară înființată la cererea lui Antonescu, pentru ai garanta securitatea, fiindcă în armata și în politica de stat nu avea încredere până a servit armata germană din care a făcut parte, pe măsură ce arestăm pe criminalii de pe lista celor 100 din 500 aprobați de Antonecu, să fie arestați, erau aduși la Prefectura de Piliție.

- Apare Argetoianu, fost ministru și prim-ministru, amoralul domn Argetoianu - cum era supranumit.

Este prezentat secretarului pentru a-l înregistra:

- Numele?

- Constantin Argentoianu

- Profesia?

- Fără profesie, arogant Argentoianu.

(Fără profesie mirat comisarul!)

- Încă un tâlhar al averilor Țării și notează la profesie: Tâlhar...

Argentoianu pleacă cu capul în jos, fără a scoate un cuvânt.

- Apare Tătărescu, umil! Comisarul aducător, scoate un pistol cu tocul de aur, cu monograma gravată din împletitura inițialelor numelui și prenumelui și-l arată la toți. Întreaga asistență curioasă examinează fugitiv pistolul. Când pistolul ajunge în mâinile Prefectului, Tătărescu slugarnic, adaugă: mi l-a dat cadou regele...

- L-am găsit sub perna de sub cap, în dormitor, simulase că-i bolnav, completează comisarul legionar.

- Tătărescu cu glas lingușitor, amestecat cu oarecare ironie: îl am de la Carol, cadou, ca să mă apăr de legionari, tremurându-i totuși întreaga figură...

În sfârșit apare Iorga. Reclacitrant și autoritar, privește în jur cu dispreț. Asistența, că erau destui, îi răspunde surâzând!

Domnule Prefect Ștefan Zăvoianu îl inviți să ia loc. Iorga, decepționat se așează! Nu apucă să se așeze bine, apare Antonescu, semnalat, desigur de cineva. Probabil aștepta în altă încăpere. Desigur totul era regizat de Câinele roșu fără zgardă, ca să-și etaleze atât puternicia cu care-l investise companionul său politic Carol - intimul lui Iorga!

- Ei, domnule Profesor, mi se pare că a avut dreptate Profesorul Nae Ionescu: „E mai ușor să scrii istorie, decât să faci istorie? Îl apostrofează Antonescu arogant și plin de sine!"

- Iorga, abia după ce se consumase complet apostrofat, se scoală în picioare și întreabă cu un aer autoritar: Ce caut eu aici domnule General?

- Cum ce căutați? Veți fi șeful de lot al celor ce l-au asasinat pe Codreanu...

- Eu, șeful de lot al asasinilor Căpitanului?

Asistența, intempestiv, izbucnește într-un râs zgomotos când rostește cuvântul - Căpitanului?!...

- Da, - își iese din lașitatea sa caracteristică, Antonescu, care numai pe la spate era „limba ascuțită" - încurajat de asistenă - răspunde Generalul - șeful de lot în locul lui Carol, căci lui Carol ați cerut să-i dau drumul cu Duduia Regină, - ați susținut, sus și tare, că regele nu răspunde!

Numai ministru răspund! (Încercare, vădită insinuantă din partea lui Antonescu în *căutare de alibi în fața legionarilor,* pentru că a înlesnit fuga lui Carol).

Și acum ai rămas, ca dumneata să fii șeful de lot după plecarea lui, că de altfel, el ar fi fost șeful de lor și dumneata l-ai fi secundat ca-ntotdeauna.

- Iorga, eu șeful de lot al asasinilor lui Corneliu Zelea Codreanu, evită de data aceasta cuvântul căpitanului, observând luarea în derâdere de asistență - recalcitrant, nervos la maximum, obișnuit că totu-i este permis!

Iorga, în continuare, cu hârâitul lui de rrr... care de data aceasta pare și mai grețos... *Eu nu pot să fiu șef de lot al asasinilor,* dar acum îmi dau seama, că la mijloc *e vorba de răzbunarea dumitale*: că nu

am admis să fii urmașul Mareșalului Alex. Averescu, *să devii membrul al Academiei Române*. Mai întâi, nu întruneai condițiunile de a deveni membru: nu erai titrat și nici creații personalenu avea: Averescu înainte de toate era licențiat în drept și avea creații personale desfășurate pe front, recunoscute și de armatele germane, de adversari. Ori dumneata, activitatea pe care ai desfășurat-o sub cabinetul generalului Prezan, mai mult a încurcat lucrurile acolo, cu urmări destul de grave. Decorațiile pe care le-ai căpătat au fost un cadou de la Prezan.

Așteptai cadou și Academia Română?

Academia Română nu are astfel de posibilități gratuite decât „doctor Honoris causa", datorită unor merite, unor considerații deosebite! Ori dumneata ai fost departe și ești departe de a ți se acorda titlul de „doctor honoris causa". *Și nici decum cel de academician!*

Asta este cauza arestării mele: Răzbunarea! (Ridicând tonul)

- Antonescu, roșu și mai complet de mânie, Domnilor, mai mult pentru asistență, descumpnit, își revine, Domnule Prefect, vă ordon îl duceți de unde l-ați adus, nu-l lăsați singur, că viața-i este în pericol, în orice clipă poate fi împușcat și să i se fixeze domiciliul obligatoriu la locuința sa. Nu are voie să părăsească localitatea sub nici un motiv. Iar în ziua procesului celor ce l-au asasinat pe Corneliu Zelea Codreanu și mulțimea legionarilor, să fie adus cu trei zile mai înainte a fi prezent, ca Șeful lotului asasin.

Antonescu, se retrage, peste măsură de tulburat, și asta aparent strateg, pentru a nu-i stabili și garda de apărare...

În momentul acesta intervine o apostrofă puternică, a unui tenor din asistență, care l-a oprit o clipă pe general, în loc, desigur fără voia sa; era vocea comandantului legionar ajutor Ing. Trăian Boieru, absolventul Oxfordului: Domnule General, și în cazul - cum era de drept - și cum am fi dorit și noi, legionarii, ca tiranul execrabil să fi fost arestat și judecat pentru toate crimele și pasiunile sale regale, de jefuitor al Țării - acest omniprezent, care ne-a urmărit peste tot, ca să ne extermine, de la naștere până ce ne-a băgat în mormânt, acest specimen a unei memorii anormale, căci fără

încurajarea lui permanentă, psihopatul, dezechilibratul minatl care numai lui singur i se mărturisise, mereu oscila, în hotărârea lui abjectă de al asasina pe căpitanul - tot șeful de lot al criminalilor morali și al executanților ar fi fost... și în prezența tiranului execrabil

Antonescu, șeful Statului Legionar, salută, cu salutul legionar și pleacă... Mare farsor și Antonescu!

Prefectul Poliției Capitale dă dispoziții celor ce l-au adus, să fie dus la domiciliu și să aștepte acolo ziua judecății...

Cred, că este de ajuns legenda arestării a trei prim-miniștri, căci dacă am merge mai departe cred, că o carte nu ar fi de-ajuns să cuprindă toate legendele ce au circulat și circulă într-un ritm inexorabil. Așa se întâmpla, când adevărul este ținut sub lacăt, își ia curs legendă din legendă, care nu mai pot fi ținute, ascuns sub obroc, sau oboroc cum se mai spune și în alte părți se vorbește dulcea limbă românească...

Limba noastră-i limbă sfântă
Limba vechilor cazanii
Care-o plâng și-o cântă
Pe la casa lor țăranii

Crâmpeie din memorie, din amintirea copilăriei mele.

Legendele în cursul lor inexorabil nu pot fi oprite, după cum nici nu au putut fi oprite de toate cele trei dictaturi neîntâlnit de fioroase, de autoritate cel puțin în secolul meu, în veacul al douăzecelea.

Mult e dulce și frumoasă
Limba ce-o vorbim
Altă limbă armonioasă
Ca ea nu găsim

Saltă inima-n plăcere
Când o ascultăm
Și pe buze aduce miere
Când o cuvântăm

urmează volumul II

CUPRINS

PROCES-VERBAL
Nr. 918312 din 04.12. 1997

Încheiat între NEDELCU GHEORGHE din partea Serviciului Român de Informaţii şi CUCU TEODOR, autor (moştenitor legal), cu ocazia predării - primirii manuscriselor confiscate de fostele organe de securitate, conform inventarului anexat.

Am predat,
din partea Serviciului Român de Informaţii
NEDELCU GHEORGHE
[signature]

Am primit,
autor (moştenitor legal)
CUCU TEODOR
Prof. Ing. Cucu
Reclam restituirea tezei mele de doctorat: Trinitrotoluenul
Prof. Ing. Cucu

INVENTAR
al manuscriselor identificate în arhiva preluată de la organele de securitate, care au aparţinut domnului CUCU TEODOR

- Vol.1 - Lucrarea "Chintesenţii", manuscris olograf . . . . f. 1-360
- Vol.2 - Manuscrise olografe . . . . f. 1-343
- Vol.3 - Manuscrise olografe . . . . f. 1-412
- Vol.4 - Manuscrise olografe . . . . f. 1-529
- Vol.5 - Manuscrise olografe . . . . f. 1-622
- Vol.6 - Manuscrise olografe . . . . f. 1-215

2481
(două mii patru sute optzeci şi unu)
Prof. Ing. Tudor M. Cucu

IMPRESSUM
Tehnoredactare: Invesco Press srl
Bun de tipar: 6.3.1999 Format: 14,5 x 20
Tipar: Tipotex SA Braşov